GÜNEŞ KARADENİZ'DEN DOĞAR - II

Karadeniz Güneşi

"Her aşk sınanır. Gerçek aşk kazanır."

PS ➡ TARAYAN KIŞİ BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

NAZMİYE SÜMER

Parola Yayınları

KARADENİZ GÜNEŞİ

PAROLA YAYINLARI

Karadeniz kadınlarına ithafımdır.

TEŞEKKÜR

Teşekkür etmem gereken o kadar insan birikti ki hayatımda. Hanginizden başlayacağımı bilmiyorum. Hepinizin kalbimde ayrı bir yere sahip olduğunu bilmenizi isterim. Ama... Ama diyerek isimlerinizi elimden geldiğince zikredeceğim.

Sürç-i lisan edersem affola.

Yine ilk teşekkürüm siz okuyucularıma gelecek. Beni hemen kabullenip güzel kalbinize kabul ettiğiniz için, güzel sabrınız için, karakterlerimi hemen benimseyip sevdiğiniz için çok çok çok teşekkürler.

Müjde Olcayto... Bu güzellikleri yaşamama vesile olan ana karakter... Seni seviyorum kızım. Baştan itibaren yanımda olup bana inandığın için çok teşekkürler.

İlk kitaptan bu yana olduğu gibi ilk okuyanların başında olup bana yol gösteren Belkıs TEPEHAN'a büyük desteği için teşekkürler. Bana olan inançlarını hiç yitirmeyen yol arkadaşlarım Nuray SÜMER'e ve Havva SÜMER'e teşekkürler.

Bu kitabı yazarken bilgisine başvurduğum, otantik Karadeniz düğünün arşivini benimle paylaşan Sayın Halil KOSANOĞLU, Lazca çevirileriyle destek olan Sayın Ramazan KOSANOĞLU, ahşap ustası Sayın Mecit ÇELİKTAŞ, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı Başkanı Sayın Prof. Dr. Hasan HAVITÇIOĞLU, 9 Eylül Hastanesi Yoğun Bakım Doktorlarımızdan Sayın Murat Emre TOKUR'a teşekkürler.

Ve yine atma türkülerime hayat veren; sevgili eltim Aynur SÜMER'e ayrıca teşekkürler.

Sevgili dostlarım Meral KIR, Serpil KIR, Fatma ERDEK, Fahrettin LEVENT ve Ebru AYDIN'a büyük destekleri için teşekkürler. Beni hiç yalnız bırakmadınız.

Karakterlerime ilham veren başta tüm Karadeniz insanına olmak üzere tatlı yazarım Dilan Ak'a, kuzenim Kazım SÜMER'e, aile dostumuz Suzan ERBAŞ'a, babaannem Nazmiye SÜMER'e, dayımız Reşat HACIOĞLU'na ve rahmetle andığım halacığım Ayşe SÜMER'e teşekkürler.

Yazım aşamasında bana desteklerini esirgemeyen tüm isimsiz kahramanlarıma çok çok çok teşekkürler. Siz biliyorsunuz kendinizi.

Yiğit karakterini yazarken ilham aldığım yeşil gözlü kardeşim Ahmet SÜMER'e ve eşi Sinem SÜMER'e teşekkürler.

Başta eşim Nuri SÜMER olmak üzere çocuklarıma ve büyük aileme sonsuz teşekkürler.

Ve yine PAROLA YAYINLARI Yayın Koordinatörümüz Sayın Ahmet ÜZÜMCÜOĞLU başta olmak üzere Sayın Celal COŞKUN'a, Merve BALKIŞ'a editörüm sevgili Ayşenil Urhan HAŞİMOĞLU'na, grafikerim sevgili Merve Kayalı KÜRŞAT'a ve tüm emeği geçenlere teşekkürler.

Yiğit'e ve Güneş'e ruh veren sevgili okuyucularım... Sizleri seviyorum. İyi ki varsınız.

Sevgilerimle...

Bunlar uzun eğri burunlu ve konuşmayı şehvetle seven insanlardı ki; sırtı lacivert hamsilerin ve mısır ekmeğinin zaferi için kimseden hiçbir şey beklemeksizin bir şarkı söyler gibi ölebilirdiler…

Nazım Hikmet

ÖNSÖZ

Karadeniz kadını olmak sadece Karadeniz de doğmak anlamına gelemez. Karadeniz erkeğiyle evlenen her kadın Karadenizli olmak zorunda hisseder kendini. İster istemez Karadeniz kadını oluverir. Amazon kadınlarının ruhunu taşır bu topraklardaki kadınlar. Bu topraklar ve koşulları birer savaşçıya dönüşmek zorunda bırakır kadınlarını. Toprağın kokusu insanın yüzüne, tenine siner Karadeniz'de! Tıpkı Güneş'e olduğu gibi!

Ege'nin incisi İzmir, Yiğit'e Güneş'i vermişti.

İzmir kadar asil, İzmir gibi güzel ve İzmir gibi sıcak... Ege denizi gibi masmavi gözler!

Güneş için Yiğit'le tanışmak Karadeniz'le tanışmanın diğer adıdır. Görüntüsü hırçındır ama onu işlediğinde sana hazinelerin en kıymetlisini, yüreğinin en saf sevgisini sunmaktan çekinmeyeceğini bilir. Sevdi mi tam sever. Sevgisine ortak istemez. Sevdiğine de ortak istemez.

Güneş, yıllardır kendisinden saklanan sırrı düğününe günler kala öğrendiğinde arkasına bile bakmadan geçmişin hesabını sormaya İzmir'e gitmişti. Bu karar, pek çok yeni olayların başlangıcını da beraberinde getirecekti.

Yiğit ilk görüşte âşık olmuştu sırlarının ağırlığı altında

ezilen kıza. Ona gerçeği görebilmesi için ışık olmuş, rehber olmuş, yardım etmiş, üstelik tüm kalbini açmıştı. Oysa Güneş, Yiğit'e hep şüpheyle yaklaşmıştı. Ama sonunda teslim olmak zorunda kaldı. Yiğit mükemmel bir adamdı. Güneş'in evlilik arifesinden dönmesinin üzerinde durmayarak göstermişti mükemmelliğini. Üstüne bir de ailesini ikna etmiş, düğün hazırlıklarına bile başlamıştı.

Planlanan program mükemmel bir şekilde ilerliyordu. Tabii ki her şey o kadar kolay olmayacaktı. Kimsenin böyle bir beklentisi yoktu. Ama yine de beklenmedik durum beklenmedik zamanda gelişmişti. Güneş'in eski nişanlısı Tarık, Yiğit'in karşısına çıkıp bütün umutlarını bir darbeyle öldürmeyi başarmıştı.

Oysa her şey bir masal gibi başlamıştı...

GİRİŞ

Yiğit kanlar içinde kar kümesinin en tepesinde yatıyor, ben ise çaresizce ona ulaşmaya çalışıyordum. Ayaklarıma yosunlar, sarmaşık misali dolanmıştı. Kımıldayamıyordum. Yiğit, sadece gözleriyle 'hoşça kal' diyor, sanki benimle vedalaşıyordu. Kavuşamadan ayrılıyorduk! Azrı kız ve Emir Asan gibi, Kemençedeki erik ve servi gibi, Karadeniz efsanesindeki mavi deniz ve yeşil dağ gibi ayrılacak mıydık?

Oysa "Hayır! Hayır! Bırakma beni!" diye haykırırken sesim buz kayalara çarpıp sem[1] gibi dönüyordu.

1 Zehir

BİRİNCİ BÖLÜM

Yiğit

Sebebini bilemediğim bir sıkıntı bulutu yeniden üzerime çöreklenmeye başlamıştı. Huzursuzluğum anbean çoğalıyordu.

Her şey yolundaydı. Hayatıma anlam katacak perim kız kardeşimin düğününe davetsiz misafir olarak gelmiş, beni benlikten çıkarıp ona koşulsuz âşık olmama neden olmuştu. Sırlarıyla girmişti hayatıma. Kendince çözümsüzdü. Ama gerçekleri göstermek, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını ona göstermiş, ikna kabiliyetimi konuşturarak ikna etmeyi başarmıştım. Güneş nişanlısından ayrılıp geçmişin hesabını sormaya İzmir'e gelmişti.

Ben ise ailemin inandıkları değerlere inat, evlenme sıramı âşık olan kız kardeşime vermiştim. Tüm ailemi karşıma almıştım bunu yaparken. Benim evlenmek istemememe şüpheyle bakıyorlardı. Sağlık kusurum olduğuna veya cesaretsiz olduğumu düşünmeye başlamışlardı. Onları suçlayamazdım. Aile kızı olmayan kadınlarla uzun sürmeyen birliktelikleri-min hiçbirini aileme yansıtmamıştım. Aile kızlarına ise aklımda evlilik fikri olmadığı için ailemin evlendirme teşebbüslerini bir şekilde bertaraf ediyordum.

Ailemin yalvarışlarına Allah hemen yanıt vermişti. Güneşimi, hayatıma güneş gibi giren Perimi bana kendi ayaklarıyla getirtmişti. Aşkla, gerçek aşkla onun güzelden de öte yüzünü gördüğümde tanışmıştım.

Tüm etkileme tatbiklerimi bir şekilde bertaraf ediyor, tüm yaklaşma teşebbüslerimi öteleyip duruyordu. Sırrını öğrendiğimde ise büyük şoku ben yaşamıştım. Nişanlıydı. Daha doğrusu öldüğünü sandığı babasının hayatta olduğunu düğününe çok kısa bir zaman kala öğrendiğinden dolayı nişanlısına ve ailesine evlilik dışı doğmuş birinin lekesini sürmeyeceğini düşünüp nişanlısını, onu yetiştiren anneannesini geride bırakıp geçmişin öfkesini kusmak için İzmir'e gelmişti.

Magazin haberlerini süsleyen bir aktörle nişanlıydı ve haliyle her yaptıkları olay oluyordu. Nişanlısından ayrılmasını ise başka bir erkek ve hamileliği lafını ortaya atarak ortalığı yangın yerine çevirmişlerdi magazinciler. Güneş'in o haberleri izlerken ki ifadesini ölsem unutmayacaktım. Nasıl üzüldüğünü, nasıl yıkıldığını, nasıl çaresizce kıvrandığını, nasıl öfkeyle ateş topuna döndüğünü anbean izlemiştim. Benim şok geçirmem onda yanlış izlenim yaratmış, arkasına bile bakmadan çekip gitmesine neden olacaktı. Allahtan son anda şoktan sıyrılmıştım. Ona her şeyi çabucak unutması için huzur sığınağına götürmüştüm. Orada karar vermiştim onunla evlenmeyi. Sonu her ne olursa olsun onunla evlenecektim.

Tabi bu kararı alırken ailemin yaptırımlarıyla karşılaşacağımı bilmiyordum. Benden, eskide kalmış, unutulmaya yüz tutmuş adetleri yapmam koşuluyla boyun eğmişlerdi. Elbette ben de Güneş'e bu güzel adetleri tattırmayı istiyordum. Ama bunların içinde bekâret işareti yoktu! Bunu Güneş'e izah edecek cesaretim hiç yoktu! Güneş'e bunları yaşatırken utandırmayı asla istemiyordum. Ama Zeynep'ten, Güneş'in kuzeninden aldığım referansa göre bir tehlike yok gibiydi.

Düğünümüz için hiçbir pürüz kalmamış gibiydi. Güneş, adetlerimize çabuk adapte olacak gibi görünüyordu. Peki,

beni huzursuz eden neydi? Güneş'le tanışmadan bir gece önceki rüyamdan itibaren zaman zaman beni esir alan huzursuzluk şu anda da yine benimle beraberdi.

Efsaneler... Yoksa hurafeler mi demeliydim? Beni huzursuz eden sebebin altında bu efsaneler mi yatıyordu. Peki, Karadeniz'in ve Dağ'ın aşklarını kıskanıp üzerini karartan kıskanç ve fesat bulutlarken Güneş ile benim aşkımı kıskanan kara bulut kimdi?

Bu duygumu yenmek için sesini duymaya ihtiyacım vardı. Güneş'i aramaya karar verdim. Sesini duyduğumda tepemdeki kara bulutlardan kurtulacağıma emindim.

Telefonun ilk çalışının ardından hemen açıldı. Güzel, bir melodiyi andıran tatlı sesi, her duyduğumda olduğu gibi içimi yeniden *Ege* Güneşi gibi ısıttı.

"Efendim aşkım!"

***

Çalıştığım işten başımı kaldırıp yorgunluğumu atmak için gerindim. İşlerimi yoluna koyup günün geri kalanını Güneş'le kendime ayırmak istiyordum. Sekreterim Yeliz'in telefonuyla iyice ayıldım. Ben istediğim için uzun bir süredir telefon bağlamamıştı. Tüm gün alışverişten yorgun düşen Ege Güneşim şimdi annemleri ağırlamakla meşgul olmalıydı.

Sekreter Yeliz "Yiğit Bey, bir misafiriniz var," dediğinde tamamen kendime geldim.

Misafir mi? Kimseyi beklemiyordum ki. Yoksa Güneş, bizimkilerin alışveriş çılgınlığının hesabını sormak için soluğu burada mı alıyordu? Bu düşünceyle sırıttım.

"Kim gelmiş?"

"Tarık Hanzade," derken inanamıyor gibiydi. Sekreterim haklı olarak ünlü birini burada gördüğüne şaşırmıştı.

Şimdi neden gelmişti ki buraya? Görüşmeyi kabul edip

etmeme arasında bir an çelişki yaşadım. Reddetsem adam kaçtığımı düşünecekti. Önünde sonunda bununla yüzleşmek zorundaydım. Anlaşılan o ki, o gün bu gündü.

Son derece kaba bir sesle "Al içeri," dedim.

Nasıl bir ruh haliyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Sırtımı dikleştirip arkama yaslandım ve bakışlarımı kapıya diktim.

Fazla bekletmeden Yeliz kapıyı açıp gelen misafire yol verdi.

Yeliz, çatışmaya hazır iki horoz görüntüsü çizen iki adama endişeyle bakıyordu. Biri patronu diğeri ise patronunun müstakbel eşinin eski nişanlısı... Dedikodular Yeliz'inde kulağına da gelmişti. Şirket bu sürpriz nişanı konuşuyordu günlerdir.

Güneş Ada'nın eski ve yeni nişanlısının kaçınılmaz yüzleşme anına kimse engel olamazdı. Bu yüzleşmeden kimin galip, kimin mağlup olacağı ise gayet açıktı; tüm heybetiyle ayağa kalkan patronu.

Odanın ortasına doğru ilerleyen adama Yeliz, "Bir şey içmek ister misiniz, efendim?" diye kibarca sordu. Adam 'hayır, derken başını olumsuzca sağa sola sallarken bana odaklıydı. Kibar olma adına masanın arkasından ayrılıp onu karşılamak için yanına gittim. Elimi uzatmamıştım, ama ondan da bir hareket görmemiştim. Çünkü buraya normal bir görüşme için gelmemiş, kuyruk acısını dindirme niyetiyle gelmişti.

Yeliz'in çıkmasını istemek için yüzüne baktığımda yüzü merak ve biraz da endişeyle gerilmişti. "Siz çıkabilirsiniz Yeliz Hanım." Her ne kadar neler olacağını merak etse de çıkmak zorunda kaldı yıllarca sekreterliğimi yapan Yeliz.

Güneşimin eski nişanlısı!

Farkında değildim ama "Size nasıl yardım edebilirim?" derken diklenmiştim.

O da en az benim kadar katı, kaya kadar sertti. Tabi ki "Beni içeri kabul ettiğinize göre nasıl yardım edeceğinizi de biliyor olmalısınız," derken alayla yüzüme bakıyordu.

Bilmezliğe verdim. Her ne kadar onu tartaklama isteğim baskın olsa da kendimi tuttum. "Hiç bir fikrim yok. Sadece isminizi duyduğum için sizi kabul ettim. Siz nişanlım Güneş'in evlenmekten son anda vazgeçtiği eski nişanlısısınız," derken sesimdeki alayı gizleme gereği duymamıştım. Şimdi ne diye gelmişti buraya?

Sert bir sesle, tehdit dolu sesle lafı hiç dolandırmadan "Onunla evlenmeyeceksiniz," dedi.

Elimde olmadan güldüm. Karşımdaki adamın kaşları çatıldı. Söze başlamadan önce masama geri döndüm. Gözlerim gözlerine odaklıyken "Sizden mi izin alacaktık," dedim aynı sertlikle.

"Onunla evlenemezsiniz. Çünkü o hala beni seviyor," dedi sıkılı dişlerinin arasından tükürürcesine.

"Bunu düşünmenize sebep olan nedir?" derken ben de dişlerimi sıkıyordum. Bilmediğim bir durum mu var diye düşünmeden edemiyordum.

"Bir sebep?" derken alayla güldü. Ensemdeki tüyler, hoşuma gitmeyeceğim şeyler duyacağımı hissetmiş gibi diklendi. "Birden fazla olduğunu söyleyebilirim." Teklif beklemeden konuklarım için hazır tutulan koltuklara kendini bıraktı. Rahat bir şekilde arkasına yaslanıp ayak ayaküstüne attı. Küstahlığın dibine vurmuş gibiydi. Yüzündeki pis sırıtış hiç eksilmemişti. Bir adımlık mesafeyi aşıp yaka paça ofisimden atmamak için büyük güç sarf etmeye devam ediyordum.

"Sadede gel!" derken koltuğuma geri oturdum. Ayakta olursam üzerine çıkmayacağımı kimse garanti edemezdi.

"Geleyim." Konuşmaya başlamadan önce yüzündeki alaycı ifade silindi, tüm ciddiyeti yüzüne otururken kaşlarını çatmıştı. "Birinci sebep, Güneş benim kadınım. İkinci sebep..." Yüzüm nasıl şekil almışsa gülüşünü bastırma adına dudaklarını sıktı. "Biz birbirimize aitiz. Bunu hiç kimse inkâr edemez. Kaldı ki sen! Üçüncü sebebe gelecek olursak..." yeni bir sırıtış yüzünün tamamını kapladı. "Bunu duymaya hazır

mısın?" derken ayaklarını çözdü ve hafifçe öne doğru eğildi. Yakışıklı yüzünü küstahlık dolu sırıtış kaplamıştı.

Cevap vermedim. Söyleyeceklerini duymaya hazır mıydım? Değildim. Her ne söyleyecekse Güneş ile aramız asla eskisi gibi olmayacaktı, hissediyordum.

"Başka bir erkeğin altından geçmiş kadını kabul edecek şuura sahip misin? Biz Güneş'le..."

Yüzümdeki sert ifade silinmeden arkama yaslandım. Perim ile bu adi adamı onun ima ettiği gibi düşünmek istemiyordum. Bu görüntüyü gözümün önünden, havsalamdan uzaklaştırmak adına gözlerimi odada gezdirdim. Öfkemin dili yumruklarımı, ortaya çıkarmamak için kendimle büyük bir savaş halindeydim. İç savaşıma inat ellerim masanın üzerinde açık şekilde duruyordu. Bu duruşumla söylediklerine inanmadığımı anlatıyordum. Her ne kadar söylediklerinin doğrulup payının olduğunu düşünsem de "Yalan söylediğiniz o kadar belli ki," dedim.

İlk an bozulsa da hemen toparlanma adına oturduğu yerde diklendi. Panik! Evet! Yalan söylüyordu! Şimdi rahatlamayı tüm bedenimde hissedebiliyordum. Bu adi adam sevdiğim perime iftira atıyordu.

"Ben yalan söylemiyorum. Biz Güneş'le sadece bir defa birlikte olduk diye evleniyorduk. Ki ben ilk değildim. Bir şekilde beni evlenmemiz konusunda ikna etmişti. Sonuçta güzel ve alımlı kadındı. Ben tanınmış ve ünlü biriyim. Yanımda gezdirebileceğim güzelliğe ve kültüre de sahipti. Birbirimize karşı şehvetimiz ilk günkü canlılığını koruyordu. Onunla evlenmemem için bir neden yoktu. Bir yanlış anlaşılma yüzünden aramız açıldı. Bir anlık kızgınlığıyla seni seçti. Pişman olduğunda yine bana dönecek. Ben sadece duruma açıklık getirmeye, düşeceğin utanca engel olmaya geldim. Tabii, yine de karar senin."

Bu kadar uzun konuşma bu kadar kısa sürede sonuçlanması düşüncemin doğruluğunun kanıtıydı; yalan söylüyor-

du. Hazırlanmış bir senaryoyu şimdi bana sergilemeye çalışıyordu. "Bu söylediklerine kendin inanıyor musun?" diye sordum. Adamın her konuştuğu olmasını arzu ettiği şeyler olduğu o kara gözlerinin gerisinden okunuyordu. Bunu bana anlatırken gözlerini kaçırmasından, koltuğun derisine manikürlü tırnaklarını geçirmesinden anlıyordum. "Güneş bana her şeyi anlattı. Başka kadınlarla defalarca aldattığını, bunu örtbas etmek için genç bir kızın haysiyetini hiçe saydığını, karaktersizliğini sergileme adına genç bir kızı kullanıp şantaj yaptığını biliyorum. Şimdi karşıma geçmiş bana hikâye anlatıyorsun. Defolup git! Yoksa..." derken öfkeyle ayağa kalkmış kapıyı gösteriyordum.

Yakışıklı yüzü soldu. Öfke ve şaşkınlık dolu gözlerle ilk an ne yapacağını bilemiyor gibi yüzüme baktı.

"Onunla evlenemezsin!" dedi son bir gayretle.

"Neden, senden mi izin alacaktık," dedim aynı sertlikle.

"O beni seviyor, biz birbirimizi seviyoruz,"

"Ona ne şüphe!"

Son bir çabayla "Güneş bir bunalımla bu kararı aldı. Sonradan gururundan bana dönmedi. O çok gururlu biridir."

"Çok iyi tanıdığını sanıyorsun değil mi? Yanılıyorsun! Seni gerçekten sevseydi her şekilde yanında kalırdı. Kalmadı! Dediğin gibi, çok gururlu! Validenizle konuşursan ne demek istediğimi anlarsın. Senin yaptığın şerefsizlikten sonra annenizin hakaretleri Güneş'i yeterince üzdü. Ailece gururunu ayaklar altın aldınız. Şimdi de karşıma geçmiş bana yeni iftiralar sıralıyorsun. Sizde hiç haysiyet kalmamış. Daha fazla uzatmanın manası yok. Şimdi burayı terk et!"

"Asıl sen yanılıyorsun!" elini arka cebine götürüp bir tomar resmi masamın üstüne fırlattı. "Kendi gözünle gör!"

Tarık'ın iddiaları hükmünü çoktan yitirmişti. Onunla çekilmiş resimleri masama serdiğinde bir adamın son çırpınışları olduğunu anlamıştım. Evet. İkisinin birbirlerine sarılmış resimleriydi. Ama bu resimler Güneş'in Zeynep'e şantaj yap-

tığı negatifleri alması için buluştuğunda çekilmiş resimlerdi. Güneş'in annemin onun için ördüğü beresi başındaydı.

İlk başlarda bu adama inanmıştım. Nasıl inanmazlık yapmazdım ki? Çok iyi aktör olması bundan değil miydi; Bana rol kesiyordu.

Adam karşımda durdukça öfkem ve tiksintim anbean artıyordu. Yakışıklı yüzünü dağıtmamak için ne çok çaba harcadığımı karşımda şaşkınlık ve öfkeyle bakan adi adam bilseydi gitmek için acele ederdi. Ama anlamamış gibi karşımda durmaya devam ediyordu. Tüm yaptıklarına rağmen adama acımıyor değildim. O sadece ebeveynlerinin hatalı yetiştirilişinin ürünüydü. Üstüne bir de aktör olması şımarıklığını, doymazlığını katbekat arttırmıştı.

Önce şaşırsa da hemen ardından toparlanıp öfkeyle yüzüme baktı. Aramızda bir adam boyu mesafe vardı. İki kızgın boğa gibi birbirimizi süzerken aniden odaya Mustafa daldı.

Hiç tereddüt etmeden yanımıza geldi. "Neler oluyor burada?" diye sorarken Mustafa bir bana bir adama bakıyordu.

Mustafa'yı sakinleştirme adına yumuşak sesle "Bir şey olmuyor. Beyefendi de gidiyordu zaten," dedim.

Adam mesajı almıştı. Gitmekle kalmak arasında tereddüt yaşasa da her ikimize öfkeyle bakıp arkasını döndü, kapıya yürüdü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi tekrar dönüp "Bir gün seni de bırakıp gideceğine kendini hazırla!" diye zehrini akıttı. Cevap vermeme fırsat vermeden kapıyı çarpıp çıktı.

Mustafa şaşkınlıkla *"Muya ozitu ortu, Yiğit?"*[2]

"Sözde tehditle, Güneş'i bana kötülüyor. Hazmedemedi terk edilmeyi. Zengin ukala, züppe!"

"Yavaşi idi, am3ikati ma mevaşkvi.[3] Uzun zamandır kimseye sayıp dökmemiştim. Ruhumu doyurmaya ihtiyacım var," Mustafa pişkinlikle.

---

2 Bu da ne demek oluyor Yiğit?

3 Yavaş git, biraz da bana bırak.

"İzini mekçam. Gişkusnteyi dobği." [4]

"Helali to gayas, Cuma!" [5] dedikten sonra bildiği tüm hakaret ve küfürleri peşi sıra dökmeye başladı. Az önce Tarık Hanzade'nin boşalttığı koltuğa kendini bırakırken "Ne yüzle buraya kadar gelebiliyor ki! Utanmadan bir de efelik taslıyor," derken şahit olduğu son sahneyi ima ediyordu.

"Kuyruk acısı," dedim kısaca.

"Aslında haksız sayılmaz. Güneş güzel ve akıllı, alımlı bir kız. kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Annesi öyle düşünmüyormuş ki oğlundan önce gidip Güneş'e hakaretler sıralamış. Şimdi de karşıma çıkıp bana ahkâm kesiyor." Hatırladıkça öfkem çoğalıyordu.

"Güneş'e söylemeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Tabii ki söylemeyeceğim. Onun da canını sıkmanın bir anlamı yok."

Düşünceli sesle "Haklısın," diye mırıldandı. "Da, derken gerçekten canın sıkıldı mı?"

"Sıkılmadı dersem yalan olur. Öyle çirkin şeyler anlattı ki. bir an için gerçek olması olasılığını düşünmedim değil."

"Ne anlattı?" diye sordu şüpheyle.

Her ne kadar tüm sırlarımı biliyor olsa da bunu onunla paylaşamazdım. Böyle olduğuna inanmasam da karşımdaki dostum, arkadaşım ve sırdaşımın benim gibi düşüneceğine inanmıyordum. Ben ne kadar aksini iddia etsem de o hep 'acaba, diye düşünecekti. Bunu ne bana merakla bakan dostuma, ne de sevgisinden şüphe etmediğim Güneşime yapamazdım. Adi adamın iddialarına inanmıyordum. Güneş, onun anlattığı gibi biri değildi.

Ama yine de şüphe zehri beynime bir defa girmişti. Kolayca temizleneceğine pek ihtimal vermiyordum. Düğün gecemiz! Bunu ona yapmayacağıma kendime söz versem de

4 İzin Veriyorum, bildiğin gibi dök.
5 Helal olsun, kardeşim!

şimdi 'neden olmasın, diyebiliyordum. Halamla konuşmam gerekiyordu. Hastalıklı düşüncelerime ilaç olabilecek tek kişi halamdı.

"Hey! **Nay idi?"** diye dikkatimi kendine çekmeye çalışan kuzenime boş gözlerle baktım. ***"Muya iduşunam, him puşti na gi3upe iri çemane nusvi."***[6]

"Doğu tkvi" [7] derken silkindim.

Güneş

Yiğit'le nişanımızın üzerinden bir hafta geçmişti. Ve nişan haberimiz doğal olarak iki gün sonra magazin haberlerinde yerini almış, akabinde Tarık –eski nişanlım bunu öğrenir öğrenmez her zaman yaptığı gibi yine soluğu bizim evde almıştı. Neyse ki eniştem her duruma karşı tedbirini haber duyulmadan önce almıştı.

Gazeteciler, artık olağan karşılamaya başlamıştık- evimizin önünde yeniden kamp kurmuşlardı. Kesinlikle onlardan gizli bir yere kımıldayamıyorduk. Kayınvalidem ve saz ekibi böyle bir duruma yabancı oldukları için ilk anlar şaşkınlık yaşasalar da duruma alışmaya çalışıyorlardı.

Yiğit'in –nişanlım- yeni evli kız kardeşi Serpil ve taze damat Sezai, aile arasında yapılan nişandan hemen sonra İzmir'e dönmek zorunda kalmışlardı. İnci, hafta sonunda gidecekti. Güzel sanatlar fakültesinde okuyordu küçük görümceciğim. İnci'yi anmak bana onun şüpheli bakışlarını hatırlatıyordu. Onu bu konuda haksız görmüyordum. Sonuçta ona göre nişanlısından ayrılmış, hiç tanımadığı yabancıydım. Ağabeyini çok sevdiği anlaşılıyordu. Doğal olarak korumacı tavrı bana şüpheyle yaklaşmasına neden oluyordu.

Babam Sedat Bölük, dedem Servet Bölük'le İzmir'e geri

6 Nereye gittin? Ne düşünüyorsun, o puştun anlattıklarına kemençe sür.
7 Doğru dedin.

dönmüştü. Yıllar sonra varlığını öğrendiğim babamla beni bugünlere getiren Suzan Ada arasındaki buzlar bir nebze de olsa erimiş gibiydi. Annem ile babamın aralarına kara kedi gibi giren ana karakter, dedem Servet Bölük'tü. Annemin ve babamın mutluluklarına karabasan gibi çökmüş, evlendiklerinin ertesi günü, sırf kendi isteği olmuyor diye oğluyla kavga çıkarmış, ardına bakmadan çekip gitmişti. Babam ise babasını kırgın göndermeme adına ardından gitmiş, geri dönülemez hasarlar bırakan kaza yapmasına neden olmuştu. Bu vahim olayın devamında ise babam kötürüm kaldığı için annemin karşısına çıkmamıştı. Annemin kırgın ve özlemle ölmesine, babamın böyle sakat kalmasına neden olan bu adamdan ölesiye nefret ediyordum. Nişanımıza normal olarak gelmemişti. Gelmeye yüzü yoktu.

Birbirlerine delilik derecesinde tutkulu ve âşık iki yüreğin gerçek duygularını hiçe sayıp sırf kendi bencil istekleri yüzünden iki genci heba etmişti, iki gencin aşkını hiçe saymıştı. Kötürüm bir adama esir olmasını engelleme adına sevdiği kadından, annemden uzaklaşmayı seçmişti babam. Yanlış yapmıştı elbette.

Tıpkı benim gibi!

Annem yıkılmıştı hiçbir açıklama yapmadan babamın onu terk etmesine. Benim doğmam bile yıkık kadını ayağa kaldıramamıştı. Henüz kırkı çıkmamış biçare kadın ben kollarındayken bu hayattan göçmüştü.

Anneannem işte bu sebepten babama hep nefret duymuştu. Kızını elinden alan adam olarak görüyordu Sedat Bölük'ü. Yine de benim doğduğumu babama söylemeden yapamamışlardı. Ama her şeye maydanoz olan dedem yine babamın mutluluğunu doğduğumu oğluna söylemeyerek temelden yıkmayı başarmıştı.

Anneannem Suzan Sultan, Perihan Teyzem, Muammer Enişte m ve biricik yavruları, benim kuzenlerim Zeynep, Asude ve ikizler Cenk ve Ceren'le İstanbul da yaşıyordum. Babası

deniz kazasında kaybolan, küçücük yaşında annesi ölen, anneannesi ve teyzesi tarafından büyütülmüş bir kızdım.

Üniversitede tanıştığım, ülke çapında tanınmış, ailesi son derece zengin Tarık Hanzade ile okulumun bitiminde nişanlanmıştım. Düğünümüze bir hafta kala babamla ilgili sırrı öğrenmiş, -annemle babamdan nikâhsız doğduğumu düşünüyordum- nişanı bozup hiç arkama bakmadan soluğu İzmir'de almıştım. Beni hiçliğe terk eden adamdan geçmişin hesabını sormak istiyor, nefretimi ve öfkemi yüzüne vurmak istiyordum. Ama hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını onunla karşılaşınca öğreniyordum.

Bu ani kararım aynı zamanda Yiğit'le hayatlarımızın kesişmesine neden olmuştu. Bana ilk görüşte âşık olduğunu söylüyordu aniden karşıma çıkan bu adam. Nişanlımdan ayrıldığımı bilmesine, magazin haberlerinin saçmalıklarına rağmen beni anlamaya çalışmıştı. Tüm yaşanası hislere karşı kalbime prangalar vurmama rağmen tüm zincirleri birer birer kırmayı başarmıştı. Beni fethetmişti. Kalbimi fethetmişti. En önemlisi ruhumu fethetmişti. İzmir bana Yiğit'i, Yiğit de babamı vermişti.

Tarık'tan nasıl bu kadar kolay vazgeçebildiğimi zaman bana göstermişti. Çünkü onu gerçek anlamda hiç sevmemiştim. Belki hayranlıktı ona duyduğum his. Belki bana bu kadar ilgi göstermesi beni kendine çekmişti. Nişanı bozmamla gerçek karakteriyle tanışmış, felaketin kıyısından döndüğümü fark ettiğimde ise Allah'ın sevgili kulu olduğumu anlamıştım. Beni defalarca aldatması bir yana, kuzenim Zeynep'e tuzak kurarak şantaj yapması ise başlı başına bir olaydı. Bir felaketten son anda kurtulduğumu anlamamı sağlıyordu bu olay dizisi.

Bugün sabah, kayınvalidemin elçisi sıfatıyla Safiye hala, beni arayıp alışveriş için ne zaman gelmeleri gerektiğini sordu. Alışveriş derken ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Her ne kadar evvelinde nişanlılık geçmişim olsa bile böylesi bir durumla ilk defa karşı karşıya kalıyordum.

Benim şaşkınlığımdan doğan suskunluğuma "Söylemeden edemeyeceğim," derken sesi sabırsızdı. "Bak kizum... Sen daha evvel nişanlanmadun mi, bilmeyi misin?" diye sordu. Sabırsız sesinin yanında gülmeyi zapt etmeye çalışır hali dikkatimden kaçmadı.

"Öyle tabii..." diye başladığım cümlemi sabırsızca kesti.

"E o zaman? Bilmez misin düğunden once taki maki alinduğuni? Kaynanangun etekleri zil çalayi, haberun olsun. Listesini da hazırlamiş. Sen sizunçilere bi soyle da oğlene doğru size celup hep birlukte çarşiya çikalum."

Şaşkınlıkla sadece "Çarşıya?" diyebildim. Altın takı bahanesiyle beni istemediğim şeyleri yapmama mı zorlayacaklardı. Ne demeliydim? Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Yiğit bu konuda beni uyarmıştı ama tam anlamıyla ne demek istediğini kestirememiştim.

"Evet, kizum!" derken sonunda kavrayabilmeme sevinmiş gibi sesi canlanmıştı. "Yiğidum da mı demedi?"

"Söyledi halacığım. Ama ben alışverişe gitmek denince böyle bir şey..." Safiye halanın heyecanını anlamaya çalışıp, "Tamam halacığım, bizimkilere söylerim," dedim pes etmiş sesle. Kurtuluşum yoktu.

Benim duygu karışıklığımı anlamamış olmalı ki "Tamam," diye neşeyle şakıdı. "Selam soyle anneanneng ile teyzenge. On bire doğru celuruz."

"Peki, halacığım. İletirim."

Telefonu kapatır kapatmaz Yiğit'i aradım. Beni alışveriş kâbusundan kurtarmasını umuyordum. Şu sıralar İzmir metrosunun son işlerini bitirmeye çalışırken Rize'de yeni bir otelin yapımına girişmişlerdi. Bunlar yetmezmiş gibi geçen hafta yeni bir köprü ihalesine girmişler ve onu da programlarına almışlardı. Rize de annesinin köyünde dere taşmasıyla yıkılan köprüyü yeniden inşa edeceklerdi.

Düşündüğüm gibi yoğun bir iş programı içindeydi ve be-

nimle konuşurken kendini tam veremiyordu. Yine de "Alışveriş konusunda bana diyeceğin bir şey var mı?" diye sordum kinayeli bir sesle. Kısa bir an durdu, ne söylemek istediğimi ilk an anlamamıştı.

"Alışveriş? Ah! Tamam. Annemler aradı mı seni?" diye sordu neşeyle. Söyleyiş tarzına bakılacak olursa beni yalnız bırakacaktı.

"Alışverişi bana biraz açar mısın?" diye sordum ısrarla, en azından neler olacağını bilmeliydim.

"Bana bunu sorma, en az senin kadar bilgisizim. Sen en iyisi halamla konuş, o seni daha iyi aydınlatacaktır." Çocukluğundan beri elinde büyüdüğü halasına annesine olduğu kadar yakındı.

"Az önce onunla konuştum zaten," dedim çaresizce. "Ben senden bir şeyler öğrenebileceğimi düşünüyordum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, perim. Halamla konuş, o seni aydınlatacak," dedi tekrar.

"Neyse... Senin başın yoğun sanırım. Bana bir yardımın dokunmayacak, ben evdekilerle konuşayım."

"İyi olur, perim," diye atıldı. "Sonra size katılırım demek isterdim ama..."

"Sen işinden geri kalma. Ayrıca bizi merak etme."

"Sana bol şans!" der demez kapattı. Düşündüğümden yoğundu! Bir ay sonra düğünümüz olacaktı ve haklı olarak tüm işleri yoluna koymak istiyordu.

Telefonu kapatıp anneannemle konuşmak için odamdan çıktım. Üç katlı köşkün ikinci katındaki odamdan salon, çalışma odası, müştemilat ve mutfağın olduğu birinci kata indim. Anneannemi çalışma odasında buldum. Kapı açıktı. Eniştem ile olağan görüşmelerinin sonundaydılar.

"Anneanne," diye seslendiğimde ikisi aynı anda döndü.

"Efendim, kızım."

Kapının eşiğine dayanıp başımı içeriye uzattım. "Özel bir durum var, konuşabilir miyiz?"

"Konuşalım," derken sesi merak doluydu. Yüzümdeki ifadeden sevimsiz bir şey duyacağını sezmişti. Fazla uzun olmayan, beyaz tenli, kır saçlarını dikdörtgen bir örtüyle kapatırken Atatürk'ün annesine benzemeye çalıştığını biliyordum. Hem Atatürk'e hem de annesine hayrandı. Kendisini onlarla hısım sayardı. Nede olsa Selanik göçmeniydik.

Gaziantepli Enişte ilgiyle bizi izliyordu.

"Safiye hala aradı," dediğim an kaşları merakla yukarı kalktı. "İzniniz olursa öğlene doğru gelmek istiyorlarmış. Alışveriş yapmak için çarşıya gidecekmişiz." Sesim, söylediğimin imkânsız olduğunu vurguluyordu.

Anlaşılan anneannem benim gibi düşünmüyordu, başını onaylarcasına sallarken "Gelsinler kızım. Zeynep'e ve teyzene haber ver, hazırlansınlar," dedi.

"Onlar niye?" dedim şaşkınlıkla.

"Onların adetleri bu kızım. Geline ve gelinin ailesine hediye almak için alışveriş yaparlar. Bilmediğini söylemeyeceksin herhalde?" diye sorarken bilgisizliğimle eğleniyordu.

Peki, kendisi nereden biliyordu bütün bunları? Yoksa anneannem evleneceğim aileyi yakından tanımak için araştırma mı yaptırmıştı? Beklerdim ondan.

"Bilmiyordum," diye mırıldandım. Tarık ve ailesiyle böyle bir şey yaşamamıştım. Bunu dile getirmek için "Tarık hiç..." diye başlayan cümlem anneannemin sert cümlesi kesti.

"Seni daha önce de uyardım! O dümbeleği Yiğit'le karşılaştırman büyük hata! Sakın, her ne olursa olsun onunla Yiğit'i karşılaştırma. Sonra büyük hayal kırıklığı yaşarsın."

Anneannem, Tarık'ı unutamadığımı sanıyor, Yiğit arasında kıyas yapmamı yanlış yorumluyordu. Evet, kıyas yapıyordum, ama Tarık'ı bıraktığım için pişmanlıkla ilgili bir hatadan dolayı kıyas değildi. Sadece Tarık'ın kendisinin ve ailesinin

ne kadar basit olduklarını şu an fark ediyor, bundan dolayı şaşırıyordum. Benim yaptığım buydu; Tarık siyah, Yiğit beyazdı. Tarık yanlış, Yiğit doğruydu. Tarık uçarı, Yiğit olgun... Ve en önemlisi âşık olduğunu sanan Tarık'la, sevdiğini söyleyip ispat eden Yiğit... İkisi arasındaki farkı anlatan listede sayısız madde vardı.

"Yanılıyorsun anneanne. Tam tersi, her karşılaştırmamda ne kadar doğru yaptığımı anlıyorum."

"Yine de böyle bir şey yapma!"

"Elimde değil anneanne! Tarık ile yaşadıklarımın ne kadar yüzeysel olduğunu şimdi görebiliyorum. O yüzden için rahat olsun. Şunu bil ki, karşılaştırma yaparken kendimi suçlu hissetmiyorum."

"Beni dinle, fazla uzatma!" diye uyardı.

Yenilmiş sesle "Peki, anneanne," diye kabul ettim. Ne kadar kendimi ifade etmek istesem beni anlamayacaktı.

"Hadi, teyzenlere haber ver."

"Tamam. Gidiyorum." Onun anlamsız emrini yerine getirmek için çalışma odasının ayrılıp mutfağa yöneldim. Çıkmadan önce son defa içeri baktığımda Suzan Sultan telefonuna uzanıyor, eniştem bıyık altı gülerek evrak çantasını toparlıyordu.

Teyzemi yemek odasında kahvaltı hazırlığında buldum.

Suratımın karışıklığına kaşlarını çatarken "Günaydın kuzum?" diye selamladı.

"Sana da günaydın, teyze. Bugüne ne programın varsa iptal et, düğün alışverişine gidiyoruz," dedim. Sesimdeki alayı yansıtmamayı başardığımı düşünürken yanıldım. Teyzemin bir kaşı yukarı kalkarken ses tonumdan ne düşündüğümü sezdiğini anlatmış oldu.

"Pek bir hevesli gördüm seni!" dedi alayla. Benim isteksizliğimle alay ediyordu.

"İtiraf etmeliyim, bana biraz saçma geldi. Ne gerekirse biz Yiğit ile alırdık."

"Yiğit ile alacaklarınız size kalsın. Ama damadın ailesi gelinini alışverişe çıkaracaksa burada durman gerekir. Onların özel adetleri olmalı, onları yerine getirmek isteyeceklerdir."

"Anneannem buna benzer şeyler söyledi. Aileyi mi araştırdınız?" diye sorduğumda şaşkınlıkla başını salladı. "Ne yapacaklarına dair bir fikrin var mı?" diye sordum merakla.

"Var elbette! Ama sana şu kadarını söyleyeyim; Ne alırlarsa, ne söylerlerse itiraz etme. Sülalelerinin ilk, ebeveynlerinin tek erkek evlatları, her şeylerinin mükemmel olmalarını isteyeceklerdir. Muammer eniştenden pay biç, ailesi enişteye ne kadar düşkün!"

"Biliyorum," dedim isteksizce. "Neyse. Ben Zeynep'i çağırayım, o da gelecekmiş." Zeynep'le daha önce yaptığımız eğlenceli alışverişlere benzemeyeceği aşikârdı. Belki Zeynep'le bunu eğlenceli hale getirebilirdik.

"Tamam. Ama önce Dilek'in yanına gidip bir iki ikram hazırlamalıyım. Geldiklerinde bir şeyler sunmak gerekir." Teyzemin bu evcimen hali beni her zaman şaşırtıyordu, şu anda olduğu gibi. Bana kalsa böyle bir şeye gerek duymazdım, gelecekler ve alışverişe çıkacaktık. Oturup, çay içip börek yemeyecektik ya.

"Sen bilirsin teyzecim." Teyzemi işleriyle baş başa bırakıp Zeynep'in yanına çıktım.

Öğlene doğru kayınvalidem ve saz ekibi eve geldiklerinde elleri yine doluydu. Yaş ve kuru pasta dolu kutular ellerini, kollarını doldurmuştu. Teyzemin hazırlığı boşunaymış diye düşünmüştüm ilk an.

Sabah teyzem için düşündüklerime şimdi utanmıştım. Resmen onların getirdikleri ve teyzemin hazırlattığı çayla börekleri yutarken kendi lafımı yutmak zorunda kalmıştım. Teyzemin buna yorumu hiç beklemediğim şeydi: ***Onlar ve***

biz birbirimize elimizdekilerin en iyisini sunmanın heyecanı içindeyiz, yorumunu getirmişti. Heyecan! Her iki taraf için de gerçek bir heyecan yaşanıyordu.

Tarık ile ailesi arasında böyle bir heyecanı yaşamadığımızı fark ettim. Anneannem bunu yaptığımı bilse bana mutlaka kızacaktı. Yine kıyas yapmıştım, elimde değildi ki bunu yapmamak.

Asla, Tarık dışında ailesinden hiç kimseden böyle bir yaklaşım görmemiştik. Benim ailem elinden geldiği kadar görevini yerine getirmişti, ama onlardan bu ilgiyi hiç görmemiştik.

Dilek'in hazırladığı çayla onların getirdiği, teyzemin hazırladıklarını afiyetle yedik. Sonra Sebahat Hanım anneannemden müsaade isteyip hep birlikte alışveriş için evden çıktık.

Fatma yengenin tüm ilgisi benim üzerimdeydi. Her fırsatta kenara çekip nelerin eksik olduğunu sorup durmuştu. Kayınvalidemin sözcüsü konumundaydı sanki.

Dizilerde ve filmlerde gördüğüm sahneleri şimdi ben yaşıyordum. Tanıdık kimseye rastlamamak için dualar edip durdum alışveriş boyunca. Neler alınmadı ki; Birden fazla günlük ve gece elbiseleri, gecelik takımları. Gecelik takımını alırken sadece Safiye hala, Fatma yenge ile Zeynep yanımdaydılar. Kayınvalidem büyük incelik göstererek, çekineceğimi düşünerek bizimle gelmemişti. Teyzeme, yürümekten yorulduğunu bahane edip birer kahve içmelerini önermişti.

Fatma yenge çok enerjik, hareketli bir kadındı. Ayrıca çok anlayışlı ve güler yüzlüydü. Ellisinde olmasına rağmen en fazla kırk yaşında gibi görünüyordu. Belki onu böyle genç göstermesinin arkasında onun hayat dolu olmasıydı.

Kahverengi güzel gözleri, her an gülmeye hazır kalın dudakları, uzun boyuna ters yuvarlak basık yüzüyle, pamuk gibi beyaz teniyle güzel bir kadındı. Ayrıca alışverişte son derece becerikliydi. Güzel pazarlık –pazarlık yapmak sünnettir diyordu- yapıyor, her fırsatı değerlendirmeye çalışıyordu.

Safiye hala bizim alışverişimize sessizce kenardan izlemeyi yeğlemişti. Ama gözlerindeki sıcaklık bir an bile eksilmemişti. Fırsatını buldukça sarılıp bana sevgisini göstermeye çalışıyordu. Yeşil gözleri bazen uzaklara dalsa da hemen kendini toparlayıp kendini bize katmaya çalışıyordu.

Kayınvalidem ile teyzemi kısa bir arayışın ardından onları koyu bir sohbetin içinde bulduk.

Kayınvalidem bizi fark ettiği an "Gelinum? Hazır mısın gelinluğuni almaya?" diye sordu heyecanlı sesle. Sorusu karşısında istemsizce kızardım.

"Sen once bi cör, beğen, sonra Yiğidum ile tekrar bakar karar verursinuz," Safiye hala devam etti.

"Siz nasıl isterseniz," diye çekinerek cevap verdim.

"Güzel!" dedi mutlulukla kayınvalidem.

"Gülşah'ın sözünü ettiği gelinlikçiye mi gidelim, yoksa sizin bildiğiniz bir yer var mı?" diye sordu Safiye hala. Gülşah, Yiğit'in kuzeniydi. Sadece bir defa gördüğüm bu kızda çözemediğim bir şey vardı. İnci gibi o da benden şüphe duyuyor olmalıydı. Sonuçta tüm kuzenler kardeş gibi birbirine bağlıydılar.

Haklı olarak her üçümüz ne diyeceğimizi bilemedik. Elbette bildiğimiz bir yer vardı, ancak oraya gitmek başka dedikodulara ve tatsız düşüncelere sebep olacaktı.

Teyzem benim gibi düşünmüş olmalı, benden önce atıldı. "Safiye Hanım, siz nereyi uygun görürseniz biz uyarız."

"Tamam, o zaman," dedi memnuniyetle. "Bir şey daha diyeyim, beni hanum manum deyi çağirma. Adumi soyle, yeter!" dedi dobra dobra.

Teyzem onun açık sözlülüğü karşısında gülebildi. "Artık akraba oluyoruz, haklısın. Sizli bizlileri aradan kaldırmak en güzeli..." Böylece Safiye halanın samimiyetini teyzem güzel sözleriyle süsledi.

Beyoğlu'nun ışıltılı caddelerinin birinde şık bir gelinlik butiğinde soluğu aldık. Hepimiz kurulduk koltuklara, bir

yanımda kayınvalidem diğer yanımda Safiye hala. Bana öyle yakın, öyle sıcak davranıyorlar ki bu durum beni çok ama çok mutlu ediyor.

Mağaza sahibi önce aklımda bir model olup olmadığını sordu. Aklımda bir model olmadığını söylediğimde önüme bir yığın model çıkardılar. Kararsız kalmıştım. Hepsi çok güzel ve zariftiler.

Safiye hala bizimle ilgilenen mağaza sahibi kadına döndü "Gelinimiz kararsız kaldı," dedi. Sonra bana döndü "Güneş kizum, siz en eyisi Yiğidum ile celun," diye önerdi.

Safiye hala orta yolu bulmak adına benim karasızlığıma kendince böyle çözüm getirmeye çalışıyordu. Ve ben bunu hevesle kabul ettim. Bunca yeni tanımaya başladığım insanlar karşısında gelinliği giyinip çıkarmaktansa Yiğit'i tercih ederdim. Böylece ikimizin ortak kararı olurdu.

"Yiğit'in beklentilerini de bilmek isterim," diye Safiye halanın önerisine hevesle atıldım.

Safiye hala "Sen hep yanında ol, onun başka bir beklentisi, isteği yok," derken şefkatle yanağımı okşuyordu. İstemsizce kızardım.

"O halde biz kuyumcuya gidiyoruz," diye yeni adresi gösterdi kayınvalidem.

On dakika sonra sahibinin kendi akrabaları olduğunu sonradan öğrendiğim kuyumcuda bulduk kendimizi. Asla kullanmayacağımı düşündüğüm bir yığın ziynet eşyasını almam için önüme sıralamalarına rağmen kuyumcu vitrinini süsleyecek kadar takıyı itirazlarımı hiçe sayarak aldılar.

Kayınvalidemin bu duruma açıklaması ise şöyleydi; tek oğlunun güzel eşini, tek gelinini ele güne gösterirken kimseden aşağı kalmadığını ispatı içinmiş bu çabası. Anlayış gösterme adına sessiz kaldım. Sebahat Hanım bütün bunları kabullenişimden dolayı mutluydu.

Alışverişimiz bittiğinde yine hep birlikte eve döndük. Yorgunluk kahvesini kendi ellerimle yapıp ikram ettim.

Anneannemin bize katılmasıyla muhabbetimiz zenginleşti. Suzan Sultan İstanbul'a ne zorluklarla gelindiğini, nasıl kök saldığımızı anlatırken kayınvalidem ve yanındakiler büyük bir hayranlıkla dinlemişlerdi.

Kayınvalidem, görümcesi ve eltisi Karadeniz'i, oradaki yaşamlarını, gündelik hayatlarını esprili dille anlatmaları bizim ayran budalası gibi dinlememize neden oluyordu.

Her güzellik gibi bu güzel muhabbet de sona ermeye mahkûmdu. Günün sonunda gitmek için ayaklandılar. Yemeğe kalmaları için ne kadar ısrar etsek bile başka bir zamana, diye söz verip ayrılmışlardı.

Tarık

Böyle sonuçlanacağını biliyordum. Yine de pişman değildim. Güneş için sonuna kadar savaşmaya yemin etmiş bir adam vardı karşılarında. Ve ben o yeminimi gerçekleştirecektim. Bu amaç için önüme kim çıkarsa hiç düşünmeden harcamaya hazırdım.

Annemle ayrıca görüşecek, bu yaptığının hesabını alacaktım. Eğer yukarıdaki adamın söyledikleri doğru ise benden çekeceği vardı. Ama önce işim geliyordu. Yeni sezon dizisinin çekimlerine erken başlamıştık. Büyük bir prodüksiyondu. Annem biraz daha bekleyebilirdi.

Şirket binasının asansöründen çıkarken resepsiyondan asansöre doğru gelen genç bir kızı gördüm. Sade ama şık bir kot pantolonla beyaz bir buluz vardı üzerinde. Ceketi elindeydi. Güzel sayılmazdı, ama lüle lüle kısa saçları özgürlüğünü ilan edercesine uzun zayıf yüzüne düşerken ona ayrı bir hava katmıştı.

Kız ile göz göze geldik. Beni tanımanın verdiği şaşkınlık ve heyecan karışımı duyguyla gözleri büyüdü, adımları sekteye uğradı. Ah! Hayranlar! Şu an bunlarla uğraşacak ruh haline sahip değildim.

Yüzüme zoraki tebessüm yerleştirip gözlüğümü taktım. Bir çeşit 'benden uzak dur, deme şekliydi. Akıllı olmalıydı, hareketimi doğru algılamış olmalı ki yanımdan geçip asansöre doğru yürüdü. İyi, resim çekilelim dememişti. Ama gen dönüp bakmazlık yapmamıştı.

Mesut Hanzade'nin sınırsız bütçesinin harcamak son derece keyifliydi. Son model arabama binerken bundan her seferinde büyük keyif alırken bugün o keyfi alacak istek yoktu.

Telefonum çalmaya başlayınca torpido gözüne attığım telefona uzandım. Elbette ki kıymetli parasının her kuruşunun hesabını yapan Mesut Hanzade'ydi.

Ekşimiz yüzle açtım. "Yine nerelere kayboldun," diye haykırdığında telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bu adam hep mi öfkeli olmak zorundaydı!

"Çekimim var. Geç dönerim," dedim daha fazla soru sormaması için.

"Pezevenk! Yine ne belalara bulaştın? Sen hiç akıllanmayacak mısın?"

"Ne yapmışım?" derken umursamıyordum bile. Yine bir yığın nasihat verecek, içi soğumayınca tehditlere geçecekti.

"Annemiz senin yüzünden kahroluyor. Akıllan artık."

"Sen varsın ya! Senin başarıların annemi yeterince tatmin ediyordur. Ben öte durayım."

"Barda kavga çıkarmışsın yine!"

"Faturayı senin adına kesmiştim," derken kıkırdıyordum. "Yeni mi getirmişler?"

"Uzun bir süre gözüme gözükme! Senin yüzünden iş hayatında itibarım kalmadı."

"Ben senin karın değilim, kardeşinim. Sen en iyisi bir eş bul onunla kavgalarını yap. Mümkünse benden uzak dur." Kontak anahtarını çalıştırmadan önce "Başka bir şey yoksa ben kapattım," dedikten sonra yüzüne telefonu kapattım.

Lüks ofisinde telefonunu duvara çarptığına emindim.

Kaçıncı telefonuydu duvarla öpüşen; beş, yedi? Sanırım onu öfkelendirdiğim anları hesaplarsam parçalanmış telefon adedini bulabilirdim. Tahminim, bir mağaza kadardı. Keyifle kıkırdadım.

Trafikte tüm gözlerin takibiyle ilerlerken ağabeyimin adamlarından Ergün'ü aradım. Yiğit Bal'ın inşaatlarında güvenlik eksikliği var diye ihbar etmesini ve Yiğit Bal hakkında tüm bilgiyi bir dosya halinde yarına kadar elimde olmasını istedim. İsteğimi ikiletmeden 'tamam, dedi ve kapattı.

Bu iş de tamamdı. Artık ağabeyime dediğimi yapmanın vakti gelmişti. İşime odaklanmam için tüm ortam ayarlanmıştı. Keyifle bu defa kahkahalarla güldüm.

Annemi iki gündür göremiyordum, yeni bir organizasyonun peşindeydi. Yardım gecesi zımbırtılarıyla uğraşmak bizlerle uğraşmaktan daha fazla mutlu ediyordu.

Son iki gündür çekimlerden dolayı başımı kaldıramadım. Çekim bittikten sonra tüm ekiple bara gittik ve sarhoş olana kadar içtim. Eve girdiğimde yatağımı zor buldum. Annem sabah yine saatler boyu konuşacaktı. Keyifle kıkırdadım. Bayılıyordum onları sinir etmeye.

İKİNCİ BÖLÜM

Güneş

Kayınvalidem ve saz ekibi gitmiş, ailesiyle sözleşmiş gibi kısa bir süre sonra Yiğit gelmişti. Geleceğinden haberim yoktu. Günümüzün nasıl geçtiğini kendi gözüyle görmek istediğini söylemişti eve girerken. Yemeğe oturmak üzereydik. Ailesi yerine akşam yemeği teklifimizi Yiğit seve seve kabul etti.

Yemekten sonra baş başa kalmak bahanesiyle bahçeye çıkmıştık. Gün içinde neler yaşadığımı ona anlatırken mutlu gibiydi.

Onun ne yaptığını sorduğumdaysa bir an söyleyip söylememe arasında tereddüt yaşadı. Akşam geldiğinden beri her ne kadar yansıtmak istemese de bir sıkıntısı olduğunu anlamıştım.

"Bir sorun mu var?" diye sorarken dikkatle gözlerine bakıyordum. Sorum karşısında bakışlarını bir an kaçırma ihtiyacı hissetti. Evet, bir sorun vardı ve bu sorun ikimizle alakalıydı.

"Önemli değil, işler düşündüğümden de çok birikmiş. Yorucuydu."

"Yiğit! Ne olduğunu bana söyler misin? Basit bir iş yor-

gunluğu değil sendeki bu durgunluk." Gözleri gözlerimle tekrar buluştuğunda aklında her ne varsa geriye itip muzipçe gülmeye başladı.

İyice yaklaşıp "Birazcık ilgim azalınca hemen de nasıl bozulurmuş perim," diye kulağıma doğru fısıldamaya başladı.

Sesindeki yoğun duyguyu hissedebiliyordum. İstemsizce kızardım. Duygu yoğunluğundan sıyrılmak için geriye doğru kaçmak istediğimde ellerimi tuttu.

"Benden kaçma, perim."

"Öyle bir niyetim yok," derken sesim titriyordu. Onun yakınlığından kalbimin atışı yine zirve yapmaya başlamıştı.

"Seni özledim," derken benim zayıf noktama dokundu. Ben de onu özlemiştim. Yalnız kaldığımız anlar çok kısıtlıydı, her an birileri yanımızda oluyordu. Özellikle onun ailesinden.

"Ben de özledim," derken Karadeniz'i temsil eden yeşil gözlerine özlemle baktım. Sisle kaplı gözleri iyice kısılmış, arzu ve özlemle bana bakıyordu.

Sabırsızlığını temsil eden soluğunu alıp usulca dudaklarıma dokundu. Kelebek kanadının zarif dokunuşları misali dudaklarımda son buldu dudakları. Onun nazik öpüşüne cevap verirken ben sabırsızdım. Böylece onu düşüncelere daldıran konuyu öğrenme merakımı dağıtmayı başarmıştı. Neden bilmemi istemediğini çok sonra öğrenecektim.

Elleri saçlarımı okşarken hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Gözleri gözlerimi bulduğunda ikimiz aynı anda istemsizce derin soluk aldık. Yine durması gereken yerde duran oydu.

"Dağların yeşili denizlerin maviliğine kavuşmak ve kaybolmak için çok sabırsız. Düğünümüze şunun şurasında bir ay kaldı, o ana kadar seni sabırsızlıkla bekleyeceğim." Vaat dolu sesi sabırsızdı ve derin bir nefes almama neden oldu. O anı bende sabırsızlıkla bekliyordum.

Gecenin serin havasından korunmak için Yiğit'in göğsüne sığınmış, evden Asude'nin müzik çalarından gelen hafif

melodiyle salınıyorduk. Eve girmeyi istemiyorduk. Az önce öpüşmemizin üzerinden dakikalar geçmesine rağmen etkisinden kurtulamamıştım. Kolları belime dolanmış, sıcak nefesi boynuma vururken ensemdeki tüyler zevkle dikleniyordu. Sonra kulağıma doğru kısık sesle Lazca melodiler mırıldanmaya başladı. Daha önce hiç duymamış olsam da artık Lazca çok tanıdık, bildik geliyordu bana. Benim bir parçam gibiydi. Dudaklarından dökülen kelimeler ruhuma işlerken bundan büyük zevk duyuyordum.

Dağî purki, nakelen moxti,
Dağ gülü, nereden geldin,
A ya mi3vi nakonore?
Söylesene nerelisin?
Guyis daçxuri delemibxi,
Ateş düşürdün yüreğime,
Si nam svaşi peri ore?
Sen hangi yerin perisisin?
Sevda iyu zuğa daxis
Deniz sevdalanmış dağa
A efsane gişkuni?
Bir efsane bilir misin?
Mati si sevda viri,
Ben de sana sevdalandım,
Si nam svaşi peri ore?
Sen hangi yerin perisisin?

Gelinliği almak için zamanı ayarlamamız gerekiyordu. "Gelinlik için annenlerle baktık ama kararsız kaldım," derken yakışıklı yüzüne beklentiyle baktım. Zaman bizim için çok kıymetliydi. Önümüzdeki hafta başı tüm ailesi İzmir'e döneceklerdi.

Yanağıma düşen saçımı işaret parmağıyla geriye alırken "Annemler söyledi. Kararsız kalmışsın. Mağazayı mı beğenmedin, yoksa modelleri mi?" diye sorarken muzipçe gülüyordu.

"Mağaza veya modellerde bir kusur yok, kusur bende, kararsız kaldım. Birlikte tekrar baksak, en azından senin aklındakini de öğrenmiş olurdum."

"Gelinliği giyecek olan sensin, hangisi hoşuna gittiyse onu almalısın."

"Senin yanında duracağım. O yüzden senin yanına yakışacak gelinliği almam için senin fikrine ihtiyacım var," diye ısrar ettim.

"Urba da giysen benim yanıma yakışacaksın. Çok istiyorsan, senin için de uygunsa yarın akşamüzeri gidelim," diye önerdi.

Mutluluk ve heyecanla boynuna sarıldım. "Harika! Şirkete gelmemi ister misin?"

"Neden olmasın! Gelinlikçiden sonra yemeğe çıkarız," derken başka bir öneride bulunuyordu.

"Bana uyar!"

Düğün, düğünümüz... Nasıl bir düğünümüz olacağını merak ediyordum. Sıradan bir düğün olmayacağını anlamıştım. Yine de düğünümüzle ilgili hiçbir bilgiyi benimle paylaşmıyordu, ailesini de bu konuda tembihlemiş olmalıydı ki onlarda bir şey anlatmıyorlardı. Zaman zaman kendimle eğlenerek; En azından gelinliğimi bileceğim, diyordum.

Aklımda bir yığın sorular vardı. Başı çeken ise düğünümüz nasıl olacağı ve bir sorun yaşayacak mıydık sorusuydu. Oraya, insanlarına alışabilecek miydim? Peki, onlar beni aralarına kabul edebilecekler miydi? Peki ya Yiğit'in doğup bu yaşına gelirken şahit olan sevenleri sadece ailesiyle mi sınırlıydı? Geçmişinde bir hayalet, geleceğini tehdit eden bir gerçek var mıydı? Tüm bu sorulara cevap ararken Yiğit'le aramız nasıl olacaktı?

Benim geçmişim orada hortlayacak mıydı? Elbette aile benim nişanlımdan ayrıldığımı biliyordu ama akrabaları veya komşuları bu durumdan bihaberdiler. Ortaya çıkarsa nasıl bir tepki görecektim? Zaman gösterecekti yaşayacaklarımızı.

Sevgimiz, aşkımız ilk günkü heyecanını koruyacak mıydı? Bizi neler bekliyordu, Rize bize neler hazırlamıştı? Güneş orada aynı sıcaklığıyla mı doğacaktı?

Yiğit

"Muya giğun e Yiğidişkimi?"[8] Salonun balkonun karanlığı beni saklayamamış, halama yakalanmıştım.

Her ne kadar onunla bu konu hakkında onun fikrini alacağım desem de "Yok bir şey, Halam," diye geçiştirmeye çalıştım.

"Hımmm. Anladum." Dayandığı balkon kapısından ayrılıp karşıma geçti. "Guneş kizumun bi sikintisi mi var? Bize mi deyemedi?" diye sorduğunda istemsizce gözlerimi onun her şeyi çabucak anlayan gözlerinden kaçırdım.

"Yok bir şey, Halam. Güneş'in de bir sıkıntısı yok," derken şehrin ışıklarına bakıyordum.

"Yiğidişkimi! Tolepeskani tkvis deyi var 3adums. Muya iyen?"[9] diye ısrarla sordu.

Uzun süren suskunluğuma son verme adına ***"Muçe migeselare var mişkun... Andğa him koçi şirketişe moxtu."*** [10] derken yine gözlerim şehrin ışıklarındaydı.

"Nam koçi?" [11] derken şüpheyle yüzüme bakıyordu. Saniyeler sonra anlamış gibi hayret dolu bir soluk aldı. "Him koçi! Muyaşeni moxtu? Muya iyu?"

"Zehrini akıtmak için tabii ki!"

8 Neyin var, Yiğidim
9 Yiğidim! Gözlerin dilinden döküldüğü gibi bakmıyor. Ne oluyor?
10 Nasıl anlatacağım bilmiyorum... Bugün o adam şirkete geldi.
11 Hangi adam? O adam! Neden geldi? Neler oluyor?

"Seni da zehirlemeyi başardi demek mi isteyisin?"

"Oradan nasıl görünüyorum?" derken sesim öfke ve acıyla katran karası olmuştu.

"Bu kizi çendunge isterçen bunlarun olacağini biliyidun. Şimdi ne deyi darlaniyisin!"

"Çok çirkin şeyler söyledi. Doğru olmadığına emin olsam da o adi adamın dilinden dökülmesi canımı çok yaktı."

"Bak işte! Çendun deyisin, doğru değil deyi! O adam ne demişse boş ver. Sen bu akşam Guneş ile beraber değil miydun? Ona bi şey belli etmedun değil mi?

"Yok, Halam. Ama..."

"Ama? Ne oldi?

"Bir ara neyim olduğunu sordu. Durgunluğumu hissetti."

"Seni seveyi. Sendeçi başkaluği hemen anladi. ***Si artuği cerimuşi mo iduşunam. Ham bozomota artuği tumite skani iyu.***"[12]

"Hişo-ni? Artı guyis na mancaupe gişkutuk."[13] Sağlıklı düşünemiyorum, Halam. Tüm duyduklarıma rağmen Güneş'e karşı duygularım hiç değişmedi. Ama o adamın söyledikleri yenilir yutulur şeyler değil. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum."

"**Yiğidişkimi!** ***Beti beti mo iduşunam boşine! Him koçi ti pşeyi ortu, guyis na ortupe dobğu. Bozomotas muti belli mo ikum. Ukayi ipişmanare muya pi deyi."***[14]

"Asla! Densiz adamın söyledikleriyle hareket ederek aklımı yemedim. Böyle düşüncelere dalmam sadece bir anlık gafletti. Ayrıca... Seninle konuşmak iyi geldi. ***Derdişkimişi laci ore, gişkun da!"***[15]

---

12 Sen artık gerisini düşünme. Bu kız artık tamamıyla senin oldu.

13 Öyle mi? Bir de yüreğime yazılanları bilsen.

14 Yiğidim! Boşu boşuna kötü şeyleri düşünme. O adam da doluydu, içindekileri dökmek istedi. Kıza belli etme. Sonra pişman olacaksın ne yaptım diye.

15 Biliyorsun değil mi, derdimin ilacısın.

İltifatımın doğruluğunun olduğuna inansa da ötelemeye çalıştı. Değerli olduğunu hatırlatmak utanmasına neden olmuştu. ***"Hade hade. İdi dicini. Ukayi uncieli dulyaşe idare."*** [16]

"Sen yat. Benim henüz uykum yok."

Halamın sesi öfkeyle sertleşti. ***"Lakide işkini e bere!"*** [17] Ne cevabımı ne de komutunun sonucu görmek için bekledi, döndü arkasını odasına doğru gitti.

Bu balkon ve bu oda halamla benim pek çok defa dertleşmemize şahit olmuştu. Halam benim dert ortağım, sırdaşımdı. Annemle kuramadığım yakınlığı onunla kurmuştum. Belki bunda sürekli birlikte olmamızın getirdiği bir durumdu.

Annemden ve kardeşlerimden ayrı büyümeme neden olan o melun olay hatırladıkça vücuduma söz geçiremediğim bir öfke ruhumu esir alıyordu. Halamın gençlik hayallerini öldüren, beni de ardına takıp İstanbullar da yaşamamıza neden olan olaylar zincirinin ilk halkası Ali Enişte'nin Halamla nişanlanmasıydı.

Gençliğinin tazeliği henüz ki vücudunda hayat bulurken ilk aşkının da tomurcukları yüreğinde filizlenmeye başlamıştı Kadersiz halamın. Yaşar amcamın ilk eşi, Gülşah'ın annesinin kuzeni, aynı zaman da babaannemizin yeğeniydi Ali enişte. Halama gönlünü düşürdüğünde etrafında olan kötü niyetli akrabalarından bihaberdi. Kan kardeşim dediği, amcasının oğlunun çirkin oyunları iki sevdalı kalbin bir daha asla bir araya gelemeyeceği şekilde ayırmıştı. Bu kargışlı duruma kimse ilaç olamamıştı. Babamlar da halamın yanına beni katarak yaralı kalbini sarmak için İstanbullara gönderilmişti.

Sarabilmiş miydi? Sanmıyordum. İlk zamanlar sürekli olan, zaman geçtikçe araları açılan gece ağlama nöbetlerini halen daha arada duyuyordum. Halen daha acı çekiyordu. Acısı ilk günkü tazeliğini koruyordu. Sevdiğinin acı yokluğunu yüreğinin en ücra köşelerinde dahi hissediyordu. Bunu yılgın gözlerinden okuyabiliyordum.

16 Git yat. Sonra uykusuz işe gitmek zorunda kalacaksın.

17 Laf dinle çocuk!

Halamın yaşadıklarından ders almam gerekiyordu. Güneş'i seviyordum. Adını dahi içimde fısıldasam yüreğim göğüs boşluğumda tatlı tatlı sızlıyordu. Halamın yaşadıklarını yaşamayacaktım. Halamın Ali Enişteye yaptığı gibi onu uzağa atmayacaktım. Bunu kendime yapmayacaktım. Bunu mavi gözlü perime yapmayacaktım.

Kararlılıkla arkamı dönüp odama doğru yürümeye başladım. Odamın kapısına yaklaştığımda halamın odasının kapısının kapandığını duydum. Halam benim için endişeleniyordu. İşte bu endişeyle odama gidene kadar yatamamıştı.

Mustafa, yeni anlaşma yaptığımız mimarımız Birol Bey'in isteklerinin olduğu dosyayı hazırlamakla meşguldü. Zor bir geceyi geride bırakmış kendimi zorlayarak yataktan kalkmıştım. Halamın beni bu halde görmesini istemediğim için kahvaltı yapmadan evden çıkmıştım. Mustafa kim bilir hangi kadının yanından kalkıp gelmiş çoktan işinin başına geçmişti. Selam verme adına odasına girdiğimde iyi bir gece geçirmiş gibi görünmüyordu. Yorgunluk ve bezginlik yüzünden akıyordu. Her çiçekten bal almaya çalışırsan böyle olursun, diye düşünürken gülüşümü içime gömdüm.

"Kandil iyi yanmamış galiba?" diye sorarken yüzüme ciddi ifademi oturtmuştum.

Eliyle yüzünü sıvazlarken "Hiç sorma. Tutmuş bana 'bir ay olmuş birlikteliğimiz, ne zaman evleniyoruz' diye sorduğunda 'Boku yedin, dedim içimden. Bu kadınların tümünün aklı niye hep aynı işliyor? İlişki biraz uzayınca bizi kafeslediklerini sanıyorlar."

"Kadınları bana mı soruyorsun! Ben bir kadına tutuldum, onunla da evlenmeyi istiyorum. Sen derdine yan, emmioğlu."

Elini boş versene dercesine sallarken "Pöh! Kalsın. Ben almayayım."

"Duyan senin başından kötü bir tecrübe geçmiş sanacak. Alt tarafı yarı yoldan döndün."

"Evlenene mani değilim. Yeter ki beni evlilik mevzularına bulaştırma."

Parmağımı tehdit edercesine salladım. "Elbet bir gün bu söylediklerine pişman olacağın biri çıkacak. İşte o zaman sen susacak ben konuşacağım."

"Aman! Çok korktum. Git odana da bir an önce çalışmaya başla. Beni meşgul etme, Güneş'in teklif dosyasını bitireyim."

Nişanımızdan çok önce karar verdiğimiz projeyi artık hayata geçirmek istiyorduk. Güneş'ten, babamın emekliliğinin imzası olacak olan Rize'deki tarihi konağın otele dönüşümün iç tasarımını yapmasını isteyecektik. Güneş'e sürpriz olacaktı bu teklif. Bugün gelinlikçiye gitmek için akşamüzeri buraya gelecekti. Babama konuyu açmış, çok hoşuna giderek 'olur' demişti. Ama Güneş'in çalışmasını merak etmiyor değildi. Nasıl stili olduğunu ben de merak ediyordum. Küçük de olsa bir fikrim vardı. Detaycıydı; yaptığı işe bunu yansıtacağına inanıyordum.

"Sana koyla gelsin."

Mustafa'yı sıkıntısı ve işiyle baş başa bırakıp odama yöneldim.

Gün sona ermek üzereydi. Telefon görüşmelerini gün sonuna bırakmıştım. Gün içinde AVM şantiyesinde denetimcilerle randevumuz vardı. Denetimler umduğumdan da uzayınca ofisteki işler bu zamana sarkmıştı.

"Nedir bu heriflerin sorunları?" Babamın odaya girerken sorduğu öfke yüklü sorusu telefonda görüştüğüm İzmir ofisindeki müdürle konuşmamızın yarım kalmasına neden oldu. Telefonu geri koyarken soru dolu bakışlarım babama dönmüştü.

"Neler oluyor baba?"

"AVM de ki denetim de neyin nesi? Daha geçen ay yapılmamış mıydı? Şimdi ne diye ikinci defa denetliyorlar?"

"Eksik kalan şeyler olduğunu söylediler. Aslında benim de kafama takılmadı değil. Adamlar hep şüpheci yaklaşıyorlardı."

"Biri bir şikâyette mi bulundu?" diye sordu şüpheyle.

"Yaptığımız işte eksik gedik yok, baba. Kimse bir kusur bulamaz. Kime ne zararımız dokundu ki işimize taş koysunlar."

"Bilmiyorum. Ama birinin ayağının altında geziniyoruz ki bizi ayakaltından çekmek istiyorlar."

"Kim sence? Mutinalar mı?"

"Emin değilim," dedi dalgın sesle. "Bize bulaşmayı göze alamazlar. Bu başka biri! Senin aklında başka kimse var mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Dikkatli olun. Her kim ise sizi batırmaya çalışıyor. İyi düşün. Her kimin işine taş koyduysan artık..."

Babam iş dünyasının kurduydu. Bu piyasada doğmuş, bu piyasada yoğrulup pişmişti. En az babam kadar tecrübeliydim iş ve bu piyasada. Her ne kadar babama belli etmesem de ben de aynı düşünüyordum. Mutinalar, Ali enişte min ailesiydi. Onlar asla böyle çirkefliklere tenezzül etmezlerdi. Asla perde arkasından iş çevirmezlerdi. Ne sorunları varsa direk karşına çıkarlardı. Bu başka biriydi. Emin olmasam da şüphelendiğim biri vardı. Ama bunu bana endişe ve öfkeyle bakan babamla paylaşmaya hiç niyetim yoktu. Ne tepki vereceğini biliyordum öğrendiğinde. Bunun arkasında Tarık Hanzade'nin *acımasız* lakabıyla nam salmış ağabeyi Mesut Hanzade olduğundan şüphe ediyordum. Ağabey-kardeş, her biri ayrı kollardan Güneşimden caymam için uğraş veriyorlardı. Şantiyede güvenliği artırmam gerekiyordu.

"Bunun arkası gelecek. Aklından her kim geçiyorsa dersini iyi çalış. Ve bunu yaparken yalnız olma!" dedi sert sesle. Ardından bir şey söylememe fırsat vermeden kapıyı açtı. Kapıyı açarken yüzü bana dönüktü ama arkasını döndüğünde her kimi gördüyse yüzü anında değişti, sinirli ifadesini anında sildi ve geniş gülüşünü yüzüne yerleştirdi.

Güneş

Ertesi günün akşamı Maslak'ta Cumalepe AŞ'nin ana binasına giriyordum. Pek çok şirketi barındıran büyük binanın on sekizinci katına çıktım. Bu katta yöneticiler ve patronlar vardı. Alt katta ise mimarların büroları bulunuyordu.

Girişte danışmana kimliğimi gösterdiğimde hiç tereddüt etmeden Yiğit'in ofisine yönlendirirken telefona uzanıp Yiğit'in sekreterine haber veriyordu. Asansöre binip çıkacağım katın düğmesine bastım.

Asansörün kapısı açıldığında güler yüzüyle sevimli bir sekreter karşıladı. Sanırım kim olduğumu biliyordu, beni görünce saygıyla gülümsemişti.

"Yiğit Bey, Reşat Bey'le toplantıdalar. Geldiğinizi haber vereyim."

"Bölmeyelim. Beklerim."

İlk an tereddüt etse de "Nasıl isterseniz," derken oturacağım koltuğu işaret ediyordu. "Bir şey içer miydiniz, soğuk veya sıcak?"

"Ilık bir su yeterli!"

Sekreter suyumu getirmeleri için telefona uzanırken bekleme salonunda sekreterin gösterdiği koltuğa kendimi bıraktım. Ferah salonu incelerken suyum geldi. Beklemek zorunda kalan konuklar düşünülerek hazırlanmış gri koltukların aralarına salon bitkileri serpiştirilmişti. Olması gerekenden daha iç açıcıydı. Duvarlar, Rize'yi anlatan karakalem çizimler süslemişti. Bu çizimleri kimin yaptığını merak ettim. Pek çok doğa çizimin yanında büyük eski bir yapının karakalem çizimi en göze batanıydı.

Bir köşede sekreterin masasının hemen yanında iki kanatlı fildişi rengi büyük kapı duruyordu. Büyük olasılıkla Yiğit o kapının arkasındaydı. Kapının ardından mırıltı halinde ses ge-

liyordu. Sonra kapı hafifçe açıldı. Reşat Bey iri cüssesiyle kapıda göründüğünde istem dışı ayağa kalktım. Doğal olarak göz göze geldik. İçerideki konu ne idiyse canı sıkkın gibiydi, beni görünce bana yansıtmama adına yüzündeki ifade anında değişti. Yeşil gözlerine ulaşamayan gülüşünü yüzüne yerleştirdi.

Mutlulukla bana yaklaşırken "Hoş geldin gelinim!" diyerek karşıladı. Gür ve otoriter sesi tüm salonu doldurmuştu.

"Hoş buldum efendim."

"Nasılsın kızım, bir yaramazlık yok değil mi?"

"Hayır efendim. Sizin haberiniz vardır sanırım, gelinlikçiye gideceğiz."

"Ah! Evet. Çocuklarımın anası söylemişti. Size kolay gelsin. Bir gün bana gel, karşılıklı bir kahve içelim."

Kayınpederimin kayınvalidem için hitap şekli gülmeme neden oldu, güzel bir yaklaşımdı, eşine ender bulunan hitap şekli. Ayrıca eşine sevgi ve saygı duyduğunu nişandan sonra pek çok defa gözlemlemiştim. Bunca yıl geçmesine rağmen yaşlı adamın karısına bakarken gözlerinde gördüğüm o ışık beni çok şaşırtmıştı.

"Nasıl isterseniz."

"Gelirken senin şu çizimlerini getir, görmek isterim."

"Elbette efendim," dedim mutlulukla. Eğer çizimlerimi beğenirse bir iş bile koparabilirdim.

Sonra içimden kendi düşünceme güldüm. Yakında bu şirketin veliahdının eşi olacaktım, işimin beğenilip beğenilmemesi diye bir şey olabilir miydi? Hakkımla, kendi çabamla bir yerlere gelmeyi tercih ederdim. Savaşmayı seviyordum.

Babasının arkasından Yiğit "Güneş! Hoş geldin!" derken sesi son derece yumuşaktı, gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Bana müsaade gençler, ben eve gidiyorum."

"İyi akşamlar. Selam söyleyin," dedim kayınpederim arkasını dönüp gitmeden. Sıcacık gülümsemesiyle ödüllendirdi.

"Baş üstüne kızım."

Yiğit "Akşam görüşürüz, baba," diye selamlayıp gönderdi. Babası gözden kaybolur kaybolmaz sekreterine döndü, bana ve babasına hitabının tam tersi sesle "Neden Güneş Hanımın geldiğini haber vermediniz? Size geldiğinde bana hemen haber vermenizi istemiştim," diye sert sesle çıkıştı. Sekreter kız ne yapacağını, ne söyleyeceğini bir an şaşırdı. Hepimizin yanında azarlanması üzmüştü.

"Benim hatam, Yiğit," diye araya girme ihtiyacı hissettim. "Ben izin vermedim."

Yiğit hemen bana döndü. Söylediğimin doğruluğunu araştırmak istercesine dikkatle gözlerime baktı. Kısa bir an sonra öfkeyle çatılmış kaşları düzeldi, gözleri tekrar derin pırıltılarla parlamaya başlamıştı.

Sekreterine dönüp özür dilercesine "Bize birer kahve söyler misin, Yeliz Hanım?" dedi.

"Hemen efendim," diye yanıtladı sekreter Yeliz. Yiğit'in öfkesini hemen bağışlamış gibiydi.

Yiğit'in yönlendirmesiyle odasına girdik. Oda tam beklediğim gibiydi. Dışarıdaki salonun döşenişinden buranın aynı zarafeti yansıtacağı aşikârdı.

İlk gözüme çarpan büyük camın önündeki Yiğit'in çalışma masasıydı. Meşe ağacından yapılmış masayı ve mobilyaları fildişi rengi koltuklar tamamlamıştı. Odanın solunda, ortada yine aynı renk masa ve sandalyelerle döşenmiş toplantı masası duruyordu.

Yiğit beni masasının önündeki koltuklara sürükledi, kendisi hemen karşıma oturdu. Ellerimi tutup gülen yeşil gözleriyle gözlerime baktı.

"Zamanlaman harika! Çok bekletmedim değil mi?"

"Hayır, yeni geldim. Odan çok ferah, çok güzel döşenmiş."

"Teşekkür ederim, zevkime güvenirim," derken imayla gülümsedi. Neyi ima ettiğini anladığım için kızarmamın önüne geçemedim.

"Ne zaman çıkacağız?" diye sordum imasını kulak arkası ederken.

"Yarım saate çıkarız. Mustafa'dan bir iki şey istemiştim, onlara bakıp çıkarız. Beklettiğim için kırılmadın değil mi?"

"Asla! Ne münasebet! İşin önce gelir."

"Hayır. Sen önce gelirsin. Sana annemin ricasını iletmek istiyorum," diye lafı değiştirdi. Merakla Yiğit'e baktım. Annesinin, sevgili kayınvalidemin benden ne gibi ricası olabileceğini düşünüyordum. Fazla düşünmeme gerek kalmadan Yiğit devam etti. "Gelinlikçiden sonra eve akşam yemeğine davet etti, ne dersin?" diye sorduğunda kayınvalidemin ricasını hiç düşünmeden cevap verdim.

"Neden olmasın! Gideriz."

"Anneannene söylemeyecek misin?" diye sordu merakla.

"İzin mi almalıyım?" diye sordum. Yiğit'in ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım.

"Almayacak mısın?" derken o da şaşkındı.

"Söylemem yeterli diye düşünüyordum. Suzan Sultan anlayışlıdır. Merak etme, seni rahatsız edecek bir şey söylemez."

"Sevindim," derken neşelenmişti.

Tam bu sırada Mustafa odaya girmek için kapıyı tıklattı. Yiğit'in 'Gir' komutunu duyunca başını muzipçe içeriye uzattı.

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?" diye sordu.

"Gel Mustafa! Seni bekliyorduk, hallettin mi?" bir yandan da Mustafa'nın elindeki dosyaya bakıyordu.

"Hallettim, hallettim. İmzalar da hazır. Yalnız, bu kıyağımı unutma, borcun olsun."

"Dediğin gibi olsun, emmioğlu."

"Şunu belirtmeliyim ki, mimar düşündüğümüzden çetin çıktı. Çok titizlendi, ödüm koptu bütün o çalışmalarımız boşa gidecek diye."

"Korkmakta haklıydın," dedi ve bana döndü. "Yurt dı-

şından ödüllü bir mimar ile antlaşmaya çalışıyorduk. Sonunda başardık."

"Tebrik ederim. İzmir de karşıladığın mimar mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Yiğit.

"İyi bir mimarın olması doğru bir seçim," derken memnuniyetimi dile getirdim. İki adam benim sözüm karşısında istemsizce güldüler. Yiğit cevap verirken gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı.

"İzmir de bizim pek işimiz kalmadı. Rize de tarihi bir binanın restorasyonu için babamın uzun yıllardan beri süre gelen bir hayalini gerçekleştireceğiz. Bir otel yapacağız."

"Bu mimar ne yapacak? İç yenileme mi, yoksa dış yenileme mi?" diye sordum.

"Tabii ki dış mekân için antlaştık. İş mekân için başka birini düşünüyoruz."

"Öyle mi! Umarım onunla da antlaşabilirsiniz." Sesimi ve yüzümü mümkün olduğu kadar normal tutmaya çalışıyordum. Hayal kırıklığımı göstermemeye çalışıyordum, o teklifi bana yapmalarını çok isterdim. Belki benim çalışmalarımı bilmedikleri için düşünmemiş olabilirlerdi. Reşat Beyin benden çalışmalarımı istemesi bundan mıydı, teklif etmeyi akıllarından mı geçirmişlerdi. Ama bir mimara teklif sunmaya hazırlanıyorlarsa benim çalışmalarımı görmesinin bir anlamı yoktu.

"Sormamız lazım," dedi Mustafa.

"Sen mi soracaksın, ben mi sorayım," diye sordu Yiğit Mustafa'ya.

"O senin nişanlın, senin sorman daha doğru," dedi ve arkasını dönüp kapıya yürüdü. Ağzım açık, aralarında geçen diyalogu çözmeye çalışıyordum. Mustafa, söylediği bunca şeyler yetmezmiş gibi tam kapıdan çıkarken bana dönüp göz kırptı ve odadan çıktı.

Ben şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışırken Yiğit'e

döndüm. O ise benim şaşkınlığımdan dolayı son derece keyifliydi.

"Ne dersin, kabul eder misin?" diye sordu. İlk an ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Müthiş teklif banaydı! Algılamam için kısa bir zamanın geçmesi gerekiyordu.

Yiğit sabırlıydı, şaşkınlığımı üzerimden atmamı bekliyordu. Ben ise şaşkınlıktan sıyrıldığım ilk an yerimden doğrulup Yiğit'in boynuna sarıldım.

"İnanamıyorum! Bekliyordum, ama bu kadar erken, bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum, düşünmemiştim. Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim. Seni yanıltmayacağım," diye söz verdim.

"Biliyorum, perim. Babam da çok sevindi. Çalışmalarını görmek, nasıl bir tarzın olduğunu bilmek istiyor. Az çok tahmin edebiliyorum ama ben de merak ediyorum," dedi merak dolu sesle.

"Gösteririm. Ama yine de Rize'ye özgü bir çalışma olması gerekiyor. O yüzden ön çalışma yapmalıyım," dedim heyecanla. Heyecandan içim içim sığmıyordu.

"Elbette! Hatta bu çalışmanı düğünden sonraya alalım. İnşaatın bitimi ancak düğün sonrasına sarkar."

"Olsun, ben yine de önden görmek istiyorum. Fikir sahibi olmak en doğrusu!"

"Sen nasıl istersen perim!" tüm gülüşü ve mutluluğu yüzüne yayılmıştı.

Gelinlikçide fazla vakit harcamadık. İki üç gelinlikten sonra kararımızı vermiştik. Gelinliği beğensem bile küçük de olsa değişikliklerle tekrar elden geçirilip dikilecekti. Ayrıca düğüne kadar birkaç prova gerekecekti.

Kınada giyeceğim kıyafetimi ve kaftanımı beğenmiş, provalar için sıraya koymuştuk. Gelinlikçiden çıktığımızda hava kararmıştı. Yiğit'in ailesinin evine gittik.

Yiğit'in evi beni her yönden hayal kırıklığına uğrattığı

gibi hayranlık da uyandırmıştı. Şaşalı bir ev beklerken son derece sade, mütevazı bir ev bulmuştum. İki katlı müstakil evin tek göze çarpan özelliği dış cephe kaplamasıydı. İnşaatla uğraşan aile için basit ama büyük bir evdi.

Önündeki havuz kıştan yeni çıkıldığı için henüz bakımı yapılmamıştı. Havuzun etrafını çevreleyen bahçe ve evin etrafını saran çitler basit tel örgüleriyle kuşatılmıştı.

Kapıda bizi gündelik kıyafetleriyle hizmetli karşıladı. Sanki evin insanı gibi son derece rahattı. Alışık olmadığım bir görüntüydü. Yiğit'ten öğrendiğime göre ailenin emektarı Emine Ablaymış; Sonradan şahit olduğum, evin ikinci kuşak bireyleri Emine Abla, diye seslenirken diğerleri adıyla sesleniyorlardı.

Ev, büyük olmasına büyüktü, pek çok odasıyla bunu kanıtlıyordu ama çok sade şekilde döşenmişti. Ayrıca akşamları bütün ailenin bir araya geldiği salon beklediğimden büyüktü. İki ayrı oturma gurubu yerleşmiş salonda büyük camlar çevreliyordu.

Elimde olmadan yine kıyas yapıyordum. Bizim ev ve eşyalar bu evden daha gösterişliydi. Ve her nedense ben bundan rahatsız olmuştum. Onların sadeliği karşısında bizim gösterişimiz bariz olarak göze battığını şimdi görebiliyordum.

Gülşah ve Zeki, biz eve gelmeden gelmişlerdi. Günün yorgunluğunu üzerlerinden atmak için odalarına çekilmişler, geldiğimizi duymuş olmalılardı ki her biri odalarından çıkıyordu.

Yemek saatine kadar sohbet için büyük salondaydık. Gün içinde yaptıklarını anlatırken son derece eğlenceli dil kullanıyorlardı. Sanki her biri bir fıkranın içinden fırlamış gibiydiler. Gülmekten yüz kaslarım felç geçirmenin eşiğine gelmişti. Benim eğleniyor olmam, mutlu olmam Yiğit'i mutlu ediyordu.

Kayınvalidem ve Safiye hala beni en iyi şekilde ağırlamak için çırpınıp duruyorlardı. Onların bu davranışı karşısında

rahatsız olmuştum. Beni koyacak yer bulamıyorlar gibi, bana ne sunacaklarını bilemiyorlar gibi davranışları heyecanlı ve tutarsızdı.

Bu geceki yemekler Fatma yengedendi. Ben onlara göre hem çok özel hem de aynı zamanda aileden biriydim. Oğullarının eş adayıydım. Sohbetimiz daha çok beni tanıma yönündeki sorularıyla sınırlıydı. Daha sonra Safiye hala benimle tanışmak için büyük heyecanla gün sayan babaanneyi anlattı.

Kendisi yatalakmış. Geçtiğimiz yıl banyoda düşmüş ve kalçasını kırmış. Şimdi Rize de Hasan amcanın eşi Hatice yengenin bakımındaymış.

Eve en son gelen Mustafa olmuştu. Emine Abla, yemeğin hazır olduğunu haber vermesiyle sohbetimize masada devam etmek üzere ara verdik. Kısa sürede büyük masanın etrafına aile üyeleri yerleşmeye başlamıştı.

Fatma yengenin menüsü mis kokulu mercimek çorbası, karalâhana sarması, daha önce bu tadı tatmadığıma emin olduğum güveç ve Laz böreğiydi. Laz böreği İzmir de yediğim kadar lezzetliydi. Ayrıca ılık olduğu için lezzeti daha güzel gelmişti. Bunun böyle yenmesi gerektiğini özellikle belirttiler.

Kayınvalidem Sebahat Hanım, daha tabağımdaki bitmeden diğerinin tadına bakmam için önüme sürüp duruyordu. İtirazımı yok sayıp karalâhana dolmasını tabağıma doldurmaya başladı. Beyaz lahana dolmasını anneannem ve teyzem kıymalı yapardı ve çok severdim. Ama bu sarma çok farklıydı, ayrıca çok lezzetliydi. Fatma yenge arasındaki farkı tek cümleyle anlattı; Yarma eti kullanılıyormuş kıyma yerine.

Yemekten sonra muhabbetimiz farklı konuya kaydı, iş. Rize'deki otelin iç dekorasyonunu bana teklif ettiklerini ev halkıyla paylaşan Yiğit son derece mutluydu. Reşat Bey, Rize'deki projeye dâhil olmamı kutladı.

"Düğün için Rize'deki oteli hazırlamamız gerekir," dedi Safiye hala farklı bir konuya geçiş yaparken.

"Doğru dersin Safiye. Çok kalabalık olacağız. İzmir'den, Ankara'dan, Antalya'dan... Buradan gelecek olanları saymıyorum bile," diye kayınvalidem endişeyle Safiye halaya cevap verdi. Yaşlı kadın yakın zamanda gerçekleşecek düğünü için telaş eteklerinden sarkıyordu. "Bütün akrabalar, ahbaplar bu düğünü bekliyor. Elimize yüzümüze bulaştırmadan alnımızın akıyla çıksak," diye devam etti yine endişeyle.

Safiye hala ile Fatma yengenin şivesi kayınvalidemden daha farklıydı. Safiye halaların konuşmalarında 'ı, ö' harfini yok sayıp onun yerine 'u' veya 'c' harfini kullanıyorlardı. Kayınvalidemin ise her kelimesi sanki 's' veya 'c' harfinin birleşimi gibi ses çıkarıyordu.

Fatma yenge, kayınvalidemi sakinleştirme adına iki kelime sarf etti. "Sakin ol yenge, her şey çok iyi olacak. Endişen boşuna!"

"Oğlumun anası!" diye bu defa Reşat Bey araya girdi. "Hele bir dön de oğlun ile gelinine bak. Düğün onların, sıkıntı senin. Rahat ol be hatun, hepsini sen mi kurtaracaksın."

"Reşat Bey, Reşat Bey! Açtırma benim ağzımı. Düne kadar bu oğlan başımıza kaldı diye başıma kakıp duran sen değil miydin? Ne değişti, oğul bizim oğul, gelin bizim gelin, ne gerekirse yapmamız gerekmiyor mu?" diye isyanla bağırdı.

"Elbette yapacağız. Benim söylemek istediğimi anlamadın, gelinin ile oğlun senin kadar telaşlı olmadıklarını anlatmaya çalışıyordum," diye geri adım attı.

"Onlar neden telaşlansınlar ki! Anne baba olarak bizim sorumluluğumuz. Onlara sadece bizim hazırladıklarımızın keyfini yaşamak kalmalı."

"Annem," diye bu defa Yiğit müdahale etmek için araya girdi. Kadın oğluna bakarken gözleri sevgiyle eriyordu. "Neden her şeyi akışına bırakmıyorsun. Gelinin de, ben de senin bu kadar hırpalanmanı istemiyoruz. Ayrıca, biz düğün için ne yapılacaksa bir organizatör şirketle anlaşacağız. Ne yapılması gerekiyorsa onlar yapacak, sen o tatlı canını böyle şeylere yorma."

"O da neymiş?" diye sordu kadın şaşkınlıkla.

"Sen kenarda bacak bacak üstüne atıp emirler vereceksin yenge, adamlar senin söylediklerini yerine getirecekler. Sen hiç yorulmayacaksın," diye Mustafa eğlenceli sesiyle araya girdi.

Sebahat anne oturduğu yerde kımıldanırken homurdandı, Mustafa'nın söylediğinden hoşnutsuzdu.

Kendi işini başkalarına yaptırmamak gibi bir huyu olmalıydı, aynı karakterde birini daha tanıyordum, anneannem.

"Anne," diyen cılız sesimi duyduğumda kendime şaşırdım. Asla araya girmeyi düşünmemiştim, hele ki 'anne' diye seslenmeyi. Buna henüz hazır hissetmiyordum. Benim gibi tüm aile bireyleri şaşkındı, aynı zamanda hoşnut ifadelerini sezmiştim. Kadının gözleri heyecanla parladı. Tanıştığımızdan bu yana ilk defa ona 'anne, diye hitap etmiştim.

Annem olmadığı için bu yaşıma kadar kimseye anne dememiştim. Tarık'ın annesine bile! Oysa şimdi Yiğit'in annesine anne derken yüreğime doğru tatlı bir duygu akıyor, bu tatlı lezzet bende muhteşem hisler yaratıyordu.

"Söyle kızım," diye Sebahat anne beni cesaretlendirdi. Tüm ilginin üzerime çekilmesinden dolayı tüm kan yüzüme hücum etti, sanırım kızarmıştım.

Yanımda oturan Yiğit ne söyleyeceğimi merak ediyor, dikkatle yüzüme bakıyordu. Ona kaçamak bir bakış atıp kayınvalideme döndüm.

"Bizimkileri az önce söylediğiniz konu için uyarmıştım. Düğünün Rize de olması sebebiyle fazla kimse gelmemesi gerektiğini söyledim. Aynı şeyi düşünüyorlarmış ki beni onayladılar," diye söze başladım. Hoşnutsuz bir şekilde 'devam et, der gibi yüzüme baktı. Aynı ifadeyi hemen hepsinde gördüm. "O yüzden fazla yorulmanızı gerektirecek bir durum yok," diye sözlerimi bitirdim.

"Kızım!" dedi şaşkınlıkla. "Sen ne diyorsun! Evdekilere

her ne söyledinse unutmalarını iste. Yok! Bunu ben söylesem daha iyi olacak." Derin bir soluk alırken kocasına ve görümcesine şöyle bir baktı, sanki söyleyeceği şeyden destek almak istiyor gibiydi.

"Bak kızım! Yiğit benim tek oğlum, sen de benim tek gelinimsin. O yüzden... Sen bunları düşünme. Mustafa'nın söylediği gibi yardımcılar olacak, her şeyi halledeceğiz. Sen bunları sıkıntı etme," dedi bir çırpıda.

Odadakilerin gülüşlerini saklamak için başlarını sağa veya sola sakladıklarını fark ettim. Az önce kocasının ve oğlunun, hatta yeğeninin söylediklerinden razı olmayan kadın benim söylediklerimden sonra anında ters dönüş yapmıştı. Bu nasıl ve neden olmuştu anlayamamıştım. Belki bana ve aileme karşı eksik hissetmemek içindi, bilemiyordum. Sebebi ne olmuşsa kadın bu yeni kararından dolayı son derece mutluydu.

"Her zaman memleketinde miydin?" diye sordum Yiğit'e. Evlerinin balkonunda yalnızdık.

İçeriden konuşmaları bize kadar geliyordu. Konu, Safiye halanın ilk dansı kiminle yapacağı hakkındaydı.

Mustafa en büyük, bekâr erkek kendisi olduğu için kendi hakkı olduğunu iddia ediyordu. Safiye hala ise pek bir içine kapanık olan Hasan amcanın oğlu Oğuz ile yapacağını söylüyordu. İnatlaşma yüzünden içeride neredeyse üçüncü dünya savaşı çıkacaktı.

Ama tartışma kavga tarzında değil, eğlence tarzındaydı. Konuyu bilmesem, dışarıdan duysam kesinlikle birbirlerini yaralamayla bitecek bir kavga diye düşünürdüm. Yüksek sesle ve son derece ciddi bir ses tonuyla tartışıyorlardı.

"Pek sayılmaz," dedi Yiğit, dalgın bir sesle. Neden bu kadar dalgın olduğunu düşündüm, benimle veya iş teklifiyle alakalı olmamasını diledim. Sessizlik oldu, düşünüyordu.

"Neyin var?" diye sordum dayanamayarak. Kafasında ne var ise öğrenmek istiyordum.

"Bir şeyim yok!" dedi şaşkınlıkla.

"Dalgınsın," dedim söylediğine inanmadığımı belli edercesine.

Güldü. "İçerideki konuşmaya kaptırmıştım," derken beni şaşırtmayı başardı. İçerideki konuşmayı dinliyor gibi gelmemişti, daha çok aklını kurcalayan bir mesele var gibi gelmişti.

"Emin misin?" diye sordum inanmayarak.

Yeşil gözlerini gözlerime dikti, son derece samimi bir ifadeyle parlıyordu. "Eminim. Sen az önce bana ne sordun?" diye konuyu değiştirdi.

Anlaşılan konuşmak istemiyordu. Ona uydum ve sorumu yineledim. "Her zaman memlekette miydin, okul harici?"

"Değil," diyerek yine beni şaşırtmayı başardı. Anlatmaya başladı. "On dört yaşımdaydım. Dişlerim böyle düzgün değildi ve üç yıl sürecek bir tedaviye maruz kaldım. Köyde kimsenin beni o halde görmesine tahammül edemezdim."

"Niye?" diye güldüm. "Köyün kızlarını korkutacağını mı düşünüyordun?"

Kendini zorlayarak güldü. Ayrıca nedenini anlayamadığım bir sebepten gözlerini gözlerimden kaçırmıştı. "Köyün kızlarını göremeyecek kadar okulumla meşguldüm," diyerek beni daha da şaşırttı.

"Köyünüzde güzel kızlar yok muydu?" diye sordum, eğleniyordum. Söylediklerine inanmamıştım. Ama Yiğit'in aynı ruh halinde olduğunu söyleyemiyordum, son derece gerilmişti.

"Vardı her halde," diyerek beni daha da şaşırttı.

"Nerede yaşıyordun, manastırda mı?" diye sordum. Hiç kız arkadaşı olmaması çok enteresandı.

"Bir kızın benim dikkatimi çekmesi için bu günü beklemesi gerekiyordu," dedi havayı yumuşatmak için, genişçe de sırıtıyordu.

"Yani demek istiyorsun ki; düne kadar hiçbir dişi seni etkilemedi."

"Evet, öyle," dedi gözleri parlayarak.

"O süre zarfında, üç yıl boyunca hep buradaydın, öyle mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Aynen," derken son derece buruktu.

"Hala inanamıyorum, biliyor musun?" dedim.

Yeşil gözleri merakla parlarken "Neye?" diye sordu.

"Aynı semtte yaşadık ve hiç birbirimizi görmedik.",

Uzun kirpikleri bir birine çarparken çapkınca göz kırptı. "Demek oluyor ki; dünya küçük sözü yalan!" kıkırdadı. Ne tatlı gülüyordu. Onun gülüşüne karşılık verdim.

"Bir yalan da ben söyleyeyim; iyi ki seni daha önce tanımamışım," dedim.

Kolları belime dolandı ve kendine çekti. Boğuk sesle "Senin burnumun dibinde yaşıyor olduğunu bilseydim, seni hiç rahat bırakmazdım," diye itiraf etti. Bundan adım kadar emindim.

Girdiğim duygu yoğunluğuna daha fazla batmama adına işi espriye vurdum. "Yani kendini manastıra kapatmazdın."

Yine kıkırdadı. Kulağıma doğru yaklaştı. "Aynen!" diye fısıldadı.

Kendimi kısıtlamayı bırakıp ona teslim oldum. Onun sıcaklığına daha da sığınırken "O zaman şöyle yapalım mı? Bundan sonra beni hiç yalnız bırakma," derken yüzümü onun geniş göğsüne gömdüm.

Uzun soluğunu geniş göğsüne çekerken beni kendinden hafifçe uzaklaştırıp "Bu fikre bayıldım!" dedi ve salondan gelen tartışmaları umursamayıp dudaklarıma uzandı.

Dudaklarım onun dudaklarındayken aklım az önceki konuşmamızdaydı. Mantığım böyle bir şeyi kabul etmiyordu. Elini sallasa ellisi misali durumundaki bu yakışıklı, mükemmel adam bugüne kadar nasıl olur da hiçbir kıza ilgi duyamazdı?

"Bakir misin?" diye sordum uzun soluklu öpüşmemizin

ardından. Düşünmeden dudaklarımdan çıkmıştı ve geri alamazdım. Çekinerek yüzüne baktım. Bana öfkelenmesini beklemiştim ama gülüyordu.

"Seni şüpheye düşürecek bir davranışım mı oldu?" dedi eğlenerek.

"Hayır," dedim utanarak.

"Güzel! Aklının karışmasını istemem." Sustu. Bir süre gözlerime baktı, gözleri parlıyordu. "Hayatımda gelip geçici kadınlar arada oldu. Ki onların hiçbiri aile kızı değildi. Ben hayatımın anlamı olan kadını aradım. Ve..." yine susup dudaklarıma hafifçe dokundu. "Ve o kadın şu an kollarımın arasında."

Tarık

"Tarık Bey..." uzaklardan bir ses kulağıma ulaşırken uyanmamaya direniyordum. Evimizin emektarı Zerrin'in sesi her seslenişi daha yakından geliyordu.

"Ne var?" diye homurdandım.

"Size Ergün Beyden bir kargo var, efendim."

"Ergün?" derken anında yatağımda dikeldim. Odam loştu. Öğleden sonra olmalıydı, sabah güneşi çoktan odamdan elini eteğini çekmişti.

Zerrin odamdan çıkarken ben çoktan zarfı açıp içindekileri yatağın üzerine yaymıştım.

Yiğit Bal ve Mustafa Bal... Muhteşem ikili diye anılıyormuş iş dünyasında. Kalabalık ailenin iki bıçkın kuzeni... Her ikisinin de iki kız kardeşi varmış. Mustafa'nın kardeşleri beni ilgilendirmiyordu. Benim hedefim Yiğit'in kardeşleriydi.

Yiğit'in iki kız kardeşinin büyüğü Serpil Bal yakın zaman da evlenmiş, diğer kardeşi İnci Bal ise İzmir de üniversite okuyormuş. Bilgilerin olduğu kâğıtların arkasında aile bireylerinin resimleri vardı.

Bir iki resimden sonra hedefimdeki resimle burun buruna geldim. Bu oydu! Asansöre doğru yürürken beni gördüğünde yüzü değişen kız... Bu kız Yiğit Bal'ın kurbanım olarak seçtiğim kız kardeşiydi.

İki gün önce buradaydı. Dönmüş müydü İzmir'e? Bunu öğrenmek kolaydı. Keyifle yatağa kendimi bırakırken planımı çoktan kurgulamaya başlamıştım bile.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güneş

İki aydan az bir süre kalan düğünümüzün yeri konusunda Yiğit ve ailesi tek bir açıklama dahi yapmıyordu. Söyledikleri tek cümle vardı; düğün yeri çok büyük ve geleneklerin harmanlanmasıyla gerçekleşecek.

Nasıl olacaktı, neler olacaktı en ufak fikrim yoktu. Asıl sıkıntı, Karadeniz ve Karadeniz kültürü hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı. Yiğit'ten hiçbir aydınlatıcı cümle duyamıyordum.

Heyecanlı bir bekleyiş bana ve aileme bulaşmıştı. Tarık ile gerçekleşecek düğünümüz sıradan ama herkesin gözü önünde gerçekleşecek bir düğün olacaktı. Ama Yiğit ile olacak olan düğünüm tüm basından uzak, esrarengiz gelenekler ve sadece bizi sevenlerin olduğu bir düğün olacaktı.

Heyecanlıydım. Önceki düğünümün bekleyişiyle şu anki düğünümün bekleyişi gibi değildi, aralarında dağlar kadar fark vardı. Çok önemli bir şeyi fark etmiştim; Yiğit'i düşünmek bile beni heyecanlandırıyor, kalbimi hiç olmadığı kadar hızlı çarptırıyordu.

Düğünden sonraki yeni yaşam yerim Rize olacaktı. Aile-

sinin ve akrabalarının yaşadığı Pazar ilçesinde, hatta ve hatta bir köyde yaşayacaktım! Yeni ve bir daha asla değişmeyecek yuvam orası olacaktı.

Vuslata ermemizin ilk ayağı şöyleydi; Haziran ayının ilk haftasında Teyzem, Zeynep ve ben çeyizimi yerleştirmek için Rize'ye gidecektik. Yiğit ve ailesi bizi orada karşılayacaklardı. Safiye hala, Yiğit'in büyük destekçisi, en büyük dayanağı Rize'ye gidişimizde bize eşlik edecekti.

Neden sadece Safiye hala bizimle olacak diye sorduğumda Yiğit'in buna açıklaması ise; 'Düğünümüzün ritüellinin bir parçası, diye kısa açıklama yapmıştı. Kesinlikle ayrıntıya girmiyordu. Onun bu tutumu beni daha farklı bir heyecan girdabına sürüklüyordu.

Yiğit ve ailesi İzmir'e geri dönmüşlerdi. Safiye hala İstanbul da kalmıştı. Her fırsatta bizi arıyor, Yiğit'in ailesinin yokluğunu hiç hissettirmiyordu. Safiye hala aynı zamanda Yiğit'in vekili durumundaydı.

Yiğit ve ailesi çeyizimin çıkacağı güne kadar, düğünümüze üç hafta gibi kısa bir süreye kadar yoğun bir program içindeydi. Yiğit, İzmir, İstanbul ve Rize arasında soluksuz kalacak şekilde mekik dokuyordu. 'Neden Rize, diye sorduğumda odamızın küçük bir tadilatı söz konusu olduğunu, bununla kendisinin ilgilenmesi gerektiğini Rize'ye gitme bahanesi olarak dile getirmişti.

Bunu da kabul etmiştim. Başta anneannem olmak üzere tüm ev halkının bana bıyık altı gülmesine gözlerimi yumuyordum. Yiğit'i yokluğunda çok özlüyordum. Ayrılığımıza tahammül edemiyor, son derece somurtkan oluyordum. Çekilmez biri olmaya birinci sıradan adaydım. Yiğit söz konusu olduğundan beri ben benliğimden çıkmış durumdaydım. Bunu evdekiler hiç çekinmeden her fırsatta dile getiriyorlardı.

İki gün sonra teyzem, Zeynep ve ben Safiye halanın refakatinde Rize'ye gitmek için çıkacaktık.

Çok heyecanlıydım. Sabah Safiye halanın telefonuyla uyanmıştım. Çeyizlerimin hazır olup olmadığını, paketlenip paketlenmediğini sormuştu. Hepsinin hazır olduğunu söylediğimde öğlene doğru geleceklerini söyledi.

Ben bu panikle cebelleşirken hemen ardından üniversiteden arkadaşım, Tarık'la nişanlandıktan sonra aramızın açıldığı, Yiğit'le aramızı yapmaya çalışan ana karakter arkadaşım Tülay aradı. Kendi düğününe sırf Tarık'la nişanlandım diye çağırmamıştı benim güzel ve vefakâr arkadaşım. Tarık'ın gerçek karakteriyle ilk tanışan kendisiydi çünkü. Yiğit'le ikimizin istenme ve nişan seremonisine çok istese de gebeliği izin vermemiş, düğüne geleceğinin sözünü vererek gönlümü almaya çalışmıştı. Şimdi de doğuma girmek üzereydi.

Evin içi bir anda heyecanlı, endişeyi ikiye katlayan bir havaya girmişti. Çeyizimin çıkma seremonisi bir heyecanken Tülay'ın doğum haberi heyecanımızı katmerleştirmişti.

Safiye halanın gelişinden az evvel Tülay'dan güzel haberi aldık; Naz bebek dünyaya gelmişti. Biz bu coşkuyu yaşarken Dilek, Safiye halanın geldiğini haber vermişti.

Güneşli bir günün öğleden önceki zamanında Safiye halayı bahçede coşkuyla karşıladık. Güzel haberi onunla paylaştığımızda o da bizim coşkumuza katıldı.

Safiye halanın yalnız olmadığını biraz sakinleşince fark ettim. Beklenmedik bir durum Gülşah, Safiye halayla gelmişti. Gülşah, anne-babası sağ olmasına rağmen Yiğit gibi halası tarafından büyütülmüştü. Annesi o daha bebekken onu terk etmişti. Cici annesi onu etrafında istemediğini kesin dille söylediğinde halasının kanatları ona gölge olmuştu.

Şimdi şirketin İstanbul şubesinde Yiğit'ten sonra en yetkili kişisiydi. Onun şirkette olması gerekmiyor mu diye düşünmeden edemedim. Anlaşılan seremoniyi kaçırmak istemiyordu. Gülşah'la kısa selamlaşmamızın ardından eve girdik. Gülşah her zamanki gibi mesafeliydi.

Safiye hala köşkümüzün bahçesine dayanmış kapalı kamyoneti göstererek "Çeyizungi Rize'ye buniyle condereceyiz," dedi. "Hazir hepsi, değil mi?" dedi belirgin şivesiyle.

"Hazır halacığım," diye yanıtladım.

Suzan Sultan dünürünü holde güler yüzüyle karşılarken "Şöyle buyurun Safiyeciğim!" diyordu.

"Sağ olasin Suzan Abula."

Salona geçip rahat koltuklara yerleştiklerinde bu defa hal hatır faslı başladı. Gülşah'ın geliş sebebini de bu sayede anlaşıldı. Safiye halayı yalnız bırakmamak içindi. Ayrıca gözümden kaçmayan bir detay vardı; Safiye halayla anne kız gibiydiler.

Teyzem ile eniştem salona geldiklerinde yine kısa bir selamlaşmalarının ardından koltuklara yerleştiler.

Safiye hala "Muhabbetumuz eyi da bi ezan okuyelum," dediğinde hepimiz şaşkınlıkla Safiye halaya baktık. Bizim şaşkın bakışlarımıza bir an bakıp gülümsedi. "Yani, çeyizi bi an once yole verelum, yoller uzun demek istedum," dedi. İlk an anlaşılamadığı için utanmışçasına yanakları kızarmıştı.

Haklı olarak "Ezan okuma deyince anlamadık, Safiye halacım," dedi Zeynep.

"Bizde bi sozdur. Eskilerumuzden birinun soylediği bu soz bu cüne kadar celdi. Yapacağumuz ya da gideceğumuz yeri one almak içun soylenen sozdur. Daha sonra, daha ceniş bi vakitte asil hiçâyesini anlaturum," diye söz verdi.

Safiye halanın beklentisine yanıt verme adına "Her şey hazır Safiyeciğim, çeyiz sizindir," dedi anneannem buruk bir sesle.

"Çeyiz bizum, kiz bizum! Ama asil onemlisi sizler bizumsinuz. Akraba oliyiz, akraba!" dedi coşkuyla. Anneannemin gönlünü almayı bu sözleriyle başardı.

"Öyle, tabii!" dedi anneannem buruk ama bir o kadar rahatlamış bir ifadeyle.

Safiye hala önde biz ardından koridordan çıkışa doğru yürüyorduk. Safiye hala durunca bizler de doğal olarak durmak zorunda kaldık.

"Sanduğun nerede," diye sordu Safiye hala hole ve salonun bir kısmını kaplayan ambalajlanmış kolilere bakarak.

"Sandık mı?" diyebildim. Sandığım yoktu ki, sandık çok eskilerde kalmamış mıydı?

"Çeyizi sandukte muhafaza etmez misinuz?" diye sordu Safiye hala. Benim **yok** derkenki şaşkınlığımdan daha fazla şaşırmıştı.

"Bu olur mu?" diye Zeynep araya girdi. Elinde ahşap, minik bir mücevher kutusu tutuyordu. "Temsili olarak?" diye sordu. Gözleri kurnazlık dolu teşebbüsümün karşısında muzipçe parlıyordu, Zeynep'e eğlence çıkmıştı. Zeynep amacına ulaşmıştı, Safiye hala başta olmak üzere hepimiz kahkahalara boğuldu.

"İlahi yavrum! Ama itiraf etmeliyim, cüzel bir fiçir. Güneş kizumun da bir sanduği varmiş. Peki, bunun üstüne çimi oturtmayi duşuniysunuz?" diye sordu, gülmesini bastırdığı dudakları ince bir çizgi halini almıştı, bir kaşı vereceği cevabı beklercesine yukarı kalkmıştı.

"Birini oturtmak şart mı?" diye sordu Muammer Enişte m.

"Elbette! Oturan bahşişini alacak. Yokse boyle adetler sizde yok mi?"

"Eskidendi Safiyeciğim, eskiden," araya girdi Suzan Sultan. "Bizler zamana ayak uydurmaktan böyle şeyleri unutur olduk," buruk ve özlem dolu sesle.

"Neyse, biz unutmeduk. Güneş kizum, bunlar hiçbir şey, sen esas oraya cittuğunde coreceksin. Sakin sorma! Yiğidume da soz verdum, soyleyemeceğim. Ne olur kusurume bakma," dedi özür dilercesine.

"Ne kusuru Safiye hala! Ben kendimi o sürprizlere hazırladım, artık hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağına emin olabilir-

sin." Yanıldığımı düşündükleri için olsa gerek, Safiye hala ile Gülşah bıyık altı güldüler.

Konudan uzaklaştığımızı düşünmüş olacak ki "Eee? Çim oturecek sanduğe?" diye sordu, tüm yüzüne yayılan gülüşünü eksik etmemişti.

"Bu defa ben alacağım bahşişimi," dedi Ceren.

Safiye hala, Zeynep'in elinden sandığı alıp sandalyenin üzerine bıraktı. "Otur hele kizum!" dedi Ceren'e. Ceren büyük bir hevesle minyatür sandığa oturdu. Hemen ardında da çocuk saflığıyla "Kıçıma batıyor!" diye sızlandı.

Odadaki herkes gülüşürken Safiye hala büyük bir heves ve aceleyle çantasını açtı. Ceren'i bir an önce yaşadığı eziyetten kurtarmak istiyordu İçinden kâğıt paralardan birini Ceren'in eline tutuşturdu. Ceren oyunu çözmüştü, hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Safiye hala mesajı almış gibi bu defa başka kâğıt para çıkardı.

"Bu haksızlık!" diye isyan etti Ceren. "Cenk fazlasını almıştı," dedi.

"Maymun gözünü açtı," diye mırıldandı kulağımın dibinde Zeynep. Halen küs oldukları için Zeynep'in sesi olduğundan daha aksi çıkmıştı.

Safiye hala, mavi bir kâğıt para daha uzattı Ceren'e. Memnun olsa da renk vermeyen Ceren, Safiye halaya bakmaya devam etti.

"Çok ayıp Ceren! Arsızlığın lüzumu yok," Suzan Sultan araya girerek. "Ayıp bizim Suzan anneanne, sonuçta ablasının kıymetli çeyizleri için bu çabası," diyen Gülşah kıvrılmış, birden fazla olduğunu düşündüğüm mavi kâğıt paraları Ceren'in avucuna sıkıştırdı. Safiye hala memnuniyetle gülümserken bizler şaşkınlıkla kala kaldık. Ceren bile şaşkındı.

"Bu çok fazla, Gülşah Abla," diye karşı çıktı. Gülşah "Arkadaşlarınla güzel bir gün geçir," diye de öneride bulundu.

Ceren şaşkınlığıyla mücadele ederken Safiye hala söze girdi. "Adamlara soyleyelum da taşimaya başlasunler."

Çeyizlerim araca yerleşirken bizler de buruk bir heyecanla onları izliyorduk.

Tarık ile evliliğimin evrelerinde bu aşamaya gelememiştik. 'Sandık çeyizi adı altında hiçbir bez parçasına gerek yok, demişti eski kayınvalidem. O yüzden annemden kalan 'hatıra, namına birkaç yatak takımını hazırlamıştık. Ki, onlar ev yerleştirmemizin o aşamasına gelememişti.

Şimdi memnundum. Eğer annemden kalan o yadigâr takımlar serilmiş olsaydı asla yanıma alamazdım. Bunu ne Yiğit'e ne de kendime yapamazdım.

Eşyalarımın tümünü nakliye aracına yerleştirdiler. Yola çıkarken Safiye hala, Yiğit'in annesini arayıp çeyizin yola çıktığının haberini verdi.

Yiğit

Güzel ve güneşli bir gündü. Trabzon havaalanında Serpil, Ömer ağabeyin ikizleri Erkan ile Eyüp'le Güneşimi ve onu büyütüp yetiştiren ailesini bekliyorduk. Evimi, evimizi gösterecektim perime. Birlikte kök salacağımız yuvamızın temellerini atmak için ön hazırlık yapacaktık. İşin tadilat bölümünü yoğun ve titiz çalışmanın ödülü olarak kısa sürede tamamlayarak almıştık. Tüm ev ahalisi gibi tüm köy Güneşimin gelişinin heyecanlı bekleyişindeydiler.

Uçağa binmeden önce Safiye halam aramış, 'Perini getiriyorum, demişti.

Gayriihtiyarî "Dikkatli olun, halam," dedim.

Halam "Ayağına taş bile değdirmemeye çalışacağım," derken gülüşünü tutmaya çalışır gibiydi.

Değil taşın, artık göz bile değmesine tahammül edemiyordum. Bu durum bende Tarık Hanzade'nin o beklenmedik gelişinden sonra vuku bulmuştu. Kıskanıyordum. Bu duyguyla yeni tanışmıştım ve hiç hoşuma gitmiyordu.

Tatlı ve bir o kadar endişeli bekleyiş tüm ruhumu esir almıştı. Beğenecek miydi buraları? Sevecek miydi? Ya sevmezse!

Fark etmezdi. O nerede isterse orada yaşardık.

Serpil'in kaçamak bakışlarla beni süzmesi gözümden kaçmıyordu. Hâlime eğleniyor olmalıydı. Sabırsız adımlarla bekleme salonunda volta atmak eğlenceli olmasa da, Serpil'in içten içe gülüyor olması umurumda değildi. Haklı heyecanımın her anını doyasıya yaşamak istiyordum.

İkizler, merakla bir bana bir piste bakıyorlardı. Gelecek olanın önemini gördükten sonra karar verecek gibiydiler. On dokuz yaşın verdiği ciddiyetsizlik yüzlerine yansımıştı. Onları suçlayamazdım. Ağabeyleriyle birlikte büyüdüğüm bu ikizler son derece haşarı ve muzip bir yapıya sahiptiler. Eğlenceyi seviyorlar, her durumdan eğlenecek bir hisse buluyorlardı.

İstanbul uçağının iniş anonsu yapıldığında adımlarım sekteye uğradı. Geliyordu!

Güneş

Yiğit ve Serpil bizi Trabzon havaalanında karşıladıklarında gün öğleni geçiyordu. Teyzem, Zeynep, Safiye hala ve ben havaalanının yolcu karşılama lobisine ayak bastığımız an Yiğit ile Serpil'i gördük.

"Perim!" dedi Yiğit bana sarıldığında kulağıma. İzleyicilerimizin memnun bakışları arasında sarılmamızı mümkün olduğu kadar kısa tutmak zorundaydık. "Hoş geldin," derken hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Sol eli belimi tutmuşken teyzemlerle selamlaştı. "Hoş geldiniz, teyzecim. Halam, sende hoş geldin!"

"Emanetuni sağ selim ceturdum," dedi kinayeyle.

Halasının imasını duymazlığa verip genişçe gülümsedi. "Valizlerinizi aldırtırım, arabaya geçelim."

Yiğit ve Serpil'in öncülüğünde havaalanının otoparkına yürüdük. Valizlerimizi kime aldırtacağını düşünürken yan yana duran iki aracın yanına vardık. Biri, son model siyah bir cip, diğeri ise gümüş rengi Renault Kongo'ydu. Kongo'nun içinde şoför hazır durumda bekliyordu.

"Hoş geldiniz," genç şoför bizi çekingen bir ifadeyle ve başıyla bir selamladı.

Yiğit "Erkan! Eyüp valizlerle ilgileniyor, bir koşu yardıma gider misin?" diye sordu genç şoföre.

"Hemen, Yiğit abi!" Sonra samimi bir sesle "Hoş geldin Safiş!" dedi ve son sürat, seri hareketlerle gelen yolcu kısmına yürüdü.

"Elimde büyüdü komşumuzun oğlu, aynı zamanda akrabamız," diye açıklamada bulundu Safiye hala. 'Safiş, diye hitap ettiğinde Safiye hala genişçe gülüyordu.

Ben, teyzem ve Zeynep son model siyah cipe binerken Safiye hala ve Serpil Kongo'ya bindiler. Sanırım valizlerimiz o araca yerleşecekti. Yiğit direksiyona geçti. Safiye hala diğer aracın ön koltuğuna kurulup arkasına yaslanırken Serpil arka koltuğa yerleşmişti bile. Aracın içinden Safiye hala dudaklarını öne uzatıp 'tu tu tu maşallah!' dedi. Onu duyamıyorduk ama ne demek istediğini anlayabiliyorduk.

"Buranın havasının İstanbul'dan ne kadar farklı olduğu hemen anlaşılıyor," dedi teyzem memnuiyetle. "Şehir olmasına rağmen temiz hava hemen hissediliyor."

"Bir de köyümüzü gördüğünüzde yorum istiyorum, teyzeciğim, temiz havanın alasını hissedeceksiniz," emin bir sesle Yiğit.

"Hiç şüphem yok, oğlum. Annenler umarım iyidir," diye kayınvalidemlerin hatırlarını sordu.

"Sabırsızlıkla sizleri bekliyor," diye yanıtladı Yiğit.

Beş dakika geçmemişti ki ikiz kardeşler ellerinde valizlerimizle çıkageldiler. Her birimizi selamladıktan sonra halanın

olduğu araca yöneldiler. Onlar valizleri araca yerleştirirken Yiğit araç parkından çıktı.

Trabzon hava alanı denizin kıyısındaydı. Rize'ye gideceğimiz yol güzergâhı deniz kıyısını takip ediyordu. Sağ yanımız orman ve yeşilin her tonu, sol yanımız deniz ve mavinin her tonu bizi takip ediyordu. Karadeniz, güneşli havayla inatlaşırcasına dalgalıydı.

Havaalanından ayrıldığımız andan itibaren sağ tarafımızı yeşilin içindeki kasımpatılarını andıran dağınık evler sıralar[illegible]en, sol tarafımızı görüntüsünden dolayı Karadeniz adını alan uçsuz bucaksız deniz almıştı.

Karadeniz'in yoğun yağış aldığını her durumda belli edecek, dışarıdan gelenlerin anlaması için onlarca kanıt vardı. Bunların başında, evlerin korunaklı olması adına yapılan çatı ve çatı yalıtım malzemelerinin satışının yapıldığı sayısız dükkânlardı.

Sert deniz rüzgârından nasibini almış evlerin dış cephelerinin sıvaları dökülmüştü. Duvar boyaları yer yer aşınmış, kimi yeni kimi eski evler, yumuşak toprağa ve rutubetli iklime inat dimdik ayakta durmaya çalışıyorlardı.

Seyir halinde ilerlediğimiz yolda eski evler hükmünü yitirmiş, yeni ve göğü delmek istercesine yükselen modern yapılar gelişi güzel yerini almıştı. İstanbul veya diğer büyük kentlerde bu şekilde imara asla verilmezdi. Belki de bunun arkasındaki asıl sebep, evin temelini atacakları düz bir zemini asla bulamayacaklarından olsa gerekti. Sebep her ne ise bu yapılanma Karadeniz'e has bir özellik olarak kalmıştı.

Bir diğer ilginç durum ise bu dağınık ev kurgusunun içinde neredeyse her on eve bir cami düşecek şekilde ibadethanenin olmasıydı.

Yüksek, yolu yokmuş gibi görünen tepelere kurulmuş evler yüksekliğinden dolayı yürek çarpıntısını anbean hissettiriyordu. Batıda uçsuz bucaksız arazi kavramı burada bir anlam ifade etmiyordu. Çünkü uçsuz diyebileceğiniz bir nokta

yoktu. Baktığın arazinin sonunu görebilmen için başını yukarı kaldırman gerekiyordu. Yöre insanının bahçe sınırlarını meyve ağaçları belirlemişti. Ama bu meyve ağaçları üç katlı evin yüksekliğini dahi geçebiliyordu.

Teyzem, Zeynep ve ben etrafımızı incelemekle meşgulken Yiğit, direksiyonda son derece keyifli görünüyordu. Sağ eli elimi sıkıca tutmuştu. Sadece keskin dönemeçlerde bırakmak zorunda kalıyordu. Sıcacık eli benim heyecandan ve mutluluktan buz tutmuş elime şifa gibi geliyordu.

Trabzon'un Sürmene ve Of ilçeleri, Rize ili, Çayeli ilçelerini merkeze girmeden otoyoldan geçtik. Arazi şartlarına uygun olabilmesi için bütün binaların ve evlerin mesafeleri çok fazlaydı. Büyük apartmanlar sahil boyunca sıralanmışken, yokuşun başladığı yerden itibaren en fazla dört katlı evler yer alıyordu.

Yiğit'in ailesinin evini şimdi daha çok merak etmiştim. Nasıl bir yerdi, nasıl bir evdi ve en önemlisi komşuluk nasıl yaşanıyordu? Bütün bu sorularımı kısa zamanda öğrenecektim.

Çayeli ilçesini geçtikten sonra Pazar'a geldiğimizi gösteren tabelalara sıkça rastlamaya başladık. Yol boyunca Yiğit bize mükemmel rehberlik yapmıştı. Babasının ilk inşaatını, annesinin köyüne gidilen yolu, alışverişin yapıldığı büyük çarşıyı detaylı şekilde anlatmıştı.

Pazar ilçesine girdiğimizi gösteren, Pazar'ın simgesi olan Kız Kulesi sol tarafta karaya en fazla elli metre mesafedeki kayanın üzerine oturtulmuş eski yapıyla burun buruna geldik. Şehir merkezi tabelasını yok sayıp otobandan devam ettik.

Yiğit'in söylediği gibi; bir saatlik yolu yarım saatte Yiğit'in hızlı ve seri kullanımı sayesinde aşmıştık.

Pazar ilçesi, Trabzon'dan itibaren gözlemlediğim aynı yapı ve şehircilik anlayışı hâkimdi. Merkeze girerken sahil boyunca gördüğümüz yapıların özelliklerini taşıyan apartman dizisiyle burada da karşılaştık. Birbirine bitişik apartmanların bitiminden, yani kasabanın bitiminden sağa dön-

dük. Yiğit şimdi aracı daha yavaş kullanıyordu. Gerçi hızlı kullanmasına olanak yoktu, çok kalabalıktı ve insanlar sadece kaldırımda değil her yerde yürüyorlardı.

Bu defa direksiyonu sola kırdı ve Pazar ilçesinin içinden akan Pazar deresinin akış yönünün tersine doğru sürmeye başladı. Asfalt yolda kayarcasına ilerlerken yanımızdan geçen her araç, ya kornayla ya da selektörle selam veriyordu.

Yiğit'i herkes tanıyordu. Kendi kendime güldüm, elbette tanıyacaklardı; Doğup büyüdüğü topraklarındaydı. Ona dönüp baktım; Yol boyunca defalarca yaptığım gibi. Ne kadar mutlu, ne kadar rahattı.

Beni dalgınlığımdan sıyırırken parmağıyla ileride bir tepeyi gösteriyordu. "Şu tepenin arkasında bizim köy," dedi gururla. Gösterdiği yerde birden fazla tepe vardı ve hangisinin olduğunu kestiremiyordum.

"Oraya kadar yol var mı?" diye sordum merakla.

"Elbette. Evin avlusuna kadar yolumuz var. Şimdilerde hemen herkes evlerine kadar yol götürdüler. Çok enderdir yolu olmayan ev. Bak, dikkatini çekerim; köy demiyorum, ev diyorum," dedi üstüne basa basa.

"Fark ettim," dedim şaşkınlıkla.

"Evleri oralara nasıl yapabildiniz, korkmuyor musunuz o kadar yüksekte olmaya?" diye sordu Zeynep hayretle.

"Düşündüğün kadar korkutucu değil, Zeynep."

"Öyle mi?" derken sesi şüpheli çıkıyordu.

Yiğit, Zeynep'in imasını duymazlığa verip anlatmaya başladı. "Şu ileride gördüğünüz kale var ya," diye gösterdiği tepede taşların meydana getirdiği bir harabe göğe doğru uzanıyordu. "İşte o kale şu küçük derenin taşlarından meydana gelmiş. Bu dereden kalenin yapıldığı tepeye kadar insanlar yan yana durmuş ve elden ele vererek taşları kaleye çıkarmışlar." Gösterdiği tepe bizim oraların tepelerinden çok farklıydı. Dik bir yamacın üzerine kondurulmuş kaleydi. Daha doğrusu

gözetleme kulesine benziyordu. Eskileri ve o koşulsuzlukları düşününce istem dışı ürperdim. İlkel şartlarda yaşam çok zor olmalıydı. Gerçi, şu an gözlemlediğim şeyler de pek normal şartlar gibi gelmiyordu.

Bostanlarda kullanmak üzere yapılmış sırıkları, en az bir düzine olduğunu düşündüğüm bağlar halinde, omuzlar üzerinde taşıdıklarını görmüştüm. Onları taşıyan orta yaşlı bir kadındı. Başka bir kadın, sırtında kendi görüntüsünün dört katı büyüklüğünde taze ot taşıdığını hayretler içerisinde izlemiştik. Yiğit 'onlar alışık, demekle yetinmişti.

Biz şaşkınlık ve hayretle etrafı izlerken Yiğit direksiyonu sağa doğru, derenin üzerinden geçen köprüye kırdı. Asfalt yol bitmiş beton yol yerini almıştı. Yol şimdi hem dar hem de dik yokuşlar ve keskin dönemeçlerden oluşuyordu.

Çay bahçeleri iki yanımızda uzayıp gidiyordu. İlk çay bahçesinin yanından geçerken Zeynep "Yakından görebilir miyiz?" diye atıldı.

Yiğit hemen arabayı yolun kenarına çekerken "Elbette," dedi. Zeynep araçtan inip çay dallarının yanına giderken teyzemle ben de Zeynep'in yanına gitmek için araçtan indik. Yiğit bizden önce davranmış araçtan inip Zeynep'in yanına varmıştı. Şimdi de çayın en üst yaprağından koparmış, çayın yapısını ve özelliklerini Zeynep'e anlatıyordu.

"Çay sezonunun açılmasına az bir zaman kaldı. Gerçi bu bahçe güneşi geç görmesi sebebiyle henüz çok taze, olgunluğa erişmesi için biraz daha zaman geçmesi gerekiyor. Olgunluğa erişmiş çayın bu kısmından çay makaslarıyla biçiliyor," derken iki buçuk yaprak çay boyutunu gösteriyordu. "Uzun ve zorlu bir süreçtir çay hasadı. Çayı toplamakla iş bitmiyor; toplama yerine götürüp satacaksın. Ki bu çok eziyetli bir iş, çoğunlukla sırtlarında taşırlar. Tabii çayın bakımı ayrı bir güç işi; belli aralarla budanması, gübresi ve yabani otları temizlemesi var. Bunlar olmazsa verim düşüyor. Şartlarımız, çalışma koşullarımız ağırdır. Eskiler bu koşulsuz arazi şartlarında pek

çok üretimi denediler. Ama bu sert, yol vermeyen topraklar çaya yol vermeyi tercih etti. Yöre insanının kalkınmasının ana unsuru bu çaydır."

"Sizin çayınız var mı?" diye sordu teyzem.

"Var. Ama yarıcılara verdik, onlar çayın ve bahçelerin bakımıyla ilgileniyor. Sen tanıştın Güneş, Emine abla ve ailesi," dedi.

"Emine ablayı biliyorum," dedim. Ama çaylarının bakımını onların yaptığını bilmiyordum.

"Ben çayların ağaçtan oluştuğunu düşünürdüm," diye itiraf etti Zeynep, yüz ifadesi kendisiyle alay edercesine buruşmuştu. Yiğit onun yorumuna güldü.

"Çoğu insan aynı yanılgıya düşmüştür," dedi.

"Ne güzel, yalnız değilmişim," dedi neşeyle.

Sorumluluğunu hatırlayan teyzem "Hadi çocuklar, bu kadar gevezelik yeter. Evde herkes bizi bekliyordur, değil mi oğlum?" diye araya girdi.

"Aceleye gerek yok, ama siz nasıl uygun görürseniz."

Zeynep "Sen bize bakma enişteciğim. Biz meraklı tazeleri kolay avutamazsın. Sen en iyisi bizi bir an önce eve at. Gelinlerini sabırsızlıkla bekleyen bir köy dolusu insan vardır şimdi," dedi ince bir alayla.

Yiğit, Zeynep'in dokundurmasından etkilenmemiş gibi kıkırdarken "Zeynep!" diye çıkıştım uyarırcasına.

Umarsızca omuz silkti. "Ne yani, yalan mı?" Bir yandan arabaya geri biniyorduk.

Yiğit arabayı çalıştırdı, yine aynı tempoyla yola koyulduk. Yüreğimiz ağzımızda, bir tarafımız yeşille kaplanmış duvar diğer tarafımız da yeşille kaplanmış uçurum olan yolda ilerliyorduk.

Bu uçurum bazen benim tarafımda bazen Yiğit'in tarafında oluyordu. Ve Yiğit bu yolu altmışla çıkıyordu. Belki altındaki cipe güveniyor, belki yolu ezbere biliyor, belki de

her ikisi, bilemiyordum. Hangi durum olursa olsun biz çok korkmuştuk. Sağ elim kapının koluna sol elim ön panele sıkıca tutmuştu. Yolun düzgün olmasından dolayı fazla sarsılmıyorduk ama sağa sola yatışımız oldukça fazlaydı.

Aniden frene asıldığında öne doğru hafifçe savruldum. Emniyet kemerinin kurtarıcılığı devreye girmişti. Aracı uçurumu benim tarafımda olan yolun kenarına yanaştırdı. Ne yapıyor diye ona döndüğümde ileriye baktığını gördüm. Onun baktığı yere bakınca karşıdan bir kamyonun geldiğini gördüm.

Teyzem de görmüş, benden önce atılıp "Sığacak mı?" diye sordu korkuyla.

Yiğit "Endişelenmeyin teyzeciğim, geçer," dedi son derece rahat bir tavırla.

"Ormanı katletmişler!" diyen Zeynep'in sesi üzgün çıkıyordu.

Yiğit açıklama ihtiyacı hissetmişti. "Eski ağaçlar kesilip yerine yenisi dikiliyor. Bu işlem belli aralıklarla tekrarlanıyor. Ağaçların fazla büyümesi bazı yerlerde sıkıntılı durumlar meydana getirebiliyor. Mesela, heyelan gibi..."

"Ya!" diyen Zeynep son derece şaşkındı. Gerçi ben de şaşırmıştım bu bilgiye. Karadeniz bölgesi sağanaklarla meydana gelen heyelanlardan daima muzdariptiler.

Ben hep, kesilen ağaçlardan kaynaklandığını düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum ki büyük ağaçlar toprak tarafından taşınamaz olduğunda heyelanlar kaçınılmaz oluyordu.

Altı tekerlekli, üzerinde kasasının boyunu aşıp dışarı taşan, neredeyse bir metreye varan kalınlıklarıyla onlarca kereste yüklü kamyon yavaşça yaklaştı. Bizim araç ile yeşillikle kaplı duvarın arasından büyük bir dikkatle geçmeye başladı. Araç her an sağa veya sola devrilecekmiş gibi yatarken kasasındaki keresteler tehlike çanları çalarcasına gıcırdıyordu. Kamyonun içindeki şoför ve iki yolcusu, bizim araçtaki Yiğit de olmak üzere son derece sakindiler.

Zeynep korku çığlıklarını zapt etme gereği duymuyordu. Teyzem ise endişeyle bir uçuruma bir yanımızdan geçen kamyona bakıyordu.

Kamyon salimen yanımızdan geçtiğinde her üçümüz derin bir soluk aldık. Biz tam rahatladığımızı düşünürken Yiğit yeniden yola koyuldu. Ama bu defa az önceki gibi hızlı çıkmıyordu.

Yiğit gururla "Köyüme geldik," dediğinde henüz bir eve rastlayamamıştık. Kısa bir süre sonra ilk evi gördük, ardından evlerin arası sıklaşmaya başladı. Köy meydanı olduğunu düşündüğüm küçük bir meydana çıktık. Yaşlısı, genci o meydanda oturmuş muhabbet ediyorlardı.

Yiğit'in arabasını gören yaşlı bir adam kendini aracın önüne attığında Yiğit, reflekslerinin kuvvetiyle frenlere asıldı. Durumun ilginç olan yanı yaşlı adamın bu sorumsuz hareket karşısında öfkelenmemesiydi.

Ya düz yerde yürüdüğü için şuan o bastonuna ihtiyaç duymuyor, ya da buradaki yaşlıların modası buydu; Yaşlı adam elindeki bastonu koluna asmıştı. Yiğit'in tarafına geçti. Bizi gördüğünden itibaren gülümseyen adamın ağzında tek tük dişleri görünüyordu. Köy kahvesinin önünde oturanların tümünün odağı bizlerdik. Yiğit'in yanında oturuyor olmam onlara kim olduğumu anlatıyor olmalıydı. Daha çok bana bakıyorlardı.

Yiğit başını camdan çıkardı, çıkarmadan önce de bize açıklama yapıyordu. "Komşumuz, aynı zamanda benim arkadaşımın dedesi. Beni çok sever."

Lazca ***"Yiğidişkimi! Nusaşkuni komoyoniyi?"***[18] diye sevinçli sesle bir şeyler söyledi.

"Ho, ho. Muçere, papu?"[19] diye Yiğit de Lazca cevap verdi. Ne konuştuklarını anlamıyorduk.

"Vorsi vore. Xalaskani nayon, var moxtuyi?"[20]

18 Yiğidim! Gelinimizi getirdin mi?
19 Evet, evet. Nasılsın, dede?
20 İyiyim. Halan gelmedi mi?

"Komoxtu, komoxtu. Kapulas on."[21] Yiğit arkasını göstererek yaşlı adama cevap verdi. Adamın ne sormuş olabileceğini düşündüm. Ya o kamyonu sormuştu ya da halayı ve diğerlerini sormuştu. Yiğit arabayı o kadar hızlı kullanmıştı ki, onlarla aramıza derin mesafe bırakmıştık.

"Hoyi![22] *Hoş celdun, celin!"* dedi yaşlı adam bana dönerek.

Şivesi çok bozuktu, zor anladım. Başımı sallarken "Teşekkür ederim, efendim," dedim.

"Papu de, papu,"[23] dedi azarlayarak. Şaşkınlıkla Yiğit'e bakabildim.

"O ne demek?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Dede' demek," dedi kısık sesle. Yiğit yüksek sesle dahi söylese yaşlı dede bizi duyamayacak gibiydi. Bize hayranlık ve sevecenlikle bakıyordu. "Ona 'dede, diye hitap etmeni istiyor," dedikten sonra tekrar yaşlı adama döndü.

"Papu, şkunepe miyondaman, limcis eceşkala elat." [24]

"Meftatere, meftatere.[25] Selamet ile!" derken elini havaya kaldırıp arkasını döndü. Aracın yanından uzaklaşırken Yiğit arabayı tekrar çalıştırdı. Kahvenin önünde oturanlara kısaca selam verdikten sonra hareket etti.

"Lazca konuştuğumuz için kusurumuza bakmayın. Yaşlı insanlar Türkçeyi konuşmak istemiyorlar. Alışkanlık."

"Öyle olur mu!" dedi teyzem. "Ne kusuru. Ne mutlu size ki ana dilinizi unutmamışsınız."

"Evet, unutmadık. Ama neredeyse unutulmaya mahkûm olacaktı. Birkaç eğitmen bunun önüne geçmek için mücadeleye başladılar. Ve yavaş da olsa karşılığını alıyorlar, alıyoruz."

"Peki, az önce ne konuştunuz?" diye sordu teyzem merakla.

---

21 Geldi, geldi. Arkamda.
22 Öyle mi?
23 Dede de dede.
24 Dede, bizimkiler bekliyor, akşam büyükanne ile gelin.
25 Geleceğiz, geleceğiz.

"Güneş için 'gelini getirdin mi, diye sordu." dediğinde istem dışı kızardım. Anlaşılan o ki ailesinin haricinde köyündekiler de Yiğit'in evliliğine takmış gibiydiler.

"Halamı sordu, ben de arkamızdan geldiğini söyledim. Halamla özel meseleleri var, halam akıl hocaları," diye detay verirken gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. "Ayrıca, akşam herkes bizde toplanacak; Güneş'in gelişi için. Dedeye, eşini de alıp gelmesini söyledim."

"Gelecek miymiş?" diye sordum.

Yiğit 'evet' diye başını salladı. Ardından "İleriye bak!" dedi. Bakışlarım, bakışlarımız Yiğit'in gösterdiği yere çevrildi. "Evimiz!" dedi gururla.

Ev diye gösterdiği o idiyse diğerleri neydi merak etmiştim. Köy yolu boyunca sıralanmış evler günümüzün modern, buranın şartlarına özgü iki katlı evlerdi. Ama Yiğit'in bize gösterdiği ev çok farklıydı. Karadeniz mimarisinin tüm özelliklerini taşıyordu ve çok büyüktü. Ayrıca yöre mimarisini olduğu gibi yansıtıyordu. Yola uzak mesafede Yiğit'in evine benzer evler görmüştük ama onların birçoğu harabeye dönmüştü. Tepedeki eve yaklaştıkça evin muhteşemliği daha belirgin hale geliyordu.

"Yıllar evvel dedem yapmış. Dedem eski müteahhitlerden idi. Çok genç yaşta Rusya'ya gitmiş, orada yıllar boyunca çalışıp kazandığı parayla bu konağı yapmış. Zamana yenildiği için elden geçirdik. Şimdi daha modern, daha kullanılabilir halde."

İkindi vaktinin güneşi evin duvarlarına vurmuşken insanı büyüleyen bir görüntü oluşturmuştu. Toplamda üç katlıydı. Doğu Karadeniz mimarisi hakkında ufak da olsa bilgim vardı. Birinci katı ağılken ikinci kat mutfak ve günlük oturmadan oluşurdu. Üçüncü katı ise ev ahalisinin odaları bulunurdu.

Bu konağın kaç odası olabileceğini kestirmek güçtü, oldukça büyüktü. Ayrıca yaklaştıkça, evin etrafında yeni ve modern yapıları da görebiliyorduk.

"Güneş bugün sana gülümsüyor," dedi Yiğit aracı eve yaklaştırırken. İltifatı karşısında istemsizce kızardım. Aslında Trabzon'dan buraya kadar güneş üzerimizden hiç gitmemişti. Bu Karadeniz'e ters düşen bir durumdu. Her an yağmur bizi kucaklayacak diye ummuştuk.

Konağın avlusu beklediğimizden kalabalıktı. Sanki bütün köy bu avluya toplanmıştı.

Yiğit "Akrabalarımız..." derken sesi tepkimiz ölçmek istercesine temkinliydi. "Sizleri görmek için geldiler," diye açıklamaya devam etti.

Bütün bir köy mü? Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. "Sağ olsunlar," diye teyzem benim yerime cevap verdi. Kayınvalidem Sebahat Hanım kalabalığın arasından sıyrılıp aracın yanına, benim tarafıma geldi.

"Gelinum!" diye bağırdı büyük bir coşkuyla. Bir yandan da başından kaymış olan yöreye ait başörtüsünü düzeltiyordu. "Hoş geldin, sefalar getirdin. Evimize mutluluk, neşe getirdin." Kadının güzel sözleri karşısında daha da kızardım ve heyecanlandım. Kalabalığı düşünerek yapmam gereken ritüeli yaptım, elini öptüm. Kayınvalidem, bu hareketim karşısında gururla göğsü kabarırken gülüşü yüzüne daha da yayılmıştı.

Ardından her tanıştırdıkları, kayınvalidemle yaşıt ve üstü olan insanların elini öperken diğerlerinin yanaklarına yöneldim. Tüm kalabalık beni büyük bir coşku ve memnuniyetle karşılıyordu. Başım dönmüştü bu kalabalık ve ilgiden. Her biri beğeni ve hayranlıkla beni ve kuzenimi süzüyorlardı ama doğal olarak asıl ilgi benim üzerimeydi.

Etrafımı inceleme fırsatım olmamıştı ama büyük bir çardağın altına sürüklendiğimizin farkındaydım. Yiğit kulağıma eğilip beni kısa bir süreliğine onlarla baş başa bırakacağını söyleyip gözden kaybolmuştu. Teyzem ve kuzenimle birlikte bize gösterilen ilgiye karşılık vermeye gayret ederek onların sorularına cevap vermeye çalıştık.

İlk soruları "Daha önce buralara gelip gelmediğimiz," iken hemen ardından 'Buraları beğenip beğenmediğimiz' sorusu takip etti.

İstanbul'da daha önce tanıştığımız Emine abla, arkasında iki genç kız eşliğinde çay ve ikramlarla göründü. Bütün gözlerin üzerimizde olduğu bu anlarda doğal olarak hiçbir şey yiyemedim, sadece çay içtim.

Sade, kendi halinde bu insanlar benim magazin haberlerinin baş sayfalarında boy gösterdiğimden bihaberdiler. Buraya büyük endişe ve tereddütlerle gelmiştim. Bir zamanlar Tarık'ın şaşalı hayatının bir parçası olduğumu hiçbiri bilmiyordu. Şimdi anlıyordum ki Tarık'ın büyüteç altındaki hayatındansa Yiğit'in sade ve duru hayatıyla burada huzuru bulacağıma artık emindim.

Komşuların bizleri böyle sıcak bir şekilde karşılamaları beni hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Hemen benimsemişlerdi. Sebahat Anne, iki bu kadar daha insanı akşama beklediklerini söyleyince doğal olarak şaşırdık.

Konak, düz bir tepenin hemen kıyısında kurulmuştu. Konak ve çevresini inceleme imkânım olmadı ama görebildiğim kesme taşların örülmesiyle yapının duvarları yapılmıştı. Klasik Karadeniz mimarisi diye düşündüm. Yiğit, evi tekrar elden geçirdiklerini söylemişti, neler yapıldığını ilk an fark edemiyordum. Üç evin ortak avlusu ve ortak çardağın rahat minderlerle kaplı divanları, aynı kumaşla kaplı arkalıklarıyla sıcacık bir dinlenme köşesiydi. Ortadaki yuvarlak büyük masaya bizim yememiz için hazırlanmış yiyecekler serpiştirilmişti. Çok güzel bir avluydu. Avlunun hatırı sayılır bir büyüklüğü vardı; dört adet kamyon rahat bir şekilde park yapabilirdi. Yaşar amca ve Hasan amcaların aynı avluyu kullandıklarını varsayarsak sanırım normal sayılırdı. Avlunun etrafında hiçbir koruma duvarı mevcut değildi. Avlunun görünmesini olanaksızlaştıran tek şey üç bir tafra gezdirilen üzüm asmasıydı. Yerler, kesme kara taşlarla döşenmişti.

Fatma yenge ve -henüz tanışma fırsatı bulduğum Hasan amcanın eşi- Hatice yenge beni aralarına almıştı. Fatma yengeyi İstanbul'da tanıma fırsatı bulmuştum. Hatice yengenin ilk an ki izlenimim, hareketleri fazla yapmacık ve abartılıydı. Komik bir durum karşısında herkes hafifçe kıkırdarken, o abartılı bir tavırla kahkahalarla gülmeyi tercih ediyordu. Ve her fırsatta eli vücudumun herhangi bir yerine dokunup hafifçe sıkıyor; koluma, baldırıma elini hızlıca kaldırıp vuruyordu. Her defasında canımın yanmasını bastırmak için büyük çaba harcıyordum.

Küçük kızlardan biri bize dönüp bir şeyler söylemeye başladı. Ağır Karadeniz şivesi söylediklerini anlamamı zorlaştırıyordu. Emine abla hemen imdadımıza yetişti, küçük kızın söylediklerini tekrarladı. 'Safiye hala geliyor' demiş küçük kız. Aradan beş dakika geçmesine rağmen halanın bindiği araç avluya gelememişti. Neden geciktiklerini düşünürken konu yine Yiğit ile tanışmamıza gelmişti.

"Serpil'un arkadaşi miydun?" komşu gelinin biri, adını hatırlayamamıştım. Gelin olduğunu, yeni alındığını haykıran takıları bana bu izlenimi vermişti.

Kibar olmaya çalışarak "Hayır, değildim," diye yanıtladım.

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Bize öyle dediler!" dedi abartılı bir tavırla.

Babamla yüzleşmek için İzmir'e gitmiş, ilk gün göremediğim için sığındığım lokantanın genç oğlu Kağan'ın davetiyle hiç tanımadığım Serpil'in düğününe davet edilmiş ve gitmiştim. Yiğit'i orada tanımıştım. "İş için İzmir'de bulunuyordum. Öylesine, bir arkadaşımın ricasıyla Serpil'in düğününe gittim." O günden sonra Kağan ile arkadaş olmuştuk, sık sık telefonla görüşüyorduk. Düğünümüze geleceğine söz vermişti.

"Bi arkadaşun ricasi, oyle mi?" derken inanmadığını göstermek istercesine dudaklarını aşağı doğru büktü. "Hade, hade! Yema bizi. Buldun bizum beyaz uşağı, takıldun peşi-

ne. Duğun da senun içun bi bahane oldi." Kısa bir an susup tepeden tırnağa beni alıcı gözle süzdükten sonra "Senda az değilsin hani, Yiğit ağabeyum da ağzinun tadini biliyi. Tevekkeli değil idi, bunca zaman beklemesi." Kadının kafasına göre senaryosu beni hem şaşırtmış hem eğlendirmişti.

"Kadriye! Oncğoen, dubağun,"[26] dedi Lazca komşu kadından biri geline.

"Muşi oncğoe,"[27] diye yine Lazca itiraz dolu ses çıkardı. Omuz silkip komşu kadına sırtını döndü Kadriye Gelin.

Lütufsuzca Lazca konuşmaları beni ve teyzemleri şaşırtmıştı. Sonuçta söylediklerini anlamıyorduk. Bizim hakkımızda mı konuşuyorlar diye düşünmüyorduk, kesin bizim hakkımızdaydı. Daha doğrusu beni sorularıyla sıkıştırmaya çalışan Kadriye Gelini susturmak için anlamadığımız dilde konuşmayı tercih etmişti komşu kadın.

Kayınvalidem komşu gelinin davranışına bozulmuş ama yine de hiç renk vermemişti. Sonuçta onlar da buraya misafirliğe gelmişlerdi.

Beş dakikanın sonunda Serpil ile Safiye halanın bindiği araç çocukların çığlığı eşliğinde avluya girdi. Kalabalığın ilgisi anında Safiye halaya çevrilmişti.

Safiye hala araçtan iner inmez Yiğit'in aracına yöneldi. Tüm kalabalık gibi bizler de halanın yaptığına bir anlam çıkarmaya çalışıyorduk. Serpil ise araçtan çıkarken gülmesini bastırmak istercesine dudaklarını sıkıyordu.

"Ne arıyorsun Abula?" diye sordu komşulardan biri.

"Kanat!" diye yanıtladı sertçe. Hiçbirimiz ne demek istediğini anlayamamıştık.

"Neyin kanadi, Abula?" diye sordu bu defa Emine abla.

"Ha bu anderun kanadi, neyun kanadi olacak!" diye Yiğit'in arabasını gösterdi. Sonra "Yiğit!" diye eve doğru haykırdı. Yiğit halasını fazla bekletmeden evden çıktı.

26 Ayıptır, yeter,
27 Neyin ayıbı,"

"Halam! Ne oldu, neyin var?" diye sordu telaşla. Yiğit'in telaşlanacağı bir şey yoktu, ya da bana öyle geliyordu. Oysa Safiye halanın hareketleri çok hararetliydi. ...ve de öfkeli!

"Kanadi nereye sakladun!" diye sordu sertçe.

Yiğit şaşkınlıkla halasına baktı. "Ne kanadı, halam?" dedi. "Anlamadım."

"**Ejvit'i, araba muçe oxmai?**" sonra bizlerin arasında Lazca konuştuğunu fark etmiş olacak ki özür dilercesine bize baktı. "Uçtunuz mi? Nasil araba kullandun deyi sordum," diye bize açıklama yaptı. Birkaç kişi o öfkesinin arasından sakince bize tercüme etmesini komik bulmuş olacak ki, kıkırdadı.

Halasının Yiğit'e kızma sebebi hızlı araba kullanmasındandı, haksız sayılmazdı. Köy yolunu çıkarken ne kadar korktuğumuzu hatırladım ve istem dışı ürperdim.

"Havaalaninden çikarçen arabanın bi kiçini cordum, sonrasi yok! Bi daha nerede bulursin! Celene kadar aklum citti, sağ salim cidebildiler mi deyi."

"Telefon diye bir şey var," diye itiraz etti Yiğit.

"Telefon etmeye çekindi, korktuğu şeyi duymaya endişelendi," diye açıklama yaptı Serpil.

Gülüşünü içine bastırmaya çalışan Yiğit "Halam, korktuğun şeye bak," dedi yatıştırıcı tonda. Devam ederken sesi gibi yeşil gözleri üzüntüyle yumuşamıştı. "Bilmez misin, ben bu yollarda gözü kapalı araba kullanacağımı. Boşuna bu sıkıntın," diye bitirdi Yiğit.

"Bilurum bilmesine," diye öfkeyle homurdandı, Yiğit'in nazikliğine aldanacak değildi. "Bari sen bi şey soylesaydun kizum," diye bana döndü. "Seni dinlerdi."

"Uyarmayı denedik," diye mırıldandım mahcup ifadeyle.

"Dinlemez çi!" diye öfkeyle yine yeğenine döndü.

"Sen gençleri boş ver Safiş! Kani kaynayi! Hoş celdun!" noktayı koymak isteyen kayınvalidemin eltisi Hatice Yenge.

"Hoş bulduk," diye hoşnutsuzlukla mırıldanırken diğer komşular Safiye halayı karşılamak için sıraya girmişti.

Hepsiyle teker teker görüşüp hal hatır soran komşularından sonra Safiye hala sonunda yanımıza gelip oturdu.

"Cozun aydın olsun yenge, celinung celdi," dedi kayınvalideme.

"Sağ olasın Safiye, Allah razı olsun,"

"Senden da," diye mırıldandı, kızgınlığı inatla sürüyordu. Sonra yumuşak sesle "Nasıl buldunuz, beğendunuz mi?" diye teyzeme döndü.

"Çok güzel Safiyeciğim. Annem bayılacak!"

"Keşke oni da cetursaydunuz," dedi Hatice yenge.

"Malum, düğün arifesi... Evde birilerinin bulunması gerekiyordu," diye açıklama yaptı teyzem.

Kadınların muhabbetini Yiğit'in sesi kesti, "Güneş," diye bana seslendi. Halasının azarının ardından tekrar eve girmişti. Başımı kaldırıp baktığımda evin girişinde, mutlulukla bana gülümsüyordu. Kalbim istem dışı zıpladı, çok yakışıklı ve olmadığı kadar rahattı.

"Seni çağırıyor," dedi genç bir kız, ardından bir kaç kişinin kıkırtısı duyuldu, kızardım.

"Serpil," dedi kayınvalidem "Yengene eşlik et." Yenge mi, diye düşündüm. Serpil ile yaşıttık, onun bana yenge demesi ne derece doğruydu ki? Bunu Serpil ile konuşmalıydım 'yenge, denilince Yiğit'in amcalarının eşleri aklıma geliyordu

Serpil ise düşüncelerimin tam tersi "Tamam, anne," dedi itaatkâr tavırla.

İkimiz birlikte bizi bekleyen Yiğit'e doğru kalabalığı yararak ilerledik. Yanına vardığımızda Yiğit hemen elimi tuttu Yeşil gözleri heyecan ve mutlulukla parlıyordu. 'Ne oldu, der gibi yüzüne bakınca mutluluk dolu bir gülümseme ile beni ödüllendirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneş

"Sana göstermek istediğim bir şey var," diye yüzüme doğru fısıldadı. Sonra bizi tüm dikkatleriyle izleyen kalabalığa inat elimden tutup beni eve doğru sürükledi.

İki kapılı geniş giriş kapısının eşiğinin üstünde koçboynuzu gözüme ilişti. Bu ne için diye düşünürken Yiğit düşünceme tercüman oldu.

"Koçboynuzu nazardan korunmak için kullanılan görsel bir figürdür. Burada hemen hemen tüm evlerde rastlayabilirsin," derken beni şaşırtmayı başardı.

"Neden koçboynuzu diye sorayım mı?"

"Sor. Ve hemen yanıtlayayım. Koç, gücün temsilidir. Bu birazcık da Şamanizm inanışına dayanır. Biliyorsun, Müslümanlıktan önce Şamanizm dini hâkimdi buralarda."

"Anlıyorum," dedim kafa karışıklığıyla.

Eve girerken Serpil arkamızdan "Sağ ayağınla gir ve besmele çek," diye uyardı. Bir an bocaladım ama hemen toparlanıp Serpil'in söylediklerini yerine getirdim. "Bu eve ilk giriyorsun, besmelesiz girilmez," diye açıklamayı ardından

yaptı. Şamanizm ve Müslümanlığın senteziyle kendilerine özgü bir kültür geliştirmişlerdi.

Evin içi düşündüğüm gibi değildi; son derece büyük ve ferahtı. Beni, Selamlık dedikleri ana salon karşıladı. Selamlığı geçtiğimizde Sofa dedikleri geniş koridora girdik.

Detayları incelememe fırsat vermeden geniş, ahşap merdivenlere yönlendirdi. Merdivenleri tırmanırken Yiğit, Serpil'e döndü. "Sen bir Sezai'yi arar mısın? Seni aramış, açmamışsın," dedi.

Telefon sesini duyamadığına anlam vermeye çalışırcasına kaşları çatılmıştı. "Ah! Öyle mi? Ben şimdi onu ararım," dese de peşimizden gelmeye devam ediyordu.

Yiğit biraz kaba bir sesle "Kendi odanda konuş, lütfen," diye uyardı. Serpil kısa bir şaşkınlık yaşasa da anladım, dercesine gülümseyip arkasını döndü. İtaatkâr bir şekilde merdivenlerden geri inmeye başladı.

"Sonunda!" dedi Yiğit.

"Neler oluyor?" dedim şaşkınlıkla.

"Seninle yalnız kalmak istedim. Sağ olsun, annem bekçi olarak Serpil'i taktı."

"Annen Serpil'e görevini yapmadı diye kızmasın," derken gülüşümü saklamaya çalışıyordum.

"Umurumda mı sanıyorsun! Sevdiceğim bana gelmiş, bense hâlâ daha sevdiğimi özgürce kucaklayamadım." Sonra da beni kendine çekip dudaklarıma uzandı. Kalbim 'biri görecek' duygusuyla deli gibi çarparken bir yandan da bitmemesi için içimden yalvarıyordum. Yalvarışlarıma bir süre yanıt verse de sonrasında hafifçe kendinden uzaklaştırdı. "Özlemişim," derken en çapkın gülüşü yüzüne yerleşmişti. İşaret parmağını burnuma dokundurup "Ayrıca sana göstermek istediğim bir şey var," deyip merdivenleri yeniden çıkarmaya başladı.

Heyecanına ortak olmak adına hafifçe kıkırdadım. "Bak şimdi merak ettim."

Bana doğru parmağını sallarken "Fazla merak iyi değildir, biliyorsun," diye uyardı.

"Umurumda mı sanıyorsun. Senle alakalı hiçbir şey beni rahatsız etmez," diye son derce iddialı bir laf attım.

Neşeyle kıkırdadı. "Yazdım bunu."

Merdivenleri el ele bitirdikten sonra burada da bizi yine geniş bir hol karşıladı. Altı odanın bulunduğu holün en uçtakinin kapısının önüne ilerledik. Geniş koridor yöre tarzı kafes cam pencere ile aydınlanmıştı. Yiğit, kapıyı açmadan önce bana döndü. Bu süre zarfında elimi hiç bırakmamıştı.

"Bu oda düne kadar annem ile babamın odasıydı," diye söze başladı. Sesindeki gurur tınısını duyabiliyordum. "Şimdi bizim odamız olacak," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Kural budur, gelin geleceği zaman evin en güzel ve konforlu odası yeni geline tahsis edilir. Bu oda yıllarca anneme ev sahipliği yaptı, artık sana ait."

"Bana mı ait? Yiğit! Annenlerin odalarından çıkması sence doğru mu? Senin kendi odan yok muydu?" diye itiraz ettim.

"Elbette var. Ama oraya ikimiz birden sığmamız mümkün değildi. Artık o odaya ileride çocuklarımızdan biri yerleşir," dedi muzip sesle. Çocuklarımızdan biri, bizim çocuklarımız. Düşüncesi bile karnımın karıncalanmasına neden oluyordu.

Kapıyı yavaşça açıp geçmem için kenara çekildi. "Bismillah ile odaya adımını at," diye fısıldadı. Dediği gibi yaparken şaşkınlığımı göstermemeye çalıştım. Odama ilk defa giriyorum, diye içimden güldüm, besmelesiz olmadı.

Oda iki cepheden meydan geliyordu ve her iki cephesinde ikişer pencere bulunuyordu. Yan cephesinin ikinci camı aşağıya kadar uzanan balkon kapısından meydana geliyordu. Oda duvarlarını ferah gösteren kum bejiyle boyamışlardı.

Giriş kapısının arkasına karyolayı yerleştirmişlerdi. Dolap ise daha önce buraya aitmiş gibi yan cephenin duvar yanına monte edilmişti. Dolabın hemen bitiminde başka bir kapı duruyordu.

"Banyo," diye açıklama yaptı Yiğit. Bakışlarımı takip ettiğini anladım. Bakışlarım henüz hiçbir örtüsü serilmemiş, kılıksız büyük yatağa kaydı. Yatak başlığıyla birleşik komodinlerin üzerinde Zeynep'in beğenip bizim için aldığı bej rengi abajurlar süslüyordu.

Birlikte beğendiğimiz yatak oda takımı odaya ayrı bir hava katmıştı. Ahşap tavan, ahşap döşemeler, ahşap pencere çerçevelerinin içinde beyaz yatak takımı mücevher kutusunun içindeki inci gibi parlıyordu. Beyaz tercih ettiğimize bir defa daha memnun olmuştum.

"Çok güzel bir oda," dedim şaşkınlıkla.

"Sen bir de balkonunu gör," dedi gururla. Balkon kapısını gidip açtı, beklemeye başladı. Yanına gidip balkon kapısının eşiğinde durdum. Çünkü daha fazla ileri gidecek cesaretim yoktu. Sanki yüz katlı bir gökdelenin tepesinden aşağı bakıyorum hissi veriyordu. Yükseklik korkum yoktu ama aşağısının baki bir bitki örtüsüyle kaplı olduğunu göreceğime emin olduğum için tedirginliğim artırıyordu.

"Çok yüksek!" dedim korkuyla. Balkonun alanı en fazla dört metre kareden ibaret dikdörtgen bir alandı.

"Alışacaksın," diye yatıştırmaya çalıştı. "Aslında düşündüğün kadar yüksek değil. Yaklaş," derken kendisi balkonun kıyısına gitmişti. Aşağı şöyle bir bakıp bana döndü. "Yaklaş aşkım. Korkulacak hiçbir şey yok."

Yavaşça yanına gittiğimde büyük bir hayal kırıklığı ve şaşkınlık yaşadım. Ben uçurum beklerken minik bir avlu ile burun buruna geldim.

Balkon, müştemilatın üzerine yapılmış büyük terasın üzerine ahşap kolonlarla desteklendirilmiş balkondu. Balkon korkulukları ahşap görünümlü plastik doğramaydı.

Avluyu çevreleyen duvarların bitiminden aşağıya kadar, gözünün alabileceği yere kadar, gelirken gördüğümüz dereye kadar çay bahçesi uzanıyordu. Nasıl bir yerleşim düzeniydi

böyle? Aklım ve mantığım işlemiyordu. Hemen karşımızda bizimle aynı seviyede bir tepe daha yükseliyordu. Üzerinde, dağınık, her biri birbirinden hatırı sayılır uzaklıkta irili ufaklı evler serpiştirilmişti.

Karşımızdaki tepe dik bir dağ değil, yeşil bir çarşafın dalgalı hali gibiydi. Tepe başka bir tepe doğurmuş gibi hissettiriyordu.

Orman. Sağımız, solumuz, çay bahçesinin olmadığı her yer orman alanıydı. Aşağıdaki derenin kenarından geçen yol, halat kalınlığında görünüyordu. Akşam güneşi bizim durduğumuz balkona vururken hafif bakırımsı bir kızıllık oluşturmuştu. Yiğit'e dönüp baktığımda yeşil gözleri bu bakırımsı kızıllık altında daha bir parlak görünüyordu.

"Nasıl buldun?" diye sordu merakla.

"Şaşkınım," dedim kısaca. Durumumun en kısa özeti buydu, şaşkındım.

"Beğenmedin mi?" diye sordu bu defa endişeyle.

"Hayır," diye düşündüğüne itiraz etmek istedim. Ama yine beni yanlış anladı ve yüzü düştü. "Yani beğendim. Beğenmemezlik etmem mümkün mü? Buranın her anı, her santimi beni hayretler içinde bırakıyor." Yüzü yine eski halini aldı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Emin ol, seni çok mutlu edeceğim," diye kulağıma fısıldadı.

"Biliyorum," dedim yüzüm onun omzuna gömülüyken. Kollarımı beline sarmıştım. O da aynı şekilde sarılmıştı. Sonra beni kendinden uzaklaştırdı, bunu yaparken de derin soluk almayı ihmal etmemişti. Beni büyük, yeşil örtüye doğru çevirirken kendisi arkama geçti. Belime sarılırken sırtım göğsüne yaslanmıştı. Çenesini omzuma koyup kollarını bedenime sıkıca dolandı. Onun sarılmasına karşılık vermek için ben de önümde duran ellerini kavradım. Nefesi boynuma çarparken zevkten ölüyordum.

Akşam güneşi sol tarafımızdan üzerimize batıyordu. Aşağıdaki avluda küçük telaş yaşanırken biz mutluluğun ve huzurun kollarında kendimizden geçtiğimizi düşünürken Serpil ve Zeynep'in sesi ile kendimize gelmek zorunda kaldık.

Zeynep'in "Çok güzel bir oda!" diyen hafif çığlığı ikimizin de aniden bulutların üzerinde yeryüzüne çakılmamıza neden oldu. Onları karşılamak için odaya geri döndük.

"Güneş! Burası harika!" dedi şaşkınlık ve beğeniyle.

"Biliyorum," dedim gururla. "Sen bir de balkona bak," dedim. Sözüm daha bitmeden Zeynep kendini balkona attı.

"Aman Allah'ım! Ne kadar güzel," dedi hayranlıkla. Arkasından "Ne kadar yüksek," diye devam etti bu defa hafif korkuyla. "İnsana kartal yuvasındaymışım gibi hissettiriyor," diye bitirdi hayretle.

"Aynen," diye Zeynep'i tasdik ettim.

"Akşam için mi aşağıdaki koşuşturma?" diye sordu Zeynep.

Her iki kardeş aynı anda "Evet," dedi, sonra gülüştüler.

"Sizin için gelecekler," diye devam etti Serpil.

"Farkındayız," dedi Zeynep bilmiş bilmiş gülerken. "Bal aşiretinin gelinini görmek için sıraya girecekler," dedi Zeynep eğlenerek.

"Burada bizi herkes Baltalar olarak bilirler. Ayrıca bizde aşiretlik yok," diye itiraz etti Serpil.

"Olmadığını biliyorum," diye söylediğini düzeltmeye çalıştı Zeynep. "Sadece mizahi yolla yaklaşmaya çalıştım," dedi özür dolu sesle. Serpil'in ilk söylediğini yeni idrak etmiş gibi hayretle "Baltalar mı?" diye sordu hemen ardından.

Yiğit bizim şaşkın yüzümüze mahcup gülümsemeyle bakıp "Burada her aile, her sülale atalarının adıyla anılır."

"Soyadınız Bal ama..." diye kekelemeye başladı Zeynep.

"Şöyle anlatayım," diye başladı Yiğit. "Yıllar evvel, Fatih Sultan Mehmet Trabzon'u yeni fethettiğinin hemen ardından

iki kardeş, iki amca çocuğu Batum bölgesinden buraya göç etmişler. Balta ve Mehmet kardeşlerin Balta olanı bu köye Mehmet olanı ise daha yukarılara yerleşip eş edinip çoğalmışlar. Batum'dan neden geldiklerine karşı çeşitli rivayetler var. Kimi düşmanlarından kaçtığını, kimi yeni yurtlar edinmek için, kimi de; bizleri çekemeyenlerin iddiasına göre eşkıyalık etmek için buralara geldiklerini ve buralara yerleştiklerini söylerler. Amaçları her ne idiyse buralara yerleştiler ve buralarda çoğaldılar."

"Diğer kardeş, Mehmet olanın köyü nerede?" diye sordu Zeynep merakla.

"Bir gün götürürüm. Onlara Mehmetağaoğlu derler. Yıllarca birbirimizden kız alıp verdik. Kan bağımıza hiçbir zaman mesafe koymadık. Mustafa'nın annesi, Fatma yenge Mehmetağaoğlu kızıdır."

"Hatice yengen hangi aileden, o da akrabanız mı?" diye sordu Zeynep. Hatice Yengenin Fatma yengeden daha hafif olduğunu herkes gibi Zeynep de anlamıştı. Yiğit dahi Hatice yengesine karşı bir mesafeli gibiydi. Buraya geldiğimiz andan beri bunu gözlemlemiştim.

"Akrabamız değil," diye Serpil yanıtladı. "Ardeşen'in bir köyünden..." sanki daha fazla söyleyecekleri var gibi durakladı. Bakışları ağabeyine dokunup kaçırdı. Ardeşen Rize'nin Pazar ilçesinden sonra gelen ilçesiydi.

"Neyse," diye Yiğit araya girip, bu garip gerginliği ortadan kaldırmak istedi. "Aşağıda bizi bekleyen bir kalabalık var. İnelim ve meraklarını giderelim," derken gerginliğin yerini bu defa endişe aldı. Ve sanırım endişenin en büyük payı bana düşmüştü.

Bir hata yapmak istemiyordum. Nasıl davranmam gerekiyordu, kestiremiyordum. Olayları akışına bırakmayı mantık tarafım fısıldarken mantıksız tarafım hata yapmamaya çalış, diye uyarıyordu.

Yiğit'in telefonu bu sırada çalınca rahat konuşmak için balkona yönelirken özür dolu bakışları gözlerimi buldu. Arayan Mustafa'ydı, anlaşılan konuşması uzayacaktı. Biz de onu beklemektense inmeye karar verdik.

Aşağıya geri dönerken Serpil diğer odaları gezdirdi. Bizim odanın karşılığı Safiye halanın odasıydı. Bizim odanın bitişiğinde bir kapı vardı ve o kapının arkasındaki odayı bizim odayı katmak için kapatmışlardı. Bizim odanın bitişiği İnci'nin odasıymış.

Safiye halanın odasının devamında ise misafir odası ve İnci'nin odasının tam karşısına düşen odaysa kayınvalidemlerin odasıydı. Yani Yiğit'in eski odası. Bizim odaya katılan şimdi banyo olan odaysa önceden Serpil'in odasıymış.

Serpil, evliliğinin doğru zamanlamasını vurgulamak için "Tam zamanında evlenmişim, sizin için evlenmiş gibiyim," dedi mahcup bir sesle.

"Aynen öyle!" dedim onu yüreklendirmek için. Yiğit, Serpil'in ne kadar baskı altında evlilik kararını aldığını daha önce anlatmıştı. "Senin düğünün olmasaydı bizim tanışmamız da mümkün olamayacaktı," dedim. Evliliğinin neleri mucize gibi gerçekleştirdiğini anlatmak istemiştim. Benim sözüm karşısında mutlulukla gülümsedi.

"Ağabeyimin birini sevmesini, evlenmesini çok istemiştim. Dileğim hemen gerçekleşti."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım mahcup ifadeyle.

"Sen çok iyi birisin. Kendimi senin yerine koyduğumda ürpermeden, hatta korkmadan yapamıyorum," dedi üzüntüyle. Zeynep de ben de arkasından ne gelecek diye endişeyle beklemeye başladık. "Eski nişanlının ne kadar adi bir insan olduğunu büyük bir travmanın ardından öğreniyorsun. Ve sen karşına çıkan her erkekten böyle darbeler yemişken yeniden başka bir erkeğe güvenmek... Büyük bir yürek ister. Beni yanlış anlama ama bir daha asla erkeklere güvenemezdim."

Yiğit ile evlenmeye neden karar verdiğimi söylemem gerekiyordu, bunu bilmeye hakkı vardı. "Babamın yaptığı hatayı ben de eski nişanlıma yaptım," diye başladım. "İlk olumsuzluk karşısında onu hayatımdan çıkarmak istedim. Tıpkı babam gibi... Babam kaza geçirip sakat kalınca annemin hayatını karartmama adına onu kendinden uzaklaştırmıştı. Ben de aynı hatayı yaptım ve belki de babamı affedebilmem bu yüzden bu kadar kolay oldu. Eski nişanlıma gelince; onun beni her fırsatta aldattığını öğrenmem babamla tanışmama kadardı. Ondan babamdan dolayı ayrılma kararım olsa da bu bahane onun gerçek yüzünü görmeme neden oldu. Babama bu yüzden minnettarım. Yiğit ise; kabul etmem gerekirse onun bana ilk görüşte âşık olması gibi benim ona âşık olmam söz konusu bile değildi. Yaralıydım ve Yiğit benim yaralarımı iyileştirmek için çıkan bir mucizemdi. Yiğit olmasaydı babamla ikinci bir defa daha görüşmeye asla gitmezdim. İlk zamanlar kendimden endişeliydim. Ama artık bu endişemden eser yok, en az onun beni sevdiği kadar onu seviyorum," dedim emin bir sesle. Söylediklerimde samimi olduğumu göstermek için konuşmam boyunca gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmamıştım.

Serpil rahatlamış ifadeyle gülümserken "Dualarım kabul oldu," dedi. Anlamamış gibi yüzüne bakınca devam etti. "Ağabeyimin evlenmesi için gözünün içine bakan yığınla insan vardı. Bizde büyük evlat dururken küçüğüne yol vermek hoş karşılanmaz. Ağabeyim evlenme sırasını bana verdiğinde evde herkes ağabeyimin üzerine gitti. Neden evlenmek istemiyorsun, diye çıkıştılar. Bir özrü mü var, diyen bile oldu." Serpil'in ne demek istediğini anladığımda üzerimden soğuk su dökülmüşçesine irkildim.

İnsanların zihinleri ne garipti. Yiğit'in ne söylemeye çalıştığını şimdi daha iyi görebiliyordum. Yiğit için bir defa daha üzüldüm, üzerindeki baskı inanılmazdı.

"Güneş?" Zeynep'in sesi konuşmamızın arasına girdi.

"Yiğit enişteninerkekliğiyle ilgili bir endişen var mı?" diye sordu muzip bir sesle. Onun sorusu karşısında istemsizce kızardım. "Yanıtı Güneş'in yüzünde," dedi ve gülerek merdivenlere yöneldi. Zeynep'in patavatsızca yaklaşımı beni daha da utandırmıştı.

"Zeynep adına özür dilerim," diye mırıldandım.

"Zeynep ne yaptı ki?" diye arkamızdan bir ses geldi. İrkilerek arkamızı döndüğümüzde Yiğit ile yüz yüze geldik. Her ikimiz hazırlıksız yakalanmanın endişesiyle birbirimize baktık. Serpil hemen toparlanırken kulağıma iyice yaklaştı.

Serpil "Bizim İnci'nin eşi. Fazla açık sözlü," dedi ve arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Serpil'in bu sözü Zeynep'in söylediğini umursamadığını gösteriyordu.

"Üst katın keşfini tamamlamış gibisiniz," dedi muzip sesle.

"Evet. Serpil tüm odaları gösterdi. Ev çok güzel ve çok iyi şekilde korunmuş."

"Öyle. Sen bir de dıştan gör. Şimdi hava kararıyor, sabah sana çevreyi gezdirmek istiyorum, bayılacaksın."

"Daha şimdiden büyülendim." Merdivenlerin başındaydık ve aşağıdan kalabalığın sesi geliyordu. Yiğit iyice sokuldu, yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Gelecek öpücüklerimin küçük bir teminatı," dedi. Yine istemsizce kızardım. Tatlı bir sesle kıkırdarken elimi kavrayıp merdivenlerden inmeye başladı, beni peşinden sürüklüyordu. "Gel, akrabalarımla olan şu tanışma seremonisini atlatalım."

***

"Tanışma seremonisi..."

Düşündüğümden yorucu geçmişti. Akşam ezanıyla kalabalık insan topluluğu eve akın etmişti. Işığı gören kelebek misali ev bir anda insan seline dönüşmüştü.

Emine ablanın kızlarıyla bugün tanışmıştım, harika kızlardı, on sekiz ve yirmi yaşındaki esmer güzeli kızlar anneleriyle evin içinde dört dönüyorlardı. Komşu kızlar ve gelinler, misafir ağırlamada tam imece usulü iş paylaşımı yapmışlardı.

Teyzem, Zeynep ve ben bir taraflara dağılmış durumdaydık. Ben daha çok Yiğit'in yanında duruyordum. Gelinle damat provasına şimdiden başlamıştık. Gelen misafirler özellikle bizi yan yana görmek istiyorlardı. Yiğit'in bu durumdan ne kadar sıkıldığını gördükçe gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Kalabalığın tek düze kelimeleri ve temennileri Yiğit'i çok sıkmıştı. Bir şey olsa sıvışabilsek diye arayış içine girmişti. Ama bunu yapması imkânsızdı, iki gardiyan gözetimindeydik.

Serpil ve Safiye hala bir adım arkamızdaydılar ve beni her an yeni biriyle tanıştırıyorlardı. Çoğunluğun Lazca konuştuğunu göz önüne alırsak bu gerekli bir durumdu. Yiğit'in çeviri yapacak sabrı kalmamış gibiydi. Gelgelelim iki dakika önce tanıştırıldığım kara kuru yaşlı teyzenin kim olduğunu sorsalar olduğum yerde kalırdım. Tanıştırılmamla unutmam bir oluyordu. İleride hep böyle mi olacak diye endişelenmeye başlamıştım.

Yiğit bir ara sıvışmayı başardı, gelen telefona cevap vermesi gerektiğini söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Bunu yaparken özür dilercesine bana bakıyordu. Beni kurtaramamanın sıkıntısı yüzüne yansımıştı.

Her nedense bu özgürlüğünü kısa tuttu, hemen yanıma geldi. Kulağıma "Çok bencilim, seni de peşimden götürmeliydim," deyip kıkırdadı. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken bizi izleyenlerimizi unutmuştum.

"Oncğoen, enişte! Ortaluğişkala ucis muya itu?"[28] diye yüksek sesle Hatice Yenge araya girdi. Yiğit, Hatice Yengenin sözü karşısında kızardı, ne yapacağını bilemez şekilde kalabalığa baktı.

28 Ayıptır, enişte! Ortalıkta kulağına ne söylüyorsun?

Ne söylediğini anlamamıştım ama yüz kızartıcı bir konuşma olduğu belliydi. Kalabalığın aleni bir şekilde kıkırdadıklarını şaşkınlıkla gördüm. Hatice yenge ne söylemişti insanları böyle eğlendirebilmişti bilememiştim. Ama konunun bizim hakkımızda olduğunu anlamıştım. Bundan dolayı yüzümün alev alev yandığını hissedebiliyordum.

"Nusa şkimi nusan, si muya gağoden?"[29] diye yanıtladı Yiğit kısa şokunun ardından, öfkelenmişti de. Hatice yengenin Lazca sözüne karşı Yiğit Lazca cevap vermişti.

"Nusas ti, artapes ti oncğoen, Lazca mo ixapat?"[30] diye başka bir komşu konuşmaya dâhil oldu. Kadın son derece rahatsız ve sinirliydi. Kayınvalidem öfkeyle sıkılı dudaklarını Hatice yengeye çevirmişti. Hatice yenge ise tüm öfkeyi üzerine çekmemiş gibi gevrek gevrek gülerek *"Şkuti domaguan ya muya u3'u deyi,"*[31] dedi.

Yiğit "Yengeciğim," dedi, tatlı sesinin altına saklamıştı öfkesini. Yenge bunu anlamış gibi gözlerini Yiğit'ten kaçırdı. "amcamın her kulağına fısıldadığını sorsak ulu orta söyler misin?" diye sordu tatlılıkla. Ama sıkılı dişlerinin arasından çıkan kelimeleri ben duyuyordum, çok öfkelenmişti.

"Kocam bana yalnız yerde söyler, herkesin içinde değil," diye cevabı yapıştırdı.

"Henüz senin kadar tecrübeli değilim, yengeciğim. *İriş-kala mo momozitam, si na ikumtipe."*[32] Yiğit yine Lazca bir şey daha söylemişti.

Hatice yengenin yüzü yine kireç gibi oldu. Cevap vermediği gibi kuyruğunu kıstırmışçasına sinmişti. Yiğit ne söylemiş ve yengeyi böyle susturabilmişti, anlamış değildim. Çoğu misafir başlarını sağa sola çevirmiş, yengeden gülüşlerini saklamaya çalışıyorlardı.

---

29 Gelin benim gelin, sana ne oluyor?
30 Geline de diğerlerine de ayıp, Lazca niye konuşuyorsunuz?
31 Bizde duysak ya ne söyledi diye
32 Herkesin içinde söyletme, senin yaptığını.

"Tamam, Yiğidişkimi!" diye Safiye hala araya girdi. Gelinine de öfkeyle baklayı ihmal etmemişti. Sanırım Safiye halanın kızma sebebi, bizim yanımızda böyle bir tartışma çıkarmasınaydı. Haklıydı. Her ne olursa olsun böyle bir çıkıntılık yapması affedilir gibi değildi.

Hatice yenge, çoğunun kınama dolu bakışlarına daha fazla tahammül edememiş olacak ki hışımla oturduğu yerden kalktı. Yiğit'e ve Safiye halaya öfkeyle bakıp kendini salondan dışarı attı.

Hatice yengenin bu davranışına insanlar ilk an şaşırsalar dahi kısa sürede yine eski havalarına geri döndüler.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kalabalık dağılıp da sadece ev halkı kaldığında tüm ev ahalisi 'oh, çekti. Kayınvalidem kendini bir koltuğa atarken teyzemden izin istiyordu.

"Kusuruma bakma dünürüm, ayaklarım çok şişti," dedi özür dilercesine hafifçe tebessüm etti. Akşamdan bu yana kayınvalidemi ilk defa gülümserken görmüştüm. Gece boyunca gergin ve bir şeye kızmış gibiydi. Gerçi Hatice yengenin olayından sonra daha bir sinirli görünüyordu. Ama şimdi yüzü rahatlamış gibiydi.

Teyzem anlayışla gülümsedi. "Ne kusuru, rahatına bak. Gerçekten çok geniş çevreniz var," derken sesindeki hayreti gizleme gereği duymamıştı.

"Bu akşam çi kalabaluk sadece bu çoyun adamiydi. Sen bi da duğunde akrabalar katilduğinde cor," dedi Safiye hala.

"İnşallah alnımızın akıyla çıkarız," diye mırıldandı kayınvalidem, yine endişelenmişti.

"Çikaruz evvel Allah!" Safiye hala yanıtladı.

Yiğit yine ortalıktan kaybolmuştu. Gerçi Serpil ile Fatma yenge de görünürlerde yoklardı. Zeynep ile ikimiz koltuğun üzerinde birbirimize sarılmış konuşmaları takip ediyorduk.

"Artuk yatsak mi, sizi da hiç dinlenduremeduk," dedi Safiye hala üzgünce.

"Yorgun değiliz Safiyeciğim, sen rahat ol," teyzem sakinleştirmeye çalışırcasına. "Yiğit ile diğerleri de gelsin, yatarız," dedi teyzem. Teyzem de fark etmişti onların burada olmadıklarını.

"Gelirler şimdi," dedi kayınvalidem hemen, telaşla. Neler oluyor diye düşünmeden edemedim. "Adamlar yok ya, Yiğit ile Serpil Fatma yengesini evine geçirdiler," diye devam etti.

Evin erkekleri Yiğit haricinde kimse yoktu. Kimi İzmir de, kimi İstanbul da kimi de yurt dışındaydı. Reşat baba İzmir'den İstanbul'a bugün geçecekti. Mustafa Kırgızistan'a gitmişti. Yeni bir iş bağlayacaktı. Yaşar amca ile Hasan amca İzmir'deki işleri toparlamak için geride kalmışlardı.

Yiğit, biz çeyizimi serdikten ve kısa süren gezimizden sonra Mustafa'ya katılmak için Kırgızistan'a geçecekti.

Fatma yengenin evi gece yalnız gidemeyecek kadar uzak gelmemişti. Sokak lambaları da yeterince ortalığı aydınlatıyordu. Bir olasılık vardı kafamda, Hatice yengenin davranışının hesabını sormak gibi.

"Ev o kadar uzak değil ki!" dedi Zeynep.

"Uzak değil ama bazen yabani hayvanlar avlimuze kadar celiyiler," Safiye hala rahatsızca.

"Yabani hayvanlar mı?" dedik her üçümüz de aynı anda.

"Öyle korkulacak bir şey yok!" diye atıldı kayınvalidem. "Çakal makal işte," dedi aceleyle.

Her ne kadar rahatlamış gibi görünsek de Yiğit ile Serpil'i görmeden tam anlamıyla rahatlayamayacaktık.

On dakika sonra iki kardeşi neşeyle salona girdiler. Yiğit, yanımıza gelip tepemizde dikildi. Zeynep'ten yanıma oturmak için izin istiyordu.

"Tamam, enişte. Yengen gibi yapmak istediğini sorgulamayacağım. Geç, nişanlının yanına otur," dedi ve yanımdan kalkıp Yiğit'e yerini verdi. Yiğit, Zeynep'in söylediğine bir yorum getirmezken hafifçe de sırıtıyordu.

Zeynep'in neler olduğunu nereden biliyor, diye düşündüm. Ben daha tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım.

"Ben anlamadım," dedim Yiğit'e fısıldayarak.

"Serpil ona anlatmış, daha sonra ben sana anlatırım," diye söz verdi yine benim gibi fısıldayarak.

"Tamam," diye kabullendim. Kolunu kaldırıp omzuma attı, kendine çekti. Ailesine rağmen çok rahattı. Onun bu rahat hareketi benim de gevşememe neden oldu. Hafifçe sırıtıp başımı omzuna bırakırken kolumu da göğsüne koydum. Sıcak bedenini avucumun içinde hissedebiliyordum.

"Allah bozmasın!" dedi Safiye hala. Ardından teyzem ile kayınvalidem 'Âmin!' diye mırıldandılar.

Yatacağımız odalarımızı daha öncesinden gördüğümüz için teyzem yatmak için izin istedi. Teyzem sayesinde kayınvalidem ve Safiye hala da yatmak için harekete geçtiler.

Serpil, Zeynep, ben ve Yiğit henüz yatmayı düşünmüyorduk. Konuşmak için çok konumuz vardı. Onlar yattıktan sonra Serpil'in, bilmiyorum kaçıncı demlik çay eşliğinde sohbetimize başladık. Güzel ve eğlenceli bir geceydi. Günün yorgunluğunun bir kısmını atmıştık. Çok geç bir vakit olduğunda Serpil artık dayanamayacağını söyleyip yatmak için izin istedi. Zeynep de onun arkasından kalktı.

Sonunda Yiğit ile baş başa kalabilmiştik. Zeynep'in oda kapısını kapatmasıyla Yiğit'in dudaklarıma gömülmesi aynı ana denk geldi.

"Bütün gün bu anı bekliyordum," diye soludu boğuk sesle. Gözleri arzuyla parlıyordu. Kalbim heyecanla zıplarken gözlerim gözlerine kilitlendi.

"Ben de," dedim fısıldayarak. "Seni özledim."

"Al benden o kadar. Yengemin patavatsızlığı için özür dilerim."

Kıkırdadım. "Anlamadım ki! Sahi ne dedi de o kadar öfkelendin?" diye sordum merakla.

"Kulağına fısıldadığım için laf sokmaya çalıştı. Toplum içinde kulağa fısıldamanın doğru olmadığıyla ilgili söyledi."

"Haksız sayılmazdı," dedim.

"Elbette haklıydı. Ama o ortalığa dökene kadar kimse olanı görmemişti. O dile getirmeseydi, bilemeyeceklerdi."

"Peki, ona ne söyledin de kaçarcasına çıktı?"

Güldü, beni yine kendine çekip dudaklarıma tutkulu bir öpücük daha kondurdu. "Henüz onun kadar tecrübeli olmadığımı söyledim. Ayrıca, kendisinin ne fındıklar kırdığını ima ettim. Tabii, bozuldu."

"Fındıklar mı kırdı? Ne gibi?" dedim merakla.

"Amcamla evlenebilmek için çok oyunlar oynadı. amcam daha fazla dayanamadı ve evlenmeye mecbur kaldı. Baştan çıkardı amcamın ilk eşi, Gülşah'ın annesi amcamı terk etmişti."

"Ya!" diyebildim şaşkınlıkla. "Neden terk etmiş?" diye sordum. Ayrıldığını ve Hatice yengenin ikinci eşi olduğunu biliyordum amcanın. Neden ayrıldıklarını bilmiyordum.

"Biraz karışık..." dedi kararsızca. "Uzun bir hikâye!"

"Özet geçmen mümkün değil mi?" dedim alayla.

"Özet? Şunu bil ki, benim ve çevremdeki hiç kimsenin özetle ifade edilecek bir yaşamı olmamıştır. Ama en kısa şekliyle anlatmam gerekirse... İki aile arasındaki anlaşmazlıktan dolay ayrıldılar. amcamın ilk karısı halamın nişanlısının kuzeniydi."

"Safiye halanın nişanlısına ne oldu?"

"O da ayrı bir hikâye. Daha sonra anlatırım. Belki halam kendisi anlatır. Geç oldu, dinlenmen gerekiyor. Yarın uzun ve yorucu bir gün geçireceksin. Vakit bulursak Rize'ye geçebiliriz," dedi.

"Otele mi?" Başını salladı. "Henüz inşaat alanını görmemiş olsam bile kafamda bazı planlar var. Karadeniz'in, özellikle Rize'nin kültürel özelliklerini yansıtmayı planlıyorum."

"Babam bunu duyduğuna çok memnun olacak. Onun aklında olanlar buna benzer şeylerdi."

"Harika!" Doğru yolda olduğumu bilmek beni mutlu etmişti.

Yiğit tekrar dudaklarıma uzanıp daha bir tutkuyla öptü. "Uyumalısın," dedi boğuk sesle geri çekilirken. Sözünü yerine getirmek için kendimle büyük mücadele içindeydim. "Akıllı bir kız ol ve sözümü dinle. Yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim," diye uyardı. Kalbim deli gibi atıyordu. Sözlerine eşlik eden bakışları soluğumu tıkatıyordu. Ayrıca tatlı tehdidini yok sayamazdım. Bakışlarının yoğunluğunda her an kaybolabilirdim.

Yanından zorla da olsa doğrulup Zeynep'in yattığı odaya doğru yürümeye başladım. Arkamı döndüğümde bana tutkuyla bakan genç adamın bakışları adımlarımı durdurdu.

"Uyumalısın," dedi emredercesine. Anlamıştı, geri dönüp onun aklından geçenleri gerçekleştirecektim. Allah'ım! Kendime ve düşündüklerime inanamıyordum. Derin bir soluk alıp Yiğit'in uyarısını dinledim. Kapıyı açtım, odaya girdim ve kapıyı kapatmadan önce son defa ona baktım, yeşil gözleri üzerimden hiç ayrılmamıştı. 'İyi geceler' diye dudaklarını oynattı. Kapıyı usulca kapattım. Uzun bir süre kapının arkasında, ayakta kalbimin yatışmasını bekledim.

Soyunup yatağa girdiğimde halen daha Yiğit'in bakışlarını düşünüyordum, arzuyla yanan bakışlarını. Dışarıdan, salondan Yiğit'in adımlarının sesini duyuyordum. Sonra merdivenlerden gelen boğuk ayak seslerini duydum. Üst kata çıkıyordu. Sanırım İnci'nin odasında uyuyacaktı.

Alt katta, misafir odasında Zeynep'le aynı odayı paylaşıyorduk. Teyzem hemen bitişikteki odada uyuyordu. Evin genel planını yavaştan çözmüş gibiydim. Birinci kat yani zemin kat aynı yıllar evvel ağıl olarak kullanılan kısmı mutfak olarak tekrardan tasarlanmıştı. Günlük oturma ve Emine Ablanın ailesinin odaları bu katta bulunuyordu.

Mutfağa üç yerden giriliyordu. Birinci giriş, evin dışında aşağıya doğru yirmi beş-otuz basamaktan meydana gelen merdivenlerden; giriliyordu. Aynı zamanda bu merdivenler eski ağıl yoluydu. İkincisi ön avlunun girişiyken üçüncü giriş olarak da içeriden merdivenlerle iniliyordu. Bir zamanlar burasının ağıl olduğunu kimse iddia edemezdi; rüya gibi bir mutfaktı. Mutfakla aramın iyi olmadığını düşünürsek, beni bile cezp etmişti.

Mutfak tezgâhı yan girişten başlayıp evin arkasına doğru uzanıp iç merdivenlere kadar L şeklinde uzatılmıştı. Ortada hayatımda gördüğüm en büyük kuzine, aynı zamanda mutfak dolaplarına monte edilmiş günümüz teknolojisi elektronik cihazlar eskiyle yeni mükemmel bir şekilde kombine edilmişti. Mutfak dolapları ceviz rengi ve açık bej rengi hâkimdi. Köşede, iç merdiven altında kiler olarak düşünülmüş, tel kapılı dolap yapılmıştı. Tüm kuru erzak burada muhafaza ediliyordu. Ayrıca iki adet buzdolabı; biri mutfak tezgâhının başlangıcında, diğeri tel dolabın hemen yanında yer alıyordu.

Büyük buzdolabının hemen yanında bir kapı daha vardı ve sonradan eve ilave edilen müştemilata geçiyordu.

Mutfak, eski-yeni karışımı bir konsept oluşturulmuştu. Yan giriş kapısının tam karşısı büyük yemek masası yer alıyordu. Etrafında, sedir divanın günümüz tasarım hali, yöre kumaşıyla kaplanmış, L şeklinde, divan tarzı koltuklar vardı. Masanın mutfağa bakan yönü ise yarım ay şeklinde arkalıkları olan otantik sandalyeler konmuştu.

Üçüncü giriş ön avluya iki kanatlı bir kapıyla açılıyordu. Ahşap, yarıya kadar cam kapının camları buzlu camdı. Avluda büyük suya dayanıklı malzemeden yapılmış bahçe mobilyaları konulmuştu. Avlunun etrafı bel hizasında demir parmaklık ve demir parmaklıklar görünmesin diye sarmaşık güllerle sardırılmıştı. Ayrıca her çeşit çiçek arka avluda olduğu gibi bu avluda da mevcuttu.

Avlunun hemen bitiminde, sadece Karadeniz'e özgü olan

Serender göze çarpıyordu. Serender'in zemininin ortasında büyük bir sehpa, etrafı ise sadece ahşaptan yapılmış bankla çevriliydi. Yağmurlu günün keyfini çıkarmak için hazırlanmış bir köşeydi. Serender'in ikinci katına çıkmak için indirilip kaldırılan merdiven vardı. Fare veya başka bir zararlı hayvanın yukarıya çıkmasını engellemek için merdiven çoğunlukla yukarıda tutulurdu. Serender'in üs katı eskiden ambar görevi görürmüş. Şimdi ise İnci'nin çalışma alanıymış. Burada olduğu sürece zamanını orada geçirirmiş. Yukarıya çıkmamıştım ve davet edilmedikçe çıkmayı düşünmüyordum.

Müze gibiydi bu mutfak; dünü ve bu günü aynı anda görmek mümkündü.

İkinci kat, yani şu an bizim yattığımız odaların bulunduğu kat, evin giriş katıydı. Selamlık bu kattaydı. Selamlık denilen büyük salondan iki kısımda olmak üzere dört odaya açılıyordu. Divan tarzı, ama günümüzün konforunu taşıyan açık bej ve leylak rengi koltukların ortasında büyük ceviz ağacından sehpa süslüyordu.

Yerler laminat parke döşenmişti ve Hereke halısının muhteşem estetiği salona ayrı bir hava katmıştı. Salonun girişine şimdilerde yaşam ünitesi denilen ama tamamen eski tarz bir kütüphanelik ve ortasında LD TV yer alıyordu. Kütüphaneliğin üst rafları kitaplarla doluyken alt kısmı son çıkan DVD oynatıcısı ve müzik sistemi monte edilmişti. Sol tarafta, bizim yattığımız odanın tarafında büyük, on iki kişilik yemek masası ve sandalyeleri salonun bütünlüğünü sağlıyordu.

Sofadan geniş ahşap merdivenler alt kata inildiği gibi üst kata, odalara çıkılıyordu. Serpil, bizim bulunduğumuz katta, karşı odada uyuyordu.

Ön cepheden ikinci kat, arka cepheden birinci kat diyebileceğimiz katın koridoru üst kata göre daha dardı. Koridorun sol tarafı önceden Yiğit'in odasıymış, şimdi kayınvalidemin odası olmuştu. Hemen yanında misafir odası ve misafir odasının ardındaki köşe ön oda, Safiye halanın odası yer alıyor-

du. Kayınvalidemin karşı odası İnci'ye aitti. Daha önceden Sepil'e ait olan, şimdilerde bizim odaya dâhil olan oda şimdi banyo ve giyim odası olarak yeniden hazırlanmıştı.

Üçüncü kattan sonra dar bir merdiven tavan arasına geçişi sağlıyordu. Orada bir oda varmış Serpil ile İnci çocukken birlikte o odayı kullanıyorlarmış. Şimdilerde ise Yiğit'in çalışma odasıymış. Henüz o odayı görme şansım olmamıştı.

Dış duvarlar haricinde tüm ev ahşaptan yapılmıştı. Odalar arasında ses geçişini engellemek için ses yalıtımını sonradan ilave etmişlerdi.

Evde dört adet banyo ve tuvalet bulunuyordu. Birinci katta, girişte, üçüncü katta ve bir de bizim odamızda. Bizimki haricinde diğerleri ortak kullanım alanındaydı.

Eskiden evin ısınması çok büyük problemmiş. Kış aylarında hemen her odada sobalar kurulurmuş. Şimdilerde ise merkezi sistem ile bu sorunu ortadan kaldırmışlar.

Evin her köşesi ihtişamı ve zenginliği yansıtıyordu. Ailenin İstanbul'daki evi ile karşılaştırma yapmam büyük hata olurdu. Bütün marifetlerini bu eve sergilemişlerdi.

Oda kapısının ardında mırıldanmaları duyduğumda sabahın erken bir saati olmalıydı. Açık renk perdelere rağmen dışarısı henüz tam aydınlanmamıştı. Teyzem ile Safiye halanın sesi geliyordu. Eğlenceli bir konu olduğu belliydi, sık sık kıkırdıyorlardı.

Yanımdaki diğer yatağa baktığımda Zeynep'in kendinden geçmişçesine uyuduğunu gördüm. Saati merak ettim, kolumu yorganın içinden çıkarıp annemden yadigâr saate baktım. Gözlerim hayretle irileşmişti, saat sekize geliyordu. Peki, dışarısı neden aydınlanmamış gibi karanlıktı. Yataktan çıkıp perdeyi araladım. Dışarıda hava her an yağmur yağacakmış gibi kararmıştı, dünkü güneşi yalanlarcasına.

Olduğum yerden çardağı görebiliyordum. Yiğit ve annesi derin bir mevzunun içindeymiş gibi hararetli şekilde konuşuyorlardı.

Yiğit'i uzaktan izlemek ilginçti. Yine yakışıklılıkta sınır tanımamıştı. Kısa saçlarını arkaya taramıştı. Üzerindeki siyah kumaş bir pantolon, V yaka gri renk kazağıyla çok yakışıklıydı. Dışarısının soğuk olduğunu Yiğit'in ellerini ceplerine sokmasından, omuzlarını başına doğru kaldırmasından anlamıştım. Kayınvalidem üzerine kalınca bir hırka atmıştı. Yağmur, soğuğuyla gelmiş olmalıydı.

"Neler oluyor?" diye homurdandı Zeynep.

"Sabah oldu," dedim gülerek. "Saat sekiz olmuş."

"Sekiz mi, emin misin? Buralarda hava farklı zaman diliminde mi aydınlanıyor? Niye aydınlanmadı?" diye sordu uyku mahmurluğuyla.

"Sabahın olduğuna emin olabilirsin," dedim.

"Henüz hava daha aydınlanmış gibi görünmüyor," dedi yine. Kollarını yorganın içinden çıkarıp gerinmeyi ihmal etmiyordu.

"Son derece eminim. Ayrıca, bizim haricimizde herkes uyanmış," derken Yiğit'i ve annesini izlemeyi bırakıp üzerimi giyinmek için harekete geçtim.

"Gece kaçta geldin?" diye sordu alayla.

"Üçü geçiyordu," derken arkasından ne gelecek diye yüzüne baktım.

"Peki, nasıl oluyor da uykusuz gibi görünmüyorsun?" diye sordu yine aynı sesle.

"Sen uykusuz musun?" diye sordum. Zeynep asla uykusuzluğa tahammül edemezdi. Son derece aksi olurdu.

"Hayır," dedi şaşırarak. "Evde olsaydık beş saatlik uykunun ardından değil dinç kalkmayı baş ağrısından duramazdık. Öyle değil mi?" dedi hayretle.

"Evet," diye onu doğruladım.

"Atmosfere yakın uyumak insanı zinde uyanmasına neden oluyor. Bu harika!" diye şakıdı Zeynep.

Bence de harika bir durumdu. Uykusuzluk problemi olmayacak gibiydi.

Dün biz geldiğimiz saatte uyuduğunu söylemişlerdi. Daha sonra misafir bastırdığı için yanına gitme fırsatı bulamamıştık. Sabah kahvaltısının ardından beni Saniye babaannenin yanına götüreceklerdi. O zaman zarfında biz, babaanne uyanmadan gelen kargoları açmaya başladık. Safiye hala ve Yiğit beni babaannenin yanına götürdüklerinde gün öğleni buluyordu.

Yağmur tüm şiddetiyle kahvaltıdan itibaren devam ediyordu. Yiğit ile aynı şemsiyeyi paylaşarak büyük avlunun diğer ucundaki Hasan amcanın evine geçtik.

Hatice yenge, yüzünde dün gecenin hiçbir izini taşımadan güler yüzüyle bizi karşıladı. Ama bir ara Yiğit'e kaçamak gergin bir bakış göndermeyi ihmal etmemişti.

İki katlı, henüz iki-üç yıllık evin son derece şık döşendiğini eve girince fark ettim. Hatice yengenin giyimi bu evin şıklığını gölgede bırakıyordu. Hatice yenge son derece paspal giyiniyordu. Dün geceki kalabalık misafirlere rağmen giyimini düzeltmek için hiçbir çaba harcamadığını şimdi anlayabiliyordum, yine aynı basit kıyafetler vardı üzerinde.

"Hoş geldiniz!" dedi büyük bir abartıyla. Hareketlerinin yapmacık olduğunu üç yaşındaki çocuk bile anlayabilirdi.

"Anam nasil? Uyandi mi?" diye sordu Safiye hala onun abartılı coşkusunu duymazlığa verip.

"He, he. Gelini gormek için çok sabursuzlandi," dedi eğlenerek. Sanki sabırsızlığının gereksiz bir durum olduğunu vurgulamaya çalışır gibiydi.

Safiye hala onun imasına öfkeyle aldığı soluklarla cevap verdi. Evin girişinden koridora yöneldi, bana da 'gel' diye işareti yaparak. Yiğit'in elini sıkı sıkıya tutmuş halde Safiye halanın ardından yürüdüm.

Hatice yenge beni geriyordu, bakışı, konuşması farklıy-

dı. Her kelimesinin altında mutlaka bir ima gizliydi. Herkese karşı bilmediğim bir öfkesi vardı.

Geniş koridorun en son kapısından sağdaki kapısını açıp kafasını içeriye uzattı.*"Muçere ana?"*[33] dedi yüksek sesle Lazca. Sanırım yaşlı kadın duyma problemi yaşıyordu.

"Komoğtiti?"[34] diye içeriden zayıf ve hasta bir ses duyuldu. Ayrıca sesinde beklenti dolu heyecan seziliyordu. Bu beklenti benim için miydi, bu düşünceyle heyecanlandım.

"A 3'adi ya, mi megiği,"[35] dedi Safiye hala annesine. Lazca konuştukları için hiçbir kelimesini anlamıyordum ama benimle ilgili olduğunu sezebiliyordum.

Safiye hala içeri girerken kapıyı sonuna kadar açmıştı. Beyaz yatak takımının içinde yatan kadın yataktan güçlükle ayırt edilebiliyordu. Beyaz yatak takımından dolayı çehresi daha beyaz görünüyordu babaannenin yüzü. Kemikleşmiş elleri yorganının üzerinde yorgun halde duruyordu. Beyaz teninin altında tüm kemikleri ve damarları görünüyordu. Zayıflığından dolayı yeşil gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi görünüyordu.

Bakışları kapıya çevrilmişti, bizi gören gözleri mutlulukla parlamaya başladı. "**Yiğidişkimi!**" dedi yorgun ama gururla.

"Babaanne. Nasılsın?" diye sorduğunda başını iyiyim diye salladı. Mutlulukla eriyen bakışları bana döndü, kaşları soru sorarcasına çatıldı. Yiğit "Gelinin, Güneş," diye tanıttı.

Yiğit'in beni tanıtmasıyla yaşlı kadın genişçe gülümsedi. Dişleri olmayan damağı ortaya çıktı. "**K'aite,**" diye vızıldadı. Sesi yaşlılığından dolayı incecikti.

"Sana 'merhaba' dedi," diye açıkladı Yiğit.

"Merhaba," diye cevap verdim yatalak kadına.

"Babaanne, Güneş Lazca bilmiyor," diye uyardı.

---

33 Nasılsın anne?

34 Geldiniz mi?

35 Bir bak bakalım, kimi getirdim.

"**Hoyi!**" dedi hayretle kaşları yukarı kalktı, tepkisi yine Lazcaydı.

"Çimlerdensin?" diye sordu bozuk Türkçeyle.

"İstanbul," dedim kısaca.

"**Hoyi!**" dedi yine. "Anan ile baban nasildur?" diye sordu bu defa nazikçe. Sorusundan dolayı elimde olmadan irkildim. Nezaket kurallarını yerine getiriyor, diye kendimi yatıştırmaya çalıştım. Yaşlı kadının hiçbir şey bilmediğini o an anladım.

"İyiler babaanne," dedim irice yutkunurken. Yiğit elimi kuvvet vermek istercesine sıktı, babaannesinin yaptığı hata için özür diliyordu.

"**Hoyi!**" dedi tekrar. 'Hoyi' kelimesi 'öyle mi' anlamında olmalıydı. "Xatice!"diye gelinine seslendi. Hatice yenge hemen kayınvalidesinin yanına gitti. "***Komomçi,***"[36] dedi.

Yiğit'in benim Lazca bilmediğimi söylemesine rağmen yine Lazca devam ediyordu. Hafızası çok zayıflamış olmalıydı. Annemin hayatla olmadığını daha evvel söylemiş olmalıydılar. Yaşlı kadın iki dakika önce söyleneni hatırlamıyordu.

Hatice yenge odanın içindeki dolaba gidip içinden bir kutu çıkardı. Götürüp Saniye Babaannenin ellerine bıraktı.

Zayıf elleriyle kutuyu açıp elini içine daldırdı. Bir süre elinde tuttuğu kutuya dalgınca baktı. Kim bilir aklından ne anılar geçiyordu. Safiye hala hemen atılıp annesine yardım etmek için uzandı.

Safiye halanın yardımıyla kutudan çıkan altından kemeri bana doğru uzattı. Kemerin tümü ince bir işçiliğin eseriydi. Üzerinde mavi ve bordo taşlarla süslü kemer çok güzel ve çok değişikti. Daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiştim.

"Bunu buralarda yeni gelinler takar," diye açıklama yapmaya başladı Safiye hala. "Seneler evvel babaannem anneme duğuninde takmiş. Şimdi sana verecek," dedi.

"Öyle mi?" dedim şaşkınlık ve memnuniyetle. "Çok teşekkür ederim," dedim babaanneye.

---

36 Ver

"Bu senundur, sen de celinunge takacaksin," diye beni aydınlattı.

Başımı sallarken "Teşekkür ederim," dedim. Sonra yaşlı kadın rahatlamış bir şekilde kendini yatağa tamamen bıraktı. Gözlerini yumup derin bir soluk aldı. Tekrar gözlerini açtığında kızına bakıyordu.

"Kapulape upşa ma3'unen,"[37] diye Lazca sızlandı. Safiye halanın gözleri üzüntüyle soldu.

Yiğit kulağıma "Arkalarının çok ağrıdığını söylüyor dedi," diye açıkladı.

"Ağani laci mogiği, iri n3'unape megaşkvasere."[38]

"Yeni bir ilaç getirmiş halam, onu söylüyor," dedi yine.

"Hoyi, nayon, a demisvi da,"[39] dedi Lazca umutla.

Safiye hala yün ceketinin cebinden merhem kutusunu çıkardı. *"Enipti a degimbonat, ukayı degisvare."*[40]

"Önce banyo yaptıracaklar, sonra sürecek," diye Safiye halanın son söylediğini de tercüme etti.

Yaşlı kadın sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Safiye hala bana döndü. "Banyo yaptırmak artık onun için çok eziyetli, o yüzden ıslak havlularla temizlemeye çalışacağız," diye açıklama yaptı.

"Anlıyorum," diye mırıldandım üzgünce.

Yiğit dışarı çıkarmamız gerektiğini söyleyerek odadan çıkardı. Hatice yenge ile Safiye halayı Saniye babaannenin temizliğiyle baş başa bıraktık. Şemsiyemizi alıp eve geri dönmek için yağmura daldık.

Saniye babaannenin hediyesini sıkı sıkıya tutarken aklım onun hasta bedenine takılıydı. Uzun süre yatmadan dolayı kemikleri birbirine geçmiş olmalıydı, arkalarının ağrıları bundandı. Kalçası kırıktı ve uzun bir süredir yatalaktı. Yaşlı ol-

37 Arkam çok ağrıyor.
38 Yeni ilaç getirdim, biraz sonra tüm ağrıların dinecek.
39 Öyle mi, bir sür hemen.
40 Önce seni yıkayalım, sonra süreceğim.

duğu için kemiğinin kaynaması çok yavaş gerçekleşirdi. İmkânsız gibi görünüyordu ama onun bir an önce iyileşmesi için içimden dua ettim.

Hatice yengeye büyük eziyet olmalıydı. Ailenin mutlaka bir hasta bakıcısı olmalıydı.

"Babaannenin bakımını Hatice yenge tek başına mı yapıyor?" diye sordum Yiğit'e, evin saçağının altındaydık.

"Hayır. Geçici bir durum! Kısa süreliğine yengemin bakımı altında. Annem ile Emine abla bakıyordu. Serpil'in düğünü, bizim düğün hazırlığımız derken yengemde kaldı. Fatma yengem yardım ediyor Hatice Yengeme."

"Bir hastabakıcı tutsanız," diye öneri getirmek istedim. "En azından bu yoğun günleri atlatana kadar..." cümlemin sonunu getiremedim yüzünün rahatsızca gerilmesini gördüğümde.

Gözlerini kaçırırken "Belki haklısın," dedi rahatsızca. "Hem halam hem annemler biz bakabildikten sonra başkasına ne gerek var dediler," diye ısrar etti.

"Tamam, en azından bu yoğunluk geçene kadar..." diye anlamsız olduğunu ilk an anlamayarak bastırmak istedim. Cümlemin sonunu getirememiştim.

"Bunu konuşmasak," dedi. Yiğit son cümlemden rahatsız olmuştu. Gözleri şimdi odağını kaybetmiş halde amaçsızca arkama bakıyordu. Susmak zorunda kaldım.

"Asla düzeninize müdahale etmek gibi bir düşüncem yoktu."

"Biliyorum," dese de konunun kapanmasını istiyor gibiydi.

İsteğini yerine getirme adına Yiğit'i damlalıkta bırakarak eve girdim. Arkamdan gelmedi.

Kendime kızıyordum, söz söylememin bile yanlış olduğunu anlamam neden bu kadar uzun sürmüştü ki? Onların aile kavramını çözmem için daha çok fırın ekmek yemem gerekecekti.

Sofaya girdiğimde evi dinledim, üst kattan sesler geliyordu. Yiğit eve girmemişti. Sanırım ona düşünmesi için bir konu vermiştim. Her şeyin bir çözümü varken neden işi yokuşa sürdüklerine çözüm getirecek miydi, merak ediyordum.

Kafamdan tilkileri kovmak için omuz silkip üst kata çıkan merdivenlere yöneldim.

Odaya girdiğimde hummalı bir çalışmanın içinde buldum kendimi; Serpil, Zeynep, Fatoş ve Fikriye tüm düzeni kurmuşlardı, bana pek iş kalmamıştı. Bütün çeyizim bir yatak odasından ibaret olduğu için çeyiz serme işi haliyle kısa sürmüştü. Dolapların içi temizlenip eşyalarımız yerleştirilmişti.

Bir ara odaya gelen kayınvalidem babaanneyi görüp göremediğimiz sordu. Aldığı cevaptan sonra tamamen keyfi yerine gelmiş, ardından nasıl bu duruma düştüğünü anlatmaya başlamıştı.

Yiğit, çalışma odasına çıkarken yanımıza uğradı. Az önceki küçük gerginlikten hiçbir iz olmayan yüzüyle bize gülümsüyordu.

"Kolay gelsin! Yardım edecek bir şey var mı?" diye sordu annesiyle teyzeme.

"Senlik bir durum yok oğul, işine bakabilirsin," dedi annesi.

"Bir şey gerekirse ben çalışma odamdayım," dedi. Bana göz kırpıp hafifçe gülümsedi. Sonra odadan çıktı.

Yatağımı yapmaya çalışan kadınları işleriyle baş başa bırakıp soluğu Yiğit'in çalışma odasında aldım.

Çatı katına çıkan dar ve karanlık merdivenleri tırmanırken biraz endişeliydim. Endişem karanlıktan dolayıydı. Tavan arası karanlıktı. Ne yöne gideceğimi bilemediğimden duraksadım. İleride, üç metre kadar öteden kısık seste konuşma geliyordu. Yiğit'in sesiydi, telefonla konuşuyordu. Karanlıkta el yordamıyla sese doğru yürüdüm. Ayağım bir şeye takıldı. Çarpmamdan dolayı büyük bir gürültü çıkardı, istem dışı çığlık attım. Kalbim korku ve şaşkınlıkla deli gibi atıyordu.

Gittiğim yönün yan tarafından bir kapı açıldı ve bir anda ortalık aydınlandı. Yiğit geçiş yolumu aydınlatmak için bir düğmeye dokunmuş olmalıydı. Neye takıldığıma bakmadan önce Yiğit'in gülmeyi bastıran dudaklarına takıldım. Demek bana gülüyorsun, diye düşünürken somurtuyordum. Sonra ayağıma dolanan şeye bakmak için eğildim.

Dikdörtgen, tamamen ahşaptan yapılmış ne olduğunu anlayamadığım cisme şaşkınlıkla baktım.

"Bu da ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Fare kapanı," dedi hafif kıkırdamayla.

"Fare mi? Burada fare mi var?" dedim panikle. Fareden korkmazdım ama tiksinirdim.

"Fareden korkmanı gerektirecek bir durum yok. Hem o ufacık bir şey, sana ne zararı dokunur ki?" dedi alayla.

"Ben fareden korkmam. Benim tepkim tiksinmemden dolayı," dedim öfkeyle. "Ayrıca unutma ki yüzyıllar boyunca bu farelerin taşıdığı hastalıklardan insanlar kitle halinde yok oldu."

Yeniden gülerken ellerini sabırsızca saçlarında gezdirdi. "Buranın farelerinin o tür meziyetleri yok, emin olabilirsin."

"Öyle mi?" derken inanmıyorum der gibi çıkmıştı sesim. "Peki, bu nasıl çalışıyor?" dedim ayağıma takılan garip aleti göstererek.

İki adımda yanıma gelip eğildi. Yerde devrilmiş olan mekanizmayı düzeltti. On santime yirmi santim ebadında, üstü açık minik bir tabutu andırıyordu, bir farenin sığabileceği büyüklükteydi. Dar kenarlarından iki uzun çubuk tabuta çivilenmişti. Uzun çubuklar üsten birleştirilmişti ve ucunda bir ip vardı. Yiğit bu ipe asılınca ipin ucundan fare tabutunun içini kaplayan ağır bir ağaç kütlesi ortaya çıktı. Yavaşça yukarı kaldırıp ipi sabitlemek için tabutun yanında bir çiviye bağladı.

Kütle fazla yukarı kalkmamıştı, tabutun başlangıcıyla aynı seviyedeydi. Ayrıca tabutun içinde parçalanmış fındık vardı.

"Fare, olur da içine girerse fındığı veya başka bir yiyeceğe uzanır. O yemi aldığı an yemi tutan mekanizma boşta kalır ve farenin kaçmasına fırsat kalmadan tepesine bu ağaç kütle iner," diye açıklama yaptı eğlenerek.

Merdivenlerden ayak sesleri duyduk. Ardından kayınvalidemin "Ne oldu!" diyen panik halindeki sesini duyduk. Sebahat Hanım tek başına gelmiyordu, peşinde az önce yatağımı yapmakla meşgul olan kadınların tümü vardı.

"Önemli bir şey yok, Güneş kapana yakalandı," diye açıkladı Yiğit. Gülmesini bastırmaya çalışırken onlara arkasını dönmüştü.

Kayınvalidem gülmekle gülmemek arasında kaldı. Teyzem endişeli ama bir o kadar meraklı bizi izliyordu. Serpil ve diğer kızlar kıkırdıyorlardı. Zeynep olanlara bir anlam veremediği için herkesin yüzüne anlamsızca bakıyordu.

Kısa bir kararsızlıktan sonra "Biz inelim, önemli bir şey yok," dedi kayınvalidem. Yine geldikleri sıranın tersi durumunda geri döndüler. Sebahat Anne onlara kapanla ilgili açıklamasını yapıyordu. Yiğit ile yine yalnız kalmıştık.

"Sanırım yanıma gelecektin?" dedi bir kaşı yukarı kalkarken. Yüzünde hala eğeleniyor ifadesi vardı.

"Sen yollarıma tuzaklar kuruyorsun," dedim suçlarcasına.

"Bu tuzaklar senden öncesiler içindi, kaldırmaya fırsat bulamadım," dedi özür dilercesine. Benden önceki kadınları hem merak etmiş hem de kıskanmıştım.

Hislerimi belli etmemem adına "Öyle olsun bakalım," dedim alayla.

"Affedildim mi?" diye merakla sorarken çalışma odasına girmem için yol açtı.

Odaya adımımı atarken "Affedildin..." diyordum ki çalışma masasının arkasında uzanan muhteşem manzaradan dolayı şaşkınlıkla soluğumu tuttum. "Ne muhteşem, ne güzel bir manzara," dedim cama giderek.

"Beğendiğine sevindim."

"Burası daha da yüksek!" dedim hayretle.

"Atmaca yuvası," diye açıklama yaptı. "Nasıl, odayı beğendin mi?" diye sordu.

Bakışlarımı camdan ayırıp odaya döndüm. Bütün ev gibi burası da ahşap ağırlıklıydı. Fazla büyük olmayan bir çalışma masası ve üzerinde masa üstü bir bilgisayarı, Yiğit'in oturduğu deri bir koltuk tamamlıyordu. Duvarlarda; sanırım Yiğit'in çizimleriydi, karakalem eski evlerin çizimleri ve bir tane de modern bir gökdelen çizimi ahşap duvarı süslüyordu. Çalışma masasının önünde iki adet koltuk ve arasında cam sehpa vardı.

Yiğit'in çalışma masasının arkasında kocaman cam dışarıdaki muhteşem manzarayı canlı portre haline getiriyordu, Yaşayan, nefes alan bir portre! Çalışmaktan sıkıldığı an arkasını döndüğünde içini aydınlatan bu manzara ayrıca odayı en uç noktasına kadar aydınlatıyordu. Fazla büyük bir alan olmamakla birlikte rahat bir ortamdı.

"Çok güzel, sıcak bir havası var."

"Beğeneceğini biliyordum. Şuraya bir masa daha atmayı planlıyorum, senin için," dedi çalışma masasının hemen çaprazını göstererek.

"İyi fikir. Yalnız, bir bilgisayar da ben istiyorum masama."

"Ebette! Siparişini verdik bile. Düğüne kadar hazır olacak."

Düğün. An be an düğün zamanı yaklaşıyordu. Yiğit dâhil olmak üzere çevremdeki herkes birer kum saati tanesi gibiydi. Sürekli biri bana bu anın yaklaştığını hatırlatıp duruyorlardı.

Duygularımın öncelik sırasını korku alıyordu. Ardından heyecan ve beklenti vardı. Korkularımın bir kısmıyla yüzleşmiştim ve onların üstesinden geleceğime inanıyordum. Bu konuda kendime güveniyordum.

Yiğit veya ailesinin benden tam olarak ne istediklerini biliyordum. Yiğit, onu seven, sadık ve güvenilir bir eş istiyordu; benim isteklerim de bu yöndeydi.

Ailesinin istekleri gözlemlerime göre daha ağır sorumluluklardı. Yiğit'in anlattıklarından çok daha baskın istekleri vardı. Yiğit tek erkekti ve bir mirasçı istiyorlardı; bunu belirtmek için sürekli 'evimizin direği, bir tanecik oğlum' ve buna benzer cümleleri dillerinden eksiltmiyorlardı.

'Bir evin bir uşağı, sen de tek gelin oluyorsun, kıymetini bil' gibi cümleleri de komşularından duyuyordum.

"Daldın," dedi Yiğit, camın yanına gelip beni kendine çekerken.

"Manzarayı izliyorum," diye yalan söyledim. Düşündüklerimi bilmesini istemiyordum, en azından şu an.

"Bundan sonraki hayatımızda her hava koşulunda bu manzara ayaklarının altında olacak," dedi vaat dolu sesle.

"Biliyorum. Ama ben şu anın tadını çıkarmak istiyorum. Sen, ben ve yalnızlık! Üçümüzü öyle kolay ulaşamayacağımız durumlar olacak gibi görünüyor. Malum, kalabalık bir ailemiz var."

"Biliyorsun, istediğin an kendi evimize çıkabiliriz."

"Biliyorum. Ama istemiyorum," desem de inanmıyor gibi bakıyordu. İnandırıcı olabilmem için ciddileştim. "Gerçekten istemiyorum. En azından denemek istiyorum. Böylece aileni ve adetlerine daha çabuk adapte olabilirim."

"Savaşacağım diyorsun!"

"Bir savaş olacağını düşünmüyorum. Neyse, yaşayıp göreceğiz."

"Merak etme, ben her şekilde üçümüzü; Sen, ben ve yalnızlığımızı bir araya getireceğim. Ne dersin, açılışı yapalım mı?" diye sordu. 'Ne, diye yüzüne baktım. Bundan daha yalnız kalabileceğimiz neresi olabilirdi ki? "Gel benimle!" ko-

lumdan tuttuğu gibi odadan çıkardı. Bir yere takılmamı önlemek için aranın ışığını yakmayı unutmamıştı.

İkinci kata indiğimizde odamıza doğru seslendi. "Biz çıkıyoruz, gecikmemeye çalışırız" dedi ve tekrar birinci kata inen merdivenlere yöneldi.

Arkamızdan Sebahat anne "Nereye?" diye seslendi.

Yiğit'in cevap vermeye hiç niyeti yoktu, bana da açıklama fırsat vermedi.

Büyük avluya çıktığımızda yağmur son hızla devam ediyordu. "Çok yağmur yağıyor, sonra gitsek," diye caydırmak istedim.

"Merak etme, aşağıya damla düşmemiştir." Şemsiyeyi açıp kolunu omzuma attı. Beraber, diğer evden Hatice yenge tasvip etmeyen, Fatma yengenin gülümseyen bakışları altında Yiğit'in cipine bindik.

Hatice yenge ve yağan yağmura inat Rize'ye gezmeye gittik.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş

Yiğit'in söylediği gibi aşağıda, Pazar ilçesinde yere damla düşmemişti. Ama güneş de yüzünü göstermiyordu. Pazar'dan Rize'ye geçtik. Burası ise güllük güneşlikti!

Beni, yapımı devam eden otele götürdü.

Otelin inşaat alanını görme şansım olduğu için çok mutlu olmuştum. Az da olsa şimdiden bazı fikirler kafamda oluşmaya başlamıştı.

Rize'ye tepeden bakan ama düzayak diye tabir edebileceğimiz ender düzlüğe inşa edilmiş üç yapıdan oluşan kabası bitmiş inşaattı.

Otelin ana binası eski yapıdan oluşuyor, yanına benzeri iki bina daha yeniden yapılıyordu. Aslına uygun yapılıyordu bu yeni binalar. Tek farkları bunların kat bakımından daha fazla olmasıydı. Her iki bina dört kattan oluşuyordu. Ana binadan cam fanuslarla geçiş yapılıyordu. Dışarı çıkmadan dışarıdaymış gibi hissettirecekti.

Ana bina restoran, lobi ve dinlenme alanı olarak kullanılırken diğer binalar oda ve spor salonu olarak kullanıcıya sunulacaktı. Büyük ve son derece lüks bir otel olacaktı. Yi-

ğit'in söylediğine göre burada önemli misafirleri ağırlamayı planlıyorlarmış.

'Önemli' adı altında elbette ki devlet büyükleri ve sosyal medyadaki önemli şahsiyetler olmalıydı. Daha şimdiden heyecanlanmaya başlamıştım. Ben de bu planın bir parçası olacaktım.

Oteli gezdikten sonra otelin ahşap dekorasyonunu yapacak ustanın atölyesine uğradık. Genç ahşap ustasını atölyesinde çalışır vaziyette bulduk.

Bizi görür görmez üzerinde çalıştığı -elbise dolabı kapağı- işten doğrulup heyecanla karşıladı. Yiğit'i tanıyordu, bunu konuşurken yüzünden anlayabiliyordun.

"Mecit. Seni nişanlım, aynı zamanda iç mimarımız Güneş'le tanıştırayım. Düğünden sonra birlikte çalışacaksınız."

"Öyle mi!" dedi heyecanla. "Memnun oldum Güneş Hanım," derken yeşil gözleri heyecan bir o kadar saygıyla parlıyordu. Ayaklarımızın altında dolaşan kediye şaşkınlıkla bakınca "Yoldaşım," diye açıkladı genç usta.

"Çok güzel bir kedi, çok severim kediler."

"Sevdiğinizi hissetmiş olmalı, sizden sevgi dileniyor," dedi Mecit usta.

Eğilip kediyi okşadım. Gözlerini memnuniyetle yumarken başını bana doğru yaklaştırmıştı. Duvarlara sıralanmış eski kalas ve tahtalar gözüme ilişti. Tekrar doğrulurken "Ne tür ağaçlar kullanıyorsunuz, Ustam?" diye sordum.

"Kullandığım ahşap yapmış olduğum işe göre değişim gösteriyor. Evin dış kapısı, en az beş yıllık kurumuş kestane ağacı olmalı. Yani, benim tercihim bu! Duvar aynası veya el aynası keza öyle. Çünkü ceviz ağacının koyu rengi ve içerisindeki desenleriyle oldukça estetik bir görünüme sahiptir."

"Başka hangi ağaçları kullanıyorsunuz? Soruş sebebim, obje ve aksesuarları belirlememde yardımcı olacağına inanıyorum."

"Çok haklısınız! Gürgen, dut ve ardıç ağaçlarını da kullanıyorum. Şunu belirtmeliyim ki, kullandığım ağaçlar yaş olarak kesilmiyor. Buna çok dikkat ediyorum!"

"Doğa dostudur benim arkadaşım," diye araya girdi Yiğit.

Utangaç gülüşünün ardında haklı gururu vardı genç ustanın yüzünde. "Diyene bak!" derken Yiğit'in omzuna hafifçe vurdu.

"Yaş ağaç ahşap oymacılığında pek sağlıklı netice vermez sanırım," diye fikir yürüttüm.

"Doğru, vermez. Yıkılan eski evlerin ahşapları veya eş-dostun 'al, işine yarar dedikleri eski ahşap eşyalardan faydalanarak doğaya saygılı bir şekilde sanatımı sürdürmeye çalışıyorum."

Zımparalanmayı bekleyen iki el aynası ve köşede duran ayna başlığını işaret ederken "Harika işler de çıkarıyorsunuz. Bayıldım!" dedim.

Mahcup gülüşü geri gelirken "Teşekkürler," dedi. Sonra kalın bir bez parçasını kaldırıp altından bir tane el aynası çıkardı. "İsminize yakışacağını düşündüm."

Aynanın arkasına güneş kabartması işlenmişti. Zarif el işçiliğine hayran kaldım. Sap kısmının pürüzsüz oyuntusunda parmağımı gezdirdim. Taze vernik kokusunu genzime çektikçe bundan zevk alıyordum.

"Teşekkür ederim. Çok güzel! Bunu her zaman kullanacağım."

"İyi günlerde kullanmanız dileğimle."

Ağaçları dile getiren Mecit ustanın yanından ayrıldığımızda gün öğleni geçmişti.

Öğle yemeği yemek için Rize merkezden ayrılmadan şehri tepeden gören Dağmaran'a çıktık. Böyle bir yerin olabileceğini bir söyleseydi inanmakta güçlük çekerdim. Karadeniz'i görebileceğin en iyi nokta burası olmalıydı. Rize limanı ve gerisinde uzanan uçsuz bucaksız denizin rüzgârı seni selam-

lıyordu. Dağmaran'ın arkasında ise yeşil bir vadi uzanıyordu. Onlarca mahalle ve köyden meydana gelen vadinin ilerisinde ise Karadeniz'in dağları, namı diğer; Kaçkar Dağları beyaz başıyla buraya gelenleri selamlıyordu.

Tamamen ahşaptan yapılmış restoranın içi Karadeniz'i temsil eden görsellerle dizayn edilmişti. Ahşap masaları karşılıklı sedirler yerleştirilmişti. Yiğit beni bu masaların cam kenarında olanına yönlendirdi. Garsonun siparişimiz almasıyla seyrime kaldığım yerden devam ettim.

"Burası çok güzel, Yiğit! Bayıldım buraya!"

Uzanıp elimi tuttu. "Beğenmene çok sevindim."

"Harika! Her yer böyleyse hiç sıkılmam buradan."

"Şüphen mi vardı?" diye sordu çapkınca.

"Yoktu desem yalan olur, Yiğit. Gerçi..." Aramızda sır olmamalı düşüncesiyle "Bu duygum arada beni yoklamıyor değil," diye itiraf ettim.

"Bu hissin devam ediyor mu?" diye sordu merakla.

Gözlerimi kaçırırken Yiğit'in arkasında kalan dağlara, dağlarından önce yeşil vadiye bakıyordum. Yiğit'in gözlerinin kaynağı vadiye...

"Korkuyorum, Yiğit," diye itiraf ettim.

"Neyden?" diye sorarken kaşları çatılmıştı. Cevabını biliyor gibi yüzü karamıştı.

"Aşkımızın nazara geleceğinden... Birinin çıkıp mutsuzluğumuza engel olacağından..."

"Kim?" diye sorarken sesi sertleşmişti. "O adam mı?" diye sordu.

Tarık...

Adı aklımdan geçtiği her an yüreğimin korkuyla kasılmasına engel olamıyordum. "Kim bilir! Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var... Seni çok seviyorum. İşte bu yüzden fesat gözlere gelmeye korkuyorum. Birinin aramıza girmesinden korkuyorum."

"Kimse aramıza giremez!" derken rahatlamış ifadeyle gülümsedi. Uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Her şey çok güzel olacak masalı yerine, kötü şeyler de olacak ama ben hep yanında olacağım. Evet, hayatımızda inişler ve çıkışlar olacak. Ama bunların üstesinden gelecek güçlü bir sevgi ve tutku olduğuna da inanıyorum, perim."

"Ben bize inanmak istiyorum. Ama sebebini bilmediğim bir korku yüreğimin derinliklerine yerleşmiş durumda. Belki daha önce bir yoldan dönmemden kaynaklanıyor, bu kadar mükemmel bir hayatın sadece rüyadan ibaret olduğunu düşündürtüyor."

"Tüm yaşadıklarımız gerçek. Ve... Bunun böyle devam etmesi için elimden gelenin en iyisini yapmak için sana söz veriyorum."

"Mükemmel ötesi bir adamsın, Yiğit. Seni hak etmek için ne yaptım diye düşünüp duruyorum."

"Mükemmel olan sensin, Azuram. Şu deniz gözlerine her baktığımda her defasında aşkı yeniden tadıyorum."

"Ben de senin şu Karadeniz'in dağlarını temsil eden yeşil gözlerine," diye itiraf ettim. Bunu söylerken yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım.

Yiğit'in ısmarladığı mıhlama ve çaylar geldi. Bir tabağın içinde bal ve tereyağı servis edilmişti. Gün içinde ikinci defa kahvaltı yapmış olduk bu sayede.

"Bak bir efsane aklıma geldi. Yeşil dağlar ve Karadeniz'in efsanesi."

"Yine mi efsane?" derken kıkırdamama engel olamadım.

"Yine efsane," derken gözlerini sabırsızca devirdi. "Dinlemek istiyor musun?" diye sordu. Az önceki gerginliği dağıtmak için güzel bir fırsat gibi görünüyordu.

"İstiyorum. Ama bir şartla!" 'Ne, der gibi bir kaşı yukarı kalktı. "Beni şaşırmak zorundasın," dedim.

"Buna garanti veremem. Çünkü biliyor olma olasılığını göz önünde bulundurmalıyım."

"O konuda rahat ol, efsaneler hakkında ihtisas yapan sensin." Utangaç gülüşü yüzüne yayıldı. "Evet. Bekliyorum anlatmanı."

"Hım..." derken elindeki çatalı tabağının kenarına bıraktı, sonra dirseklerini masaya dayanmış halde ellerini birleştirdi. "Öyleyse başlayayım. Mavi deniz ile yeşil dağ birbirlerine âşık olmuşlar."

"Deniz ve dağ?" derken inanmadığımı anlatırcasına gülüşüm yüzüme yerleşmişti.

"Hep böyle keseceksen anlatmam," diye şaka yolu tehdit etti.

Ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırdım. "Tamam, sustum." Yüzüme ciddi ifadeyi oturtmaya çalışırken son derece zorlanıyordum.

"Zamanın birinde dağlar, denizin maviliğine âşık olmuş," diye başladığında benim ifademe takılmamaya çalışıyordu. "Tabii deniz de dağların yeşiline. Dağlar derelerle denize aşkını anlatırken deniz, rüzgârın yardımıyla dalgalarla cevap verir dururmuş. Bir gün bu aşkı kıskanan bulutlar dağların üzerine çöreklenmişler. Dağlar artık denizi göremiyor, bu acısından dolayı dereleri bulandıracak kadar gözyaşı döküyormuş. Gözyaşları denize karışırken deniz çaresizmiş. Metrelerce yükseklikteki kıyıları dalgalarıyla döverek dağların üzerindeki bulutları dağıtmaya çalışıyormuş. Biliyormuş yaptığının bir sonuç getirmeyeceğini. Denizin düşündüğü gibi olmamış, bulutlar denizin hırçınlığını cezalandırmak için bu defa denizin üzerine karabasan gibi çökmüşler. Deniz ilk an kımıldayamamış. Çaresizliğinden içinde fırtınalar kopmuş, girdaplar oluşmuş. Anlamıştı ki ona yoldaş olan rüzgâr şimdi onun düşmanı olmuştu. Denizin kollarını kanadını sert esen rüzgârıyla darmadağın ediyormuş. İki âşık anlamışlar hiç kavuşamayacaklarını. Birbirlerine yar olamayacaklarını. O günden sonra deniz kararmış, dağlar hep karla kaplı kalmış. O günden sonra denizin adı Karadeniz, üzerinden karı eksik olmayan dağ ise Kaçkar olmuş."

Denize baktım, adını aldığı karadan çok koyu gri görüntüsünden ürperdim. Sonra dağa baktım, üzerinde hiç eksik olmayan karından dolayı üşüdüm.

"Bu gerçek mi diye sorsam?" derken sesim hislerimden dolayı boğuktu.

Uzanıp elimi ellerinin arasına aldı. Ellerim buz gibiydi. Hafifçe ovalarken gülümsemeye çalıştı. "Olmadığına eminim," dedi.

"Ben şunu anladım ki; Bu coğrafyada kimse sevdiğine kavuşamıyor."

"Kavuşamadıkları için efsaneler meydana geliyor. Hikâyeleri dilden dile anlatılıyor. Kavuşanın hikâyesi bitiyor. "

"Kavuşanların efsaneleri bitiyorsa bizimki de bitmeye mahkûmdur."

"Bizim efsanemiz daha yeni başlıyor ve öyle kolay kolay bitirmeye niyetim yok," derken sesi sertti. "Ayrıca bizimki efsane değil, masal!"

Aniden beynimde bir şimşek çaktı. "Yiğit?" derken sesimin tiz çıkmamasını engelleyemedim. "Yeşil dağ sen, mavi deniz ben! Bu bir tesadüf mü?" diye sorarken vereceği cevabı duymak istediğimden emin değildim.

Gözlerini kaçırırken inkâr için karşı atağa geçti. "Ne alaka! O sadece mitolojik bir efsane. Bizimki gerçek bir hayat! Bizi nasıl o efsaneyle bir tutarsın!"

"Peki, neden huzursuz olduğunu söyleyecek misin?" diye sorarken kaşlarım çatılmıştı.

"Sana öyle geliyor," diye yine inkâr yoluna girdi.

"Kabul et! Az önce seninle paylaştığım hisleri sende hissediyorsun. Bu histe yalnız değilim. Şu efsanedeki fesat bulut bizim başımıza çöreklenecek, değil mi?"

"Saçma! Lütfen böyle olumsuzlukları at kafandan. Hiçbir şey olmayacak. Biz mutlu olacağız. Sonsuza kadar!"

Omuzlarım çökerken sessizliği tercih ettim. Yiğit her da-

kika sesini daha bir yükseltiyor, öfkeleniyordu. Çevredekilerin bize garip garip bakmaları artık bu duruma bir son vermemiz gerektiğini anlatıyordu.

"Sonsuza kadar," derken onu sakinleştirmeye çalıştım. Ne kadar başarılı olduğum onun karışık yüzünde anlayabiliyordum; hiç.

"Kalkalım mı?" derken onayımı beklemeden ayağa kalkmıştı. Sessizce ona uydum.

Buraya gelirken nasıl mutlu, nasıl heyecanlıydık. Peki, şimdi neden böyleydik? Pazar ilçesine girerken bu duruma son verme adına Yiğit'e döndüm.

"Artık bu melâlden sıyrılmalıyız. Şu halimize bir baksana, sanki iki kavgalı gibi duruyoruz. Evdekiler yanlış fikre kapılıp üzülecekler. Ayrıca böyle saçmalıkların etkisinde kalacak kadar da basiretsiz olmamalıyız."

Yiğit aracı yol kenarına yanaştırıp durdurdu. Uzanıp her iki eliyle yüzümü avuçladı. "Haklısın... Saçmalık olduğunu biliyorum. Benim tek korkum sensizlik. Buna dayanamam. Her ne olursa olsun beni terk etme."

"Asla!" derken gözlerim buğulanmıştı.

Sonra usulca dudaklarıma uzandı. Daha önce defalarca öpüşmüştük. Ama bu farklıydı. Kaybolmamdan korkar gibi sıkıca başımdan tutarken titrek nefesi yüzüme çarpıyordu. Her soluğu derin ve tutkuluydu. Kalbi olası kaybının acısı yaşıyor gibi çarparken bedeni titriyordu. Bu nasıl bir öpüştü! Hayata tutunmak için, tek çaresi dudaklarımmış gibiydi öpüşü.

Dudaklarımız, kalplerimize açılan kapıydı. Binlerce vaadi çağıran bir okyanusun kapısıydı dudaklarımız. Biliyordum, hatta emindim. Yiğit her ne kadar kabul etmek istemese de bir efsanenin yeniden hayat bulan çiftiydik.

Yüzümün her santimini öperken "Perim," diye fısıldıyordu. Hafifçe geri çekildi, gözlerime baktı. Yüzümüzün arasın-

da milimler vardı, nefeslerimiz yüzlerimize çarpıyordu. "Bir deniz düşün, susuz. Sonra beni koy oraya, susuzluktan ölürüm. Bir gece düşün, yıldızsız. Sonra beni koy oraya, karanlıkta yolumu bulamaz yok olurum. Bir bahar düşün, çiçeksiz. Kokun olmazsa nefessizlikten boğulurum. Sonra bir de beni düşün sensiz, ölürüm. Beni sensizliğine mahkûm etme!" diye yalvarmaya başladı.

Yeniden "Asla!" derken gözlerimden onun bana hissettirdiklerinden dolayı yaşlar süzülüyordu. Yeniden dudaklarıma uzanırken gözyaşlarım onun dudaklarında son buluyordu.

Biz artık asla eskisi gibi olmayacaktık. Bunu hissedebiliyordum. Aramızdaki bağ kopmamak üzere çözümü imkânsız düğüm haline gelmişti. Biz bir bütündük. Biz, efsanedeki dağ ile denizdik; Karadeniz olmuştuk. Biz, servi ile eriktik; Kemençe olmuştuk. Biz, Ege'yle Karadeniz'dik; Marmara olmuştuk. Biz, Muhacir ile Laz'dık; Tek kültür olmuştuk. Hangimiz hangimizi temsil ediyordu umurumuzda değildi. Biz, birbirimize geçmiş tek ruh ve tek bedendik.

***

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Karadeniz'in her yeri ayrı bir güzelliği saklıyordu. Evet, saklıyordu. Gidip görmeden, çevrene dikkatle bakmadan buranın güzelliğini göremezdin. İnsanlarıyla birebir iletişime geçmeden nasıl birileri olduklarını asla anlayamazdın. İçten, samimi, bir o kadar hırçın ve bir o kadar tutkulu. Karadeniz'in denizi gibi kabına sığamayan insanları... O kadar enerjiyi, o kadar tutkuyu yüreklerinin hangi köşesinde sakladıklarını anlayamıyorsun.

Her anları için ağıtları, manileri ve atma türküleri var. Her duygularını dörtlüklerle dile vuruyorlar. Böyle renklilik Türkiye'nin hangi yöresinde var ki? Belki var da ben bilmiyorum.

Maaile, bizi İstanbul'a yolcu etmek için havaalanına gelmişti. Bir ay sonraya sözleşerek Trabzon'dan Serpil'in eşliğinde ayrıldık.

Serpil, İstanbul havaalanından İzmir'e geçecekti. Genç kadın iki haftadır eşinden uzaktaydı. Serpil'in eşine özlemi bu seyahatiyle sona erecekti.

Güneş

Düğünümüze üç gün kalmıştı. Bu üç gün öncesine kadar Yiğit'i iki defa, o da gün ortasında iki saatlik kısa görüşmelerden ibaretti. İşleri çok yoğundu. Düğüne ve düğünden sonrasına kendisine zaman kalması için o arayı kapatmaya çalışıyordu. İzmir ile Rize arasında mekikler dokuyarak koşuşturmasını sonlandırmıştı.

Bugün onu Trabzon havaalanında görebilecektim. Reşat Bey ve Sebahat Hanım, bize gelecek gelin çıkarma seremonisinin ilk ayağını gerçekleştireceklerdi. İkinci ayak Yiğit'in dayısının evinden olacaktı. Temsili olarak Yiğit'in dayısının evi benim baba evim olacaktı.

Tülay, eşi Cesur ve minik bebekleri Cemre, Melek abla ve diğer yakın akrabalarımız Rize'ye ulaşmışlar, hatta yerleşmişlerdi bile.

Babam ve dedem de bu sabah İzmir'den gideceklerdi. Onlar Rize'de Tülaylarla aynı otelde kalacaklardı. Yiğit'in ailesi bütün her şeyi ayarlamışlardı, bize sadece programa uymak kalmıştı. Ailem, özellikle Suzan Sultan bu hizmetten son derece memnundu. Gerçi anneannemi Yiğit'in ailesi sürekli el üstünde tutmaya çalışıyorlardı. Onun hiçbir isteğini ikilememişlerdi. Ve anneannem çok memnun çok mutluydu.

Valizlerim hazır, Asude, ikizler ve Zeynep hazır, teyzem ile eniştem hazır, Dilek hazır... Ve en önemli şahsiyet, anneannem Suzan Sultan hazır, Reşat Beyi ve eşini bekliyorlardı.

Peki, ben hazır mıydım, kalbim her an duracak gibi hızlı çarparken hiç hazır gibi hissetmiyordum.

Reşat Bey, Sebahat Hanım ve Gülşah, buradaki birkaç akrabalarını peşlerine takarak kalabalık bir grup eşliğinde geldiler. 'Seremoninin hakkını vermek gerekir, demişti Reşat Bey. Tulum eşliğinde -Ailem ilk defa böyle bir seremoni görüyordu- evin bahçesini doldurdular.

Gülşah Rize'ye gitmek için en sona kalanlardandı. İkimizin arasından ilk tanıştığımızdan bu yana çok sular akmış, aramızdaki bilemediğim gerginlik akıp gitmişti o sularla. Şimdilerde daha samimiydi. Belki onun da şüpheleri vardı, İnci gibi.

İnci ile yıldızımız halen daha barışmamıştı. Yiğit'e her ne kadar söylememiş olsam da o bunu hissediyordu. İnci'nin aklının hala karışık olduğunu, ona biraz zaman tanımamız gerektiğini söyleyerek İnci'nin tavrının gerekçesini rahatsızca dile getirme ihtiyacı hissetmişti. Belki haklıydı, o kardeşini benden iyi tanıyordu.

İnci'nin aklının neden karışık olduğunu Gülşah'tan öğrenmiştim. İnci aptallık derecesinde Tarık'a hayrandı. Tarık gibi birine sırtımı dönebildiğime göre ağabeyine de sırtımı dönmekte tereddüt etmeyecektim. Bu İnci'nin hastalıklı görüşüydü.

***

Bahçede yapılan kısa muhabbetin ardından evden çıkarmak için ilk hareketi Sebahat Hanım yaptı, herkesi dışarı davet etti; Ben hariç.

Evde sadece Reşat Bey ve anneannem kalmıştı. "Hazır mısın, kızım?" diye sordu kayınpederim.

"Evet, efendim," dedim kısık sesle. Heyecanlanmıştım, hem de hiç olmadığım kadar.

"Allah bir nikâhla başa çıkarsın," diye mırıldandı anneannem. Bu sözü ondan beklemiyordum, heyecanıma rağmen şaşkınlıkla anneanneme baktım.

"Âmin!" diye yanıtladı Reşat Bey. Koluma girip beni dışarı sürüklemek için harekete geçti. Üçümüz birlikte evden çıkarken dışarıdan Sebahat Anne "Sağ ayağınla çık!" diye uyardı. Ah! Sağ ayak! Düşündüğümden de fazla inançlarına bağlıydılar. Dediğini yaptım. Alkışlar ve iyi dilekler arasında arabaya doğru yürüdük.

***

Trabzon havaalanına indiğimde neredeyse Yiğit'in eşi sıfatındaydım. Kayınvalidem artık bana 'gelin' diye sesleniyordu. Kayınvalidem uçaktan inerken kasım kasım kasılıyordu. Bütün davranışlarının ana sebebi bendim ve bu beni daha da panikletiyordu; Hata yapma olasılığından.

Trabzon'da bizi Yiğit, Safiye hala, Mustafa ve Yiğit'in dayısı karşıladı. Yedi adet araçtan oluşan konvoyla Rize merkeze geldik. Araçların bir kısmı yola devam ederken biz merkezden ayrılıp yakın ama merkezin dışında sakin bir mahalleye geldik. Evler o kadar yoğun değildi. Daha önce buraya gelmemiştim ve ev bana tamamen yabancıydı.

İki katlı, günümüz mimarisini yansıtan sade ama güzel bir evdi. Temiz, düzenli ve aydınlıktı. Evin tüm odaları olması gerekenden büyüktü. Her odada birden fazla yatak hazırlanmıştı. Sanırım bütün bunlar bizim için hazırlanmıştı.

Yiğit düğünümüzle ilgili pek çok ayrıntıyı teyzem ile Zeynep arasında paylaşmıştı. Her nedense benim öğrenmemem konusunda son derece kararlıydı. Sürprizi bozmamalıydım; Yiğit'in açıklaması buydu.

Konvoy boyunca Safiye hala ve Serpil, teyzemlere fısıldayarak olacakları ve neler yapmaları gerektiğini anlatıyorlardı. Sabırla onları uzaktan izlemiş, yalancı öfke bakışları fırlatmıştım.

Yiğit, dikkatimi onlardan uzaklaştırmak için yapmadığı şaklabanlık kalmamıştı. Her ne kadar onlar Yiğit'in kullandığı arabaya binmemiş olsalar da öyle hararetli konuşuyorlardı ki teyzemlerin yüz ifadelerinden konuyu tahmin etmek zor olmamıştı. Bu ittifaka dâhil olamayan ikizler ve Asudeyle beraber Yiğit'in arabasındaydık. Arada bana dönüp gülmeleri de ayrı bir olaydı, daha çok kuduruyordum.

Reşat Bey, Sebahat hanım ve Gülşah, Mustafa'nın kullandığı arabayla Pazar'a geçmişlerdi. Akşam gelecekler ve bize hoş geldiniz diyeceklerdi. Bir çeşit misafircilik oynayacaktık. Onların evinde onları ağırlayacaktık.

Yiğit'in dayısı, İbrahim dayı ve yengesi, Aynur yenge ile daha öncesinden tanışıklığımız vardı. Çok sevecen ve cana yakın insanlardı. Bize, tüm aileme evlerini ve yüreklerini açmakta tereddüt etmemişlerdi.

Eve ne kadar yabancı olsam, hatta olsak İbrahim dayı ve eşi evi bize bırakıp akrabalarına geçmeyi seçmişlerdi. Çok şaşırmış ve anneannem ile eniştemler bu duruma karşı çıkmak istemişlerdi.

Ne kadar itiraz etsek razı edemedik. Düğüne kadar temsili baba evim burasıydı. Bunun için ne gerekiyorsa yapılacaktı.

Aynur yenge, bize mutfağının en güzel yemekleriyle ağırladı. Odalarımızı gösterdi, rahatımız için ne gerekiyorsa yaptı.

Kızı Zekiye, lise sona gidiyordu. Çok sessiz ve utangaç bir yapısı vardı. Annesi iş vermediği sürece ne konuşuyor ne etrafta görünüyordu. Ama beni izlerken gözlerindeki hayranlığını ve şaşkınlığını saklayamıyordu.

Mahallenin akraba kızları Zekiye'ye ve annesine yardım bahanesiyle eve akın etmişlerdi. Aynur yengenin deyimiyle *İstanbullu Gelin'dim*. Haklı olarak herkes İstanbullu Gelini merak ediyordu.

Zekiye ve arkadaşlarını hatta komşularını memnun etmek için gözlerinin önünden bir an bile ayrılmadım. Aslında

bu iş düşündüğümden de eğlenceliydi. Zeynep'i ve Asude'yi bu eğlenceye katmayı ihmal etmemiştim.

Mahallenin yakışıklı delikanlıları geldiğimizin haberini alır almaz soluğu evin avlusunda almışlardı. Böylesi ilgiyi daha önce hiç görmemiştim. Bizler sanki Hollywood'dan gelmiş ünlülermişiz duygusunu hissettiriyorlardı. Asude'yi gözlerine kestirmiş gibiydiler, onu izlerken ağızlarının suları akıyordu. Asude bu yoğun ilgiden son derece memnun görünüyordu.

Yiğit, mahalle komşularının yoğun bakışları altında fazla duramadı. İmalı ve takdir dolu muhabbetleri onu sıkmaya başlamıştı. Dayısıyla konuşma bahanesiyle eve kaçmıştı. Akşama doğru babamları ve Tülayları getirmek için gidecekti.

Yiğit'in anneannesi yaşıyordu ve geçici bir süre için diğer dayısında kalıyordu. Ben şunu anlamıştım ki; babaanne veya anneanne bizim oralardaki gibi huzur evlerinde veya bakım evlerinde kalmıyorlardı. Çocuklarının kanatları altında, torunlarının dizleri dibinde yaşıyordu.

Bir yaşlının daha bizim yüzümüzden düzeni değişti, diye düşünmeden edemiyordum. Burada anneannesi, kendi köyünde babaannesi kaldıkları evlerinden alınıp diğer eve götürülmüştü. Acaba bana kızıyorlar mıydı? Umarım kızmıyorlardı.

Akşama doğru Yiğit, babamları ve Tülayları almak için iki arabayla gitti. Amip gibi dönüşte de beş araba geldiler, beraberinde onlarca insanla.

Hava açıktı ve bahçede büyük bir masa kurmuşlardı. Masanın üzerini çeşitli yiyecekler, pilavlar ve baklavalar süslüyordu. Bütün bunların hepsini Aynur yenge ve komşu akrabaları yapmıştı.

Masanın etrafını doldurduk ve ilerideki muhabbetlerin işaretlerini taşıyan büyük bir muhabbetin başlangıcını yaptık. Bir masanın etrafında hemen her kültürden insanın bir araya gelip bu şekilde anlaşması çok güzel bir görüntüydü.

Egelisi, Marmaralısı ve Karadenizlisi; hepsi bir masanın etrafında konuşuyor, gülüyor ve eğleniyorlardı. Anneannem ile babam yıllar sonra aynı masada oturuyor ve muhabbete itirazsız katılıyorlardı. Bu, rüyadan farksızdı.

Bütün bunlar Yiğit'in sayesinde oluyordu. Yanımda oturan bu yeşil gözlü, yakışıklı ve güzel yürekli adam sayesinde oluyordu. Ona bir defa daha âşık olduğumu hissettim.

ALTINCI BÖLÜM

Güneş

Bugün kına gecem için hazırlığımız var.

Yiğit, bizim için bir kuaför ayarladığını söylese de biz istememiştik. Tülay ile Zeynep bu işin üstesinden gelebilecek kişilerdi. Abartıya gerek yoktu. Ama Sebahat Hanım buna karşı çıktı, ele güne ne denirdi. Çaresiz kabul ettik ve hep birlikte Zeki'nin eşliğinde kuaföre gittik. Elbette ki Zekiye'yi de peşimizden sürükledik.

Kınada kaftan giyecektim. Yiğit'in beni böyle göreceğini bilmek heyecanlandırıyordu.

Hazırlığımız bitip de kına için aldığımız buz mavisi elbisemi giyindim. Tülay, "Yiğit seni görünce yeniden âşık olacak," dediğinde istemsizce kızardım.

"Yiğit ağabeyim bu gece gelmeyecek ki," diye araya girdi Zekiye.

"Gelmeyecek mi?" Tülay ile aynı anda. Bilmediğimizi bilemediğinden kız şaşkınlık ve çekingenlikle başını salladı.

"Adet böyleymiş," diye araya girdi Zeynep. Hiç şaşırmamıştı.

"Nasıl yani, sen nereden biliyorsun?" diye sordu Tülay.

Zeynep "Biliyorum, çünkü Safiye hala söyledi," dedi.

"Başka olağan dışı bir şey var mı?" diye sordum söylemeyeceğini bildiğim halde. Ama yine de şansımı denemek istemiştim.

Tahmin ettiğim gibi "Bilmem," dedi ve arkasını dönüp elbisesiyle ilgilenmeye başladı.

"Güneş?" diye çığlık attı Tülay endişe ve şaşkınlıkla. "Düğün bitene kadar diken üstündesin, kızım. Sadece sen değil, hepimizi şaşırtacak birçok sürprizle karşılaşacağız, bunu şimdiden görebiliyorum," dedi. "İşin en vahim yanı ne biliyor musun kardeşim, kuzenin bile seni satmış." Yapmacık bir tavırla hain hain Zeynep'e baktı. Tülay'daki bu hain bakış sadece göstermelikti ve kızlar anlamış gibi Zeynep haricinde kıkırdıyorlardı. Elimde olmadan gülebildim. Zeynep'in ciddi duruşu beni her nedense eğlendirmişti.

"Gelini güldürebildik, tehlike geçti," diye şakıdı Tülay. Zeynep, Tülay'ın bu sözünden sonra rahatlayıp bana baktı. Bakışlarındaki özrü görebiliyordum. Önemli değil gibilerden hafifçe tebessüm ettim. Zeynep şimdi daha da rahatlamıştı.

"İlahi Tülay!" diye Tülay'a döndüm. "Biz de kız kıza eğleniriz. Yiğit bu geceki kınaya gelmediği için pişman olacağına her türlü iddiasına girerim. Şimdi kızlar... Hazırsak gidelim mi?"

Kızlar benim gibi düşünüyor olmalıydılar ki heyecan ve hınzırca kıkırdadılar.

Saat beşe geliyordu. Geçici baba evime gitmek için sabırsız olsam da, ne kadar dıştan gülüyor olsam da bütün heyecanım ve neşem kaçmıştı. Yiğit olmadan mı bir kına eğlencesi yapacaktık? Bu haksızlıktı. Onun yeşil gözlerini, yakışıklı yüzünü görmeden bu geceyi nasıl atlatacaktım.

Eve gittiğimizde ilk işim Yiğit'i aramak olacaktı. Burada, bu kalabalığın içinde Yiğit'le konuşmam mümkün değildi.

Zeki bizi kuaföre bıraktığı gibi akşam üzere kuaförden

alıp eve çıkardı. Eve vardığımızda yine tüm kalabalığın ilgisini üzerime toplamıştım.

Tülay, ilk iş olarak her fırsatta burnunda tüttüğünü söylediği bebeğini kucaklamak olmuştu. Günün üç saatini ondan ayrı geçirmişti ve bu üç saat Tülay'a göre bir türlü geçmemişti.

Tülay gibi eve girmek, yalnız kalıp Yiğit'i bir an önce aramak istiyordum. Ama bunu hemen gerçekleştirmem pek mümkün görünmüyordu. Daha şimdiden kalabalık insan seli eve akın etmeye başlamıştı bile.

Anneannem, kına için her şeyin hazır olduğunu, bir saat sonra Reşat Beylerin geleceklerini haber verdi. Kayınpederim anneannemi her durumdan haberdar ediyordu.

Yiğit bu seremoniye gelmeyecekti. Artık bunu iyice anlamıştım. İçim buruk, kına için hazırlanan sandalyelerin birine kendimi bıraktım. Her dakika bir araba evin yakınına park ediyordu.

Babamla dedemi, Mustafa eve getirdiğinde akşam ezani vaktiydi. Bana uzaktan kısaca selam verip evden ayrıldı. Mustafa da kına eğlencesine katılmayacaktı.

"Sağdıçlık görevi için Yiğit'in yanında olmak zorunda," dedi hemen yanı başımda Aynur yenge.

Babamları karşılayıp yerlerine oturmaları için yardım ederken çok güzel olduğumu, anneme benzediğimi söyleyerek kalbimi bir defa daha okşadı.

Dedem zoraki bir ifadeyle beni tebrik ettikten sonra yerine oturup etrafı izlemeye koyulmuştu. Bir insan nasıl bu kadar bencil olabilirdi ki? Babamla yüzleşmem, onunla tekrardan görüşmem yaşlı adamı hiç mutlu etmiyordu.

"Kaldığınız otel rahat mı?" diye sordum babama.

"Teşekkür ederim kızım, her şey çok mükemmel. Yiğit evladım hiçbir eksiğimizi göz ardı etmedi. Ayrıca sana sevgilerini gönderdi."

"Onunla mı birlikteydiniz?" dedim hayretle.

"Evet. Bazı işleri olduğu için Rize'ye gelmiş. O işini hallederken Mustafa da bizi buraya getirdi."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

Demek Rize'deydi ve yanımıza gelme zahmetine bile girmemişti. Onu aramam artık farz olmuştu.

"İzninle babacığım, içeride biraz işim var."

"Tabi kızım, sen keyfine bak."

Babamın yanından ayrılıp eve girdim. Üst kata çıktığımda odamda Tülay'ın bebeğini emzirdiğini gördüm.

"Bir şey mi lazım?" diye fısıldadı Tülay.

"Yiğit'i arayacağım," derken sesimdeki öfkeyi hissetti. Hafifçe kıkırdadı.

"Fazla üzerine gitme," diye uyardı.

"Neler olduğunu öğrenmeden rahat edemeyeceğim," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Çantamdan telefonumu çıkarıp Tülay'ın kıkırdamasını ardımda bırakıp balkona çıktım.

Hayret ki Yiğit, telefonunu ilk çalışında açtı ve "Perim!" diye fısıldadı.

"Neler oluyor?" diye sordum, onun adımı okşayan sesini umursamamaya çalışıp.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle.

"Sana sormalı!" dedim kızgınlıkla. "Sen bu gece buraya gelmeyecekmişsin."

"Evet. Ben gelmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu senin kına gecen."

"Yani seninle evleniyorum diye kınama gecem," dedim. Öfkemi göstermenin başka yoluydu.

"O nasıl bir cümle, Perim? Kınama diye bir şey söz konusu bile olamaz. Baba evinde geçireceğin son gecenin eğlenceyle geçmesi amaçlanan bir organizasyon bu! Bunu benden daha iyi biliyor olmalısın. Bütün bunları bana kızdığın için söylüyorsun," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Ama sen olmadan bu gecenin ne hükmü var ki," dedim çaresizce.

"Perim!" dedi, yatıştırmaya çalışıyordu. "Bizim birleşmemizi alelade bir birleşme olmayacağını sana başta söylemiştim. En güzelini, en muhteşemini ve ne enteresanını sana yaşatacağımı söylemiştim. Kına eğlencesine damat gidemez. Annem ve babam beni temsilen gelecekler. Hatta Serpil hep bir nefes yakınında olacak. Sadece bu gece ayrı kalacağız yarın bana geldikten sonra bir daha hiç ayrılmayacağız," diye söz verdi.

"Yiğit! Sen gelemeyecektinse kına eğlencesi zımbırtısını niye yapıyoruz ki? Bu çok anlamsız, hem de çok saçma!"

"Bu senin için, Perim. Bu güzellikleri tatmanı istiyorum. İnan bana çok eğleneceksin."

"Sensiz bir anlamı olmayacak ki," dedim son defa şansımı denemek için.

"Biliyorum, perim. Bu gece ben de hiç mutlu olamayacağım."

"Sen ne yapacaksın, Mustafa'yla poker mi oynayacaksınız?" dedim alayla.

"Birkaç arkadaş gelecek, bir iki defa horon çevririz herhalde," diyerek beni yine şaşırtmayı başardı.

"Horon mu?"

"Evet. Benim kına gecem," dedi rahat bir tavırla.

"Bensiz bir eğlence, hım?"

"Ama kalbimin seninle olduğu bir gece," dedi yumuşak sesle.

"Bu gece burada neler olacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Neden soruyorsun?" dedi.

"Kimse neler olacağını bana söylemiyor, sadece merak ediyorum," dedim.

"Sana bir tavsiyede bulunayım, bu gecenin tadını çıkar!"

"Sensiz nasıl çıkacaksa," diye bastırdım. Kısa bir an sustu. Sonra uzun bir nefes alıp verdi. "İnan bana oraya gelmemek için kendimi ne kadar tutuyorum. Böyle söyleyerek beni daha da zor duruma sokma. Hadi, git ve bu gecenin tadını çıkar."

"Peki, öyle olsun!" diye homurdandım. Karşıdan kıkırdamasını duydum.

Telefonu kapatmadan önceki son sözü "Seni seviyorum," oldu.

Odaya geri döndüğümde Tülay bebeğini yatağına yatırmış beni bekliyordu. Kollarını göğsünde bağlamış, yüzünde muzip bir gülümseme ile bana bakıyordu.

"Başaramadın mı?" diye sorarken gülmesini bastırmaya çalışıyordu.

"Başaramadım," diye homurdandım.

"Hadi, çıkalım ve kına gecene akalım," dedi ve koluma girip odadan dışarıya sürüklercesine çıkardı. Kızgınlığımı da iki saniyede unuttum.

***

Her şey mükemmeldi. Böylesi bir geceyi hayal dahi etmemiştim. Yiğit haklıydı. Haklılığını ise gece yatağıma annem yerine koyduğum anneannemle yattığımda anlamıştım.

Kayınvalidem ile kayınpederimin iki otobüsün eşliğinde, çoğunluğunun kadın olduğu hatırı sayılır misafirlerin gelişleriyle kına eğlencem başlamıştı. Evin erkeklerinin dışında tüm ev buraya gelmişti. Ne yazık ki Safiye hala annesiyle kalmak zorunda kalmıştı.

Hatice yenge de İstanbul'dan gelecek misafirleri bekleyecekti. Serpil'in söylediğine göre Hatice yengenin kendi akrabalarıydı. Ve onları kendi evinde ağırlayacaktı. Yiğit'in söylediği gibi Serpil her adımımda yanımdaydı. Sürekli bana ne yapmam gerektiğini kulağıma fısıldayıp duruyordu. Gelen-

lerin kim olduğunu, kimin kiminle akraba olduklarına dair bilgiler veriyordu. O kadar geniş bir akraba kitlesi vardı ki bunların tümünü öğrenmem yıllarımı alacaktı.

İnci, ablası gibi pek aktif değildi, kenarda durmayı tercih ediyordu. Bana güvenemediğini kaçamak bakışlarında görebiliyordum.

Aslında bu beni çok üzüyordu. Onun kafasındaki yanlış izlenimleri silmek için her şeyi yapardım. Belki düğünden sonra bunun için fırsatım olurdu. Nasılsa okullar tatile girmişti ve hemen İzmir'e dönme gibi bir mecburiyeti olmayacaktı. O zaman onunla aramdaki gerilimi yok etme fırsatı bulabilecektim.

Kemençe eşliğinde horon oynayan yine çoğunluğu kadın ve kızlar kendilerinden geçercesine tepiniyorlardı. Horonda oynayan erkek ise ailenin en yakınlarıydı. Sonuçta bir kız tarafının eğlencesiydi ve haklı olarak bizler eğlenecektik. Serpil'in düğününden aşinaydım bu görüntüye. Ama buna ilk defa şahit olan ailem ve akrabalarım son derece şaşkındılar. Cesareti olan birkaç yakınım bu horona katılmayı ihmal etmemişlerdi. Bunların arasında Asude başı çekiyordu.

İlk adımlarının sarsaklığını hemen üzerinden atan Asude en az onlar gibi oynamaya başladı. Asude'nin cesareti Yiğit'in akrabalarını coşturmuştu.

Bu defa meydandaki oynayan horoncular Asude'den cesaret alarak beni horona çağırıyorlardı. Hiç tereddüt etmeden Serpil'in yardımıyla horona katıldım ve biraz beceriksizce de olsa oynamaya başardım. Asla Asude gibi olamazdım.

Gecenin ortasına doğru kına yakma merasimi için eve gidip Zeynep ve Tülay'ın yardımıyla elbisemi çıkarıp kaftanımı giyindim. Tüm köyün genç kızları ve Fatma yengenin eşliğiyle kına yakılma seremonisine başladık.

Yengelerin ve kızların eşliğinde tüm gece horon oynadıkları meydanın ortasına götürdüler. Alanın ortasında bir

sandalye hazır tutuluyordu ve beni o sandalyeye oturttular. Bahçeyi aydınlatan ışıkların tümü kapatılmış, sadece kızların ellerindeki mumlar ateş böceği misali çevremde dönerken bir kadın ağıt şeklinde türküye başlamıştı.

O kadar heyecanlıydım ki ilk an sözlerini anlamamıştım. İstemsiz bir şekilde, tamamen refleks bir hareketle çevreme bakma ihtiyacı hissettim. Başıma örtülen kırmızı duvaktan beni izleyenlerin yüzünü net göremiyordum ama bir gariplik olduğunu geç de olsa fark etmiştim. Mum ışığının elverdiği ölçüde gördüğüm yüzlerde hemen hepsinin gözleri dolu dolu olmuştu. Neler oluyor diyerek ağıt söyleyen kadının sözlerine dikkat etmeye çalıştım.

Dokuz ay karnungde taşidun anam,
Dokuz cun koynungde taşiyemedun.
Ana kokusine hasret kalmişim,
Anam, yokluğunge alişemedum.

Ofkeme yenildum yollere duştum,
Sandum babam terk etmişidi.
O da yillar yili benum cibi,
Ne çok acilere coğus cermişidi.

Ayri ceçurmişiz boşe yilları,
Utansun araya koyan yollari.
Çok şüçür baba, kavuştuk işte,
Hasretle boynume dola kollari.
Serpilup buyudun olursin celin,
Acilar biteyi yetimum sevin.
Keder uğramasun cülen yuzune,
Allah mutli etsun yetimum benum.

Bu benim ağıtımdı! Sözleri içime işlerken bu kadın benim ne yaşadığımı nereden biliyor, diye düşünmeden edemedim. Annemin yokluğunun acısını nereden biliyordu? Babama ve anneme duyduğum özlemi dile getirirken gözyaşlarım sel misali yanaklarımdan akıyordu. Anneannemin ve teyzemin bir kenarda gözyaşlarını saklamaya çalıştıklarını görebiliyordum. Babamın utanma veya saklama gereği duymadan aleni bir şekilde ağladığını görebiliyordum. Kuzenlerim, hatta kayınvalidem ve Serpil de benim gözyaşlarıma eşlik ediyorlardı. Evet, bende ağlıyordum.

Duygusal bir yapım vardı, bu doğruydu. Ama bunu asla insanlara göstermezdim. Suzan Sultana göre bu bir zayıflık göstergesiydi. Şimdi ise çoğunluğunu tanımadığım bu kalabalığın karşısında kendimi bu kadar alaşağı edebileceğim şekilde ağlayacağımı hesap etmemiştim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya bir nehir misali süzülürken tutmaya çalıştığım hıçkırıklarım dudaklarımdan bana ihanet edercesine çıkıyorlardı. Birinin beni sarmaladığını fark ettim, bu Tülay olmalıydı.

Sonra kadın Lazca söylemeye başladı. Serpil hemen bana tercüman olmak için yanıma sokulmuştu.

Vati gogocondras baba oxoyi,

Hişo mo memo3e tolepe pşeri pşeri.

Mişkun, guris giğun opşa merağı,

Si ogogzare ocağı. [41]

Bu nasıl bir ruh haliydi? Kadın ya çok iyi bir söz ustası ve sesini doğru yerde kullanıyordu ya da biz hepimiz çok doluyduk. İlginç bir durum yaşandı bu esnada, İnci omzuma dokunup hafifçe sıktı. Beni bir şekilde teselli vermeye mi çalışıyordu?

---

41 Hiç unutmayacaksın baba evini,
Öyle bakma bana gözlerin dolu dolu.
Biliyorum, yüreğinde çok sıkıntı var,
Sen şenlendireceksin gittiğin evi

Kadının ağıtı bittiğinde tüm kızlar etrafıma toplandı. Ellerinde birer mum ve el işlemeli mendilleriyle etrafımda dönmeye, aşina olduğum 'yüksek yüksek tepeleri söylüyorlardı.

Bilindik dörtlüklerden sonra bu defa kadınlar hep birlikte "Helal eyle, helal eyle annem. Hakkuni helal eyle. Cideyim el evine annem, hakkuni helal eyle," demeye başladıklarında kuzenlerim dahi yüksek sesle ağlamaya kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Yeterince ağladığımı düşünmeme rağmen yine gözyaşlarıma teslim olmuştum. Hele kızların hıçkırıkları beni tamamen bitirmişti. Bu nasıl bir ruh haliydi ki bu kadar bitik olabilirim, diye kendime soruyordum. Bu nasıl bir ikilemdi. Mutluğu ve hüznü aynı anda hissedebiliyordum. Yiğit'in ne yapmak istediğini şimdi idrak edebiliyordum. Her anımı içime sindircesine yaşamam gerektiğini şimdi anlıyordum. Yiğit'e bir defa daha minnet duydum. Bu geceyi ve bana hissettirdiklerini asla unutmayacaktım; Neşeyi ve mutluluğu, hüznü ve acıyı, gülmeyi ve ağlamayı, ayrılığı ve kavuşmayı, özlemi ve hasreti bu gecede doyasıya tatmıştım.

Annemin yokluğuna çocukluğumdan sonra ilk defa hem de yüksek sesle ağlıyordum. Annemin yokluğuna anneannem ve teyzemi ilk defa ağlarken görüyordum. Ailemle ilk defa annem için ağlıyorduk. Babamın üzgün, bitkin ve bir o kadar kahrolmuş yüzünü hayatım boyunca unutmayacaktım.

Kına tepsisi kızların elinde elden ele gezdi. En sonunda sözler bitti, kına tepsisini taşıyan İnci yanıma çöktü. Fatma yenge kalabalığı yararak yanımıza geldi. Elinde, kınamı yaktıktan sonra bağlayacağı bez parçalarını tutuyordu. Ne yapmam gerektiğini bildiğim halde Tülay kulağıma fısıldadı. "Avucunu sakın açma!" Her iki elim yumruk halindeydi. Bunu seremoni için değil, yaşadığım duygunun yoğunluğuyla yapmıştım. Hatice Yenge elimi tutup arkasına doğru seslendi. "Gelin avucunu açmayi!"

Bu defa kayınvalidem kalabalığı yararak yanımıza geldi.

Elinde altın bir lira vardı. Uzanıp avucuma altını bıraktı. "Hayırlı Uğurlu olsun!" demeyi de ihmal etmedi. Herkes bir ağızdan "Âmin," derken içimden aynı dileği fısıldadım. Alkışlar ve ıslıklar arasında Fatma yenge kınamı yaktı.

Kınanın ardından kemençeci ve horon oynamaya dünden razı konuklar anında meydanı doldurdular. Durmak nedir, yorulmak nedir bilmiyorlardı. Aynı tempo, aynı coşku; ben bu ritme asla ayak uyduramayacaktım. Bakarken bile yoruluyordum. Ama içimin coşmasına engel olamıyordum.

"Biliyorum ki tulum da çalınacaktı," diye sordu hemen yanımda Tülay.

"Tulum bizim köyde," diye Serpil cevapladı. "Tulup Pazar'dan sonrasının, kemençe Rize ve çevresinin çalgısıdır."

"Öyle mi?" dedi hayretle Tülay. "Ben tüm Karadeniz'in geneli bu çalgıları çalar diye biliyordum. İlginç!" diye mırıldanırken dikkatle kemençeciyi izliyordu. "Cesur'a söyleyeyim de İzmir de bunların kurslarına gidelim. Ben bu oyunu oynamayı çok sevdim."

"Ben sana öğretirim," diye atıldı hevesle Serpil.

"Öyle mi? Çok memnun olurum. Eşinle bize gelirsiniz, ailece görüşürüz. Sen kıskanma Güneşciğim," diye bana döndü. "Sen nasılsa buralarda olacaksın, kocacığınla birlikte." Sesindeki ince alayı duymamak mümkün değildi. Elimde olmadan gülebildim. Yiğit'in koca diye tanımladığı sıfatı bile beni mutlu ediyordu. Serpil ile Tülay gülmek için benden işaret bekler gibiydiler, hemen ardından onlarda gülmeye başladılar.

Reşat Bey ve babam bize doğru geliyorlardı. Babamın sandalyesini kayınpederim sürüyordu. Hemen ayağa kalkıp onları karşıladım. Babam iki elini bana uzatıp eldivenli ellerimi tuttu.

"Kızım, bize müsaade," diye babam gitmek için izin istedi.

"Müsaade sizin babacığım. Sabah erken gel, birlikte kahvaltı yapalım," diye davet ettim.

"Senin yarın çok işin olacak, bizi araya sıkıştırıp işini uzatma. Daha sonra bol bol vaktimiz olacak," derken aslında bunun için benden izin istiyordu.

"Elbette babacığım."

"İyi geceler, kızım," dedi. Yanaklarından öpüp kayınpederimin kullanacağı araca kadar eşlik ettim. Zeki ve bir komşu babamı arabaya bindirdiler. Dedem bana kısaca başıyla selam verdikten sonra aynı araca bindi.

"Allah'ın izniyle yarın öğlene doğru geleceğiz," dedi kayınpederim arabasına binmeden önce bana.

"Nasıl isterseniz," dedim kibarca. Kayınvalidem ve diğerleri bizlerle tek tek vedalaştıktan sonra başka araca binip evden ayrıldılar. Onları geçirmek için hepimiz avlunun önünde sıralanmıştık. Öyle bir uğurlama töreniydi ki; sanki uzun bir zaman birbirimizden ayrı kalacak gibiydik birbirimizden ayrılırken. Suzan Sultan bile buranın havasından mıdır nedir ortama hiç tereddütsüz uymuştu, o da bu uğurlama törenine katılmıştı.

Ayrıca Suzan Sultan Zeynep'in ve teyzemin anlatıp da dilinden düşüremediği evimi müthiş merak ediyordu. Bunu hareketlerinden görebiliyordum.

Düğünümüz Yiğit'in evinde olacaktı. Bunu öğrendiğimiz de hepimiz çok şaşırmıştık. Hele ki evin durumunu bilen bizler daha çok şaşırmıştık. Nerede sığdırmayı düşünüyorlardı o kadar konuğu, merak içindeydik.

Tülayları yolcu ettikten sonra köyün delikanlılarının ortalığı toparlamalarını balkondan izledik. Gece yağmur yağma olasılığına karşı tüm sandalyeleri ve masaları gölgeye alıyorlardı. Buranın havasının ne kadar tutarsız olduğunu on günlük kalışımızda öğrenmiştim; Her an her şey olabilirdi. Sabah erken kalkmamız gerektiğini söyleyip yatmamız konusunda baskı yapan anneannemin sözünü dinleyip fazla oyalanmadan yattık.

***

Güzel günlerimin habercisi yeni hayatımın başlangıç gününe güneşle uyandım. Binlerce yoğun duygu fırtınasıyla uyanmış büyük güne hazırlanmaya çalışıyordum. Benim hazırlığıma Zeynep ve teyzem yardım ederken anneannem beni mahzun gözlerle uzaktan izliyordu. Gelinliğimi askısından alıp kutuya yerleştirmeyi teyzem yaparken Zeynep düğüne kadar giydiğim diğer çamaşırlarımı valize yerleştiriyordu. Balayı için olan valizim çeyiz sermeye geldiğimizde bir kısmını yerleştirmiştik, kalanını düğünden sonra kendim yerleştirecektim.

Üç gün sonra balayı için Yiğit Paris'e ve Venedik'e on günlük bir program hazırlamıştı. Otellerde yerlerimiz ayarlanmıştı.

Biz bu koşuşturmada iken cep telefonum çalmaya başladı. Arayan Yiğit'ti. "Günaydın perim! İyi uyudun mu?"

"Evet. Teşekkür ederim. Sen?"

"Bende iyi uyudum." Hafifçe kıkırdadı. "Zeki birazdan sizi kuaföre götürecek. Öğlene kadar işiniz biter mi?".

"Bitmek zorunda. Reşat baba öğlene doğru geleceğini söylemişti. Baban geldiğinde burada olmam gerekiyor sanırım."

"Evet. Aynen."

"Sen ne zaman geleceksin?"

"Ben gelmeyeceğim," dedi özür dilercesine. "Seni burada sabırsızlıkla bekleyeceğim." Gelmeyecek mi? Şok ve şaşkınlıkla soluğum kesildi. Neden peki, diye düşündüm. Yoksa bu da mı adetlerinden bir kesitti. Böyle mi olması gerekiyordu? Daha ne sürprizleri vardı?

"Başka neler var?" diye sordum şüpheyle.

"Sabret perim, bilmemen senin için en güzeli." Sonra "Seni şaşırtmaya bayılıyorum," diye fısıldadı.

"Alacağın olsun!" diye homurdanırken ciddiyetimi korumaya çalışıyordum. Yine kıkırdadı. Bu sırada alt kattan eniş-

tem ile Zeki'nin sesi geliyordu. "Zeki geldi. Kapatıyorum," dedim.

"Tamam. Seni sabırsızlıkla bekliyorum." Telefonu kapattı. Aşağı indim, Zeki kapı önünde bekliyordu. Kapıyı enişte açmıştı.

"Yenge, annemler kahvaltıya bekliyorlar. Kahvaltıdan sonra ineceğiz." Zeki bile şimdiden yenge demeye başlamıştı.

"Tamam, Zekiciğim. Geliyoruz."

Tekrar yukarı çıktım. Buruk gözlerle beni izleyen anneanneme baktım. "Anneanneciğim? Kahvaltımızı yapalım mı? Yoğun bir gün olacak," dedim. Sesimi mümkün olduğu kadar düz tutmaya çalışmıştım.

"Siz gidin kızım. Bizim süslenmek için bir telaşımız olmayacak. Biz sonra teyzen ile yaparız."

"İtiraz istemiyorum, Suzan Sultan! Bugünkü kahvaltımı seninle yapmak istiyorum, bir daha..." sesim boğazımın tıkanmasıyla susmak zorunda kaldım. Hücum halindeki gözyaşlarımı geri göndermek için irice yutkundum. Hızlı bir şekilde arkamı dönüp bir şey aranıyormuşum gibi yapmam ise başka bir çaresiz çabamdı. Üstelik tüm gözlerin üzerimde olduğu düşünülünce komik bir çabaydı.

Neyden sonra beni daha fazla zorlamamak adına "Dediğin gibi olsun," dedi ve oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. "Güneş, kızım..." Gözleri gözlerime kilitlenmişti. Canlılığını yitirmiş mavi gözleri şefkatle parlıyordu. Söyleyecekleri sözcükleri önce gözlerine yansımıştı. Bin türlü duygu gelgitleri içinde konuşmaya başladı. "Seni ben doğurmadım ama ben büyüttüm. Seni kızımdan bir parça olarak kızım yerine koyarak büyüttüm ve eğittim." Dikkatle anneanneme bakıyordum. Sözü nereye getireceğini merak ediyordum. "Sen annenin yaptığı hataları yapmaktan çok uzaktın. Kendi ayakları üzerinde durabilen bir birey yetiştirmeye çalıştım. Sanırım başardım da! Bunu şu kararlı gözlerinde görebiliyorum. Allah hep senin yanında olsun yavrum. Bu güzel yüzün hiç solmasın!"

"Teşekkür ederim anneanne! Seni çok seviyorum. Seni yanıltmayacağım," diye söz verdim.

Aşağıdan enişte ile Zeki'nin sesleri geldi. "Geç kalıyoruz!" Anneanneme sıkıca sarıldım. O da bana sarılmıştı. Kızlar aşağıdaki uyarıdan sonra merdivenlere yönelmişti bile. Teyzem buruk bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

Geri çekilip anneannemin yaşlı gözlerine baktım. "Her şey için teşekkür ederim anneanne. Sana... Teyzeme... O kadar çok şey borçluyum ki nasıl ödemem gerektiğini bilemiyorum," buruk sesle. Gözyaşlarım artık benim sözümden çıkmıştı bile.

Yumuşak elleriyle nazikçe yanaklarımı silip "Mutlu olduğunu gördükçe ödemiş olacaksın kızım. Senin mutluluğun bizim huzurumuz... Senin mutsuzluğun bizim kabir azabımız. Sen mutlu ol, başka bir şey istemiyoruz," yumuşak, bir o kadar duygu yoğunluğuyla boğuklaşmış sesliye fısıldadı.

"Anneanne..." boynuna sıkıca sarılırken tutmaya çalıştığım hıçkırıklarım ardı ardına geliyordu.

Teyzem arkamdan sırtımı sıvazlarken "Son hıçkırıkların bunlar olsun kızım," diye şefkatle mırıldanıyordu. Bu defa dönüp teyzeme sarıldım. Anne konusunu onda bulduğum teyzeme doyasıya sarılıp kendimi zorlayarak geri çekildim. Gözlerim yaşlarımdan dolayı bulanık görüyordum. Kendimi toplamaya çalışıp boğuk sesle "Ben çok acıktım. Hadi anneanne, çıkalım."

Teyzem bir yandan başını sallarken bir yandan da hıçkırıyordu. "Çıkalım kızım," derken gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

"Artık gözyaşı yok!" diye anneannem sert sesle çıkıştı. "Düğün günü bugün! Artık tamam, Perihan, Güneş!"

Her üçümüz gözyaşlarımızın izlerini yok etme adına yeniden yüzlerimizi yıkamadan merdivenlerden inmemiştik.

***

Anneannemle, ailemle bekâr olarak son defa birlikte kahvaltı yaptık. Aynur yengenin hazırladığı kahvaltı mükemmeldi. Gerçi her öğünümüz onun marifetli ellerinden çıkan yemeklerle tatlanıyordu ya... Yine güzel bir kahvaltı yaptık. Ardından Zeki'nin kullandığı arabayla kızlarla beraber kuaföre gittik. Bizi orada Tülay ve görümcelerim bekliyorlardı.

Saçlarımız ve makyajlarımız yapıldıktan sonra sıra benim gelinliğimi giymeye geldi. Giyinme odasında gelinliğimi giyinip aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım. Giyinmeme yardım eden Serpil ve Tülay bile hayranlıkla beni izliyorlardı.

Kemik rengi gelinliğim aslında staplezdi. Sanki Fransız dantelinden kolsuz bluz giyinmişim havası veriyordu. Balık modeli gelinliğim belimi ve kalçalarımı sararken baldırımdan aşağı hafif çan şeklinde iniyor, uzun kuyruğu gelinliğime hareket katıyordu.

Gelinliğimi giyinmeden önce açık kumral saçlarım hafif topuzla ensemde toplanmıştı. Topuz olan saçlarım gelinliğimin danteliyle kapatılmış ve kısa duvağım altına yerleştirilmişti.

Bana yabancı gelen mavi gözlerim beni hayranlıkla incelerken son derece şaşkındım. Yiğit'in her fırsatta ifade ettiği gibi 'periye' benzemiştim.

"Maşallah!" diye mırıldandı Serpil.

Tülay "Bence de maşallah! Çok güzel olmuşsun arkadaşım! Yiğit neye uğradığını şaşıracak," derken bir yandan gelinliğin duvağını düzletmeye çalışıyordu.

Soyunma kabininden çıktık, tüm hayran gözler burada da beni izliyordu. İstemsizce kızardım.

"Enişte geldi!" dedi Zekiye panikle.

"Enişte mi?" diye sordu İnci. "Ağabeyin ne zaman enişten oldu?" diye sorarken bir kaşı alayla yukarı kalkmıştı.

Zekiye rahat bir tavırla güldü. "Güneş abla ne zaman

baba evi olarak bizim eve geldi, o zaman," diye cevabını yapıştırdı. Serpil ile Tülay kıkırdadılar. İnci şaşkınlıkla ablasına ve bize baktı. Söyleyecek sözü olmadığı için sustu ve dışarıya, ağabeyini karşılamaya çıktı.

Yiğit sürpriz yapmıştı ve buraya gelmişti, neden acaba? İnci'nin dışarı çıkmasıyla geri gelmesi arasında en fazla üç dakika sürmüştü.

"Fotoğraf çekimi için gelmişler," dedi. "Hazır olduğunu söyledim." Bunu söylerken benden söylediğini tasdik etmemi istiyordu.

"Ben hazırım" dedim.

Kapı açıldı ve Yiğit tüm yakışıklılığıyla karşımda belirdi. Her ikimizde birbirimizden şaşkındık. Siyah smokin, beyaz gömleği ve siyah ayakkabılarıyla çok şık görünüyordu. Ayrıca koyu kahverengi saçlarını arkaya taramıştı ve yeşil, gülen gözleri bana hayranlıkla bakıyordu.

İki adımda yanıma gelip titreyen ellerimi tuttu. Onun elleri de buz gibiydi, en az benim kadar heyecanlıydı. Tıraş losyonunun kokusu burnuma kadar geliyordu. Her şeyiyle muhteşemdi.

"Hazır mısın, Perim?" diye fısıldadı. Konuşamayacak kadar heyecanlıydım, başımı salladım. "Gidip şu işi halledelim." Kolunu girmem için yana doğru kaldırdı, koluna girdim. Kuaförden çıktık.

İnci ve Zeynep'in yardımıyla Yiğit'in arabasına bindim. Arabayı Mustafa kullanıyordu, sağdıçtı. İnci, Zeynep'e öne oturması için yer gösterirken kendisi arkaya, Zeki'nin kullandığı arabaya geçmişti.

Yiğit resimlerimizi çekmesi için İstanbul'dan fotoğrafçı getirtmişti. Fotoğraf çekimi, için bir stüdyoya gideceğimizi düşünürken açık havanın nimetinden yararlanmak için önce deniz kıyısına ardından da Rize kalesine çıktık. Kuaförde başlayıp kaleye kadar olan her poz mükemmeldi. Adam profesyoneldi.

Fotoğraf çekiminden sonra Yiğit bizi yine kuaföre bıraktı. Kendisi Rize'de kaldı ve Mustafa ve Zeki'nin kullandığı arabalarla eve geri çıktık.

Yarım saat sonra Safiye hala ile Reşat Bey, arkalarında üç otobüs ve Yiğit'in arkadaşı tulumcuyla birlikte geldiler. Tülay'ın yardımı ile odama çıkmıştım, gelenleri odamın penceresinden izliyordum.

"Esselamün Aleyküm!" Reşat Bey, İbrahim dayıyı selamladı.

İbrahim dayı "Ve Aleyküm selam!" diye selamını aldı. Gelenleri en iyi şekilde ağırlama adına hemen oturmaları için yer gösterdiler. Ardından muhabbete başladılar. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama hal-hatır olduğu anlaşılıyordu. Reşat Bey avluda İbrahim dayı ve eniştemlerle birlikteyken Safiye hala oyalanmadan teyzemlerle eve girdi.

Odamın kapısı açık olmasına rağmen hafifçe vuruldu ve Safiye hala başını içeri doğru uzattı.

Gözleri beğeniyle parlarken "Maşallah!" dedi. "Çok cuzel olmişsin! Nasilsin kizum, hazir misin evunge citmeye?" diye sorduğunda kalbim zıpladı. "Bizi biraz kizum ile yalanuz biraksanuz," diye kızlara ricada bulundu. Kızlar odadan çıkarken en az benim kadar şaşkındılar. Safiye hala neden benimle yalnız kalmak istiyordu ki? Yoksa kötü bir şey mi olmuştu.

Merakım endişeye dönerken "Yiğit'e bir şey mi oldu?" diye sordum panikle. Benim sorularım kızların duraklamalarına neden olmuştu. Şimdi aynı panik onların yüzünde vardı.

"Yok, be kizum! Çimseye bi şey olduği yok. Senun ile ozel bi şey konuş edeceğim," dedi biraz alçak sesle. Tamam, diye başımı sallarken kızlar dışarı çıkıyordu.

Oturduğum sandalyeye geri oturturken kendisini yatağın kıyısına bıraktı. Büyük bir dikkatle halayı izliyordum. Nereden başlayacağını hesap ediyor gibi kısa bir an sustu.

"Bak kizum..." diye başladı. "Bizum bazi adetlerumuz

var. Bazisini cordun, bazisini da birazdan coreceksin. Anneanneng ile konuşuk ettuk, sizde boyle bi şey yoğimiş. Şimdi sana buni costerup anlatayim," diyerek çantasından ortadan düğüm atılmış bir mendil çıkardı. "Bu mendile uç duğum atiliyi. Birinci duğumi duğun alşverişinde bağladum. Şimdi ikincisini bağlayacağım, seni baba evinden çikarurçen. Uçincisini da sizun dini niçâhunuz kiyulurçen duğum atacağim. Bu duğumler sizleri çotuluklerden korumek içundur. Yiğidumun seveni olduği kadar sevmeyeni da çoktur, o yuzden ona ve sana çotiluk etmek isteyenleri encellemek için siz niçâhlanurçen buna duğum atacağim. Sonra senun karşinde, cerdekten once duğumlerun hepsini açacağim."

"Ne için bu düğümler?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Cerdeğe cirebilesinuz deyi... Eğer buni biz yapmaz isek bi başkasi yapacak ve yapan da bi daha açmayacak. Yiğidum ile bir daha hiç zifafa ciremessinuz. Anla işte!" dedi üstü kapalı. Ben yine anlamamıştım. Yüzümden bunu okuyan Safiye hala "Kari koca olmayasinuz deyi, çotiluk olsun deyi," dediğinde kıpkırmızı oldum.

Daha ne kadar şaşıracağımı merak etmeye başlamıştım doğal olarak. Büyü yapıyorlardı? Böyle şeyler halen var mıydı, halen daha böyle şeylere bel bağlıyorlar mıydı? Şok bir durumdaydım. Yiğit inanıyor muydu? Safiye hala mendili aceleyle tekrar çantasına koydu.

Yiğit'in sürprizleri!

Safiye hala yaşına inat hızlı bir şekilde oturduğu yerden kalkıp pencereye gitti. "Ağabey, ***elat ha!***"[42] diye aşağıya doğru seslendi. Ardından odanın kapısını açıp kızları içeri çağırdı. Odaya geri giren kızların önünde anneannem vardı.

Suzan Sultanın arkasında Zeki'nin kullanmakta olduğu tekerlekli sandalyede babamı gördüm. Yüzünde buruk mutluluk vardı. Kendini zorladığı bir gülümseme yüzüne otur-

42 Gelebilirsiniz!

muştu. Mavi gözleri hüznünü saklayamıyordu. Aynur yengenin uzattığı kırmızı kurdeleyi alıp yanıma geldi.

Elleri gerginlikten olsa gerek, titriyordu. İyice yaklaşıp belime kırmızı kuşağı bağladı, çözdü. Bunu üç defa yaptı ve sonuncuda çözmemek üzere düğümü bağlayıp uçlarını yandan sarkıtırken "Hayırlı ve uğurlu olsun," dedi. Saklamaya çalıştığı bir damla yaş yanağından süzüldü.

Ellerim ellerini buldu. Sıkı sıkıya elimi tutarken eğilip solgun yanaklarından öptüm. "Teşekkür ederim, baba."

Ritüel düğmesine basma adına anneannem yanıma gelip duvağımı indirdi ve yanıma geçip koluma girdi. Suzan Sultan ne yapacağını biliyor gibi görünüyordu. İki kadının kollarında, babamı geride bırakıp odamdan çıktım.

Teyzem ve kızlar şaşkınlık dolu yüzlerle olan biteni izlemek için ardımızdan geliyordu. Yiğit'in dayısının yakın komşuları etrafımızı sarmış, yüzlerinde neler olacağını bildiklerini gösteren gülümsemeleriyle olan biteni izliyorlardı.

Bizim salona girmemizin ardından seyircilerimiz yeterli gelmemiş gibi küçük bir kalabalık gurup daha salona girmişti. Bunların arasında Sezai'nin annesi vardı. Buraya geldiğimiz gün yanımıza gelmiş, kendini tanıtmıştı.

İbrahim dayı anneannemin yanına geldi ve Safiye halanın yerine geçip koluma girdi. Reşat baba tam karşımızdaydı. Safiye hala, Reşat babanın hemen arkasına sıralanmıştı.

Şimdi ne olacak, diye beklerken Reşat baba "Başlık parası nedir?" diye sordu. Başlık parası mı, diye düşündüm şaşkınlıkla.

"Ne ile başlasak?" dedi İbrahim dayı.

Reşat baba kaşlarını çatarak "İbrahim? Başlamak ne demek, ayıp değil mi?" diye sordu.

"Ne ayıbı, enişte! Ah! ...Enişte demeyecektim; kayınpeder!" derken keyifle güldü. "Anlaşılan sen işi gevşek tutmaya niyetlisin?"

Reşat baba itiraz edercesine "Yok öyle bir şey! Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

İbrahim dayı konuşmadan önce seyircilerine baktı. Seyircilerinin meraklı yüzlerini gördüğünde daha bir memnun olmuştu. "Damadın anasının büyüttüğü dana ile başlasak?" diye sordu. Sebahat Anne, Yiğit için dana mı büyütmüştü? Ne için? Bu gün için mi?

Reşat baba "O zaten kızımın," dedi gülerek. "Başka bir şey söyle."

"Danayı yalanız bırakmak olmaz, bi da sığır olsun."

Kısa bir an düşünür gibi yaptı ve "Olsun be İbrahim!" dedi coşkuyla. Önümde bir piyes sergiliyor olsalar da son derece ciddiye almış gibiydiler.

"Bir koyun koçu isteriz," dedi Reşat Bey'in bonkörlüğüne sığınan İbrahim dayı.

Reşat Bey hınzırca güldü, şöyle bir çevresindekilere baktı. "Bir şartla İbrahim, kafası benim!" diye şart koştu. Kayınpederim rahat bir ifadeyle gülmeyi de ihmal etmiyordu.

"Ayıp ettin eni..." diye coşkuyla cevaplarken ***enişte*** diye hitap edeceğini fark edince durakladı. Sonra genişçe gülümseyerek "...Kayınpeder! Elbette senindir," dedi.

İbrahim dayı ve diğerleri eğleniyorlar gibi görünüyordu. Ama bizler şaşkındık.

"Yetiştiren anası, ne dersin, yeterli mi?" diye anneanneme sordu İbrahim dayı.

Anneannem şaşkınlıkla İbrahim dayıya baktı. "Ne yeterli mi İbrahim Bey?"

İki kaşı yukarı kalktı. "Elbette ki başlık parası!"

"Bilmem, yeter herhalde," dedi kararsızlıkla. Tiyatronun senaryosundan bihaber olduğu içindi bu kararsızlığı.

Reşat Bey'in omzuna hafifçe dokundu. "Çok şanslısın be kayınpeder! Gözü tok insanlarla hısımlık kuruyorsun." Böylece Yiğit'in dayısı ilk perdeyi sonlandırdı.

"Sağ olsunlar, öyledirler," kayınpederim gururla. Suzan Sultan bu iltifattan dolayı yanakları hafifçe pembeleşti.

"Öyleyse ben de kızımı sana emanet ediyorum," dedi ve kolumdan çıkıp Reşat Bey'in koluna kolumu taktı. "Emanetim emanetindir! Onu da diğer çocukların gibi koru, kolla."

"Emanetin emanetimdir. Bundan sonra artık Güneş de benim evladımdır."

İbrahim dayı "Hayırlı kademli olsun!" derken ellerini öne doğru sallayıp salondakileri dışarı davet etti. Bu seremoninin ardından salon yavaştan boşalmaya başlamıştı.

Reşat baba "Hazır mısın kızım?" diye sordu kısık sesle.

"Evet." Duvağımın altından çıkan sesim heyecan doluydu.

Salonun çıkışına geldiğimizde bu defa kapı yüzümüze kapandı. Bunu biliyordum, bu bahşiş içindi. Zekiye ile Asude, kapının önünde durmuş, bize geçit vermiyorlardı. Reşat Bey elini cebine atıp birer yüzlüğü ellerine tutuşturdu.

"Ablamı öyle kolay salmayız!" dedi Zekiye, bir yandan da kıkırdıyordu.

Reşat baba tekrar elini cebine atıp birer yüzlük daha çıkardı. Zekiye ile Asude'ye uzatırken dışarıdan Zeki "Çabuk pes etmeyin!" diye bağırıyordu.

"İstediğimiz oldu," diye dışarıya cevap verdi Zekiye. Ardından kapıyı sonuna kadar açtı.

Dış kapının her iki pervazına büyük bıçaklar saplanmıştı. "Sağ ayağınla çık," diyen Aynur yengenin komutuyla adım atarken İbrahim dayı "Kızım! Bu haneden çıkışın bu bıçak kadar kesin ve nettir. Kötü huylarını bu bıçakla geride bırakasın. Buradan çıkışın; Bıçağın keskin tarafından kesilmesi kadar kolay, dönüşün; Kör tarafı kadar zordur. Sen artık bizim aileden ziyade kocanın ailesine daha çok değer verip saygı göstereceksin. Yoksa sana karşı bu bıçak kadar keskin oluruz."

İbrahim dayı, işi çok ciddiye aldığı yüzünün ifadesinden anlaşılıyordu. Nasihatten çok uyarı doluydu sözleri. Burada

kızlarını hep böyle yolcu ettikleri anlaşılıyordu. Koca evine gelinliğinle girecektin, kefeninle çıkacaktın. Anadolu'nun tümünde aynı katı kural geçerli değil miydi, şaşırmam anlamsızdı.

Sonra benim geçmem için öne çekiştirdi. Böylece iki hançer arasından geçerek dışarı adım attım.

Avluya çıkmamla beraber beyaz örtü serilmiş eleği ayaklarımın dibine koydular. Şimdi ne olacak diye düşünürken komşular birer ikişer altın ve parayı bu eleğin içine atmaya başladılar. Aynur yenge, düğün hediyesi, diyordu şaşkınlıkla bakan anneannemlere.

Reşat baba, Yiğit'in arabasına binmeme kızlarla yardım ederken Safiye hala diğer tarafa geçmişti. Biz yerleştikten sonra Reşat baba öne geçti. Arabayı Zeki kullanıyordu. Geldiğimiz andan bu yana Zeki bizim özel şoförümüz vazifesi olarak kendini bize adamıştı. Tüm aile bireyleri beni kendilerinden biri olarak görmüştü.

Bundan son derece mutluydum. Ailem çok mutluydu onların bu yaklaşımlarından. Üçüncü bir baba-evim olmuştu İbrahim dayı ve ailesi sayesinde. İlk baba-evim anneannemin eviyken, sonraki baba-evim, Yiğit'i tanıdıktan sonra İzmir'deki babamın eviydi.

Bizim olduğumuz araç düğün konvoyun önüne geçtikten sonra diğerleri arabalara binsinler diye kısa bir süre bekledik. Ardından Zeki, büyük bir coşkuyla elini hiç çekmeden kornaya basarak hareket etmeye başladı. Diğer araçlar şimdi komut almışçasına kornalarına var güçleriyle basıyordu.

Büyük bir gürültüyle mahalleden çıktık. Duvağım önümde olmasına rağmen dışarısını az da olsa görebiliyordum. Kısa bir gidişimizin ardından araba durmak zorunda kaldı.

Önümüzü uzun sırıkla kesen bir gurup çocuk bahşiş için arabaya yapışmışlardı. Reşat baba ve Zeki, ellerindeki zarfları çocuklara uzattılar. Çocuklar büyük bir mutlulukla zarfları alıp sırıkları yoldan çektiler. Zeki tekrar eli kornada yola devam etti.

Yarım saatlik yolu bir buçuk saate zor almıştık. Hemen her köşede veya yol ağzında gelin arabasını durduruyorlar, bahşişlerini alıyorlardı. Yiğit'in köyünün girişinde yine yolumuz kesilince Reşat baba arabadan indi, bir an bu duraklamalara öfkelendiğini düşündüm. Bu defa yolumuzu kesenler yaşını almış kişiler olduğu gibi oldukça kalabalıktı. Neredeyse köyün yarısı buradaydı.

Ne yapacak diye Reşat babayı takip ederken Safiye hala bana bir çanta uzattı. "Bundan sonraçi yoli yuruyerek cideceğiz," dedi. "Bunun içinde rahat pabuçler var."

Çantanın içinden beyaz düz topuklu bir ayakkabı çıkarıp giyinmem için arabanın zeminine bıraktı. Bu sırada arabanın kapısı açıldı ve Zeynep ile Tülay yardımıma yetiştiler.

"Bundan sonra yürümen gerekiyormuş," dedi Tülay. Gülmesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. "Allahtan yağmurlu değil," diye ekledi.

Evet, aynı şeyi düşünmüştüm. Yağmurlu olsaydı yine mi aynı olacaktı? Yine mi yürüteceklerdi? Neyse ki pabuçlarımı değiştirmeyi akıl edebilmişlerdi. O kadar yolu bu topuklularla yürümeyi düşünmek bile beni korkutuyordu.

Arabadan inerken tulumun sesini duydum. Yiğit'in yaşlarındaki adam büyük bir neşe ve coşku içinde tulumunu çalıyordu. Bizim kızlar tuluma ilk defa gördüklerinden olsa gerek, hayretle izliyorlardı.

Arabadan indikten sonra hazırda bekleyen Zeki'nin koluna girdim. Diğer koluma Aynur yenge girmeden önce şemsiyeyi açıp elime tutuşturdu. Bu ne için diye sormaya çekindim. Bekleyip görelim, diye düşünüyordum. Yapacak başka bir şey yoktu. Bir yanımızda Reşat baba ve Safiye hala, diğer yanımızda anneannemler, tulumcu önümüzde, kalabalık misafir ve bizi karşılayan köylüyle birlikte Yiğit'in evine doğru yürümeye başladık. Allah'tan yokuşları bitirmiştik. Düz, beton yolda güneşin battığı yöne doğru büyük bir topluluğu da ardımıza alarak yürüyorduk. Tam bir bayram havası hâkimdi

düğün konvoyunda. Bir gurup genç, destan söylerken başka bir gurup horon oynuyordu.

Bir ara tulumcu durdu, bizler de durduk. Birkaç delikanlı hemen bir çember oluşturdular ve tulumun ahengine göre oynamaya başladılar. Kendilerinden geçercesine çığlıklar atıp 'enişte' diye çığırıyorlardı. Enişteyle oynamak için sabırsızlanıyor gibiydiler.

Horona ara veriyorlar, biz yine yürümeye devam ediyorduk. Böyle devam ederek yarım saat yol yürüdük. Düşündüğüm gibi yorucu değildi yürümek. Hatta biraz daha yol olsa itiraz etmezdim.

Eve yaklaştığımızda nereden çıkardığını anlayamadığım silahı Reşat baba havaya kaldırıp ateşlemeye başladı.

"Heyt be kayınpeder! Yakışır! Bu düğün senin düğünün, ***vorsi dokani!***"[43] dedi arkamızdaki kalabalıktan biri. Son cümlesi Lazca olduğu için anlamamıştım.

Silah seslerine ilk an ben dâhil tüm akrabalarım korkmuştu. Anneannem teyzeme sokulmuş, teyzem enişteme sokulmuştu. Eniştem onlar gibi değildi, daha rahattı. O kadar rahattı ki gülüyordu. Cesur ve Tülay, eniştem gibi rahatlardı. Bizim kızlar ise Zekiye'nin telkini sayesinde çabuk atlatmış görünüyorlardı.

Korkudan titrediğimi hissetmiş olan Aynur yenge kulağıma "Korkma kızım, korkma! Damat evine haber vermek için bu şamata," diye fısıldadı. Demek Yiğit'e haber vermek içindi tüm bu yaygara.

Eve iyice yaklaşmıştık. Avlunun içi ve kalabalığı artık seçilebiliyordu. Zeki ile Aynur yenge beni durdurdu, tüm konvoy durdu. Şimdi ne olacak diye duvağımın altından olacakları görmek için dikkatlice etrafıma baktım. Avlu girişinde Mustafa tüm heybeti ve vakur duruşuyla bize bakıyordu. Çok şıktı. Tam bir sağdıç gibi!

"Damadımızın sağdıcını yanımıza alsak," dedi enişte

43 İyi at!

hemen yanı başımızda. Enişte mi? O nereden biliyordu bunların adetlerini? Merakla enişteme baktığımda bir iki adım öne çıktı. Öğretilmiş olmalıydı. Kim peki?

Anlaşıldı! Benim haricimde herkes Karadeniz adetlerinin eğitimini eksiksiz şekilde almıştı. Yiğit! Alacağın olsun!

Mustafa, çekici gülüşüyle bizleri ödüllendirirken yanımıza gelip tam karşımda durdu.

Gür ve akıcı bir sesle "Hoş geldiniz! Evimize neşe ve muhabbet getirdiniz."

"Hoş bulduk," dedi enişte tüm konuklar adına.

"Buyurun, lütfen," derken evin yolunu gösteriyordu.

"Enişteyi buraya istiyoruz," dedi Muammer enişte.

Hiç tereddüt etmeden Mustafa "Hemen geliyor," dedi ve gerisin geri eve döndü.

Bu defa Yiğit'i de peşlerine takarak Mustafa ve Yaşar amca bize doğru gelmeye başladılar. Allah'ım! Tüm yakışıklılığıyla bana doğru gelirken duvağımın altından dahi gözlerimi bulmuştu. Sadece birkaç saniyeydi. Kalbim zevkle zıpladı. Aramızda üç metre kala durdu.

Yiğit gür sesiyle "Hoş geldiniz! Evimize neşe ve muhabbet getirdiniz," derken saygı ve hürmetle başı öndeydi.

Enişte "Hoş bulduk," dedi.

Yiğit başıyla selam verip geri döndü. Bu ne demek, diye düşünürken Aynur yenge kulağıma "Bu selamlama ve hoş geldin demektir. Sana ve ailene boyun eğerek size saygısını ve hürmetini gösterdi. Kız tarafının isteklerine tüm samimiyetiyle yerine getireceğine, sizleri en iyi şekilde ağırlayacağını anlattı. Ailene karşı, sana karşı saygılı ve hürmetli olacağını gösterdi," diye fısıldadı.

Yiğit henüz ki ailesinin yanına varmamıştı, yeniden yürümeye başladık. Henüz üç adım atmıştık ki yeniden durduk. Enişte, sağdıcı yeniden çağırdı ve damattan su istediğini söyledi. Sağdıç Mustafa, hiç itirazsız Yiğit'in yanına geri dön-

dü. Yine amcası ve Mustafa'yı da yanına alarak bu defa elinde bakır ibrik ve bardaklarla geri döndüler. En yaşlısından en gencine kadar herkese su ikramında bulundular.

Kalabalığın içinden biri "Hayatunuz su kadar berrak ve temiz olmasini, karşilaşacağunuz zorluklerun suyun butun engelleri aştuği cibi, denizde buluştuği cibi conullerunuzun da su cibi kavuşmasini dileruz," dedi yüksek sesle. Ardından tüm misafirler Âmin, diye adamın duasına katıldılar.

Yiğit son suyu bardağa boşaltıp yanıma gelirken "Şimdi sana içirecek," dedi Aynur yenge. Yiğit son derece ciddi bir ifadeyle duvağımı açmadan bardağı dudaklarıma dokundurdu. Suyu itaatkâr bir tavırla içerken gözlerimi gözlerinden kaçırıyordum. Bunu bilinçli yapmıyordum. Bunca kalabalığın içinde bana su içirmesi utanmama neden olmuştu.

Aramızda hiçbir diyalog, hiçbir göz teması olmadan suyumu içiren Yiğit yeniden avlu girişine geri döndü. Tamam, artık ritüel bitti diye düşünmüştüm ki yine yanıldım! Bu yol hiç bitmeyecekti. Bu defa İbrahim dayı, yeniden sağdıcı çağırdı. Mustafa itirazsız yeniden geldi.

Az önce düşündüğümü desteklercesine İbrahim dayı "Çok uzun yoldan geldik. Bir kırmızı halıyı hak ettik artık," derken söylediğini kanıtlarcasına yüzünü buruşturuyordu. Yüzü komik ifadeye bulanırken kıkırdamamamı geri yuttum.

Mustafa hürmetle "Elbette," dedi ve geri döndü. Aradan iki dakika geçmemişti ki elinde Karadeniz'e özgü, iki askılı, belinin hizasındaki sepetle geri döndü. İçindeki her ne ise ağır olamamakla birlikte dökülmemesi için itina gösterircesine dik tutmaya çalışıyordu. Sonra önüme gelip sepeti ters çevirdi ve içinden kuru yapraklar ayağımın dibinde yığın oluşturdu. Üzerinde yürüyeyim diye ince bir tabaka halinde yaydı. Sonra doğrulup istekte bulunan İbrahim dayı ile bana bakıp genişçe gülümsemeye başladı. Karadeniz insanının kıvrak zekâsı, esprisi her an nereden çıkacağı belli olmuyordu.

Aynur yenge yeniden kulağıma uzandı. "Yürüyeceğiniz

yolda karışılacağınız tüm zorluklarda eşin ve ailesi hep yanında olacağını, her zaman destek vereceklerini anlattılar. Ailesi sana 'hayat yolunda en güzel yolda yürüteceğiz, mesajı verdiler.

Bir-iki adım daha attık ki bu defa yolumuza ip gerildi. Sağdıç yeniden çağrıldı. Sağdıç yanımıza gelirken pek tabii ki gerilen ipi görmüştü. İpin yanına gelince ellerini iki yana açıp yeni istekleri sordu.

Bu defa Sezai'nin annesi "Bu ipi damadın koparması gerekiyor," dedi. Mustafa itiraz etmek için atağa geçtiği an "Damat gelecek ve bu engeli aşacak. Yoksa gelin gelmiyor," diye devam etti.

Mustafa çaresizce boyun eğip Yiğit'in ve ailesinin yanına geri döndü. Küçük çaplı bir diyalogun ardından Yiğit bize doğru gelmeye başladı. Yüzüne kurnazlık dolu sinsi sırıtış yerleşmişti.

"Üzerinden atlayamaz mısınız?" diye sordu misafirlere. İtiraz dolu sesler yükselince "Ben kucaklayayım mı?" diye sordu. Kimi kucaklayacaktı? Beni mi? Bunlar delirmiş olmalıydı. Nasıl bir pandomimamın ortasını düştüğümü düşünürken Sezai'nin annesi ısrarla "İpi koparman gerekiyor," diyordu.

Yiğit göstermelik de olsa ipi koparmak istercesine germeye başladı. Bir iki defa bunun uğraşını verdikten sonra Sezai'nin annesi ve bazı misafirler gülüşmeye başladı. Yiğit'in yüzündeki pis sırıtış hiç silinmemişti. İmkânsız olduğuna emin olsam da Yiğit'in elindeki ip iki parçaya ayrıldı. İpi iki tarafa atarken engeli açma vakuruyla geri dönüp yürümeye başladı. Bu sırada yere metal bir şey düştü. Kimse görmemiş olmalıydı, avludaki kalabalık alkışlar ve zafer ıslıklarıyla Yiğit'e tempo tutuyorlardı. Jilet miydi? Nasıl ve ne zaman kesmişti?

Aynur yenge yeniden kulağıma yaklaşarak "Böylece ipi keserek önünde hiçbir engel duramayacağını, hangi zorluk çıkarsa çıksın sana mutlaka kavuşacağını anlattı. Bizim erkeklerimiz sevince zor sever ama sevince bütün zorlukları aşa-

rak sevdasına kavuşmak için elinden geleni yapar. Bu aynı zamanda hayatınız boyunca çok zorluklarla karşılaşacak, birbirinize duyduğunuz sevgi bu zorlukları birer birer ortadan kaldıracak," yeni bilgiyi fısıldadı.

Zeki "Şimdi Mangal Kurma yapılacak," dediğinde bu ne demek diye yüzüne baktım.

Sağdıç Mustafa yeniden çağrıldı. Mustafa'nın isyan bayrağını çıkarmasını beklerken son derece çekici gülümsemesiyle yanımıza geldi. Avlu kapısına yaklaşmıştık. Yiğit'in kardeşleri kuzenleri, yengeleri, amcaları, komşuları artık tek tek seçiliyordu. Hepsinin yüzünde aynı heyecan, aynı mutluluk vardı. Eğlendiklerini görebiliyordum.

"Tatlı yiyelim tatlı konuşalım," dendiğinde Mustafa hiç tereddütsüz arkasını dönüp Yiğit'in yanına gitti. Yiğit, annesi Sebahat Hanımın eline bir tepsi tutuşturmasıyla bize doğru yürümesi arasında birkaç dakikasını almıştı.

Birkaç kişinin yardımıyla yolumuzun üzerinde dört kişilik bir masa ve servis hazırlandı. Yiğit, en kıymetli konuklarını; Anneannem, teyzem, eniştem İbrahim dayı ve Sezai'nin annesi Fatma Hanımı masaya oturttu. Kendi eliyle hazırladığı tatlı ikramından sonra hazır durumda yeni istekleri beklemeye başladı. Elbette ki isteklerin arkası kesilmedi Fatma Hanım sayesinde. Yöre ekmeği; mısır ekmeği, turşu kavurma ve mıhlama istedi. Her bir istek itirazsız anında geliyordu. Aynur yenge bunu anlatmasa ben anlamıştım. Karadeniz insanının misafirperverliğini, damat tarafının geline ve ailesini ağırlamaktan onur duyacağını anlatıyordu. Bir belgesel çekiliyor, ben de bu belgeselin başrol oyuncusu oluyordum.

Yiğit'in misafirlerine olan servisi bittiğinde yanıma geldi ve tepsinin ortasından -özellikle ayırdığı baklava dilimini yine duvağımın açılmamasına dikkat ederek dudaklarıma ulaştırdı. Sıcak parmakları alt dudağıma dokunurken istem dışı kızarmıştım. Ağzımı açarak küçük bir ısırık aldım. Kalan dilimi Yiğit, hiç tereddütsüz ağzına götürüp bir lokmada yut-

tu. Daha da kızardım. Tüm düğün ahalisinin alkışları arasında geri dönüp yerine geçti.

Biraz daha yürüdük. Avlu kapısına on adım kalmıştı. Sağdıç yeniden çağrıldı. Mustafa, İbrahim dayının yanına geldi.

"Damat gelsin," dedi dayı. Mustafa geri dönüp Yiğit'in yeniden yanına gitti.

Yiğit hemen yanımıza geldiğinde dayısı "Çok uzak yoldan geldik, çok engeller aştık. Gelininin tuttuğu şemsiyeyi alıp tek elle kapatmanı istiyoruz," dedi bu defa.

Bu ne şimdi, diye düşünürken yeni kıkırdamalar kalabalıktan yükselmeye başlamıştı. Neler olacak, merakıyla beklemeye başladım. Yiğit, tuttuğum şemsiyeye uzandığı an dayı elimden kapıp yukarı kaldırdı. Yiğit uzandıkça dayı yukarı kaldırıyordu. Kıkırdamaların sıklığı ve uzunluğu arttıkça benim şaşkınlığım da artıyordu. Bu mücadeleye son noktayı koyma adına Yiğit elini cebine daldırdı ve çıkardığı parayı dayısının cebine sokuşturdu. Bu sayede şemsiye Yiğit'in eline geçti. Tek elle, tek hamlede şemsiyeyi kapattı. Misafirler bu becerisini yine alkışlarla ödüllendirdiler.

Sonra bir adım geri çekilip cebinden çıkardığı pirinç, şeker, bozuk para ve çiçekleri başımdan aşağı serperken "Evimize bolluk ve bereket getirdin," dedi gür sesiyle. Çocuklar aniden etrafımıza uçuşup para ve şekerleri kapışmaya başladı.

Zeki, sağ tarafımdaki yerini Yiğit'e bıraktı. Yiğit hemen bu boşluğu doldurdu. Koluma girdi. Misafirlerin gözünde gelinle damat olarak kol kola girmiş, kuracakları yuvalarına doğru yürüyen çifttik.

Alkışlar ve ıslıklar eşliğinde avlu girişine geldik. Sebahat anne, elime bir silah tutuşturdu ve parmağımı tetiğe bastırttı. Sonra kolunu benim kolumu beraberinde sürükleyerek havaya kaldırdı. Tetiğe basarken çıkardığı gürültüyü alkış sesleri bastırmaya çalışıyordu. Kolumun her mermi çıkışında sarsıldığını hissederken kalbim deli gibi atıyordu. Hayatım boyun-

ca hiç silah tutmamıştım. Bir kaza olur endişesi beni gererken mermiler bitti. Böylece rahatladım.

Yiğit'in kolunda avludan içeri girdim. Hiç bekletmeden eve yönlendirdiler.

Şimdi bir kolumda Safiye hala, diğerinde erkeğim, hayatımın yegâne varlığı Yiğit'le evimize doğru yürüdük. Evin eşiğine gelmeden bu defa Yiğit'in eline Mustafa silahı tutuşturdu. Yiğit büyük bir gururla silah boşalana kadar ateşledi. Sonra Mustafa benim yanıma geldi ve bana da bir silah tutuşturdu. İşaret parmağımı tetiğe tutturup elimi havaya kaldırdı. Sonra Mustafa'nın yardımıyla silah boşalana kadar yeniden tetiğe bastım. Alkışlar arasında evin kapısına geldik. Fatma yenge elinde bal şerbeti ile bizi bekliyordu.

Arkamızdan "Parmaklarınızı buna daldırıp kapının eşiğine süreceksiniz," dedi Hatice yenge.

Önce ben soğuk şerbete elimi daldırıp kapının tavan eşiğine elimi sürdüm. Aynı işlemi bu defa Yiğit yaptı. Ardından hazırlanan şerbeti elime tutuşturup Yiğit'e içirmemi istediler. Yiğit şerbetten bir yudum aldı. Sonra elimden alıp bu defa o bana içirdi. Kalan şerbeti İnci elimizden aldı.

Bizi sofaya aldılar. Bir adam -imam olmalıydı ayakta bizi bekliyordu. Yiğit ile beni hocanın karşısına oturttular ve duvağım yetmemiş olacak ki biri başıma kırmızı bir tülbent attı.

Hoca önce bize dinimizin nikâhla ilgili bilgisini verdi, ardından nikâha başladı. Benim nikâh şahidim Hasan amca iken Yiğit'in nikâh şahidi eniştemdi.

Safiye hala, hocanın arkasına geçip çantasından bir şey çıkardı. O an anladım ne yapacağını. İstemsizce bakışlarımı Safiye haladan kaçırdım. Kimsenin görüp görmediğini, ya da kimsenin durumdan haberi olup olmadığını bilmiyordum.

Hoca nikâhımızı kıydıktan sonra bizi ayağa kaldırdılar. Yiğit elimi sıkıca tutuyordu. Onun eli de en az benim elim kadar soğuktu. İkimiz de son derece heyecanlıydık.

Biraz dinlenin diye bizi oturttular. Sonra komşu bir kadın erkek bebeği kucağıma oturttu. Bu seremoniyi biliyordum; ilk çocuğun erkek olması içindi.

İmam nikâhımızın ardından bizi avluya çıkardılar. Büyük kalabalığa eşlik eden alkış ve zafer ıslıklarıyla karşılandık. Avlunun en gözde yerine hazırlanan masaya doğru yürütüldük. Burada bizi bir nikâh memuru bekliyordu; Resmi nikâhımız.

Bu defa büyük kalabalığın karşısında resmi nikâhımız kıyıldı. Şahitlerimiz ise Mustafa ile Tülay'dı.

Nikâhımız kıyılıp, memur evlilik cüzdanımızı elime tutuşturduğunda mutluluktan uçuyordum. Yiğit de benden aşağı değildi. İlk tebrik eden Yiğit'ti. Duvağımı açtı ve büyük bir şefkatle alnımdan öptü. Ardından şahitlerimiz ve akrabalarımız; İşte o an babamı fark ettim.

O ana kadar babam hiç göz önünde değildi. Ve nikâhımızdan sonra Zeki'nin yardımıyla bana doğru geliyordu. Beni tebrik edecekti. Eğilip zayıf kemikli ellerini öptüm.

Babamın mavi gözleri yoğun duygusundan dolayı buğulanmıştı. "Peri gibisin, kızım. Tüm güzellikler seninle olsun," dedi duygu dolu sesle.

"Teşekkür ederim, babacığım." Ağızda ve kalpte ne güzel bir tat bırakıyordu 'baba, diyebilmek. Bir defa daha "Geldiğin için teşekkür ederim, baba," diye fısıldadım. Babamın gözleri mutluluk ve gururla parlıyordu.

"Allah bana bu günleri de gösterdi ya!" dedi minnetle. "Bunun için önce Yiğit oğluma teşekkür etmeliyim."

"Asıl benim size teşekkür etmem gerekiyor her an. Güneşimi sizin sayenizde tanıdım baba. İşte bu yüzden siz bizim baş tacımızsın," diyerek babamı daha da onurlandırdı.

"Sağ olun oğlum," dedi ağlamaklı sesle. Yaşadığı duygu yoğunluğundan olsa gerek daha fazla durmak istemiyor gibi Zeki'den onu götürmesini işaret etti. Babam tüm konuşma

boyunca kaçamak bakışlarını anneanneme dokundurmadan yapamamıştı. Zeki onu bizden uzaklaştırıp kalabalığa karıştıklarında rahatlayacağını biliyordum. Anneannemden çekinmekten vazgeçememişti.

Anneannem hemen yanımızdaydı ve doğal olarak her şeye şahit olmuştu. Ama hiç bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bu beni rahatlattı. Gerginlik ve küslük bizim düğünümüzle sona ermiş gibiydi. Umarım hep böyle devam eder, diye dua ettim.

Masamızda bizi tebrik eden konuklarımızı karşılarken bir kenarda hazır tutulan yemek kazanları açılıyordu. Her konuğa büyük bir itinayla pilav üstü kavurma, ayran, lahana sarması ve baklavadan oluşan menüyü ikram ediyorlardı. Düğünümüz için tutulan personeller, ikramları konuklara kendileri götürüp tek tek ikram ediyorlardı. Kimsenin karmaşa yaratmasına olanak verilmiyordu. Böylece akşam karanlığı çökmeden yemek ikramı sona erdi.

Artık düğün başlayabilirdi.

Canlı müzik sesini duyduğumda şaşkınlıkla yanımızdaki sahneye başımı çevirdim. Yiğit bir orkestra tutmuştu, buraya kadar her şey normaldi. Beni şaşkınlığa çeviren kısmı ise Yaşar amcanın evinin balkonunun bir orkestra sahnesi haline getirilmesiydi. Dans müziği çaldığında ilk dansımızı yapmak için piste çıktık.

Ve o an üç evin avlusunu nasıl bir düğün alanı haline getirdiklerini gördüm. Çardağın altına masamızı hazırlamışlardı. Hemen yanında, Ayrıca avlunun üstü su geçirmez çadır kumaşıyla örtülmüştü. Masa ve sandalyeler büyük pistin etrafına serpiştirilmişti. Yine de bu kadar kalabalık bu avluya nasıl sığdığını halen daha anlayabilmiş değildim ya, neyse.

İlk dansımızı yapmak için pistte Yiğit'in kollarına kendimi bıraktım. Belimi tutan eli titrek, yüzüme vuran nefesi kesik kesikti. En az benim kadar heyecanlıydı.

"Çok güzelsin," diye yüzüme doğru fısıldadı. Kalbim mutlulukla zıpladı.

"Sende çok yakışıklısın," diye onu onurlandırdım. Beni iyice kendine çekip alnımdan öptü.

"Karım! Perim!" derken nefesi yüzüme çarptı. Usulca, büyük bir uyumla müziğin ritmiyle salınıyorduk. İlk dansın ardından ikinci bir dans müziği başladığında sevenlerimiz bize eşlik etmek işin piste doluştular.

Müzik bitti, dansımız bitti ve karşılıklı durup birbirimize baktık. Tüm konukların yoğun ilgisine inat şaşkın ve heyecanlı bakışlarımız buluştu. Benim mavi gözlerim onun yeşil gözlerinde kaybolurken yüreğim mutluluktan eriyordu. Yiğit'in derin bir soluk alıp 'Perim' diye fısıldaması belimdeki titreşimi harekete geçirdi.

Uzanıp yeniden alnımdan öptü. 'Sonunda benimsin!" derken sesi boğuktu.

"Sonunda seninim! Daima da senin olacağım!"

Alkışların arasında Yiğit beni masamıza sürüklerken geniş sırıtışı tüm yüzüne yerleşmişti. Orkestra şimdi hareketli müzik çalıyordu ve anında, çoğunluğunu gençler oluşturduğu misafirlerimiz pisti doldurmuştu.

"Herkes geldi, değil mi?" diye sordum Yiğit'e dönerek.

"Evet. Gelemeyenler de sevgilerini gönderdiler. Birçoğunun mesajları geldi."

"Kağan geleceğine söz vermişti, gelemedi sanırım," dedim üzgün sesle. Kağan'ın düğünümüze gelme hakkı en başta ona aitti. Bizi bir araya getiren ana karakterlerden biriydi. Kanser tedavisi gören annesi ağırlaşmış olmalıydı. Gelmemesinin başka bir açıklaması olamazdı. Öyle olmamasını diledim içimden.

"İşi çıktı," dedi ve düşündüğümü doğrularcasına bakışlarını benden kaçırıp meydanda oynayanlara çevirdi. Kalbim istemsizce zıpladı. Genç yaşta annesini kaybedecek olan Kağan'a sabır dilemekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

Bu sırada orkestra sustu, tulum başladı. Gençler, kızlı erkekli gençler yol boyunca oynadıkları az gelmiş gibi daha da coşmuş halde pistti ayağa kaldırmışlardı. Enerjilerine hayran olmamak mümkün değildi. Asude yine Zekiye'nin eşliğinde horona girmişti. Bir ara halaydakiler 'enişte!' diye bağırmaya başlayınca Yiğit kayıtsız kalamadı. Ayağa kalkarken beni de peşinden sürükledi.

Gelinliğimin eteklerini tutarak halaya girdiğimde büyük bir alkış başladı. Serpil bana yardım için diğer yanıma gelirken eteklerimi tutuyordu. Böylece eteklerime basma endişem başlamadan sona ermişti.

Bütün dikkatimi onların oynadığı oyuna yoğunlaştırdım. İki üç adımdan sonra artık onlara uymayı birazcık da olsa başarmıştım.

Hasan amca ile Yaşar amca, Reşat babayı horona çekiştirerek oğlunun yanına soktular. Adamın otoriter duruşu bu horonla yerle bir oldu. Diğerleri gibi kendinden geçercesine oynuyordu.

Tam yorulduğumu ve horondan çıkmak istediğimi Yiğit'e söyleyeceğim an tulumcu sustu. Herkes anında dağılmaya başladı ve kenara çekildi. Biz neden oturmuyoruz diye Yiğit'e baktığım an orkestradan bir müzik yükseldi. Harmandalı çalıyordu. Sonra sahneye zeybek kıyafetli bir erkek girdi. Kollarını tüm heybetiyle yukarıya bir kartal kanadı misali kaldırmış, tüm coşkusuyla narasını atarak piste çıkmıştı. Kalbim şaşkınlık ve heyecanla atmaya başladı. Bu da ne demekti?

Lisede okul folklorundaydım ve bir dönem ege halk oyunlarını oynamıştık. Unutmadığımı biliyordum, ben neden karşılık vermeyeyim diye düşündüm. Kısa bir an bocalamayla Yiğit'e baktım, beni yine şaşırtabilmenin verdiği gülümseme yakışıklı yüzüne yerleşmişti. Gülüşüne karşılık verdim, sonra oynamakta olan efeye döndüm. Hiç tereddütsüz zeybek oynayan genç delikanlının karşısına geçtim.

Karşımda oynayan genç delikanlının kim olduğunu bil-

miyordum, ilgilenmiyordum. Nereden sonra bir dürtü beni ona bakmaya zorladı. Tüm heybetiyle karşımda oynayan bu delikanlıdan dolayı şaşkınlık dolu bir çığlık attım. Bu Kağan'dı!

Tüm gece beni laflarıyla oyalayan Yiğit bu sürprizi hazırlamıştı. Kağan benim şaşkınlığıma genişçe sırıttığı halde milim şaşmadı, karşımda dimdik oynuyordu.

Onun gibi yapmaya, şaşkınlığımı üzerimden atmaya, oyunuma odaklanmaya çalıştım. Kağan tam bir efe gibi giyinmişti. Duruşuyla görüntüsünü tamamlıyordu; asil ve gururlu. Duygu yoğunluğundan dolayı göğüs kafesimdeki kalbim kabına sığamıyor, gözyaşlarım akmak için büyük mücadele veriyordu. Tüm bu yaşadıklarım Yiğit sayesinde gerçekleşiyordu. Onu sevdiğime, ona hayran olduğuma bir defa daha karar verdim. Sürprizlerle, mucizelerle dolu bir adamdı.

Kağan karşımda tüm marifetini sergilerken sadece ona uymaya çalışıyordum. Oynamaktan ziyade onu izlemeyi yeğlerdim, mükemmel oynuyordu. Misafirlerimiz dahi pür dikkat bir durumda Kağan'ı izliyorlardı. Herkes ona ve oynadığı oyuna hayran kalmıştı. Ne zaman ki müzik susup da ortalık sessizliğe gömüldüğünde Kağan'a, iki kolu havada bana gülen gözleriyle bakan delikanlıya bakmayı akıl edebildim. Gözyaşlarım gurur ve memnuniyetle akmak için çırpına dursun, iki adım mesafeyi koşarak Kağan'a sarıldım.

"Kağan! İnanamıyorum!" mutlulukla ciyakladım.

"Tekrar tebrik ederim," derken kollarını bana sarmıştı, duvağıma bir zarar vermemek içinde ayrıca bir çaba içindeydi.

Yiğit yanımıza gelmişti. "Sürprizimizi nasıl buldun?" diye sordu.

"Mükemmel! Seninleyken her adımımı atarken bundan sonra ne yaşayacağımı heyecanla bekleyeceğim."

Yiğit iyice yanıma yaklaşıp kulağıma eğildi. "Umarım bu heyecanın hiç kaybolmaz," diye fısıldadı. Hafifçe başımı kal-

dırıp gözlerine baktığımda mutluluk ve beklenti dolu bakışlarını gördüm.

"Ben de bu dileği diliyorum," diye cevap verdim.

"Hadi gel, biraz dinlenmeye ihtiyacın var," dedi ve beni masamıza sürükledi. Kağan da ardımızdan geliyordu.

Zeynep ile Asude masamızda oturuyorlardı. İnci ile Serpil de hemen yanlarına ilişmişlerdi.

"Çok güzel oynadın," dedi İnci bana. İnci'nin samimi itirafı kızarmama neden oldu. "Teşekkür ederim," dedim memnuniyetle.

İnci'nin benim hakkımdaki düşünceleri değişmiş gibiydi. Ya da gerçek duygularını saklayabilecek kadar iyi bir oyuncuydu, gerçeği anlayabilmem için zamana ihtiyacım vardı.

Kızlar yerlerinden kalkıp bizim oturmamız için kenara çekildiler. Yiğit sandalyemi tutup oturmam için yardım etti, ardından kendisi oturdu.

Birileri hemen bir sandalye bulup Kağan'ın oturmasını sağladı. Masamızın neredeyse tüm çevresi dolmuştu. Asude, hiç tereddütsüz Kağan'ın yanına geçti, onunla tanışmak için sabırsız gibiydi. Anlaşılan o ki Kağan, kuzenimin kalbini fethetmişti.

Yakışıklı bir delikanlıydı ve efe kıyafetleri içinde daha bir karizmatik olmuştu. Bu, Asude için her şey demekti.

Bütün dünyayı kasıp kavuran, kitapları sinema filmine çevrilen kahramanının -Alacakaranlık serisi- posterlerinden odasının gerçek duvar rengi görünmüyordu. Bu hevesinin ne kadar daha süreceğini hepimiz merak içindeydik. Ve Kağan, bu hayranlığa son verecek gibi görünüyordu.

Gerçi Kağan o filmdeki kahramanı andırıyor gibiydi. Hatta o kahramandan daha yakışıklıydı. Genç delikanlı, bunun bilincindeymiş gibi son derece rahat ve vakurdu.

Yiğit

Bu nasıl bir güzellikti böyle! Her baktığımda daha bir âşık olduğum tapılası kadın... Her baktığımda kalbimin göğüs kafesimde biçare çırpınışlarına neden olan kadın... Her dokunduğumda elimi yakıp bedenime bal gibi akan kadın... Her soluğumda kokusundan dolayı duyu yetimi yitirdiğim kadın... Artık benimdi, artık onundum.

Gelinliğin içinde bir içim suydu. Periden güzel, yıldızlardan parlak, güneşten daha sıcak bu kadın artık benim kadınım, karımdı. Benim helalimdi. Beyaz duvağının altında mavi gözleri eşsiz sular gibi parlıyordu. Yaşadığı şaşkınlık ve mutluluk çoktan gözlerine ulaşmış, mutluluk tahtında sefa sürüyordu. Kağan'la harmandalı oynarken ki asil duruşu ona olan hayranlığımı daha da artırmıştı. Onun gibi bir varlık dünya üzerinde yoktu. Ve bu güzel varlık sonsuza dek artık benimdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Güneş

Yiğit'in tulumcu arkadaşı Ahmet, kemençesiyle başka bir ezgiye başlamıştı. Bakışlarımız ona çevrildi, arkadaşı beklenti içinde de Yiğit'e bakıyordu. Yiğit izin isteyip kalktı. Pistin ortasına iki sandalye konmuş, birinde Ahmet oturmuşken diğerine de Yiğit oturdu. Neler olacak diye beklenti ile onları izlemeye başladık.

Yiğit, Ahmet'in çaldığı ezgiye Lazca sözleriyle eşlik etmeye başladığında bütün misafirler sustu. Lazca anlayanlar hafifçe tebessüm etmeye başlamışlardı. Yiğit her ne söylüyorsa benimle alakalı olmalıydı. Çünkü misafirlerin Lazca anlayanları, bir bana bir Yiğit'e bakıyorlardı. İnci, ağabeyinin boş bıraktığı sandalyeye oturup bana söylediğini çevirmeye başladı. İnci'nin her çevirdiği cümle beni şaşırttığı gibi heyecanlandırıyordu.

Dağî purki, nakelen moxti,
A ya mi3vi nakonore?
Guyis daçxuri delemibxi,
Si nam svaşi peri ore? [44]

Sevda iyu zuğa daxis
A efsane gişkuni?
Mati si sevda viri,
Si nam svaşi peri ore? [45]

Karadeniz efsanesi!

Bu dörtlükler benim için!

Binlerce karışık duygunun harmanlamasıyla gözlerimin yandığını hissedebiliyordum.

Yiğit bana daha efsaneyi anlatmadan önce dile dökmüştü bu dörtlükleri. Bunu ezgilerinden anlıyordum. İstanbul da bir gece bahçede kollarında dans ederken bu sözleri mırıldanmıştı.

Şarkısının tüm sözleri bana özeldi, beni ilk gördüğü anla ilgiliydi. Kalbim heyecanla hızlıca çarpmaya başladı. Tüm gece tutmaya çalıştığım gözyaşlarım artık beni dinlemiyordu. Mutluluk yaşlarım yanaklarımdan süzülürken her iki elim hafifçe sıkıldı; Zeynep ve İnci beni yüreklendirmeye, yaşadığım duyguya rehber olmaya çalışıyorlardı.

---

44 Dağ gülü, nereden geldin
Söylesene nerelisin?
Ateş düşürdün yüreğime
Sen hangi yerin perisisin?

45 Deniz sevdalanmış dağa
Bir efsane bilir misin?
Ben de sana sevdalandım
Sen hangi yerin perisisin?

Yanına gitmeliydim, onun gerçekliğine somut olarak ihtiyacım vardı. Yanına gitmek için yerimden kalktım. İnci ile Zeynep hemen bana yardım etmek için hareketlendiler. Yiğit şimdi ikinci dörtlüğün sonunda ayağa kalkmış, beni karşılamak için bana doğru geliyordu. Alkışların arasında birbirimize kavuştuk. Ahmet'in müziği bitirmeye niyetli görünmüyordu. Yiğit, durumun farkına varmış, şaşkınlıkla arkadaşına bakıyordu.

Bozo, toliskani zuğaşi rengi,
Biçi toliskani dağîşi yeşili.
Amani mo naşkum e biçi,
Nusa mayan ham peri. [46]

Ahmet, Yiğit'in söylediği ezgiyle müziğine devam etti. Yiğit arkadaşının sözlerini çevirirken kendisi de son derece şaşkındı. Arkadaşı sözlerini bitirdiğinde Yiğit arkadaşının omzunu minnetle sıktı.

"Sağ olasın, cuma!" dedi. 'Cuma' kardeş demekti. Bunu şirketlerinin isminden dolayı biliyordum.

Sonra Mustafa yanımıza geldi. "Ahmet, vur bi Hemşin havası!" dedi coşkuyla. Mustafa, benim ve Yiğit'in kolundan tutup Ahmet'in çalmaya başladığı tulumla sallanmaya başladı. Ben de onlara uymaya çalıştım. Yiğit'in ve Mustafa'nın ayaklarını takip etmeye çalışıyordum. Daha iki adım atmadan, saniyeler içinde halay dolmuş, yetmezmiş gibi iki halka iç içe geçmişti.

Bizden sadece Asude bu halaya girmişti. Halayın başındaki delikanlı coşkuyla "Gelin içun," diye tempo tutuyor, ardından tüm oynayanlar "Ahha!" dedikten sonra halay başı

46 Kız, gözlerin denizin mavisi
Oğlan, gözlerin dağın yeşili
Sakın bırakma oğlum
Bize gelin olsun bu peri.

"Damat içun," diye devam ediyordu. Bir ara yetmezmiş gibi "İstabulliler içun, gelin ile damadun kavuşmasi içun," diyor, ardından da başka çığlıkları takip ediyordu.

Coşku mükemmeldi. Horon oynayanlar mükemmeldi. Asıl önemli olan tulum çalan Ahmet mükemmeldi. Kendi çaldığı müziğin ahenkle eğilip bükülmesi ise görülmeye değer bir görüntüydü.

Artık yorulduğumu düşünmeye başladığım an imdadıma Serpil yetişti. Yiğit'i halayda bırakıp masaya dönerken eşlik etti. Oyunun ritmi anbean artıyor, hiç kimse bundan şikâyet etmediği gibi son derece mutlu görünüyorlardı. Kendilerinden geçmiş gibiydiler.

Susamıştım ve masama konan meyve suyunu kana kana içiyordum. İnci, yorulmuş olacak ki halaydan ayrılıp yanımıza gelmişti. Yanakları al al olmuştu. Güzel yüzü gevşemiş, mutlulukla parlıyordu. Yanıma otururken yapmacık olmayan gülüşüyle bana döndü. Tüm samimiyetiyle "Nasılsın, yenge? Yorulmadın değil mi?" diye sorduğunda ilk an şaşırdım. İnci bana hiç yenge diye hitap etmemişti.

"Teşekkür ederim, İnci. Ben iyiyim."

Gözleri neşeyle parladı. "Sevindim. Çünkü düğün daha yeni ısınıyor." Yüzüm nasıl bir şekle girmişti bilmiyorum, tepki olarak kıkırdadı.

Horona giren hevesini alıyor, yorulunca ayrılıp yerine başkasına bırakıyordu. Halaya yeni girenlerden genç bir kadın Yiğit'in elini tutup oynamaya başladı. Kadının Yiğit'e doğru kaçamak bakışını gördüğüm halde umursamadım. Bana göre olağan dışı bir durum yoktu. Ama benim gibi düşünmeyen, halaydan yeni ayrılan, saatlerdir oynamaktan yorulmuş İnci, beni de sürükleyerek horona girmek için hareketlendi. Anlaşılan iddiasını gerçekleştirme niyetindeydi; Yeni ısınmaya başlıyordu!

Şaşkınlığım had safhadaydı. Neler oluyor, diye düşün-

meye fırsat kalmadan İnci bizi Yiğit ile o kadının arasına soktu. Yiğit'in elinden tutarken İnci o kadının elinden tutmuştu. Sonra kadının alayla güldüğünü gördüm. Neler olduğunu anlamış değildim ve bunun açıklamasını daha sonra İnci'den alacaktım.

Yiğit olanlardan habersiz gibi yine aynı coşkuyla horon oynamaya devam ediyordu. Hele ki ben yanına geldiğimde coşkusu daha da artmıştı.

O kadınla Yiğit arasında geçmişe dayalı bir konu olmalıydı. İnci'nin bu kadar aşırı tepkisi başka türlü açıklanamazdı. Öncesinde kadının Yiğit'e bakışı da farklıydı. Ne olabilirdi? Kıskanıyor muydum? Ama kıskanmam gereken bir durum yoktu, her şekilde bana aşkını ispatlayan bu adamın bir ilişkisi olabileceğine ihtimal vermiyordum. Karamsar düşünceleri bir tarafa itip bu güzel gecemizin tadını çıkarmaya karar verdim.

Yiğit benim için otantik düğün organize etmişti. Bu müthiş bir şeydi. Doğu Karadeniz'in ve Ege'nin senteziyle bezenmiş bir düğünün her anı elbette ki kayıt altındaydı. İleride çocuklarımıza gösterebileceğimiz fotoğraf ve görüntüler işin uzmanları tarafından hazırlanıyordu.

Babam tüm gün ve gece çok yorulduğu için erkenden ayrılmak zorunda kalmıştı. Yanımıza gelip -her ne kadar gitmek istemiyor gibi bakarken- gitmek için izin istediğinde vedalaşmak zorunda kalmıştık. Zeki'nin yardımıyla oteline geri dönmüştü. Ertesi gün yeniden göreceğim için içim rahattı. Gönül rahatlığıyla babamın gitmesine izin vermiştim.

Düğünümüz son hızıyla devam ediyordu. Yine soluklanmak için masamızdaydık. Bu sırada oturdukları sandalyelerini sırtlayan yaşlı kadınlar horon oynayan guruba gelip pistin ortasına kuruldular. Başları yöreye özgü şekilde bağlanmıştı. Nasıl bir ritüel geçekleşecek diye merakla izlemeye başladım.

Tulumcu Ahmet bu defa tulumuyla ağır ezgilerine başladı. Bu kadınlar önce Lazca, ardından Türkçe atma türkülere başlamışlardı.

Lazcayı anlamıyordum ama misafirlerin yüzlerinde geniş gülüşleri yerleşmiş halde izlemeleri beni eğlendiriyordu. Atma türküye seyircilerin içinden eşlik eden bile vardı. Bunlardan biri Yiğit'le horon oynarken İnci'nin beni çekiştirip aralarına girmemize neden olan genç kadındı.

Dağlarun arasinden
Bulan eyy dere bulan
Sevdum da alamadum
Çor olsun sebep olan

Genç kadın bu dörtlüğü söylerken izleyenler arasında fısıldanmalar oldu. Yiğit'in yanımda gerildiğini hissediyor ama neye yormam gerektiğini bilemiyordum. Bir şeye yormam gerektiğini de bilmiyordum.

Sevdaluk alin yazin
Boyle yazilmiş yazin
Belçi soni hayirdur
Bilinmez soni bazi

Bu dörtlüğü diyen İnci'ydi. İnci'nin de böyle marifeti olduğunu bilmiyordum. Az önceki kadın ise bu cevaptan memnun olmamış gibi yüzünü buruşturduğu halde devam etti.

Dere celiyi dere
İki taştan bir yere
Al beni cotur dere
Yarumun olduğu yere

İlginçtir ki bu defa Mustafa bu atışmaya dâhil olmuştu. Sözlü savaşın tam ortasında kalmış gibi hissediyordum.

Kaderler hep aynidur
Çekmeye razi isen
Bu hayat hep boyledur
Biraz da cazi isen

Genç kadın Mustafa'nın dörtlüğünden sonra daha bir şey söylemedi, söyleyemedi. Aslında söylemeye niyetliydi ama yanında oturan kadın buna engel olmuştu. Herkesin görebileceği şekilde baldırını dürtmüştü. Yanındaki kadına öfkeyle baksa da sessizliğe gömülmüştü. Atma türkü faslını geçme adına Ahmet yeniden hareketli ezgilere geçti. Böylece tüm horoncular yeniden piste doluştular.

Yiğit

Neden? Bu kadın bu geceyi mi bulmuştu? Perimin aklında olmayanı aklına sokarcasına dörtlükleri sıralarken nefesim kesilmişti. Mustafa gerekli cevabı vererek engellemiş olsa da perimin kaşlarını şüpheyle çatmasını engelleyememişti. Ne düşünüyordu? Aklından neler geçiyordu delicesine merak ediyordum.

Ya Selime'ye ne demeliydi. Mutluluğuma gölge düşürme hakkını nereden buluyordu? Ona hiçbir zaman umut vermemiştim. Onunla tek kelime bile konuşmamıştım ki nasıl ümit verdiğimi iddia edebilirdi. Aynı köyün kızıydı. Bunda olağan dışı bir durum yoktu. Ama Selime öyle düşünmüyor olmalıydı ki asker ocağında ailemin haberiyle taş kesilmeme neden olan şeyi yapmıştı. Bana kaçmıştı!

Aileme kendimi ifade edene kadar akla karayı seçmiştim. Ona umut verdiğimi söylüyorlardı ailem ısrarla. Nasıl bir umut verdiğimi sorduğumda ise Kazım Koyuncu'nun bizim evden yükselen şarkılarıyla demişlerdi. İnanılır gibi değildi.

Düşünmeye bile gerek duymadan, tereddüt bile etmeden ailesine geri göndermelerini istemiştim. Ailem önce karşı çıkmıştı. Kızın adı kırılacak, demişti annem. Kendi aklına uyup da kaçarken düşünseydi, demiştim öfkeyle anneme.

Babam ona, "Yiğit askerden gelsin, karşılıklı oturur konuşursunuz. Telli duvaklı gelin gelmek varken böyle kaçmak ne sana yakışır ne de bize düğün derneksiz gelin getirmek yakışır," demişti. Selime çaresizce boyun eğip ağabeyine haber verilmesine müsaade etmişti.

Elbette ağabey İmdat, bu utancı kaldıramadığı için sırf kardeşini cezalandırma adına yaşlı bir adama vermişti. Ben askerden gelene kadar Selime çoktan yuvasını kurmuştu. Böyle olmasaydı bile ben yine de Selime ile evlenemezdim. Sevmediğim biriyle nasıl bir hayat sürebilirdim ki!

Şimdi ise yaşlı kocası öldüğü için özgür bir kadındı. Bir evladı olan özgür bir kadın... Özgürlüğüne güvenerek bu dörtlükleri rahatça söyleyebilmişti. Selime'nin kuyruk acısı buydu; yaşamak zorunda kaldığı hayatın acısını çıkarmak istiyordu. Onu reddettiğim için bunların başına geldiğini düşünüyordu. Belki kendine göre haklıydı.

Selime'nin delici bakışları Güneş'in üzerine dokunup dururken bana olan öfkesini ondan çıkarmak ister gibiydi. Buna cesaret eder miydi? Dağın ve denizin efsanesindeki bulut Selime mi olacaktı?

Buna izin vermezdim. Ne yapabileceğini kestirmek güçtü. Onu hafife almaya niyetim yoktu.

Güneş

Gecenin ilerleyen vakti olmasına rağmen kimsenin düğünden ve halaydan kopma gibi bir düşüncesi yok gibiydi. Yorulmuştum, ruhen değil ama bedenen yorulmuştum. Topuklularımdan dolayı ayaklarım isyan halindeydi. Bir ara

-gelirken yolda giydiğim- düz ayakkabıları giyinsem bile ayaklarımın isyanı ısrarla devam ediyordu.

"Yoruldun, değil mi?" diye sordu Tülay.

Bu benim düğünümdü. Sızlanmaya hakkım yok, diye düşünüyor olsam da "Biraz," diye itiraf etmeden duramadım.

Tülay ile olan konuşmamıza kulak misafiri olan Serpil "Birazdan seni odana çıkaracağız," dedi hemen yanımızda. Kalbim bu sözlerinin ardından zıpladı. Sonunda Yiğit'le yalnız kalabilecektik. Heyecanımdan dolayı kızarmamın önüne geçemedim. Yaşadığım gergin heyecanı gören masamdaki sevdiklerim kıkırdadılar.

Meraklı bakışlarım düğün meydanına kaydı. Yiğit ve arkadaşları kendilerinden geçmişçesine horon oynuyorlardı. Bu esnada Yaşar amcanın eşi Fatma yenge ve teyzem yanıma geldiler.

"Hazır mısın kızım?" diye sordu teyzem. "Seni odana çıkaracağız." Sanki kaynar kazanın içine düşmüş gibi hissettim ve bu yüzden daha da kızardım. Fatma yenge garip tepkime kıkırdamayla cevap verdi.

Bir koluma teyzem, diğerine Fatma yenge girerken titreyen dizlerimle ayağa kalktım. Horon gurubunun ortasındaki Yiğit'le göz göze geldim. Kalbim yüzünün aldığı şekilden dolayı hopladı. Anlamıştı! Beni odamıza götürmek için kaldırdıklarını anlamıştı. Gözleri heyecanla parlasa da karışık yüz ifadesiyle bana bakarken oynadığı horonun adımları sekteye uğradı. Hemen yanındaki Mustafa bunu fark etti ve geniş gülümseme yüzüne oturdu. Telaşla başımı çevirdim.

Yiğit'ten yana tekrar bakmamaya çalışarak masadan ayrıldım. Zeynep ile Tülay peşimizdeydiler.

Evin eşiğinde anneannem ile kayınvalidem bizi bekliyordu. Kayınvalidemin gözleri mutluluktan parlarken anneannemin gözleri aksi bir duygudan dolayı nemliydi.

Eğilip anneannemin eline uzandım. Çocukluğum boyunca aşina olduğum elinin kokusu genzimi doldurdu.

Geri doğrulurken yaşlı gözleri buruk mutlulukla parlıyordu. "Allah mutlu etsin, yavrum!" dedi titreyen sesle.

Konuşmaya cesaretim yoktu, suskunluğu seçtim. Ama neler hissettiğimi anlatmak için gözlerinden gözlerimi ayırmadım. Onlardan ayrılacağım gerçeğini şimdi anlamıştım. Artık hayatımın bundan sonraki akışında uzaktan yer alacaklardı. Elimde olmadan hıçkırdım.

"Bu cecede ağlamak olmaz!" dedi arkamızdan bir ses, Safiye halaydı. "Uğursuzluk ceturur," diye devam etti. "Aileni kaybetmeyisin çi, yeni bi ailen daha oldi."

Yine sessizliği tercih ettim, haklıydı. Kayınvalidem yanımda hareketlenince bakışlarım ona kaydı. Kederli gözlerle yüzüme bakıyordu. Yaşlı kadın benim neler hissettiğini anladığını o an anladım, o da geçmişti bu acı deneyimden.

Bakışlarımız buluştuğunda yüzü anlayışla yumuşamıştı. Birinin 'geç oldu' dediğini duyduğumda hareket etmem gerektiğini anladım. Kapının eşiğinde duran kayınvalidemin eline uzanıp öptüm. Sanırım bunu yapmamı bekliyordu ki yüzü daha da gevşedi.

"Allah mutluluğunuzu daim etsin, yavrum," dese de yanıtlayamayacak kadar heyecanlı ve yüreğim doluydu.

Eve, yeni yuvama dörtlü koruma eşliğinde girdim. Merdivenlerden yukarı çıkarken dışarıdan müziğin sesi bize kadar geliyordu. Nasıl bir gerdek gecesi geçirecektik, yoksa bu eğlence sabaha kadar mı sürecekti? Ben bu sorularla cebelleşirken odamın kapısına kadar geldik.

Fatma yengenin ikazıyla 'Bismillah, diyerek odaya girdim. Pencerenin önündeki koltuğa çekiştirdiler. Oturur oturmaz ayaklarımı çıkardım, müthiş sızlıyordu.

"Güneşciğim!" dedi çekinerek Fatma yenge. Çekineceği ne olabilir diye merakla yüzüne baktım. Çekimserliği yüzüne yansımıştı.

"Efendim yengeciğim, bir şey mi oldu?"

"Şey..." diye başladığı halde sonunu getiremedi.

Onun yerine teyzem araya girdi. "Kızım, seni hazırlamamamız gerekiyor," dedi rahatsızca.

"Nasıl hazırlamak?" dedim şaşkınlıkla. Dörtlü korumamın mahremiyetimi geri vermeye niyetleri yok muydu?

"Oje falan..."diye çekinerek araya girdi Fatma yenge.

"Neden?" diye sormadan yapamadım. Oje diye nitelendirdikleri bir parlatıcıydı. Göze batacak bir şey değildi ki.

"Elbette ki abdest için," dedi teyzem, sorumun yersiz olduğunu anlatmak ister gibi.

"Ah!" derken yine kızardım. Nasıl düşünemedim, derken kendime kızıyordum. Zeynep aseton şişesiyle yanıma gelip ojelerimi çıkarmaya başladı.

"Altınları da çıkaralım," dedi teyzem. İşte bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Fatma yenge ile teyzem hummalı bir çalışmanın içine girdiler. Gece boyunca takılan inci küpelerim haricinde tüm takıları çıkardılar. Zeynep'in deyimiyle ayaklı kuyumcuya dönmüştüm. Tüm takıları büyük bir kutuya koydular ve kutuyu aynamın önüne bıraktılar. Aynanın önünde daha önce görmediğim bir ahşap kutu daha duruyordu. Oymalı ahşap kutu göze çarpmasın gibilerden küçük bir el havlusu ile örtülmüştü.

Gelinliğimi çıkarmam için kimse teşebbüs etmiyordu, sanırım bunu Yiğit'e bırakmayı yeğlemişlerdi. Onların karşısında yeterince utandığımı düşünüyordum.

Serpil, giyeceğim geceliği intizamla katlayıp yatağımın üzerine bıraktı. Sonra dönüp beni izlemeye başladı.

Zeynep ojelerimin tümünü çıkarmıştı. Dört eşlikçim kendilerine düşen işi yapmışlar, çıkmak için harekete geçmişlerdi. Her biri bana sarılıp odayı terk ederken kalbimin ritmi artıyordu. Bakışlarımı hepsinden kaçırıyordum.

En son Fatma yenge çıkarken "Cesur ol!" dedi kulağıma.

Utançla başımı önüme eğmiş, gözlerim yerdeki halının ilmeklerini sayıyordu. Kimden geldiğini anlayamadığım hafif bir kıkırdamanın ardından odamın kapısı kapandı.

Artık odamda yalnızdım. Birazdan Yiğit gelecekti. Heyecanla sağa sola yürümeye, aynanın karşısına geçip nasıl göründüğüme, duvağımı düzeltmeye çalışıyordum. Tüm bu çabam heyecandandı.

Dışarıdan kulakları sağır eden silah sesleri duyulduğunda istem dışı zıpladım. Birden fazla kişi olmalıydı ateş eden. Olduğum odadan düğünün olduğu avlu görünmüyordu. Neler olduğunu kestirmeye çalışıyordum. Balkona çıkmak istemiyordum, aşağıdaki avluda birileri olabilirdi.

Ben bu çelişkiler ve endişelerle boğuşurken kapı hafifçe vuruldu, ardından çok ağır bir şekilde aralandı. Kim olabilir, diye merakla kapıya baktım, biraz da endişeliydim.

Tam kapının karşısında duruyordum. Kapı ardına kadar açılmış, Yiğit tüm yakışıklılığıyla kapının eşiğinde duruyordu. Eli halen daha kapının tokmağındaydı.

Bakışları hiç tereddütsüz beni buldu. Mutluluk ve heyecan gözlerinde okunuyordu. Onun yakışıklılığından dolayı nefesim tıkandı. Az önceki silah sesinin yine başka bir coşkunun işareti olduğunu o an anladım. Yiğit'i gerdek odasına gönderdiklerinin işaretini veriyorlardı. Yine kızardım.

Yiğit

Düğün dağılmıştı. Şimdi sadece ev ahalisi ve Güneş'in teyzesi ve kuzeni Zeynep'i götürecek araba kalmıştı. Zeki onları eve götürmek için bekliyordu.

Mustafa, Zeki ve düğünümüze müzikleriyle renk katan arkadaşım Ahmet'in eşliğinde sabırsızlıkla perime kavuşma anımı bekliyordum.

Babamın ve amcalarımın, Hasan amcamın evinde durum

değerlendirmesi yaptıklarını biliyordum; Kim gelmiş, kim gelmemiş diye. Kız kardeşlerim ve diğerleri mutfak kısmında başka bir telaştaydılar. Birazdan, benim odaya girmemle ev tamamen sessizliğe gömülsün diye işleri aceleye getirmeye çalışıyorlardı.

Fatma yenge usulca gelip kulağıma "Yengeciğim?" diye fısıldadı. "Peri kızını odasına çıkardık, seni bekliyor," dedi. Yüzünde samimi ve sıcak gülümseme vardı. Gülüşüne karşılık vermek için kendimi zorladım.

Çünkü düğünden kalanları toparlayan Emine abla, Seyfi amca ve yakın akrabalarımız, yengemin yanıma gelip kulağıma fısıldadığı şeyi biliyorlarmış gibi bir sırıtış yüzlerine oturmuştu.

Mustafa, gün boyu sağdıçlığımı yaptığı gibi şimdi de gergin bekleyişime yoldaşlık ediyordu. Gerginliğimi atmak için durmadan konuşması, sakinleşmem yerine daha çok gerilmeme neden olmuştu. Ne söylemişti onu bile hatırlamıyordum. Yengemin gelmesiyle Mustafa'nın soluk bırakması gerginliğimden gerildiğini anlamama yetmişti.

Ayağa kalkarken yan yan Mustafa'ya baktım. Kuzenim ise herkesin duyacağı tonda "Darısı başımıza, kardeşim," dedi sırıtarak. Mustafa'dan böyle bir çıkış beklemiyordum. Her durumda bekârlığa inanan kuzenime ne olmuştu merak ediyordum. Ama bunu sormanın ne zamanıydı ne de bende o ruh hali vardı.

Halam evden çıkmış, telaşlı adımlarla yanımıza gelmişti. "Hade oğul " diye beni eve doğru sürükledi.

Sonunda, diye düşünürken arkadaşım ve kuzenlerim sırtıma vurmaya başladılar. Ağza alınmayacak birkaç nasihatten sonra kendimi eve atabildim. Silah sesleri ve sağdıç Mustafa adımlarımı takip ediyordu.

Mustafa'yla merdivenleri çıkarken halam elindeki mendili gösterip "Düğümleri de çözdüm," dedi muzaffer bir edayla.

Dik dik yüzüne baktım. Öfkelenmiştim. Israrla bunları yapacağını söylerken hiçbir şeyi tesadüflere bırakmayacağını eklemişti. Yine de yapacağına ihtimal vermemiştim. Masumane bakışı öfkemi unutup gülmeme neden oldu.

Merdivenlerin yarısında Güneş'in teyzesi ile burun buruna geldik. Utanmıştım. Daha doğrusu, herkesin yüzünde ben biliyorum ifadesi teyzesinde de vardı ve bu beni rahatsız etmişti.

Basamaklar bitip odaya giden koridorda adımlarımı atarken 'Ya Güneş, diye düşünüyordum. O neler yaşıyordu iç dünyasında. Kim bilir kulağına neler fısıldamışlardı.

Odanın kapısına gelip kapıyı hafifçe vururken Mustafa merdiven bitiminde bekliyordu. Daha fazlasında hakkının olduğunu düşünmüyordu. Tüm bu düğün süresi boyunca hiç beni yalnız bırakmamıştı. Ona borcumu onun düğününde ödeyecektim; Tabii bir düğünü olursa.

Usulca açtım. Perim, sırtı bana dönük, yatağın kıyısında oturuyordu. Kapının açıldığını anlayınca usulca döndü. Gözlerinde ürkeklik, kapıyı açmamla dehşete dönmüştü. Sonra utanıp başını önüne eğdi.

İşte o zaman anladım ki halamın arkamdan o malum mendili sallamış olduğunu. Halama sert bir ifadeyle bakarken halam umursamazca omuz silkip sırıttı. Güneş'in şaşkın bakışları ile göz göze geldim.

Yüzünü kapanan duvaktan hem şaşkınlık hem de durumun komikliğiyle eğleniyor gibi hafif bir sırıtış vardı.

Kapıyı halamın yüzüne kaparken içimi heyecan dalgası sardı. Yalnızdık. Heyecanımı yatıştırma adına derin bir soluk aldım ve usulca perimin yanına gittim. Karşı karşıya geldiğimizde kısa da olsa bir süre birbirimizi süzdük. Nefes kesici güzelliği başımı döndürüyordu. Onun da heyecanlı olduğu kesik-kesik nefes alışından anlaşılıyordu. Aman Allah'ım, diye düşündüm, bu güzellik, bu eşsiz varlık artık bana aitti.

Güneş

Yiğit'in arkasında bir hareketlenme sezdim, bakışlarım oraya kaydı. Safiye hala, Yiğit'in hemen arkasında elinde tuttuğu mendilin düğümlerini çözdüğünü anlatmaya çalışıyordu. Bu utanç vericiydi. İstem dışı tekrar kızarırken bakışlarımı utançla kaçırdım.

Yiğit benim baktığım noktaya bakmak için arkasını döndüğünde Safiye hala anında elindekini arkasında saklayıp ona bir şey yokmuş gibi gülümsedi. İlk aklımdan geçen, demek Yiğit'in bundan haberi yoktu, yoksa Safiye hala bunu saklamazdı, olmuştu.

Bu biraz rahatlamama neden olurken Yiğit tekrar bana döndü ve kapıyı halasının yüzüne düşündüğümden sert kapattı. 'Bu ne demek, diye düşündüm, yoksa biliyor muydu?

Şimdi odada iki heyecanlı kalp çarpıyordu. Yiğit ağır adımlarla yanıma gelip elini cebine attı. Duvağım yüzümdeydi. Cebinden çıkardığı kutuyu önümde açtı. İçinden ince zincire tutturulmuş, küpelerimle uyumlu inci bir kolye çıkardı. Zincirin kilidini açıp takmak için boynuma uzandı. Bunu yaparken daha yaklaşmıştı. Heyecanlı solukları yüzüme çarpıyor, nefis nefesi soluğumu tıkıyordu. Karnımın altındaki bildik kelebekler yeni bir maceraya yol almak ister gibi kanat çırpıyorlardı.

Kısa bir mücadelenin ardından kolyeyi takmayı başardı. Sonra duvağımı açmak için uçlarından tuttu. Yukarı kaldırırken başımı kaldırıp gözlerine baktım. Duvak yüzümden uzaklaşıp başımın gerisinde yerini alırken Yiğit'in yüzü bana yaklaşmıştı. Sağ kolu belime dolanmış bedenimi bedenine yaslamıştı.

Usulca alnımdan öptü.

"Yârenim!" derken buna inanamıyor gibiydi.

"Yârim," diye ona cevap verdim, durumumuzun gerçekliliğini kanıtlamak istercesine.

Neşeyle gülümsedi. "Bunu senin dudaklarından duymak ne müthiş!" diye itiraf etti.

Cesaretim geri gelmişti. Yüreğim taşarken "Seni seviyorum, kocacığım" dedim fısıltıyla.

"Hislerim aynı derecede, karıcığım. Sana bunu kanıtlayacağım," diye söz verdi. "Önce nereden başlamalı?" diye kendi kendine mırıldandı.

Kaçamak bakışları yatağa kaydığında istem dışı kalbim tekrar tekledi. Başımı hemen indirdim. Onun varlığı başımın dönmesine neden oluyorken üstüne bir de aklından geçenleri bilmek bin parçaya bölüyor, yerlere dökülüyordum. Dizlerim bedenimin ağırlığını taşıyamayacak gibi güçsüzleşmiş, diz bağlarım saydamlaşmıştı. Belimi saran kolu olmasa her an yere yığılacağıma inanıyordum.

Sol eli yanağımı hafif dokunuşlarla okşadı, çenemin altına geldiğinde hafifçe tutup yüzüne bakmam için kaldırdı. "Duş almak ister misin?" diye sordu nazikçe. Konuşmaya mecalim yoktu, başımı salladım. Güldü. "Benim de ihtiyacım var, bütün gece boyunca çok terledim. Önce sen gir," dedi.

Çok kibar, diye düşündüm.

"Tamam," desem de yerimden kımıldayamıyordum. Onun yeşil gözlerinin çekimi beni kendinden uzaklaştırmasını engelliyordu. Aramızdaki arzu dolu elektriğin titreşimini hissedebiliyordum.

Yine de ilk sıyrılan Yiğit oldu. Yaptığının ne kadar zor olduğunu anlatmak istercesine derin bir soluk aldı. "Sanırım bornoz ve havluların yerini biliyorsun." Hafifçe benden uzaklaştı.

Başımı sallasam da yerimden kıpırdayamıyordum. Titrek gülüşü yüzüne yerleşti. Gözleri zümrüt gibi parlıyordu şimdi. "Gelinliğimin düğmeleri..." diye mırıldandım. Bu defa çarpık gülüşü tüm yüzüne yayıldı.

"Büyük bir zevkle," dedikten sonra bedeninin temasını kesmeden arkama geçti. Gelinliğimin iliklerini olması gerekenden daha ağır bir şekilde açtı. Titreyen elleriyle açmayı bitirdiğinde usulca boynumdan öptü. "Ilık duş gevşemeni sağlayacak," diye kulağıma fısıldadı. Sonra beni bırakıp balkona çıktı.

Mahremiyetime saygı gösteriyordu. Ona bir defa daha âşık olduğumu hissettim. Serpil'in katladığı gecelik takımını yatağın üzerinden alıp banyoya girdim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yiğit

Sıcacık, arzuyla harmanlanmış yataktan çıktım. Yapmam gerektiğine inandığım, perimin beni affedeceğine inandığım eylemi gerçekleştirmek için ahşap oymalı kutuyu açtım. Dedemden yadigâr Lagant tabancasını kadife kaplı kutudan çıkardım. Bir antikaydı. Sadece özel anlar için kullanılmak üzere bu kutuda muhafaza ediliyordu. Bu özel anlardan biri de biraz sonra tüm köye duyuracağım ilandı.

Bekâret ilanı!

Zeynep'in referansına ve Güneş'in affına güveniyordum. Silahı bedenimin yanında tutarken yatağa döndüm. Açık kumral, sarıya yakın saçları dağılmış halde yatakta yatarken bana hayretle bakıyordu Güneş. Ne yapmaya çalıştığımı az çok tahmin etmiş gibiydi. Şimdi ona açıklamayı yapacak yüreğim yoktu, her an cayabilirdim. Söz verme sorumluluğu beni eziyordu.

Balkona çıktım. Tüm köy uyuyor gibiydi. Sabah namazı yaklaşıyordu, her zamanki gibi birazdan herkes kalkacaktı. Bu sabah bir farklılık olacak, ezandan önce benim silahımdan çıkan sesle gözlerini açacaklardı.

Silahı son kez kontrol ettim. Tam havaya kaldırıp tetiğe basacağım an ağaçların arasında, iki yüz metre kadar ilerideki Selime'nin ailesinin evinin penceresinde çok zayıf bir ışık gördüm. Daha çok yanan sigaranın huzmesi gibiydi. Biri camdan bizim evi izliyordu. Elbette bu Selime'ydi!

Karşılıksız aşkını içine gömemediğini dün gece çok güzel ifade etmişti. Şimdi de camda acısını perçinleştirmeye çalışıyordu. Sigaranın alevi bir an için güçlendi. Yeni bir nefes çekmiş olmalıydı. Onun için üzülmeyi, ona acımayı yıllar önce bırakmıştım.

Kararlılıkla silahı havaya kaldırdım ve tetiğe bastım. Tüm köy ilanımla inlerken sigara alevi anında yok oldu.

Güneş

Yaşadığım bu şey utanç vericiydi! Yiğit bana verdiği sözü tutmamıştı, tutamamıştı. Öfkeyle aynanın önünde duran kapağı açık oymalı kutuya baktım. Eğer o el havlusunun altındaki kutunun içinde beni utanç durumuna sokacak bir nesne olduğunu bilseydim hiç tereddütsüz o nesneyi balkondan aşağıya atardım.

Yiğit tüm sözlerine karşın, tüm güzel geçen anlara inat, yataktan kalkıp sabaha karşı balkona çıkmıştı. Çıkarken de o lanet kutunun içindekini almayı ihmal etmemişti. Sonra dışarıdan kulakları sağır eden, gecenin sessizliğini yırtan üç el atış yapmıştı.

Bekâret işareti!

Utanç verici!

O an ilk düşündüğüm şey, ben bu odadan çıktığım an insanların yüzüne nasıl bakacağımdı. Ailemin bu gece buralarda olmaması biraz rahatlamama neden olsa da önünde sonunda duyacaklardı.

Belki de değildi, diye düşündüm bir süre sonra. Onların

adetlerinde bu olduğuna göre bana bir ucubeymişim gibi bakamazlardı. Asıl ucube kendileriydi.

Durumun iyi yanından bakmaya çalıştım. Kanlı çarşafın elden ele gezmesinden, balkon veya pencereden asılmasından daha iyi, diye düşündüm bir zaman sonra. Anadolu'nun bazı kesimlerinde böyleleri de vardı. Bir nebze ferahlama!

Yoksa eskide mi kalmıştı oralarda da? Yeni bir sıkıntı dalgasıyla bedenim kavruldu; Utanç verici!

Onlarca çelişki içinde Yiğit'in balkondan geri dönmesini bekledim. Balkona çıkacağını ve bekâretimin ilanı için ortalığı ayağa kaldıracağını söylememişti. Söyleseydi, kesinlikle böylesi bir durumu izin vermezdim. Yoksa bu yüzden mi bir şey söylemek istememişti?

Aralık duran balkon kapısını açıp içeri girdi ve kapıyı kapattı. Barut kokusu burnuma geldiğinde istem dışı yüzümü buruşturdum. İlginçtir, odaya girdiğinden bu yana Yiğit hiç bana bakmamıştı. Daha doğrusu bakamamıştı. Bütün dikkatini elinde tuttuğu silaha yoğunlaştırmış gibi görünüyordu.

Eline silah yakışıyor mu diye düşündüm; kesinlikle hayır! Kullanmayı çok iyi bildiğini belli eden hareketlerle silahı kutuya geri koyarken hareketleri son derece doğaldı.

Düğünümüzün başlangıcından bu yana silah her an ortalıktaydı. Ne zaman fırsat bulsalar ortalığı inletmişlerdi. Bu silah, sadece eğlencelerinin içinde mi yer alıyordu, yoksa öfkelendiklerinde de ona ihtiyaç duyuyorlar mıydı?

Eğer böyle bir durum söz konusuysa durumum gerçekten vahimdi. Ben silahların gölgesi altında barınamazdım. Silahtan, kaba kuvvetten nefret ederken... Bunu Yiğit'le şimdi konuşmalıydım, yoksa geri dönülemez hatalar meydana gelebilirdi.

Silahı o lanet kutuya geri koyup kapağını kapattı. Sonra el havlusunu üzerine geri bıraktı, sanki hiçbir şey olmamış gibi! Yine hiçbir şey olmamış gibi bana döndü.

Gecenin izini yansıtan dağınık saçları alnını kapatmıştı. Yarım kol siyah tişörtün altında yine aynı renk eşofman altını gecenin serinliğine çıkmadan önce giyinmişti.

"Üzgünüm!" dedi üzgün sesle. Sesi gibi yüzü pişmanlıkla gerilmişti. "Sana verdiğim sözü tutamadım. Beni bağışla," diye af dilemeye çalıştı. Dudaklarından dökülen sözleri gibi yakışıklı yüzü üzüntüyle kararmıştı. Yine de gerçek duygularını yansıtıp yansıtmadığını kestiremiyordum.

"Bu silah hayatımızın her anında yer mi alacak?" diye sordum şüphe ve kızgınlıkla.

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Asla!" dedi hemen. "Silah bizim ayrılmaz bir parçamız gibi görünüyor olabilir. İnan bana, sadece eğlencelerimizde kullanırız." Sustu. Çapkın gülüşü yüzüne dokunur gibi oldu. "Bu bir daha olmaz diye söz veremem..." şüpheyle sözü nereye bağlayacak diye dikkatle yüzüne baktım. "Çocuklarımız olduğunda bunu kullanacağım," dediğinde istem dışı kızardım. Çocuklarımızın ilanı da bu silahla mı duyurulacaktı? Yüz ifadem nasıldı bilmiyorum ama onu güldürebilmiştim.

"İkimizin çocukları," diye fısıldadı sevgiyle. Yatağın kıyısına oturdu. Ellerimi ellerinin arasına alıp devam etti. "Sana ilk görüşte âşık olmuştum. Olmuştum olmasına da bunu aileme kabul ettirmem düşündüğümden zor olmuştu. Önce bana ve aşkıma inanmadılar. Sonra senin beni sevebileceğine inanmadılar. Tümünü karşıma aldığımda evde büyük bir tartışma yaşadığımı itiraf etmeliyim. Önüme bir şart koydular. Ancak bir şartla kabul edebileceklerini söylediler. Ben de istemeyerek boyun eğmek zorunda kaldım."

Soluksuz kalmışçasına "Şart mı?" derken bunu ben niye hissedememiştim diye düşünüyordum. Oysa aileyle ilk tanıştığım andan beri bana hep sıcak davranmışlardı. Şu an Yiğit'in söylediklerileyle hiç bağdaşmıyordu.

"Dinle beni, sözümü bitireyim," diye beni dizginlemeye çalıştı. "Ama sonra bütün bunların bir oyun olduğunu anla-

dım, beni oyuna getirmişlerdi. Onların tek arzuları; biricik oğullarını gönüllerince düğünlerini yapabilmekti. Blöf yaptıklarını geç de olsa anlamıştım ama onlara bir söz vermiştim ve yerine getirmem gerektiğine inanıyordum."

"Bana da bir söz vermiştin," dedim kırık sesle.

"Evet. Bu yüzden çok çelişki yaşadım. Sana adetlerimizin tümünü yaşatmak istiyordum. Şimdiye kadar keyif aldığına inanıyordum, çünkü aksi bir tepki göstermemiştin. Yine de seni benden daha iyi tanıyan birinden bilgi aldım. Düğünden önce bu konuyu Zeynep'le paylaştım. Sana bunu yaşatmadan önce senin ne tepki göstereceğine dair fikrini almak istedim."

"Ne yaptın!" diye çığlık attım. Sesim olduğundan yüksek çıkınca Yiğit ağzımı kapatmak için uzandı.

"Sessiz ol!" dedi panikle.

Eli ağzımı kapattığı halde "Zeynep seni kandırmış," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Zeynep'i gördüğüm yerde paralayacaktım. Benim hakkımda benim için nasıl karar verebilirdi, buna inanamıyordum. Peki, Yiğit buna nasıl inanabilmişti?

Kandırıldığını anlayan Yiğit karışık yüzle gözlerime baktı. Öfkelenmişti ama "Olanı geri alamayız. Zeynep'i bunun için huzursuz etmeye gerek yok," diye alttan almaya çalıştı.

"Benim için kararlar almasını artık engellemeliyim," dedim kesin dille. Yiğit bu çıkışıma yorumsuz kalmayı tercih etti. Tarık konusunu ima ettiğimi anlamış ve kızgınlığımın haklılığını kabul etmişti.

"Gecemizi Zeynep'i konuşarak bitirmeyeceğiz, değil mi? Yorucu ama unutulmaz güzel bir gün geçirdik, biraz uyuyalım mı?" diye sordu nazikçe.

Haklıydı. "Tamam," desem de bu tamamen ötelediğimiz anlamına gelmediğini vurgularcasına yüzüne baktım. Anlayışla gülümsedi. Başımı yastığa bırakırken yüzüme doğru eğildi. Gözleri şimdi birer yeşim taşı gibi parlıyordu. Başpar-

mağı alt dudağımı usulca okşarken çekici dudakları konuşmak için aralandı.

Konuşurken tatlı nefesi yüzüme vuruyordu. "Her sabah doğan ve akşam batan güneşi, gece çıkan ayı, gece ve gündüz yağan yağmuru, hayatın tüm güzelliklerini benimle bir ömür paylaşır mısın, perim?"

Kalbim coşkuyla zıplamış, göğüs kafesimde jöle kıvamı almışken karşılık verdim. "Seve seve."

Genç adamın yakışıklı yüzü gülüşüyle daha dayanılmaz oldu. Kalbim göğüs kafesimde umutsuzca çırpınmaya başladı. Güçlü elleri başımın iki yanından tuttu ve usulca eğilip başımın üstünden öptü. "Perim!" derken sıcak nefesi başımın üstüne vuruyordu. Hiç tereddütsüz kollarım beline dolandı.

Dakikalarca birbirimize dolanmış halde anın gerçekliğinin tadına vardık.

Odanın dışında, koridorda usulca gezen ayak sesleri kulağımıza kadar geliyordu. Sabah namazına hazırlık vardı.

Yiğit hemen yatağa girdi, kollarını uzatıp beni kendine çekti. Başucu lambasına uzanıp kapattı. Gözlerim ilk an karanlığa alışamasa da şafak vaktinin ilk zerrelerinin bize ulaşmaya başladığını fark ettim. Başım Yiğit'in göğsündeydi. Gözlerim şafağı takip ederken kulağım onun kalp atışlarını sayıyordu. Muhteşem bir ezgiydi kalbinin sesi. Bir zaman sonra günün yorgunluğuna yenik düştüm. Son hatırladığım Yiğit'in bana sıkıca sarılıp 'hiç ayrılmayacağız' diyen sözleriydi.

Sebahat Hanım

Evin içindeki bazı nefesler dışarıdan sabah ezanı sesi bekliyordu. Ama ondan önce başka bir ses daha...

Sabah ezanı vaktinden önce beklenen ilk ses duyuldu. Derin vadiyi, sarp uçurumları, ayak basılmamış ormanları, bu sesi bekleyen her hanede üç el silah sesi akıllardaki soruyu cevaplarcasına yankılandı.

Sebahat Hanım, yattığı yerden memnuniyet ve huzurla kocasına doğru döndü. Kocasının bir yerlerinde pireler uçuşuyordu; karısı gibi bir bekleyişte değildi. Oğlu mutlu olsun, itibarı artsın, ona yetiyordu.

Kocasının uyanmaya hiç niyeti yok gibiydi. Sebahat Hanım kocasını uyandırsa bile yaşadığı heyecanı paylaşamayacağını biliyordu. Görümcesi Safiye'nin yanına gitmeye karar verdi. Sessizce odadan çıkarken kocası kımıldamamıştı bile.

Gerdek odasındaki oğluyla gelininin sanki onu duyacaklarını düşünüp parmak uçlarıyla yürümeye çalışıp görümcesinin odasına usulca sızdı. Safiye, sabah namazını vakti geldiği için ezanı beklemeye gerek duymadığından olsa gerek namaz kılıyordu.

Usulca yatağının kıyısına oturup namazını bitirmesini bekledi.

Dakikalar sonra görümcesi selamı verip gelinine döndü. "Rizeli! Ha bu iş da tamam!"

"Çok şükür Safiye, çok şükür!"

Dışarıdan ezanın sesi Sebahat Hanımın sözlerine eşlik etmeye başladı. Safiye "Şimdi en kısa zamanda torun haberi!" Sebahat Hanım bu cümlenin ardından keyifle güldü.

"Bu ne namazı vakitten önce," diye sordu merakla.

"Şuçur namazi!" diye yanıtlarken en az gelini kadar şaşırmış gibiydi.

"Ben yatmadan kılmıştım," derken neşeyle kıkırdadı.

Safiye bir şey aklına gelmiş gibi kaşları çatıldı. "Ka, dun cece Selime kaltağinun yaptuği neydi oyle?" diye sordu yengesine. "Misafirler anlayacak deyi odum kopti."

Sebahat Hanım o anı hatırladığından yüzü gerilmişti. "O mu? Deme ya! Ben Güneş kızımın anlayacağından çok korktum. İnci iyi toparladı sanki!" derken görümcesinden destek bekliyordu. "Buralarda değildi, ne ara gelmiş ki?"

"Nereden bileyim, evindeçiler haber etmiştur Yiğidum evleniyur deyi," dedi Safiye.

"Saadet!" diye bitişik odadan kocasının sesini duyan Sebahat Hanım telaşla ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Safiye ise buruk bir gülümseme ile yengesinin ardından baktı. Yengesi sonunda muradına ermişti. Kıymetlisini evlendirmişti.

"Ortalığı ayağa kaldırmadan yanına gideyim," dedi ve telaşla odadan çıktı.

Sebahat Hanım odaya girdiğinde kocasını yatağında kaşları çatılmış halde buldu.

"Safiye'nin yanına gitmiştim," derken yatağa geri giriyordu.

Reşat Bey bu işgüzarlığa anlam verememiş olmalı ki "Gündüzler çuvala mı girdi?" diye homurdandı.

Sebahat Hanım yanıt vermese de kocasına duyurmadan kendi kendine söyleniyordu. "Senin kadar gamsızı ne görüldü, ne duyuldu!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Güneş

Gözlerimi aralamadan önce nerede uyanıyorum diye düşünüyordum. Uzaklardan bir yerden kulağıma kuş sesleri geliyordu. Ormanda mıydım, yoksa cennette mi? Bedenimde tatlı bir yorgunluk vardı. Bedenim başka bir bedenin varlığıyla aşırı ısınmıştı. Ahtapot gibi dolanmış kolları ve bacakları algıladığımda tüm bedenim bir anda alev aldı. Tüm anılar anında hafızama daldı.

Yiğit!

Evlendik biz!

Muhteşem bir düğünle evlenmiş üstüne bir de bekâretimin ilanını tüm köyüne duyurmuştuk. En son hatırladığım anı, Sebahat annenin neşeli sesine inat Reşat babanın kızgın sesiydi.

Tüm bu anıların yoğunluğundan dolayı gözlerimi açmak istemiyordum. Yüzüme yeniden ateş bastı.

Kulağımın dibinde "Daha ne kadar uyuyor numarası yapmayı düşünüyorsun?" diyen sıcak nefesini duyduğumda kalbim heyecanla zıpladı. Boynumdan öperken "Herkesin ne

diyeceğini tahmin edebiliyorum," diye devam ettiğinde aniden gözümü açtım.

Gözlerimi açmamla alayla beni izleyen bir çift yeşil göz ile burun buruna geldim. Omuzlarımızın üzerindeydik ve yüzlerimiz bir nefes kadar yakındı.

"Ne diyecekler?" Sesimdeki korkuyu gizleyememiştim.

Tatlı bir kahkaha attı. Benimle eğlenircesine "Geline bak, tembel çıktı diyecekler. Ya da... Bu gelin doymak nedir bilmiyor galiba, bizim oğlanı gece çok yordu, da diyebilirler."

Aniden yataktan kalkmak için hamle yaptım. O benden daha atik, daha güçlü olduğu için bedenime sarılmış uzuvlarından bir milim dahi kımıldayamadım. Debelendikçe "Şşşt. Şaka yaptım. Kimse bir şey demez," diye yatıştırmaya çalışıyordu.

Gözlerimi kısıp kızgınlıkla yüzüne baktım. "Çok hainsin. Yüreğimi kaldırdın," derken küsmüş gibi yaptım.

"Benim karım bana küstü mü? Nasıl kendimi affettirebilirim?" diye sorarken dikkatle yüzüme bakıyordu.

Küskünlüğüme devam ederken "Baştan başlayarak," dedim.

"Demek baştan başlayarak!" derken yattığı yerden doğrulup üzerime çıktı. Ağırlığını üzerime vermiyordu. İki elimi başımın üzerine kaldırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Günaydın, perim!" diye fısıldadı aşkla. Sesi yoğun aşktan dolayı boğuk çıkıyordu.

"Sana da günaydın," diye aynı ses tonuyla karşılık verdim. Burnumun ucuna öpücük kondururken gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Çok hareketsiz uyuduğunu söylemiş miydim?" diye sorduğunda başımı salladım. "Gece bir ara nefes alıp almadığını merak edip seni dinledim," yeniden burnumun ucunu öpüp geri çekilirken.

"Evet. Kızlar da aynı şeyi söylerlerdi. Benimle uyumak için birbirleriyle yarışa girerlerdi."

"O zaman ben şanslıyım," dedi muzip sesle. Ne gibi dercesine bakınca devam etti. "Ben kimseyle bir yarışa girmeyeceğim," dedi son derece emin bir sesle.

"Öyle mi?" derken doğrulmak için hamle yaptım. Hemen özgür bıraktı.

"Öyle." Sırtını yatağın başlığına dayadı ve kollarını kaldırıp başının üstünde bağladı. Allah'ım! Ne kadar yakışıklı, diye düşünmeden edemiyordum. Saçları dağınık halde alnına düşmüştü. Elimi uzatıp saçını geriye atmak istedim. İrice yutkunurken isteğimi bastırdım.

Neden böyleydim. Neden bu kadar utanıyordum. Ben asla böyle utangaçlıklar sergilemezdim ki. Düğünümüzün son aşamasına kadar hiçbir utangaçlık örneği sergilemezken şimdi neler oluyordu. Düğün ertesi ne bu utangaçlıktı böyle. Kendime kızsam da sessizce yataktan çıkmayı yeğledim. Yiğit beni izliyordu.

"Duşa mı?" diye sordu. Ben ise sadece başımı salladım. Yatağımın ucundaki sabahlığı aceleyle alıp ipek, seksi geceliğimi gözden kaybettim. Yiğit'e baktığımda bu çabamla eğlendiğini anlatırcasına sırıtıyordu.

Acele adımlarla banyoya girip kapıyı kapattım. Duşu açmadan önce dişlerimi fırçalamak için lavaboya yöneldim. Aynada kendi aksimi gördüğümde istem dışı irkildim.

Neler olmuştu bana? Saçlarım dağınık halde omuzlarımı dökülmüştü. Yanaklarım al al olmuş, dudaklarım... Gözlerim... Gözlerimin maviliği daha da bir belirgindi; türkuaz mavisi gibi. Ayrıca ışıl ışıl parlıyordu. Neden? Elbette ki Yiğit'ti.

Neler olmuştu bana böyle. Bir kadın olmuştum ama bir kadın gibi hissetmiyordum. İlginçtir, karşımdaki aksim öyle söylemiyor, gözlerimden, cildimden hayat fışkıran bir yaratığa dönüştüğümü söylüyordu.

Kendimi incelemeyi bir kenara bırakıp diş fırçasına uzandım.

Duştan çıkan genç adam belindeki havluyla odaya gelmişti. Kaslı vücudunu sergilemekten hiç sakınmıyordu. Kalbim gece yaşadıklarımızın anısıyla ritmi arttı.

O duştayken ben çoktan giyinmiştim. Çamaşırlarını giyerken gözlerimi ondan kaçırıyordum. "Kahvaltımızı yalnız yapamaz mıyız?" diye sordum.

Giymekte olduğu tişörtünü kenara atıp yanıma geldi. "Neden aşkım?" diye sordu.

"Onlarla yemek yeme fikri beni çok geriyor. Hele ki silah olayı..."

"Gerginliğini anlayabiliyorum, perim. Haklısın da! Ama merak etme, kimse senin farklı bir gece geçirdiğine dair bir ima ya da davranış göstermez. Rahat ol aşkım."

Rahat ol! Kolaysa sen ol, demek istiyordum. Ama ailesini tanıyan oydu. Belki de doğru söylüyordu. Elbette bunu aşağı inince yaşayıp görmeden öğrenemeyecektim.

"Günaydın yengeciğim!"

Yemek salonuna el ele girerken bizi karşılayan ilk kişi İnci'ydi. Coşkuyla boynuma sarılırken "Evimize hoş geldin," diye devam etti.

Kıpkırmızı yüzle "Teşekkür ederim İnci'ciğim."

İnci'den ayrılıp odaya girdiğimizde ayağa kalkan Reşat Beyin elini öpmek için bir hamle yaptım. O benden daha atik davranıp boynuma sarıldı.

"Evine hoş geldin, kızım," dedi gururla.

"Teşekkür ederim."

Reşat babanın hemen yanında duran Sebahat Anne kocası gibi beni kucaklamaya hazırlanıyordu. Arzusunu ötelemedim; elini öpüp boynuna sarıldım.

Reşat baba "Ah! Unutmadan... Kahvaltıdan sonra babaannenin elini öpmeyi unutmayın," diye hatırlattı. Yaşlı kadın tamamen aklımdan çıkmıştı.

Yiğit "Tabi ki baba," dedikten sonra salona giren Emine

ablaya "Biz çok acıktık, Emine abla," derken masaya doğru yöneliyordu, tabi beni peşi sıra sürükleyerek.

"Kahvaltı hazır, oğlum! Kızlara söyleyeyim, çayları koysun. Şey... Gelin hanım, hoş geldiniz tekrar."

"Hoş buldum, Emine abla. Nasılsınız?" diye sordum masaya ekmek sepetini bırakan kadına.

Kadın cevap vermeden önce hafifçe kızardı. Utanmıştı. "İyiyim Gelin Hanım," diye yanıtladı.

"Emine abla," derken eline dokundum. Kadın merakla yüzüme bakıyordu. "Bana Gelin Hanım diye hitap etmeseniz," diye rica ettim. "Bana sadece Güneş deyin, lütfen!" dediğimde daha da kızardı ama kabul edercesine başını salladı.

Yiğit "Halam nerede? Kahvaltıya gelmiyor mu?" diye sordu.

Sebahat Hanım "Büyük anaya gitti. Sizinle dönecekmiş."

Gitmek şart olmuştu. Yiğit'in kaşlarını yukarı kaldırması doğru düşündüğümü anlatıyordu. Yiğit, birilerinin yönlendirilmesiyle hareket etmeyenlerdendi. Bunu bu kısacık zamanda öğrenmiştim. Emine ablanın kızları yemek salonuna geldiler. Birinin elinde çay tepsisi, diğerinin elinde bakır tava vardı.

"Anne, yine mi mıhlama yiyeceğiz," İnci mızıldanarak.

"Yine mi ne demek!" diye çıkıştı annesi. "Hem Güneş kızımın kuvvetli kahvaltı etmesi şart!" Kadın son sözlerini bana hazinesiymişim gibi bakarak söylemişti. Bu cümlesinin ardından tüm masa bana döndü. Elimde olmadan kızardım.

Geniş ve memnun gülümseme yüzüne yayılmış olan Yiğit kulağıma yaklaşarak "Sen anneme aldırma. Seni zayıf görüyor," diye fısıldadı.

İnci kıkırdamasını bastırma gereği duymadan araya girdi. "Toparlak gelin," diye ilave etti. Hepimiz bıyık altı güldük. Sebahat anne hiç oralı olmadı, yeni komutlarla önüme başka yiyecekleri koydurttu. Beş kişilik aile üyeleriyle keyifli bir kahvaltı yaptık.

Kahvaltıyı yeni bitirmiştik ki Yiğit "Kimse bastırmadan biz çıkalım," derken ayağa kalkıyordu.

"Üzerime bir şey alayım," dediğimde Yiğit gülmeye başladı.

'Ne oldu, der gibi yüzüne bakınca "Aşkım, on adım ilerideki amcamın evine gideceğiz," diye açıkladığında bozuldum.

Sebahat anne oğluna kızarak "Ne gülersin oğul? Kız haklı. Bohçayı da almayı unutma kızım," dedi sonra bana dönerek.

Ne bohçasıydı, benim haberim yoktu. Boş-boş baktığımı görünce "Teyzen hazırlamıştı," diye bilgilendirdi. Benim neden haberim yoktu? "Nereye koyduğunu bilmiyorum ama..." diye durakladı.

"Tamam anneciğim. Şimdi teyzemi arar, sorarım." Kadın rahatlamış olarak güldü. "İzninizle, telefonumu odada bırakmıştım." Yiğit'i ve ailesini yemek salonunda bırakıp merdivenlere yöneldim.

Odamıza girdiğimde ister istemez gözlerim yatağımıza kaydı. Bedenim köze batmışçasına yanmaya başlarken kalbim heyecanla çarpıyordu. Duygu yoğunluğumu bastırmaya çalışıp komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve kaçarcasına balkona çıktım. Teyzemi aramak için tuşlara basarken sabah güneşinin dokunuşuna, rüzgârının serin esintisine kendimi teslim ettim. Az önceki ateş basması bir nebze olsun azalmıştı. Ama kesinlikle tamamen yok olmamıştı. Elimi yanan yanaklarıma bastırdım. Temiz havayı derin derin içime çektim. Mis gibi bir havası vardı buranın. Gözünün aldığı her yer yeşildi. Bugün, başımı kaldırdığım gökyüzü enteresan bir şekilde bulutsuzdu.

Bu eşsiz güzelliğe kendimi o kadar kaptırmıştım ki teyzemi aradığımı unutmuştum. Teyzemin "Alo. Alo," diyen sesini çok sonra algılayabildim. Geciken cevabım yüzünden seni endişeden çatallaşmıştı. Yatıştırma adına "Teyzecim, günaydın!" dedim en sıcak sesimle.

Derin soluk alıp "Günaydın kızım. Nasılsın?" diye sorarken sesindeki merakı ve şüpheyi gizleyememişti.

"İyiyim teyzeciğim. Anneannem nasıl, siz nasılsınız?"

"Hepimiz iyiyiz. Sen bizi merak etme. İlk sabahın nasıldı?

"İyi," derken fazla detay vermeme adına hemen konuyu değiştirdim. "Ben bir şey soracaktım."

Sesindeki endişe ve merakı gizleyemeden "Nedir kızım?" diye sordu.

"Bir bohçadan bahsediliyor, büyük anneye verilmek üzere hazırlamışsınız."

"Evet, evet. Dolabın içindeki ilk çekmecede!" Teyzem yerini tarif ederken odaya dönüp dolaba yönelmiştim. Fazla aramama gerek kalmadan tarif ettiği çekmecede buldum. "Ah evet buldum teyze, teşekkür ederim. Şimdi çıkmam lazım, aşağıda beni bekliyorlar." Beyaz bohçanın içindekini merak etsem de açmadan yatağın üzerine bıraktım. "Siz ne zaman gelirsiniz?" diye sordum telefonu kapatmadan önce.

"Biraz gezeceğiz. Akşamüzerine doğru geliriz, seni seviyorum canım."

"Bende seni seviyorum." Telefonu kapatırken bir çift kol belime dolandı.

"Benden başka kime sevdiğini söylüyorsun? Kıskanıyorum ama."

Geldiğini duymamıştım. Kalbim heyecan ve korku karışımı çarpıntıyla zıplardı. "Teyzem," diye yanıtlarken onun sıcaklığına yaslanıp gözlerimi yummuştum.

"Böyle hemen gevşeme, babaanneme gitmeyi erteleyebilirim," diye tehdit etti.

Muzipçe güldüm. "Bana uyar!"

"Beni kışkırtma! ...hadi çabuk çıkalım. Yoksa... " diye susarken başka bir tehditle karşıma çıktı. Susması çok şey anlatıyordu. Her ne kadar bu odada süresiz onunla kalmak istiyor olsam da mecburiyetlerimizi yerine getirmemiz gerekiyordu.

"Tehdidini sonraya sakla," derken bohçayı kucakladım.

Yaşar amca ile karısı Fatma yenge bizi kapıda karşıladılar.

Yiğit hemen "Babaannem nasıl, yine sancısı var mı?" diye sordu.

Fatma yenge "Heyecanla sizleri bekliyor. Sancısı mancısı kalmadı. Safiye yanında, hadi gelin." Aynı kattaki yan odaya geçtik. Yataktaki yaşlı kadın önce Yiğit'i gördü, yüzü aydınlandı. Sonra beni gördü. Yüzünde hayret, gurur ve sevgi vardı. Yiğit hemen atılıp ellerinden öpmüştü.

"Bak babaanne... Sana gelinini getirdim." Yaşlı kadının gözleri heyecanla parladı. Sanırım bugün beni hatırlıyordu.

Yatağa yaklaşıp zayıf kemikli ellerini öptüm. "Allah mesut etsun. Evumuzi şenlendurdun. Safalar ceturdun. Allah sizi bi yastukte kocatsun yavrilerum." Sesi zayıf çıkıyordu. Nefes-nefese kalıyordu konuşurken. Son gördüğümden daha çökmüş gibiydi.

"Teşekkür ederim efendim. Nasılsınız?"

İyiyim, derken sadece başını salladı. ***"Bana obi*** [47] torunlerum cibi sen da babaanne de," dedi.

"Elbette babaanneciğim. Sağlığınız nasıl, iyi misiniz?"

"Eyiyim, eyi. Bu yatakta ne kadar eyi olur isek o kadar eyiyim." Gözleri dolmuştu. Yatağa mahkûm kalmak zoruna gidiyordu. Daha önceki diyalogumuzun tümüne Lazca konuşmuştu. Bu defa aklı başında olmalıydı ki hep Türkçe konuşuyordu.

Yiğit'e dönüp "Dedeng beni hiç uzmedi. Sen da celinumi darlatmayacaksin" diye uyardı.

Yiğit "Tabii ki babaanne... Sen şimdi iyi olmaya bak, daha torunlarını kucaklayacaksın," dediğinde kızardım. Yatağına mahkûm olan babaannenin gözünden bu tepkim kaçmadı, hafifçe kıkırdadı. Sonra bana "Sen da kizum, kocangun bi deduğini içi etmeyecesun, kocangdan once eve cireceksin çi eve celduğinde sicak aş, sicak ev corsun."

47 Diğer

Başımı salladım. Yiğit bıyık altı gülüyordu. Kadın devam etti, "Ben kocarçen, cordum, ceçurdum. Çok eyi bi adamum varidi. Bana hiç eziyeti olmadi. Ama bu oğlanlar beni çok uzdi. Hele bi tanesi... Hele bi tanesi!" derken sesi çektiği ızdırapla yüklüydü. Kim olabileceğini kestirmeye çalışırken odadaki yüzlere göz ucuyla baktım. Kimse renk vermiyordu.

Safiye hala annesinin sözünü kesip "Anne, şimdi bunlarun sirasi değil. Hem sen yoruldun, çocukler daha yorgunluklerini atamadiler. Güneş nasil ise burede, eskileri bol bol anlatacak zamanun alacak," derken bize çıkmamız için işaret ediyordu.

Yaşlı kadın, yatağa mahkûm olmasının müsebbibi gördüğü oğluna, Hasan amcaya öfkeyle bakıp "Bunlara kalsam, nefesi bile sayi ile aldurecekler." Gülme isteğimi bastırdım. Yaşlı kadının cümleleri değil telaffuzu komikti; Tam su katılmamış Karadeniz şivesi.

Babaanneyi öfkesiyle yalnız bırakıp dışarı çıktık. Bizi salona davet ettiler. Salonda Hasan amcayla Hatice Yengeyi bizi beklerken bulduk. Kadın bizleri görünce abartılı bir hareketle yeniden boynuma sarıldı. "Hoş geldin, kızım. Nasılsın, rahat edebildun mi? İnsan ilk gece yattığı yeri garipser ya," diye devam etti ardı ardına.

Ne diyordu bu kadın, yüzüme ateş basmıştı. Yiğit'in bakışları setleşmiş, Hasan amcanın öfkelendiğini belli eden solukları kulaklarımıza kadar gelmeye başlamıştı. Ama gel gelelim yengenin bundan etkilendiğini söylemek güçtü. Sorusunun cevabını beklercesine yüzüme bakmaya devam ediyordu.

Ne söyleyeceğimi bilememin verdiği tereddüdü yaşarken kaynı Yaşar amca araya girdi. "Yenge, sen ilk gece çok mu rahatsız olmuştun?" diye sordu alayla.

Ardından Hasan amcanın öfkeli sesi duyuldu. "Ulan karı! Yine düşünmeden konuşup herkese maskara oluyorsun," diye homurdandı.

Kadın kocasının söylediklerini umursamadı bile. Hatta kocasından yana bakmayıp Yaşar amcanın sorusuna cevap verdi. "Olmuştum tabi. Babamun evinden apar topar gelin geturup gerdeğe soktunuz. Gece bir de ne göreyim..." Nefes almak için durakladı.

Merakla kadının lafının sonunu getirmesini bekliyordum. Resmen bir tiyatro sahnesi oynanıyordu. Sadece oyuncular rol yapmaktan çok uzaktılar.

Kendime engel olamadım. "Ne gördünüz yengeciğim?" diye sordum. Sorumun ardından odada bir kahkaha koptu. Herkes gülüyordu, hatta Hatice Yenge dâhil gülüyordu. Neye gülüyorlardı hâlâ anlamamıştım.

Şaşkınlığım devam ederken Hatice yenge gülüyor gibi görünse de "Ne olacak, amcan rakinun dibini bulmiş idi," derken gözlerinde öfke vardı. Kadın gerçekten kızgındı. O gecesinin acısı yüreğinde hala tazeliğini koruyordu. Ama çok içmiş olması gelinin yalnız yatmasını gerektirmiyordu ki. Kafamdaki sorulara yanıt vericesine "O yüzden gece damat yerine bacısıyla gerdeği geçirmek zorunda kalmıştım."

"Ne yani benim damatlığımdan hoşnut değil miydin?" Safiye hala içeri girmişti. Odadakilerin aksine kendisinin yüzü gülmüyordu.

"Değildum tabi," dedi inatla. "Kim ister gerdeğini kocasız geçirmeyi." Bu kadının ar damarı çatlamıştı. Durumuna açıklık getirmek için devam etti. "Çok içtiği için hoca nikâhı kıyamadı, ayık olması lazimmiş. Bunlar da nikâhsuz yanuma salmadier. Yani gelin kizum... Senin anlayacağın, benumki berbatti." Şaşkınlığım çoğunluğunu eğlendiriyor olmalıydı, çünkü Hatice yenge ve Sultan hala hariç hepsi gülüyordu.

Safiye hala –öfkesinin hedefindeki Hatice yengeye- öfkeli sesle homurdanırken bize "Hade cidelum, bu kadar cevezeluk yeter. Celen ciden olur," dedi ve ardından gelip gelmediğimize bakmadan yürüdü.

Amcalarla yengeleri evde bıraktık, üçümüz evden çıkıp birkaç metre ötedeki eve geçtik. Öfkesinin geçmediğini belli edercesine Safiye hala halen söyleniyordu. "Edepsuz kari! Hasan'a her cun biraz daha acıyurum. *Kandara*"[48] Lazca bir kelime ekledi kızgınlıkla. Yiğit güldü. Ona bakıp ne demek, diye sordum işaretimle. Sonra, diye yanıtladı gözleriyle.

Öğleden sonra çok yoğunduk. Sadece meraklarını giderme adına gelen misafirler beni ve Yiğit'i göz hapsinde tutarken derin bir sohbetin içine çekiyorlardı. Yarı Türkçe yarı Lazca konuşmalarının pek çoğunu algılamakta güçlük çekiyordum. Yüksek perdedeydi ses tonları. Biri gitse yerine iki veya üç kişi geliyordu. Zaman ilerledikçe gelenlerin sayısı artıyordu. Gelenler ilk an, uzun bir süre beni incelemekle geçiriyordu. Dün geceki gelinle şimdiki Güneş aynı mı diye merak eder gibi bakıyorlardı. İki resim arasındaki yedi farkı bulun çözüyor gibiydiler. Onların aleni bakışlarından zaman zaman kızarmamın önüne geçemiyordum.

Gelenlerin tümü kadın olunca Yiğit yanımda durma gibi zorunluluk hissetmemiş olmalı ki izin isteyip çarşıya ineceğim diye gitmişti. İkramların ardı arkası kesilmiyor, her gelene yeni bir tabak hazırlanıyor, çaylar ikram ediliyordu.

Bir ara İnci kıkırdayarak kulağıma fısıldadı. "Seni merak ettikleri için geliyorlar. Kızlarını bizim kapıya sıraya koymuşlardı ama... " Annesinin sert bakışını gördü ama umursamaz ifadeyle omuz silkti. Bir İnci'ye bir kayınvalideme baktım. İnci'nin ne demek istediğini elbette anlamıştım. Bunda garip bir durum yoktu.

Her aile böyle zengin, yakışıklı damat arzu ederdi. Ama yeşil gözlü Adonisim beni tercih etmişti. Bu kalabalık misafir topluluğu, nişanlımı terk etmiş olduğumu bilselerdi herhalde hepsi düşer bayılırdı. Benden dokuz yaş büyük olan Yiğit'in hayatına acaba kaç kadın girmişti. Bunları düşünmek için sanırım biraz geç kalmıştım.

48 Hoppa kadın

"Bu kadar derinlere dalma. Herkes sana bakıyor," diye bu defa Safiye hala kulağıma fısıldadı. Yine kızarmıştım. Şimdi iki kadın beni merakla süzüyorlardı. Safiye halanın uyarısını kayınvalidem duymuş olmalıydı ki bana döndü. Bir şeyler söylemem gerektiğini anladım.

İlk aklıma geleni söylerken kendime kızıyordum yalan söylediğim için. "Annem aklıma geldi," dedim.

Meraklı ve muzip yüzler anında değişti. Tümü beni çok iyi anladıklarını belirtircesine mırıldanmaya başladılar. Bu, daha da rahatsız etti. Yalanımla bu ilgilerini hak etmiyordum. "Hiç tanimadun herhal?" diye sordu misafir kadın. Başımı sallarken kadını hatırlamıştım. Hatice yengenin akrabasıydı, düğünümüz için gelmiş ama evi uzak olduğu için henüz gitmemişti.

Her ne kadar yalanla başlasam da annemi hatırlamak bana iyi gelmemişti. Merakla süzen tüm kadınlar bana acımıştı.

Gözlerime yaşlar hücum etmek üzereyken aceleyle yerimden kalktım. "İzninizle," derken kimsenin onayını almadan eve girdim. Neler oluyordu bana, neden bu kadar duygusal davranıyordum?

İnci ardımdan geldi. "İyi misin yengeciğim?" merdivenlerin başında beni yakalamıştı İnci. Boğazıma dayanan yumrudan dolayı cevap veremezken merdivenleri tırmanmaya başladım. İnci ardımdan gelmeye devam ediyordu.

"Yenge?"

Derin bir soluk alıp ona dönmeden "Senin gelmene gerek yok," dedim. "Ben iyiyim. Sen misafirlerle kal."

İnci tüm sadıklığını koruyarak ardımdan gelmeye devam ederken "Annemler var nasıl olsa. Rahatsız olmazsan seninle kalmak istiyorum," dedi ısrarla. Yenilgiyle başımı salladım. Teklifsizce koluma girdi, merdivenleri birlikte tırmanmaya başladık. İnci'nin bu ilgisi, samimiyeti beni şaşırtıyordu. Dü-

ğün öncesi ve düğün sonrası diye ikiye ayrılmış bir davranış sergiliyordu İnci. Gerçekten de artık ağabeyini sevdiğime inanmış mıydı? Düğünden önce ne düşündüğünü, şimdi ne düşündüğünü merak ediyordum. Hakkımdaki gerçek fikrini merak ediyordum. Gerçekten samimi miydi, yoksa rol mü yapıyordu bunu zaman gösterecekti.

İnci beni balkona çıkardı. Soluk kesici manzaranın keyfini çıkarmak için balkondaki sandalyelere kendimizi bıraktık. Akşam güneşi arkamızda kalmış, karşı tepeyi kızıla boyamıştı. Fazla uzak olmasa da karşıdaki tepeye yayılmış evlerin bahçelerinde oyun oynayan çocukları, çay bahçelerinde çay toplayan kadınları net bir şekilde görebiliyordum. Ne yazık, diye düşündüm, buralarda hep kadınlar çalışıyordu.

"Yengeciğim, şimdi nasılsın?" diye sorduğunda gözlerimi çay toplayan kadınlardan ayırıp İnci'ye döndüm.

Gözlerindeki endişe net bir şekilde görülüyordu. Daha birkaç gün öncesine kadar şüpheli duruşuyla aramıza mesafe koyan İnci'de ne olmuştu da böylesine kibar olabilmişti anlayamıyordum. Onun tarafından ne değişmiş olabileceğini bulamıyordum.

"İyiyim, teşekkür ederim." Sonra konuyu değiştirmek için "Buralarda hep kadınlar mı tarlada çalışıyor?" diye sordum çay toplayan kadınları gösterirken.

Cevap vermeden önce derin bir soluk bıraktı. "Maalesef! Bizim kadınlarımız çok çalışkan," dese de "Olmak zorunda!" diye bitirdi.

"Anlıyorum," demekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

İnci devam etti. "Hatırlıyorum da... Ben küçükken, ağabeyim, annem ile çay toplamaya gitmişlerdi. Akşam eve geldiklerinde babam küplere binmişti. 'Oğlumu çaya neden götürürsün. Kızlarına öğret ne öğreteceksen, demişti. Buralarda kız annenin, oğlan babanın oluyor." Sesindeki acıyı ve kırgınlığı hissetmemek için sağır olmak gerekirdi. "Ağabeyim bunu

yıkmak için yıllarca çok uğraştı. Yani, babamın tabularını! Eh, bir yere kadar başarabildi. Ağabeyim olmasa belki bende, buradaki kızlar gibi ev baskısından kurtulmak için erkenden evlenirdim. Gerçi ablamda bir baskı söz konusu değildi ama..." Sonra neşe ile kıkırdadı. "Biliyor musun? " sustu. Sanki söyleyeceği şeyi başkası duymaması için fısıltıyla konuşuyordu.

"Neyi? " diye sordum merakla.

Karşıda, iki yüz metre kadar ilerideki sarı bir evi gösterip "Şu evi görüyor musun?" diye sorduğunda 'evet; diye başımı salladım. Küçük bir çay geçiyordu bizim ev ile gösterdiği evin arasından. O evde bayırda kurulmuştu. Böyle karşıdan bakınca çok yakın gibi görünen ev en az on dakika yürüme mesafesi vardı.

Büyük ağaçların çevrelediği yeni yapılmış evin henüz dış sıvaları yapılmamıştı. Buna rağmen içinde insanların yaşadığını kanıtlarcasına yeni yıkanmış çamaşırlar küçücük balkonunda asılıydı. Devam etti. "Karşı evde Selime abla oturuyordu. Ağabeyimi seviyordu." İlgim daha da arttı. "Hatta dün gece düğündeydi. Fark ettin mi bilmiyorum ama seni horona kaldırmıştım ya, benim yanımda ki kadın..." Hatırlamıştım. Dikkatimden kaçmamış, daha sonra bunu İnci'ye soracağımı beynimin köşesine kazıdığımı şimdi İnci konuyu açtığında hatırlamıştım.

"İşte o, Selime abla... Ağabeyim askerdeyken ağabeyime kaçmıştı." İlk an algılamakta güçlük çektim. Yiğit askerdeyken nasıl kaçardı ki? "Biz ablamla eskiden evde her zaman yüksek sesle müzik dinlerdik. Duygusal müzikler falan..." derken mahcup gülüşü yüzüne yayıldı. "Ama Selime Abla o müzikleri ağabeyimin kendisi için çaldığını düşünmüş. Tabii ki ağabeyimin askere gittiğinden bihaber bir akşam kapı çaldı. Babam da burada değildi. Annemin nasıl şaşırdığını hatırlıyorum da..." Yine kıkırdadı. "Tansiyonları çıkmıştı. Selime Abla 'Ben Yiğit'e geldim, dedi. Annem 'Yiğit burada değil, o askerde. Sana Yiğit mi dedi bize git diye, sordu. O 'Hayır,

ben kendim geldim, dedi. Sonra annem gizlice babamı aradı. Babam, onu evine göndermesini Yiğit ile konuşunca onu haberdar edeceğini söyledi. Annem, Selime ablanın ağabeyine Seyfi amca ile haber gönderip kız kardeşini almasını istedi. Haliyle ağabeyi delirmiş. Bizim eve bir gelişi vardı! Herkesin içinde bir vurdu ki..." gözleri o anı hatırlamanın dehşetiyle irileşmişti. "Bana öyle vursalar ölürdüm herhalde. Selime abla, ağabeyinin darbelerinden sakınmadığı gibi bir de Yiğit'i sevdiğini, onunda kendisini sevdiğini söyleyip duruyordu. Sanırım annem ona inanmış ve acımış olacak ki, 'Yiğit askerden gelince konuşursunuz. Hem Allah'ın emri ile telli duvaklı gelirsin, dediğinde kız annemin eteklerine sarılıp 'Ne olur beni şimdi alın. Onunla göndermeyin, diye yalvarmaya başladı. O ağlıyor ağabeyi sürükleyerek götürüyordu," diye bitirdi inanılmaz hikâyesini.

Demek Yiğit'i çok sevmişti. Peki, ya Yiğit? O da onu sevmiş miydi? Kısık bir sesle, sanki birileri sorumu duyacakmış gibi "Sonra ne oldu?" diye sordum merakla.

Güldü. Ama bu defa gülüşü acıydı. "Ne olduğu belli değil mi? Sonradan öğrendik ki aşkı tek taraflıymış. Ağabeyimin hiçbir şeyden haberi yokmuş. Ailesi onu cezalandırmak için kendinden çok büyük bir adamla evlendirdiler. Adam geçen yıl ölmüş. Bir tane de kızı oldu o yaşlı adamdan. Yani, senin anlayacağın... Şimdi dul bir kadın! " İçimi bir huzursuzluk sardı. Acaba Yiğit hiç mi ilgi duymamıştı? Sadece müzikten etkilenip erkeğe kaçılmazdı. Mutlaka cesaret görmüş olmalıydı. Yiğit yakışıklı ve çekici bir adamdı. Sadece gamzeleri dahi onun çekimine kapılmak için yeterliydi. Dün geceki tavrı ve atışmadan da anlaşıldığı üzere kadının halen ona bir ilgi sevgi beslediği belliydi.

"Ne kaynatıyorsunuz siz burada?" Yiğit'in sesi ile ikimiz de irkildik. Suçüstü yakalanmış gibiydik. Alaylı sesle "Ne o, korkuttum mu?" diye sorarken İnci ile bana araştıran gözlerle bakıyordu.

İnci "Ne kaynatabiliriz ki, tabii ki seniiii!" dedi son derece lakayt bir edayla.

Yiğit, bir hamlede İnci'nin saçlarından kavradı. "Demek beni çekiştiriyorsunuz. Ne anlattın ona! Yoksa sevgililerimin listesini mi verdin?" diye sorarken tam üstüne bastığını bilmeden yaptığı şakasına gülüyordu. Bu sırda İnci'yi bir hamlede balkon zeminine devirmeyi ihmal etmemişti.

"Ağabeyciğim, canım yanıyor!" diye çığlık atsa da canı yanıyor gibi değildi. Aksine, gülüyordu. Yiğit ise baskısını sürdürme adına üzerine oturup kollarını başının üzerine almıştı.

"Seni bekliyorum, kardeşim. Ne kadar uzatırsan o kadar canın yanar!" diye tehdit etti. Bir yandan da bana göz kırpmayı ihmal etmiyordu.

İnci'nin canı daha çok gülmekten yanıyordu. İki kardeşin tatlı boğuşmasına gülerken Selime'yi bir an için unutmuştum.

"Pes ediyorum, anlatacağım," dediğinde bıraktı ve hemen kollarından kurtulup kapıya yöneldi. "Selime ablayı anlattım," dedi ve kaçtı. Adam arkasından baka kalırken hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Önce bir bana baktı, sonra tekrar kapıdan yana.

Yüzündeki karışıklığı, perişanlığı ve çaresizliği görünce dayanamadım. "Yiğit." Bana doğru döndü. Yüzü karmakarışıktı. Kalktım yanına gittim. Dizlerinin üzerinde olduğu için başımı eğmek zorunda kalmıştım. Uzanıp yüzüne dokundum. Gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyor, vereceğim tepkiyi okumaya çalışıyordu. "Ona kızma. Ben istedim anlatmasını."

Tutmuş olduğu nefesini bırakırken "Anlattığı şeye kızmadım. Bunu benden duymanı isterdim. Ben anlatacaktım ama fırsat bulamadım hiç." Doğruldu. İki eliyle yüzümü kavradı. "Bana kızdın mı?" diye sordu.

"Kızmak mı? Neden? Yıllar evvel olmuş bitmiş şey için

sana neden kızayım ki! İnci'nin anlattığına göre de senden habersiz sana kaçmış," derken kendimi zorlayarak kıkırdadım. Aslında bunda gülünecek bir durum yoktu. Ama karşımda endişeyle bakan adamı başka nasıl rahatlatabilirdim bilemiyordum.

Yine de şüpheyle "Öyle," derken gözlerini gözlerime kilitlemişti.

"Yiğit! Emin ol, aklımda senden şüphe duyacağım hiçbir şey yok."

Gözlerimde gördüğü samimiyetten sonra rahatladı. İyice yaklaşırken elleri başımı kavramıştı. "Ben seninle doğdum, seninle çıktım bu yola, Güneş. Senden önce bir hayatım yoktu. Seninle nefes almak, sadece seninle var olmak istiyorum."

"Biliyorum," derken sesim boğuk çıkıyordu.

"Hele ki teninin gül gibi pürüzsüz, gül gibi kokan kokunu duyup tattıktan sonra benim için geri dönüşü yok bu yolun."

"Yiğit..." diye başladığım cümlem Yiğit'in dudaklarında devam etti. Öpüşü dudaklarımda kadife yumuşaklığıyla, ellerinin dokunuşu kelebek kanadı dokunuşuyla vücudumda gezinirken kalbim delicesine göğüs kafesimde umutla çırpınıyordu. Daha fazlası içindi bu umut. Ellerim ensesine ulaştığında Yiğit'ten inleme gibi bir ses duyuldu.

"Seni istiyorum!" derken sabırsız elleri bluzumun içine uzanmıştı. "Şimdi!" dediğinde zamanın farkına vardım.

Şimdi olmazdı. Aşağıda onlarca misafir varken bu imkânsızdı. Aşağıda tüm ev halkı ayaktayken bu olanaksızdı.

İtiraz etme adına "Yiğit," derken kendimi geri çektim.

"Aşkım!" diye itiraz etmeye çalıştı.

"Aşağıda bir yığın insan varken bizim burada olmamız doğru değil," derken sesimi düz tutmaya çalıştım. En az onun kadar aşağı inmek istemiyordum. Onunla burada birbirimizin teninde kaybolmak istiyordum.

"Sen benim karımsın. Hem de dün gece evlendiğim ka-

rım! İsteyen istediğini düşünsün," diye direnmeye çalışsa da imkânsız olduğunu biliyordu.

"Birazdan anneannemler de gelecek. Aşağıda olmalıyız," dedim ısrarla.

Mızmız çocuk gibi "Güneş," diye itiraz etti.

"Yiğit! Rica ederim beni bırak." Kolları bedenimi anbean daha sıkı sarıyordu. "Şimdi izin ver, aşağıya ineyim."

Ellerimi tutup beni iri gövdesiyle duvara dayadı. Sıcak nefesi yüzümü yalıyordu.

Yüzünde hiçbir ifade olmasa da "Ne o! İnci'ye yaptığın gibi beni de mi döveceksin?" sorarken gülüyordum. Kendime hâkim olamamıştım.

Ciddi bir sesle "Bir şartla," dedi.

Bir kaşım yukarı kalkarken "Neymiş?" diye sordum ukalaca.

"Bir öpücük daha istiyorum." Bu defa sesli gülebildim. "Gülme!" dedi dudaklarıma eğilirken.

ONUNCU BÖLÜM

Güneş

Kuçxe-goktava...

Lazca da gelinle damadın düğünden sonra gelinin evine iade ziyaretiydi. Aylar önce ilk defa Yiğit'ten duymuştum bu seremoniyi. Yiğit, Serpil'in kuçxe-goktavasını bana anlattığında belgeselden bir kesit anlatıyor sanmıştım. Hiç duymamış, bir o kadar şaşırmıştım.

Düğünümüzün üzerinden henüz üç gün geçmişti. İki gün sonra da İtalya seyahatimiz vardı balayı için. Uzun bir zaman sonra ilk defa iki hafta baş başa olacaktık. O günün gelmesi için sabırsızdım. Büyük bir ev olmasına rağmen hareketlerim kısıtlıydı. Her an göz önündeydik. Misafirimiz hiç eksik olmuyordu. Yiğit'le yatak odamız haricinde hiçbir yerde yalnız olamıyorduk. Birazcık odamızdan geç çıksak aşağıdan, kahvaltı hazır diye bağırıyorlardı. Bunu Emine ablanın kızları yapıyordu. Elbette ki evin büyüklerinin komutuyla oluyordu.

Yiğit nedense hiç rahatsız oluyor gibi değildi. Ama ben rahatsızdım. Bu hep böyle mi olacak diye düşünüyordum. Özelim olmayacak mı diye şimdiden tasalara girmiştim. Ama bunu Yiğit'e söyleyecek cesaretim olmadığı gibi geceleri oda-

mıza çekildiğimizde her şeyi unutup birbirimizin kollarında yok olup gidiyorduk.

Şimdi kendi kuçxe-goktavamız için baba evime –Yiğit'in dayısı İbrahim dayının evi- gidiyorduk. Kalabalık bir guruptuk. Anneannemler bizi evde bekliyorlardı. Serpil, düğünden hemen sonra kocasının köyüne, kayınvalidemin baba köyüne geri dönmüştü. Bizim araçta İnci ve Safiye hala vardı. Mustafa, diğer kuzenleri almıştı. Reşat baba ve amcalar da kendi araçlarıyla geliyordu, elbette ki tüm araçlar doluydu. Neredeyse bir düğün alayı insan olmuştuk.

Neler olacağını heyecan ve sabırsızlıkla bekliyordum. Arkada oturan Safiye halaya döndüm. Dışarısını seyreden hala hemen beni fark edip döndü. Geniş samimi gülüşü yüzüne yayıldı.

"Halacım... Yiğit bana neler olacağını anlatmadı. Sizden rica etsem?" derken en şirin gülüşümü yüzüme yerleştirdim.

Hafifçe kıkırdadı. Dikiz aynasından ona uyarı mesajları yollayan yeğenini umursamadığını gösterircesine omuz silkip bana döndü tekrar. "Cene surpriz dedi, değil mi bu hayta?"

"Aynen öyle, halacım! Siz anlatır mısınız?"

"Anlaturum elbet!" Yan gözle yeğenine bakıp "Zeki epeyi terletecek bizum oğlani," diye başladı.

"O biraz sıkar!" diye araya girdi Yiğit alayla.

"Sikar mi sikmaz mi, göreceğiz. Sezai ile konuşuk edeyidiler."

"Sezai mi?" diye sorarken kıkırdadı. "Sezai'nin kuyruk acısı daha geçmemiş anlaşılan."

Safiye hala omuz silkti. "Oyle. Ceçmemiş." Yiğit yeniden kıkırdadı. Yiğit'in rahatlığı benim de gevşememe vesile oluyordu.

"Suzan Teyzeler de ilk defa görecek galiba?" diye İnci sordu.

"Evet," dedim.

"Zeynep'le sabah konuştum. Zeki'nin müthiş programı varmış," dedi İnci.

Şaşkınlıktan sadece "Yaa," diyebildim. Zeynep yine benden bir adım öndeydi.

***

Üç gün önce ayrıldığım baba evimde bizi babam karşıladı. Düğünden sonra babam gitmek istemiş, Yiğit göndermemişti. Dedem Servet Bölük de doğal olarak buradaydı. Ne düğünden önce ne de düğünden sonra görmediğim bu gudubet adam bugün buradaydı. Şimdi de bana ve anneanneme görünmeme adına uzaktan izliyordu her şeyi. Onu etrafımda istemiyordum. Sadece babamın ona ihtiyacı var diye ses çıkarmıyordum. Ne yazık ki babamın vicdanı benim vicdanımdan daha büyüktü.

Bugün yağmurlu bir gündü ve doğal olarak İbrahim dayı ve Aynur yengenin evine doluşmuş durumdaydık. Bizi komşular sevinçle karşılamışlardı. Şimdi de o komşuların bir kısmı bizimle eve gelmişlerdi. Nefes alınmayacak kadar kalabalık olmuştu ev.

Salonda büyük yemek masasının üzeri her çeşit yiyecekle süslenmişti. Bizi önce oturmamız için koltuklara yönlendirdiler. Derin muhabbetin başlangıcı hal hatırdan sonra ortalık bir anda karıştı. Aynur yenge, Zeynep ile Zekiye ellerinde tepsilerde çaylarla göründüler. Her şey harika ilerliyordu. Muhabbet, kahkaha, şakalaşmaların ardı arkası kesilmiyordu.

Zeki, ağabeyim moduna çoktan girmişti. Gerçek bir ev sahibi gibi ağırbaşlılığını korumaya devam ediyordu. Mustafa'nın dokundurmalarına kulaklarını tıkamış görünüyordu.

Çayın ardından Zeki seri bir şekilde ayağa kalktı. "Aç olan sofraya buyursun!" diye masaya davet etti.

Elbette aç değildik hiç birimiz. Ama ilk atılan Yiğit'ti. "Bir

an davet etmeyeceksin sandım. Şuraya oturduğumdan beri kokular başımı döndürüp duruyor."

"Diyeydin ya enişte! Daha evvel davet ederdik," dedi Zeki gülerek.

Masanın başköşelerine karşılıklı oturdu iki kuzen. Aynur yengenin davetine benim merakım eklenince hemen oturdum masaya. Aç değildim. Yiğit'in olmadığını biliyordum. Bir piyes sergilemek için herkes rol yapacaktı. Ben de bu oyunu en önden izlemek istiyordum.

Babam ve diğer büyük erkekler gençlerin oyunu diye dışarı çıkmıştı. Şimdi sadece kadınlar ve genç erkekler kalmıştı.

Mustafa sağdıç sıfatıyla Yiğit'in sağ tarafına oturdu. Benim yanıma Serpil, İnci ve Zeynep oturdu. Sezai, Zeki'nin yanında çoktan yerini almıştı. Yüzünde hin gülüşü yerleşmişti.

Yiğit tam bir damadı oynuyordu. Sessiz, ağırbaşlı, dingin... Pek ona uymayacak davranıştı. Bu işten keyif aldığını bile söyleyebilirdim.

Anneannemler de benim yanıma gelip, seyirci olmak için yerlerini çoktan almışlardı.

Zeki "Evet... Enişte bey? Afiyettesiniz herhalde?" diye sorarken oyun başlamış oluyordu.

"Teşekkür ederim. Gayet iyiyim," Yiğit son derece sakin sesle.

"Bugün burada yaşayacağın şeyler için umarım kız kardeşimi sıkmazsın?" diye sorarken sesi uyarı tonundaydı.

Yiğit sabırsız sesle "Onu değil ama seni sıkabilirim," derken başla artık demek istiyordu.

Sesinde ki tehdide Zeki sadece güldü. "O halde isteklerini alalım sabırsız enişte." Masanın kenarında istek bekleyen Aynur yengeye döndü. "İlk önce enişte mıhlamasıyla başlayalım," dedi annesine. Annesi hemen mutfağa yöneldi.

Yiğit "Aslında hiç bir şey istemesem de olurdu, masada her şey mevcut. Ama... " diye durakladığında...

Zeki "Ama... Yine de isteyeceksin?" diye cümlesini tamamladı alayla.

Yiğit son derece şaşırmış gibi "Tabii ki!" dedi. "İşin esprisini kaçırmak istemem. Masallardaki gibi dileklerimi sıralayacağım."

Zeki güçlü kahkahasını atarken eliyle beni gösterdi. "Masallardaki peri orada, dileklerini git ona sırala," dedi. Herkes gülmeye başladı. Yiğit hiç tepki vermedi.

"Perim dileklerimi çoktan yerine getirdi," derken çapkın gülüşü yüzüne yerleşmişti. Etrafımızdaki her bireyden "Vay!", "Afferum oğul!", "Helal sana!", "Lafı gediğine koydun enişte!" gibi farklı tepki duyuldu. Elimde olmadan kızardım. Yiğit "Şimdi sıra sizde," diye devam etti.

"Söyle o halde," dedi Zeki sinirli sesle. Neye kızdığını anlamadığım için şaşkınlıkla Zeki'ye baktım. Zeki ise tüm dikkati kurbanı olarak gördüğü Yiğit'teydi.

Aynur yenge bakır tava ile mıhlamayı getirdi, Yiğit'in önüne bıraktı.

"Başla bakalım," diye komut verdi Zeki.

Yiğit itirazsız mıhlamadan bir çatal aldı. Aldı almasına ama peyniri uzadıkça uzuyordu. Ayağa kalktı. Peynir yine kopmadı. Sonra da eliyle koparırken "Mıhlama güzel de oturup kalkması olmasa! " dedi. Odada herkes gülüşmeye başladı. Bir iki çatal aldıktan sonra tavayı kenara iteledi.

"İsteklerini sıralayacaksın galiba? Duyalım! " dedi Zeki.

Yiğit düşürür gibi yapıp "İlk önce, -burada göremediğim için soruyorum- lahana ezmesi?" Oda neydi ki?

Zeki güldü, var mı diye arkasına baktı. Ailesinden destek bekliyordu. Kız kardeşi "Var. Hemen getireyim." Dışarı çıktı.

Yiğit yüzsüzce "O getirene kadar diğerini söyleyeyim..."

Zeki alayla gülerek "Niye şaşırmadım ki..." diye söylendi sabırsızca.

Yiğit arsızca "Devam etmemi istemiyor musun?" diye sordu. Eğlendiği her halinden belli oluyordu.

Zeki "Bu enişte çok arsız çıktı ya," derken pes der gibi yaka silkti. Yeni bir kıkırdama odayı doldurdu. Yine de "Evet, devam et," derken gözlerini deviriyordu.

"Mandalina istiyorum, çok ***haraatim***[49] var. Var değil mi?"

Zeki hiç istifini bozmadan arkasına yaslanıp "Tabii ki var. Her şeyi düşünmüştüm. Biri mandalinaları getirir mi?" diye sordu masanın başında bekleyenlere. Bu defa Zekiye atıldı.

Yiğit, Zekiye'nin ardından "Ekşi olacak ama ancak keser beni," diye bağırdı.

Iıy! Şimdi ekşi mandalinayı nasıl yiyecekti? Düşüncesi bile ense kökümü ürpertmişti.

Yiğit bana göz kırparken "Ah! Bu arada... Üzerine kabak tatlısı iyi olur," dediğinde Zeki en sonunda dayanamayıp "Bu iş kabak tadı verdi artık! Ama merak etme, o da geliyor. Bu arada son dileğini de söylemiş bulundun," dedi zafer kazanmış bir tavırla.

Yiğit "Biliyorum," derken son derece lakayttı. Bu oyun ben ve benim gibi ilk defa tanık olan sevdiklerim de keyif almıştı.

Bir tepsi yeşil mandalina gelmişti. Ama içinde düğüm yapılmış havlu duruyordu. O ne içindi, diye düşünürken, Zeki "Önce mi sonra mı? " diye sordu.

Son derece lakayt bir tavırla "Tabii ki sonra..." derken bir yandan da bana göz kırpıyordu. "Karnım doyduktan sonra ne istersen yapabilirsin." Uzanıp bir tane mandalinayı alıp soymaya başladı.

Daha bir tane mandalinayı yeni bitirmişti ki başka bir tepsinin içinde bütün tavuğu getirip Yiğit'in önüne koydular.

Yiğit "Göster marifetini," diyen Aynur yengeye hafifçe tebessüm etti. Fırından yeni çıkmış olan tavuğu hiç tereddütsüz elleriyle girişip parçalamaya başladı. Bir budunu Zeki'nin tabağına diğerini Mustafa'nın tabağına bıraktı.

---

49 Susuzluk

"Helal olsun enişte!" diye bağırdı Zekiye. "Elin hiç yanmadı!" derken sesi hayret doluydu. Yiğit hiç istifini bozmadan servisine devam ediyordu. Tavuğun boğaz kısmını tabağına koymayı ihmal etmemişti. Serpil, "En iyisini size, en kötüsünü kendime verebilirim, demek istedi," diye kulağıma açıklamıştı.

İstediklerinden azar-azar yerken herkes Yiğit'i izliyordu. Sonra arkasına yaslanıp "Pek memnun olmadım ama neyse..." dediğinde yeni bir kahkaha tufanının başlamasına neden oldu. Gerçi, masaya oturduğumuzdan bu yana odadaki herkesin ağzı kulaklarından hiç ayrılmamıştı, ben de dâhil olmak üzere.

"Bu daha eğlenceli olacağa benziyor " dedi arkadan bir kadın. Zeki, düğüm yapılmış havluyu alıp vuracak gibi havaya kaldırmış, Yiğit'te avucunu açmış bekliyordu.

Yüzüm nasıl bir şekil almıştı bilemiyorum, Serpil kulağıma yaklaşıp açıklamaya çalıştı. "Ağabeyim 'pes' diyene kadar vuracak."

Hayretle Serpil'e döndüm. Yani, der gidi omzunu kaldırıp indirdi.

Zeki vurmaya başladı. Yiğit'te hiç tepki yoktu! Vurdukça vuruyor, şiddeti gittikçe artıyordu. Bir ara Zeki bana dönüp devam edeyim mi, der gibi baktı. Ben vurmasını istememiştim ki devam edip etmemesi için bana soruyordu. Ne yapmam gerektiğini bilemediğim için Yiğit'e baktım, bana göz kırptı. Her ne kadar avucu kızarmış olsa da dayanacak gibiydi. Bende 'devam' der gibi başımı salladım. Sanırım canını pek yakmıyordu.

Bir süre sonra Zeki "Bu böyle olmayacak," dedi pes etmiş sesle. Bu sevimsiz oyun sona erdi diye sevinirken "Selim, Oğuz... Getirin!" dediğinde neyi getirecekler diye geriye baktım. İki tane gençten komşu çocuk ellerinde kolum kalınlığında odunla odaya girdiler.

Panik dalgası beni kucaklarken endişeyle Yiğit'e baktım. Hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. Herkes hayretle bağırırken odunun ortasına bağlı ipi kontrol etmek için Zeki ayağa kalkmıştı.

Bu zamana kadar sessizliğini koruyan Mustafa biraz öfkeli sesle "Bu biraz fazla değil mi?" diye sordu. Yiğit hiç tepki vermiyordu. Bu beni şaşırtmıyor değildi.

Arkadan Serpil'in kayınvalidesi bağırdı. "Devam et oğlum."

Safiye hala araya girip "Senun kuyruk acın daha ceçmemiş miydi, dunur?" diye sordu alayla. Kadın öfkeyle dudaklarını sıkıp huzursuzca oturduğu yerde kımıldandı. Kadını bir an için boğmak istedim.

Anneannem ve teyzemler çığlıklarını zapt etmek için ellerini ağızlarına tıkamışlardı bile. Kızlar bir vahşet izler gibi gözleri yerlerinden çıkmışçasına olanları izliyorlardı.

Yiğit'i yere yatırdılar, çoraplarını çıkarıp ayağını odundaki ipe bağladılar. Bütün olanları dehşetle izliyordum. Bu şaka çok uzamamış mıydı? Kayınvalideme baktım, huzursuzca kıpırdanıyordu. Sonuçta biri oğlu diğeri yeğeniydi. Safiye halaya döndüm, sinirli görünüyordu. Buna izin mi vereceklerdi? Israrla hiç biri yerinden dahi kımıldamıyordu. Neden peki?

Yiğit ellerini başının altına almış gayet rahat bir şekilde yatıyordu. Öfkesi geçmiş gibiydi. Belki de ailesini rahatlatmaya çalışıyordu.

Zeki bu kez düğümlü havluyla hatırı sayılır darbeler indirmeye başlamıştı ayaklarına. Bu olanlara ilk defa şahitlik eden bizler haricinde kıkırdamalar arttıkça Zeki'nin darbeleri kuvvetleniyordu. Bir ara durup "Tamam mı?" diye sordu.

"Yorulduysan bırakabilirsin," dedi alayla. İnanamıyordum, çıldırmış olmalıydı. Hepsi çıldırmıştı. Annesi de Safiye hala da artık kıkırdıyorlardı.

Zeki "Aslında dayak olayını bitirip diğer cezalara geç-

mem gerekiyor. Ama sen yüzsüzsün hemen gerçekleştirirsin," derken vurmaya devam ediyordu.

Yiğit "Emin olabilirsin." dedi hiç tereddütsüz. Neyi kastettiğini anlamamıştım.

"Ama yine de bitireceğim," dedi Zeki ayağını çözüp doğrulması için yardım ederken. Zeki "Güneş'i sevdiğini haykırarak söylemeni istiyorum," dedi hemen ardından.

Ne diyordu bu! Kıpkırmızı olduğumu hissettim. Serpil yanımda kıkırdarken Sezai kahkahayla gülüyordu. Bütün bakışlar üzerime yoğunlaşmıştı.

Yiğit "Kaç oktavlı istersin?" diye sordu.

İnanmaz gözlerle Yiğit'e bakıyordum. Evet. Artık şüphem kalmamıştı. Kesinlikle hepsi çıldırmıştı.

Kalabalığın içinden Sezai'nin annesi "Son gücünü görelim hele..." derken pişkin pişkin gülüyordu.

Yiğit bana döndü. Ama konuşurken hitabı bana değildi. "Biliyorsunuz ki bunu söylemekten hiç çekinmem! Yeri ve zamanı da es geçerim." Yeşil gözlerinde yıldızlar parlıyordu. "Seni seviyorum Güneş!" diye haykırırken çilek gibi kızarmıştım. Her şeye rağmen ruhum zevkten ve mutluluktan jöle kıvamını almıştı. Çilekli jöle!

Sevdiğini söylerken gözlerimden gözlerini hiç ayırmamıştı. Sözlerinin gerçekliği gözlerine yansımıştı. İyi ki evlenmişim bu adamla, dedirtecek her an bir neden sunuyordu bana. Doğal olarak bu âdetin sadece sonu hoşuma gitmişti. Yiğit'in canının yanmasına, oyun da olsa hoşuma gitmemişti.

Zeki, Yiğit'in çok yüksek sesle bağırdığını gösterme adına kulağını abartılı bir hareketle temizliyor gibi yaptı. Misafirler de bunun karşılığını hemen gösterdiler; kahkahalarla gülmeye başladılar.

Zeki masaya yönelirken "Bu iş beni gerçekten de acıktırdı. Hadi yemeğe başlayalım," dedi. Yiğit, Zeki'nin kulağına eğilip "Bunun rövanşını unutma, kuzen," diye fısıldadı. Gerçi fısıldama sayılmazdı, etrafındakilerin çoğu duymuştu.

Zeki omuz silkip yemeğine girişti. "Ben bunları göze aldım, kuzen," dedi aynı alaycılıkla.

Safiye hala sanki bu fırsatı bekliyor gibi hemen "Zeki, hemen seni da evlendurelum. Hazir duğun senesindeyiçen..." diye atıldı. Zeki hiçbir şey dememiş olsa da gözü bir an için Zeynep'in yüzüne dokundu. Zeynep de buna cevaben usulca başını indirdi. Ne demek bu, diye düşündüm şaşkınlıkla. Yoksa? Yok artık! Zeynep ve Zeki... Eğer doğru algılıyorsam Safiye halanın dediğinin gerçekleşmesi için fazla beklemeyecektik.

Bundan sonrası neşe içinde geçmişti. Kayınvalidemler eve geri dönerken Yiğit ile ben geride kalmıştık. Adetleri böyleymiş. Gelin, baba evinde eşiyle kalması gerekiyormuş. Hem de düğün ertesi!

Gelin kızı baba evinde kocasıyla yatırmazlarmış. Gelini annesi ve varsa kız kardeşleriyle son defa beraber uyuma adına geceyi birlikte geçirmekti geleneğin altında yatan bahane. Böylece Yiğit'le düğünümüzün üçüncü gecesi ayrı uyumak zorunda bırakıldık.

Geceyi kızlarla birlikte geçirdiğim gibi onlarla sabahlamıştım. İlk defa böyle bir arada yatmanın zevkine varıyorduk. Sabahın ilk saatlerinde balayımız için erkenden eve geri geldik.

Yiğit yine yapmıştı yapacağını. Ben balayı için İtalya'ya gideceğimizi düşünürken Yunanistan'a, Selanik'e götürmüştü. Atalarımın memleketine! Çok mutlu olmuştum. Atatürk'ün evini ve anneannemin babasının köyünü gezerken duygusal anlar yaşamıştım. Yunanistan da olduğumuzu söylediğimizde Suzan Sultan çok mutlu olmuştu. İkinci haftasında İtalya'ya geçtik. Unutamayacağım bir balayı yaşatmıştı Yiğit bana.

Balayımızdan döneli on gün olmuştu. Meraklarını çabuk yitiren komşular artık eskisi gibi gelmiyorlardı. Sıradan bir düzene girmiştik. Maaile babaannenin sıhhatini öğrenmek için amcanın evine gitmek sıradan işlerin en başını çekiyordu

Bir ara Reşat baba ve Yaşar amca İzmir'e gitmişlerdi. Hasan amca kadınların dırdırından korunma amaçlı her gün çarşıya inmek için bir bahane buluyordu.

Yiğit günün çoğunu tavan arasındaki çalışma odasında geçiriyordu. İstanbul'a 'yeni evli, diye Sebahat anne göndermemişti. Mustafa gitmişti onun yerine. İnci, gün içinde bana yoldaşlık ediyordu. Düğünüm İnci için bir devrim gibiydi. Eski uzak tavrı tamamen yok olmuştu. Safiye hala ile Hatice yenge her gün didişmek için bir bahane bulup sıradanlığı sıradanlıktan çıkarıyorlardı. Çok geçimsiz bir kadındı. Sıradan olmayan tek şey odamızda yaşadığımız güzel anlardı. Henüz bir aylık evliydik, ama ilk günkü heyecan her yalnızlığımızda ortaya çıkıyordu.

Dün Reşat baba, Yaşar amcayı İzmir de bırakıp dönmüştü. Yağmurlu bir günün sonunda hepimiz masanın etrafını doldurmuştuk. Son zamanlarda bu yağmur hemen her gün yağıyordu. Sebahat anne 'çürük ayına girdik, diyordu.

Biz balayındayken Yiğit'in arkadaşı Nadir ve uzak akrabalarının kızı Şahsenem nişanlanmış Sebahat annenin anlattığına göre herkese sürpriz olmuştu bu nişan. Yiğit dahi Nadir'in Şahsenem'i hangi ara görüp evliliğe karar verdiğini anlamadığını söylemişti. Şahsenem, Yiğit gibi atma türkülerin ustasıymış. Hiç kimse onunla atışmaya girmeye cesaret edemezmiş. Buralarda atışma yaygın olduğunu gördükten sonra bana hiç garip gelmemişti bu bilgi. Burada hemen herkes laf ustasıydı.

Bir sabah biz yine babaanneyi ziyarete gittiğimizde Hasan amca duvar saatini indirmiş masanın üstüne alıp arkasında bir şeyiyle uğraşıyordu, sanırım tamir ediyordu.

Yiğit de gördü ve "Ne o amca, saatle aranda anlaşmazlık mı çıktı?" diye sordu. Yiğit soruyu sorarken son derece ciddiydi.

Aynı ciddi ifade amcada da vardı. "Duymadın mı?" diye

sordu. "Akrep yelkovanı soktu. Yelkovan da haliyle mevta oldu."

Olay çok basitti; saat bozulmuştu. Ama gelgelelim Karadeniz insanının espri anlayışı bu durumda da ortaya çıkmaktan geri kalmamıştı. Ben ise yaşadığım şaşkınlığımdan dolayı gülmemek adına garip sesler çıkarmamak için mücadele veriyordum. Beni bu hale getiren ikisinin de şaka mı gerçek mi konuştuklarını anlamamamdan dolayıydı.

Selime

Işığının saatler önce kapanmış odanın penceresinde oturmuş, gecenin zifirinde zümrüt gibi parlayan karşıdaki konağın ışıklarını seyrediyordum. Kocamın evinden döndüğüm günden bu güne kadar, Yiğit'in ve İstanbullu gelinin düğün gecelerinden bugüne kadar, tüm ışıklar kapanana kadar...

Bedenimden çok ruhum yorulmuştu. Ağabeyim ve yengemin benim için çizdiği hayatın sonuna gelmiştim. Karanlık odanın köşesindeki yatakta hastalıklı hayatımın meyvesi, istemediğim halde dünyaya getirdiğim, ama kucağıma aldıktan sonra yeniden savaşmama vesile olan kızım Havva, kendine ait olan kısmında huzurla, annesinin huzursuzluğundan bihaber uyuyordu. Saatler olmuştu uyuduğu. Bu gece karpuzu fazla yediği için birazdan uyandıracak, tuvalete götürecektim.

Karanlıklar içindeki köyün ışıklarını seyrederken aklım geçmişteydi. Keşkeler ile süslediğim geçmişimde. Yapmak isteyip hep kadersizliğimin yüzüme çarpmasıyla engellendiğim geçmiş pişmanlıklarım... Bazen ne kadar çabalasanız kaderin önüne geçemezsiniz. Ben de bu gaflete düşmüştüm. Hem de defalarca.

Tülbendimin altındaki siyah saçlarıma artık kırlar karışmaya başlamıştı. Yaşımdan dolayı değildi, kadersizliğimin nişanesiydi bu kırlar. Sıkıntılarımın, pişmanlıklarımın ve gözyaşlarımın nişanesi...

Şakağıma saplanan artık aşina olduğum ağrıyı zihnimin gerilerine atıp karşımdaki konağa baktım. Hayallerimin ana mekânı konak. Sevdiğim delikanlının ve benim gelecekteki yuvam. Salak Selime! Aptal Selime! Kadersiz Selime. Kimse tarafından istenmeyen Selime... Uzayıp giderdi listede hangi sıfatı aldığımı bilemiyordum. Sanırım hepsi uygundu.

Havva, huzursuzca kımıldanmaya başladı. Uykudan uyanmak istemiyordu. Hep öyleydi, uykudan kolay beri ayılamazdı.

"Heva, hade kizum. Çişungi yaptureyim." *"Küçük pulim"*[50] kısa itirazına rağmen yine de kalktı. Gözleri yarı aralık halde kalkıp kapıya yöneldi. Bir yere çarpmaması için kolundan tutuyordum. Dar ve kısa koridorun ışığını yakmadan el yordamıyla tuvalete götürdüm. Evdeki kimsenin ışığımızdan rahatsız olmasına fırsat vermeye niyetim yoktu.

Dar ve havasız tuvaletin zayıf ışığını açtım. Küçük pulim yardımımla ihtiyacını gördükten sonra kısa yolu yürümeme adına kollarını uzatıp kucağıma gelmek istedi. İtiraz etmedim. Dört yaşında olmasına rağmen yaşından küçük görünen kızımı kucaklayıp göğsüme bastırdım.

Uykulu yüzünü boynuma gömdü. İki yanından örgülü saçlarını okşayıp öptüm. Çiçek kokusunu içime çektim.

"Yavrum! Nanamuşişi purki!"[51]

Yeniden yatağına yatırdığımda çoktan uykuya teslim olmuştu bile. Yorganı üzerine örttüm ve pencere kenarına gidip kaldığım yerden seyrime devam etmek için terme çatma tabureye kendimi bıraktım.

Köyün ışıklarının çoğu sönmüştü. Karşımdaki konağın odalarının ışıklarının çoğu sönmüştü. Sadece iki pencerede ışık vardı; Biri konağın birinci katı olan mutfak ve diğeri ise Yiğit'in düğününden sonraki odası.

Elbette odada gezineni göremiyordum. Perdeleri kapalıy-

50 Civciv

51 Annesinin çiçeği!

dı zaten. Ama odanın ışığının yanması demek benim yüreğimin derinliklerinde alev alması demekti.

Sevmemişti beni. Gözümü onunla açmıştım oysa. İlk gördüğüm, ilk sevdiğim erkekti. Ne yazık ki yüreğimi biçare hoplatan bu delikanlı beni hiç görmemişti. Yoluna çıkmak için, birden fazla görebileyim diye her gün fazladan odun taşır, yengemin ağılındaki inek için yem yapar, çay bahçesinden en ağır yükleri yüklenerek alım evine götürürdüm. Sadece Yiğit'e kendimi hatırlatmak, annesine ve ailesine kendimi göstermekti.

Doğduğum anda kadersizliğimin alnıma yazıldığını, ne yapsam faydası olmayacağını bilememiştim o zamanlar. Annem ben doğarken ölmüştü. Babam, ne iki ablamla ne de ağabeyimle hiç ilgilenmemişti. Tek uğraşı ördüğü sepet ve sandalyeleri çarşı pazarda satmaktı. Kazandığını da anında harcardı; Rus kadınlarına giderdi.

Ağabeyim -kendi deyimiyle kendi başını kendi kaşımıştı. Yengemi kaçırmış, askerden geldikten sonra çay fabrikasında işe girmişti. Doğumda yapılan bir hata sonucu kalça çıkıklığı vardı. Fabrikada kolayca işe girebilmesinin birinci sebebi özrü olsa da asıl faktör Yiğit'in babasıydı.

Ağabeyimin üç kızı vardı. Liseye gidiyordu en büyük kızı. Ortanca kızı ilkokula yeni başlamıştı. En küçük kızı ise henüz Havva'mdan altı ay büyüktü. Oğlu olmamıştı ağabeyimin. Belki de Allah ağabeyimi cezalandırmak için hiç oğlan vermemişti. Babamın yaşında, istemediğim adamla evlendirmesinin mutlaka bir karşılığı olacaktı. Elbette istemiyordum yeğenlerimin benim yaşadıklarımın aynısını yaşamalarını. Ama kızlarını nasıl okutacağını, nasıl evliliklerine müdahale edeceğini merak ediyordum. Yeri geldiğinde zehrimi kusacaktım elbette.

Saksının arkasına sakladığım sigara paketini çıkardım. Kocam alıştırmıştı bu ***nalet***[52] zıkkımı. Öpmek niyetiyle yüzü-

52 Lanet

me ilk yaklaştığı zaman öğürme dürtümü bastırmaya çalışarak sigara kokuyorsun demiştim. Alışırsın demişti. Alışmamı kolaylaştırma adına da dudaklarımın arasına ilk fırsatta bir tane sıkıştırmıştı. İlk nefes çekişimde dakikalar boyunca öksürmüş, kocam olacak hayvan da bundan zevk alıyor gibi sırıtmıştı karşımda. Alışmıştım sonunda. Neye alışmamıştım ki buna alışmayacaktım.

Sigaramı yakarken gözüm yine ışığı sönmeyen odadaydı. Bu gece sıradan bir gece olmayacaktı sanırım. Çünkü gözümü diktiğim odanın perdesi açılmıştı. Yiğit'ti! Yüreğim tatlı bir heyecanla sızladı. Balkona çıkmış, odaya doğru dönüp biriyle konuşuyordu. Benim yerimi alan kadınla, köyün dilinde olan İstanbullu gelinle...

Bir ay önce düğün gecelerinin sabahı Yiğit yine balkona çıkmıştı. O gece yaşadığım acı uyumama engel olmuş, sabaha kadar yine burada oturup karşı evin balkonuna bakmıştım. Sabaha karşı gecenin karanlığını yaran silahın sesi sanki benim yüreğime atılmıştı. Umut etmiştim o sarının bakire olmamasını. Böylece Yiğit hiç tereddüt etmeden onu geldiği yere geri gönderecekti. Umutlarım o silahın sesiyle karanlıklara gömülmüştü.

Masmavi gözleri olan Güneş... Kendi gibi adı da çok güzeldi. İzin verse sarı saçları şelale gibi omuzlarından dökülecekti. Ama ne zaman görsem zarif bir topuzla ensesinde toplu olurdu. Zarif bir güzelliği vardı. Bu topraklara yakışmayacak kadar güzeldi. Buradaki kadınların bahçede tarlada çalışmaktan kendilerine bakacak fırsat bulamazdı. Yiğit belki de o yüzden bizden biriyle evlenmek istememişti.

Oysa onu ne kadar sevmiştim. Onun için her şeyimden vazgeçmeye bile razıydım. Tüm taliplerimi geri çevirmiştim sadece Yiğit'i gözüm gördüğü için.

Şimdi balkona yeni gelin de çıkmıştı. Hiç tereddütsüz, gözümü onunla açtığım erkeğime arkadan dolandı. Kalbimi

görünmez bir pençe acımasızca sıkıştırdı. Çenesini omzuna dayamış olmalıydı, ikisinin başının arasından ışık sızmıyordu. Işık arkalarında kaldığı için yüzleri seçilmiyordu. Aramızdaki mesafe iki yüz metreden biraz fazlaydı. Kısık sesle konuşmaları kulağıma kadar geliyordu ama sözcükleri anlaşılmıyordu. Birbirlerine aşk dolu, arzu dolu cümleler kurduklarını yatağında uyuyan kızım bile anlardı.

Yiğit beni kabul etmiş olsaydı Havva ikimizin kızı olacaktı. Belki adı Havva bile olmayacaktı. Bana bile sormamıştı kocamın kızı, adı Havva olacak demişti.

Yıllar evvel evden kaçmaya kalkışırken Yiğit'in evde olmayacağını hiç hesaba katmamıştım. Onun evde olduğuna inanıyordum. Oysaki askerdeydi!

Ablama gitmiştim o yaz sonu. Yeni doğum yaptığı için beni çağırmıştı. Erzurum da tam dört ay kalmıştım. Kış olduğu için ağabeyimin işine gelmişti gözlerinin önünde olmamam. İşte o sene gitmişti askere. Köye geri döndüğümde onun köyde olmayacağı hiç aklıma gelmemişti. Üstüne bir de evden çıkmama fırsat vermemişti yengem. Yokluğumda biriken işleri birer birer önüme yığmıştı. Kıştan çıkan her eşyayı yıkayıp temizleme sevdasına girmişti yengem. Bütün bu yorucu işlere katlanabileceğim tek şey konaktan yükselen en sevdiğim sanatçının şarkılarıydı. Sanki bana söylüyordu Yiğit.

O akşam yine görücüler gelmişti. Ağabeyim verecekti. Adamın işi, altı dönüm çay bahçesi ve ağılda dört tane büyük baş hayvanı vardı. İyi-ağabeyime göre adammış. Ama Yiğit'in tırnağı bile olamazdı. Tıknaz ve hafif göbeğiyle iticilikte sınır tanımamıştı. Yeşil gözleri, sarı tel tel olmuş kafasında saman balyasında gezinen yeşil salyangozlar gibi duruyordu.

Ağabeyim beni hiçe sayarak vermişti. Ben de ertesi akşam her şeyi göze alarak Yiğit'e kaçmıştım. Beni geri çevirmeyeceklerine inanıyordum. Yiğit yapmazdı. Merhametliydi. Ayrıca bana karşı her zaman sıcacık bakardı. Nazikti. Köyün adamları gibi odun değildi. Mektepliydi. Ben okuyamamış-

tım. İlkokula kadar gidebilmiştim. Önce babam izin vermemişti sonra da ağabeyim.

O gece Sebahat Yenge, Yiğit'in annesi beni gördüğünde çok şaşırmıştı. Kendimi anlatmaya çalışmıştım dakikalar boyunca. Yiğit'in beni sevdiğini söylemiştim. İnanıyordum beni sevdiğine. Hiç aksini göstermemişti ki. Annesi 'askerde' dediğinde dünyalar başıma yıkılmıştı. O şarkıları Yiğit benim için, bizim için çalmıyor muydu? Yanılmıştım. Yer ayağımın altından kayarken kader bana yeni yol çizdiğinden bihaberdim.

Yiğit'i aramışlardı bana inanmadıkları için. Yiğit de aksini söylemişti benim iddia ettiğimin. Beni reddetmişti Yiğit ve ailesi. Yiğit döndüğünde konuşursunuz dense de bu sadece oyalama adınaydı. Biliyordum. Yiğit beni istemiyordu. Ağabeyim beni alıp eve getirdiğinde utancının cezasını benim üzerimde kesmişti. Günlerce, içi soğuyana kadar dövmüştü. Eşek sudan gelinceye kadar demek istesem de buralarda eşek olmadığı için hiç arkası kesilmedi dayakların. Ta ki Havva'mın babasını bulana kadar.

Ağabeyim on yedi yaşımda kırk yedi yaşındaki Rüştü Efendi ile evlendirdi. İlk karısının ilk çocuğu neredeyse benden on yaş büyüktü. Beş çocuğunun annesi çoktan hakkın rahmetine kavuşmuştu. Geceleri kocam olacak adamın, gündüzleri ise çocuklarının türlü eziyetlerine katlanmak zorunda kalmıştım. Çocuklarının hiçbir beni istememişlerdi.

Beş yıl çocuğum olmamıştı. Beş yılın sonunda Havva'mı kucağıma vermişlerdi.

Balkondan kıkırdama sesi gelince daldığım anılardan sıyrılıp o yana döndüm. Yiğit, sevdiğim adam, karısının başını nazikçe iki yanında tutmuş kendine çekiyordu. Gül goncası dudaklarına uzandığında gözlerimi yumdum. Buna dayanamıyordum. Şimdiye kadar hiç bu kadar mahrem bir anlarına şahit olmamıştım. Artık sesler kesilmişti. Odalarına dönmüş olmalılar diye düşünüp gözlerimi açtım.

Yanılmıştım!

Şimdi mutfağın ışığı yanmıyordu. Sadece onların odasının ışığı yanıyordu. Tiyatro sahnesindeki başrol oyuncularıydılar şimdi. Sahne ışıkları üzerlerine tutulmuştu. Yiğit, sevdiğim adam karısının üzerindeki sabahlığı sıyırmaya başladığında boğazımın sıkıldığını hissettim. Daha fazlasına dayanamazdım. Gözlerimi yummak yeterli gelmeyecekti. Gecenin karanlığına gözlerimi çevirirken telaşla camdan uzaklaştım. Pencereyi sıkıca kapatıp perdeyi çektim.

Acıyor... Acıyor... Acıyordu içim. Acıyordu kalbim. Parçalara ayrılıyordum. Neden geri dönmüştüm ki? Kocamın çocuklarının eziyeti bundan daha az canımı yakacaktı. Gitmeliydim buradan. Her an, her gün, yıllarca bu eziyete dayanamazdı bu kalbim. Gitmeliydim buradan. Sabah ağabeyimle konuşacaktım. Kızımı da alıp geri dönecektim ölmüş kocamın evine. Eziyet haneme.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Güneş

Bu gece amcalar akşam yemeğine davetliydiler. Gerçi buna davet demek ne derece doğruydu bilemiyorum. Hemen her gece masamız böyle kalabalık oluyor. Tüm gün bir arada olduğumuz için topluluk dağılma gere duymadan burada yemeğe devam ediyordu. amcanın bunun için bir sözü vardı. Yemek buldun yanaş, kötek gördün kaç.

Herkes bir ağızdan konuşurken sadece ben ve Hatice yenge sessizdik. Onun konuşmama sebebi sanırım yine amca ile tartışmış olduklarındandı. Benim suskunluğum ise tek düze hayatın sıkıcılığından nasıl kurtulurum düşüncesi vardı. Artık boş durmaktan sıkılmıştım. Herkesin kendine göre uğraşı vardı bu evde.

Tam da bu anda Yiğit bana dönüp "Aşkım... Otelin restoresine ne zaman başlamayı düşünüyorsun?" diye sordu. Boş boş yüzüne baktığımı görünce "Konuşuyoruz ya..." diye devam etti. "Rize merkezdeki otel?"

İlk an aklıma gelen düşünce 'Artık evde pineklemek zorunda kalmayacağım, diye olurken yüzüme geniş gülümseme yayıldı. "Elbette! Ne zaman isterseniz başlarım."

Masadaki uğultu kesilmiş herkes bize dönmüştü. Yiğit "Rize'deki otelin restore işini Güneş yapacaktı ya," diye hatırlattı masadakilere.

Haliyle herkes beni tebrik yarışına girmişti.

Yiğit uyarır gibi parmağını kaldırıp "Kendini yormadan çalışacaksın, yoksa..." diye tehdit dolu sesle söylendi.

"Beni tehdit etme!" diye karşılık verince masadakiler gülüştü.

Odamıza çekilince heyecanla Yiğit'in boynuna atılıp "Çok teşekkür ederim," diye çığlık attım.

"Hey! Boynuma atılacağını bilseydim daha evvelden söylerdim," çapkınca.

Sitemle "Neden şimdiye kadar söylemedin?" diye sordum. "Konusu geçmeyince henüz inşaat bitmedi sanıyordum."

"Sakin ol aşkım! İnşaat bitmedi zaten."

Heyecandan ve mutluluktan içim içime sığmıyordu, yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. "Olamıyorum," diye şakıdım. "Çok heyecanlandım. Çok mutluyum. Reşat babaya da teşekkür etme fırsatım olmadı," demeye kalmadan beni kucakladığı gibi yatağımıza taşıdı.

"O zaman bir an önce yatalım, böylece sabah ilk iş teşekkürlere başlarsın."

Ben yine heyecanla "Bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum," derken Yiğit'in altında sabırsızca kımıldanıyordum.

Yiğit pis pis sırıtıp; "Bak şimdi ben de heyecanlandım," diye yüzüme doğru fısıldadı.

"Yiğit!" diye hafif çığlık attım. "Çok hainsin!" dememe rağmen çığlığım dudakları arasında eridi.

Evden çıkarken hava yağmurluydu. Yiğit'in arabası köy yolunda sarsılarak ilerliyordu. İnsanlar bu yağmurda çay toplamak için büyük çaba sarf ediyordu. Yağmuru seviyordum ama burada bazen insanı boğuyor gibi hissettiriyordu.

Yağmura rağmen yine de kadınlar durmuyor, çalışmaya devam ediyordu. Şimdi bu sağanak yağmurda çay bohçaları sırtlarında bahçeden çıkıyorlardı. Yağmur yağması çay toplamalarını asla engellemiyordu. Şu bir ay içinde öğrendiğim iki şey vardı ki; Buralarda iş beklemezken özel ihtiyaçlar beklemek zorundaydı. Kadınların öncelikleri iş ve evin bireylerinin refahıydı. Yağmur çamur demeden, soğuk sıcak hissetmeden karınca misali çalışıyorlardı buradaki kadınlar.

Erkekleri pek çayda ya da hayvanlara hazırlanan otların toplanmasında göremiyordum, çok nadirdi. Ağaç budamayı, odun yapmayı yapıyorlar, demişti Emine Abla savunma amaçlı. 'Bir zahmet yapsınlar, demiştim sinirle. Kayınvalidem de dâhil mutfaktaki kadınların hepsi beni desteklemişlerdi.

Genç bir kadın yolun kenarında durmuş, yolun ikimize de dar geleceğini düşünmüş gibi bizim geçmemiz için kenara çekilmişti. Rizeli kadınlar gibi başında Çeşan denen örtü vardı. Buradaki kadınlarda hiç görmemiştim. Bu yörede genç kızların çoğunluğu sadece bahçede tülbent takıyorken evli veya yaşını almış kadınlar hiç çıkarmamacasına her durumda yemeni kullanıyorlardı. Kızların tülbentlerinin iki ucu omuzlarından aşağı inerken evli kadınlar daha özgürce gevşek bağlıyordu. Ama yaşını almış kadınlar iyice sarıp sarmalanıyorlardı.

Çeşan örtmüş bu genç kadın bir bana bir Yiğit'e baktı. Bakışlarındaki öfke dikkatimi çekti. İstem dışı Yiğit'e baktım, hiç oralı dahi değildi. Kadının yanından geçtik. Ben tekrar arkama dönüp kadına baktım. Hareketim istem dışıydı. Kadın arkamızdan öfkeyle bakmaya devam ediyordu.

Yiğit'in sesi ile kendime geldim. "Nereye bakıyorsun?"

"Hiç. Kadınlara bakıyordum. Biri dikkatimi çekti. Ona ne yapmış olabileceğimizi düşündüm. Nedense bize öfkeyle bakıyordu."

Kısa bir tereddüt yaşasa da "Ne o, paranoyak mı oldun?" derken sesi sert çıkmıştı.

"O kadın, Keşan örtmüştü. Buralarda Keşan örtmüş kimseyi görmemiştim. Herhalde Rize'den gelin gelmiş," dedim. Yiğit'in öfkesini hissetmemiştim.

"Hayır. Evli değil." Sesinde öfke mi vardı?

"Tanıyor musun?" diye sordum merakla.

Yiğit gülmeye başladı. "Bırak da tanıyayım. Aynı köyün insanıyız."

"O anlamda sormadığımı biliyorsun Yiğit." Sonra muzipçe güldüm. "Belki oda sana âşık olan başka bir kadındır."

Yaptığım şaka hiç hoşuna gitmemişti. Direksiyonu tutan elleri kasılmıştı. Öfke ile bana bir bakış attı. Bir yorum yapmadı. Ne yani, yine tam hedefinden mi vurmuştum? Ama bunlara hazırlıklı olmalıydım. Asıl anlam veremediğim şey, o kadının neden Keşan taktığıydı.

Sormak niyetiyle Yiğit'e baksam da asık yüzünden dolayı vazgeçtim. En iyisi bunu İnci'ye sormaktı. Ağabeyinin kirli çamaşırlarını dökmeye pek istekliydi.

Yiğit

Çok çabuk yakalıyordu. Bilinçsizce ama çok çabuk! Belki de ben çok çabuk yakalanıyordum Zekâsına bir defa daha hayran kaldım. Elif'i gördüğümde elimde olmadan bir an için şok yaşamıştım. Ama Güneş'in bunu fark edeceğini düşünememiştim. Onu hafife almıştım. Şakayla da olsa 'O da mı sana âşık olanlardandı, demesi beni şok etmişti. O kadını konuşmaya bile değmezdi. O yüzden anlatmayacaktım.

Ama o kadının öfkeli bakışlarını görünce yıllar evvel askerlik dönüşü karşıma çıkması aklıma gelmişti. Beni sevdiğini söylemesi, hatta annemin gözüne girebilmek için –Sadece Rize ve yöresinde kullanılıyor- Keşan bile takmaya başlaması inanılır gibi değildi. Aslında bu davranışıyla kendisini toplum karşısında küçük düşürüyordu bu değişken kararlarıyla. Güzel bir kızdı ama güzellik ne kârdı bu akılda. Daha önce

hem köyümün insanı, arkadaşım Zafer'e musallat olması da ayrı bir hikâyeydi. Musallat olmuştu diyorum çünkü takıntılı bir insan olduğu için türbanlı olan kız, Zafer başı açık kızlardan hoşlanıyor diye başını açmıştı. Tutarsızdı.

Güneş

Yiğit'le beraber otel inşaat alanına vardığımızda henüz öğlen olmamıştı. Otelin inşaatı neredeyse bitmek üzereydi. İşçiler karınca misali oradan oraya koşuştururken Birol beyi de bu koşuşturmanın içinde bulduk. Bizi girişte karşıladı Birol Bey. Neler yapıldığını, daha nelerin yapılacağını kısaca anlatırken bir yandan da oteli gezdiriyordu.

Neler yapacağıma dair fikirlerimi iki erkekle paylaşırken dikkatle beni dinliyorlardı. Otelin çok işi olduğunu biliyordum. Henüz havuz ve çevresi yeni yapılıyordu. Gecikme sebebini ise hava şartlarına bağlamıştı Birol Bey.

Aslında bu gecikmemin büyük bir payı bizim düğünümüzdü. Ne Yiğit, ne Mustafa ne de diğer erkekler fazla ilgilenememişlerdi. Tüm iş düğünden sonraya kaldığı gibi otel anca kış sezonunun ortasında açılacaktı. Bu da büyük bir maddi kayıptı.

Yılbaşından önce Rize'de önemli bir toplantı olacaktı. Yabancı ülke temsilcileri doğa katlinin önüne geçme sempozyumu için bir araya gelecekti.

Biraz sıkı çalışırsak başarma şansımız olabilirdi. Bunun için Birol Bey ile ortak hareket etmeliydik. İstanbul'dan Ahşap oymacılığında usta birkaç kişiyle görüşme ayarlamalıydım. Ama buranın sanatkârlarını da göz ardı etmemek gerekiyordu. Sonuçta asıl işin erbabı yöre sanatkârlarıydı.

Uzun soluklu keşiften sonra Yiğit'le birlikte öğle yemeği için restorana geçtik. Meşhur Akçaabat Köftesiyle beraber mini bir toplantı yaptık Yiğit'le.

Yemekten sonra tekrar otele gideceğimizi düşünürken bir araba galerisine yanaştı. Merakla Yiğit'e baktım. Çekici dudakları yana doğru kıvrılırken gülüşünü saklamaya çalışıyordu.

"Düşündüğüm şey mi!" derken heyecanla araçtan indim. Yiğit inmiş, yanıma gelmişti. Hiçbir şey söylemeden elimi kavrayıp galeriye doğru çekiştirdi. Daha biz kapıya varmadan görevli kapıyı bizim için açtı.

Geniş sırıtışı ile karşılayıp "Araç hazır, Yiğit bey," diyen satıcı, galerideki en şık ve gösterişli aracın yanına yürümeye başlamıştı bile.

"Bir dakika," diye satıcının peşinden gitmek isteyen Yiğit'i durdurdum. "O araba değil, değil mi? Lütfen o olmasın!"

Yiğit şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Neden perim?" derken bir arabaya bir bana bakıyordu.

"O araba çok gösterişli. Pikap tarzı bir şey olamaz mı?" derken kabul etsin diye sessizce yalvarıyordum.

Gülüşü yüzüne yayılırken "Aslında fikrini sormayı düşünüyordum. Ama arabayı görünce senin de beğeneceğini düşündüm. Pratik, kullanışlı ve işlevi çok olan araç isteyeceğini düşündüm," derken aracın yanına yürüyorduk. Daha doğrusu bana aldığını düşündüğüm aracın diğer tarafındaki Mercedes C63 AMG Coupe doğru yürüyorduk. Siyah bir pikaptı. Koyu gri başka bir Mercedes'in, ilk an o aracın olduğunu düşündüğüm arabanın hemen yanındaydı ve ilk an görmemem doğal bir durumdu.

Arabaya, daha doğrusu pikaba bayıldım. Coşkuyla Yiğit'in boynuna atıldım. "Yiğit! Harikasın!"

Kolları belime dolarken yüzünü boynuma gömdü. "Biliyorum," dedi boğuk sesiyle. "Beni harika yapan sensin!"

***

Rize'den çıkmış Yiğit'in kullandığı arabayla Ayder Kaplıcalarına gidiyorduk. Benim arabayı şirket çalışanlarından bir eleman eve getirecekti. Evdekilere de en az bana olduğu kadar sürpriz olacaktı. Ama Yiğit'in beni kaplıcaya sürüklemesi sebebiyle görme şansım olmayacaktı.

Akşam yemeğini Ayder de yiyecektik. Kaplıcaya girebileceğimizi söylerken dile getirmediği vaatleri kalbimi deli gibi çarptırıyordu. Ayder kaplıcaları Ayder yaylasındaydı. Bunun için Pazar ilçesinden geçip Ardeşen ilçesine varmadan Fırtına deresinden içeriye doğru dönecektik.

Yiğit'le el ele tutuşmuştuk. Pazar ilçesini henüz ki geçmiştik. Yiğit'in hız ibresi an be an azalıyordu. Bu da yetmezmiş gibi elini elimden kurtarıp iki eliyle direksiyonu kavramıştı. Sonrasında ise aynadan arkayı kollayıp ani bir manevrayla aracı yolun sağına yanaştırıp durdurdu. Ben daha 'neler oluyor, demeye kalmadan el frenini çekip hışımla kapıyı açtı. Bu sırada başka bir araç, bir panelvan önümüzde, yolumuzu kesmek istercesine durdu.

Arabanın arka kapısı açılıp iki adam -kılıkları son derece şıktı- inip Yiğit'in karşısına dikildiler. Yiğit'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Yiğit'te doğru yönelen adamların ceketlerinin altında, pantolon kemerine iliştirilmiş kocaman silahları gördüğümde yüreğim ağzıma geldi. Arabadan inmeye yeltendiğim an Yiğit, arabada kalmam için elini kaldırıp beni engelledi.

Neler oluyordu? Kimdi bu adamlar? Yiğit'ten ne istiyorlardı? Sorularıma cevap ararken arabanın dışında gelişen diyaloga kulak kabartmaya çalıştım. Konuşmalarını duyuyordum ama ne konuştuklarını anlamıyordum. Lazca konuşuyorlardı! Biri öfkeyle soru sorarken diğeri aynı tonda cevap veriyordu.

Adam hesap sorar gibi ***"Hani ardaha tolişkimişi oginde vati ortatertu?"***[53] diye bir şey söyledi Lazca.

53 Hani bir daha gözümün önünde dolanmayacaktın?

Yiğit de alay eder gibi ***"Mapxasinu! Toliskani hiku mendra ga3iyertuyi?"***[54] Lazca cevap verdi.

Adam dişlerini sıkarak tükürürcesine ***"Lakirde mo bargalam. Ar daha vati gi3vare, him duylaşe ko3ixtatere! Keçopi idi xorzaskanişi çoyi, İstanbul'işe..."***[55] Diye başka bir şey söylemeye başladığında Yiğit kıkırdadı. Yiğit'in her hareketi karşısındakine tahrik amaçlıydı. Ve amacına ulaşmıştı. Fitilin ateşlenmesinde etken olan, içinde sadece 'İstanbul, kelimesi içeren cümlesini tamamlayamadan adam Yiğit'i yakasına yapışıp bizim araca sıkıştırdı. Yiğit de o adamdan aşağı değildi, o da yakasına yapışmış aynı sertlikle çekiştiriyordu.

Gayri ihtiyari kendimi arabadan dışarı attım. "Yiğit!" Arabadan çıkıp yanlarına nasıl gittiğimi hatırlamıyordum.

Adamlar bir yandan Yiğit'in yakasından sağa sola çekiştirirken bir yandan da alayla bana bakıyorlardı.

Yiğit "Arabada kalmanı söyledim sana!" diye bağırdığında ona doğru attığım endişeli adımlarım kesintiye uğradı. Şoktaydım. Yiğit bana hiç böyle bir ses tonuyla konuşmamıştı. Adamların alaylı bakışları gururumu daha da kırmıştı.

"Silahları var," diyebildim son bir gayretle. Gözlerime hücum eden yaşları geri göndermek için ayrı bir çaba sarf ediyordum, her an bana ihanet edip akabilirlerdi. Yiğit beni duymadı, tüm odağı karşısındaki adamlardı.

Yiğit'in yakasına yapışan adam yine Lazca ***"Mskva xorza giyonun. Xalaskanis deyi ukayi xfala mo doskudas. Kuçxe tude go3oxtit. Ardahaneyi haşo vati gixaparare. Muyana pare si vorsi gişkun!"***[56] Diye bir şey söylediğinde Yiğit öfkesinden dolayı kıpkırmızı kesildi.

"Yiğit, lütfen! Ne istiyorlar bizden?" diye haykırmama

54 Şaşırdım! Gözün o kadar uzağı görebiliyor muydu?
55 Lafı dolandırma kes! Bir daha söylemeyeceğim, o işten çekileceksiniz! Al git karının köyü, İstanbul'a
56 Güzel karın var. Halan gibi sonra yalnız kalmasın. Ayakaltından çekilin. Bir dahakinde böyle güzellikle uyarmayacağım. Ne yapacağımı sen daha iyi biliyorsun

rağmen bana bakmadılar bile. Hararetli şekilde tartışmaya devam ediyorlardı. Bir de ne söylediklerini anlayabilsem!

Yiğit yakasından asılıp pozisyon değiştirdi. Bu defa arabaya dayanan o adamdı. Diğer adamlar hamle yapmak istedikleri halde adam elini kaldırıp onları engelledi.

Yiğit dişleri sıkılı *"Evvela... Ham picisgani pi gondağılamşa dokaçi. Koçisteyi xvala moğtiko haşo mumuli vati iyartu,"*[57] diye adamın suratına fısıldasa da bu defa adamın pis sırıtışı yüzünden hiç silinmemişti.

"Skasisteyi puci var vore. Laçis deyi peşineskanis boyine gulun Mustafa'skanı nay on?"[58] dedi alayla.

Yiğit sakinleşme adına derin soluk alırken göğsü şişti. Sonra kararlılıkla *"Muya na mi3vare mi3vi. Skanişkala daha vati vi3onare,"*[59] dedikten sonra adamı kendinden silkeledi.

"Si muçe na goum hişo iyasere. Xvala svas xolo vixabarareter,"[60] dedi ve arkasını dönüp arabasına yürüdü.

O adam ve diğerleri geldikleri gibi arabalarına geri döndüler. Başları olduğunu düşündüğüm adam hırsını alamamış gibi tekrar döndü ve "Bu iş burada bitmedi!" dedi. "Vazgeçmek zorunda kalacaksınız," tehdidine devam ediyordu. Adam, Pazar şivesiyle konuşuyordu. Buralıydı. Yiğit'le birbirlerini tanıyorlardı.

Yiğit "Elinden geleni ardına koyma," diye yanıtladı aynı şiddetle.

Adamlar geldikleri gibi aynı şekilde, aniden gittiler. Yiğit bir süre arkalarından baktıktan sonra bana döndü. Sakinleşme adına kendine zaman tanıyor gibi defalarca derin ve uzun soluklar aldı. "Sana arabaya geri dönmeni söylemiştim," derken bağırmamak için kendiyle mücadele etmesini izledim. Yiğit'in öfkesi henüz dinmemişti.

57 Öncelikle... Bu ağzını dağıtmamı istemiyorsan kapa çeneni! Adam gibi yalnız gelsen böyle horoz olamazdın.
58 Senin gibi inek değilim. Köpek gibi peşinde gecen Mustafa'n nerede?
59 Ne söylersen söyle. Seninle daha fazla muhatap olmayacağım.
60 Sen nasıl istiyorsan öyle olacak. Yalnız yerde yine konuşacağız.

"Yiğit! Neler oluyor? Kimdi o adamlar, ne istiyorlardı?" diye sorarken ellerimin, vücudum zangır zangır titremesini bastırmaya çabalıyordum.

Hâlâ yanıma gelmemişti.

"Bir şey olduğu yok. Otel... Rize'deki otel inşası... İhaleyi biz almıştık. İçlerine sindiremediler, kaba kuvvet ve tehditle caydırmak istiyorlar. Biz kuru tehditlere pabuç bırakmayız."

Kendimi zorlayarak "Bu mudur yani!" dedim şaşkınlık ve endişeyle.

Gözlerime baktı. Endişeli yüzümü görünce çabucak yanıma geldi. Öfkesini unutmuş gibiydi. Yaşadığım korkudan dolayı titreyen ellerimi tutup "Korkma aşkım! Sana bir şey olmasına izin vermem," dedi.

Dişlerim birbirine çarparken "Onların silahları vardı," dedim tekrar.

Emin bir şekilde "Kullanamazlar. Sadece göz korkutmak içindi," derken beni kollarıyla sardı.

"Amaçlarına ulaştılar o halde," derken kendimi kollarından kurtardım. "Sen halen daha hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranabiliyorsun. Ne konuştunuz? Lazca konuşuyordunuz," derken sesim suçlar bir şekilde çıkıyordu.

"İhaleyi alamadılar. Bütün kuyruk acısı bundan," derken bu defa arabaya binmem için kapıyı tutuyordu.

"Niye inanmıyorum," dedim sertçe. Tuttuğu kapıdan araca geri biniyordum.

"Daha ne söylememi bekliyorsun!" Yeşil gözleri çakmak çakmak yanarken en az benim kadar öfkeliydi. Aslında benden de öfkeliydi. O adamlara haddini bildirememenin huzursuzluğu vardı gözlerinde. Öfkeyle sıkılı yumrukları ve seğiren çene kemikleriyle vücudu çoktan dile gelmişti.

Şunu iyi anlamıştım ki Yiğit gerçeği bilmemi istemiyordu. Neden peki, korumak için mi? Kafamda deli soruların üstüne, Ayder programımız da iptal olmuştu.

Neredeyse hiç konuşmadan ama Yiğit'in, Mustafa ve babasıyla Lazca bağıra çağıra konuşması eşliğinde geçen yolculuğumuzla eve vardık. Eve vardığımızda tüm ev ahalisinin yüzünde aynı panik ve endişe vardı. Olanlardan haberdardılar. Avluya dağılmış aile bireyleri Yiğit'in arabayı park etmesini beklemediler, aracın kontak anahtarını daha kapatmadan Sebahat Anne hemen gelip destek verme adına benim kapıyı açıp endişeyle sarılırken "Korktun değil mi kızım," derken bir anne şefkatiyle sarılıyordu. Geri çekilip saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken "Mustafa aradı, neler olduğunu anlattı," diye devam etti. Endişeli, bir o kadar da cengâver gibiydi sert yüzü. Tehlike karşısında aslan kesilmiş anneydi. Boğazım düğümlendi. Özlemini duyduğum anne şefkatinden yüreğim ısındı. Yiğit'in annesi beni bu eksiklikten kurtarmak için kanatlarının altına alıyordu.

Yaşadığım korku ve endişe o kadar büyüktü ki Sebahat annenin ilgisi gözlerimi yaşartmıştı. İstem dışı yanaklarımdan yaşlar süzülürken ona sarıldım. Göğsüne gömerken "Geçti kizum. Korkma," diyordu kulağıma.

İnci bana doğru geliyordu. Arabanın kapısından destek alarak indim, dizlerim hâlâ titriyordu. Ayakta durabileceğimi pek sanmıyordum. İnci ile kayınvalidem iki tarafıma geçip eve yönlendirdiler. Salona geçmeden merdivenlerden çıkmama yardım ettiler. Benim istediğim de buydu; Odama gidip uyumak. Unutmak.

Yiğit ardımızdan eve girip direk çalışma odasına geçmiş, başka bir dizi telefon trafiğine başlamıştı bile. Mustafa her neredeyse eve gelmiş, Yiğit'in peşinden çalışma odasına girmişti.

Odamdaydım. Hâlâ titrememin önüne geçemiyordum. Gözlerimdeki yaşlara engel olamıyordum, kendiliğinden akıyorlardı. Bir süre sonra bu kadar zayıf göründüğüm için kendimden nefret etmeye başlamıştım.

Sırtımı sıvazlarken "Ağla kizum, açılırsın," diyordu Seba-

hat anne. "Kendini sıkma, rahat bırak. Erkekler her işini kavga ile halletmeyi severler, bunlara kafanı takma sen."

Hiç yorum yapmadım. Ama içim daha bir dolmuştu. Kendimi yatağa bıraktım. Bir ceninin anne karnındaki pozisyonuna geçmiştim. Bu kadının iyimser düşünceleri artık beni boğuyordu.

"Lütfen..." Zor duyulur sesle "Lütfen, yalnız kalmak istiyorum," dedim.

"Olmaz kizum!" diye itiraz etti kayınvalidem. "Şimdi Yiğit gelir," dedi yarama tuz basarcasına. Şu an yalnız kalmaya, düşünmeye ihtiyacım vardı. Yiğit'in beni kandırmak için sarf edeceği sözlerine ihtiyacım yoktu. Tahammülüm dahi yoktu. Masallarına inanmak çocukça bir saflıktan başka bir şey değildi. Yol boyunca anlattıkları sadece beni yatıştırmaya yönelik cümleleriydi. Yine tekrarı olacaktı. Buna tahammülüm yoktu. Başımda teskin edici sözler mırıldanan bu kadına da tahammülüm yoktu.

İnci bunu hissetmiş gibi "Anne. Sen git, ben kalırım yanında," dediğinde bir an için sessizlik oldu. Sanırım kadın kararsız kalmıştı.

Dakikalar sonra uzun soluğunu bırakırken: "Peki," diye mırıldandı. Ardından kızına kısık bir sesle ***"Xvala mo naşkum,"***[61] diye fısıldadı. Umursamadım. Gözlerimi yummuş onların dilini anlamaya çalışmaktan vazgeçip kendi iç dünyamın dilini çözmeye çalışıyordum.

Kadın çıkmıştı. İnci yatağın kenarına oturup yüzümü örten saçlarımı okşayarak kenara aldı.

Ruhumun karışıklığı bedenimi ele geçirmiş, zangır zangır titriyordum. Korkuyordum. Yiğit için... Kendim için... Daha çok ileride büyüteceğimiz ailemiz için... Düğün sabahı Yiğit bana silahları sadece eğlencelerde kullandıklarını söylemişti. Peki, bugün yaşadığımız bir eğlence miydi? Hayır! Kesinlikle bir tehdit, bir düşmanlık, bir nefretlik nişanesiydi. Yiğit'in

61 Yalnız bırakma

yakasına yapışan, saklama gereği duymadığı silahlı adamın gözlerinde gördüğüm nefret ve düşmanlık anlatılır gibi değildi. Aynı ifade Yiğit'te de vardı. O adamdan nefret ediyordu.

Neden peki? Ne vardı aralarında? Yiğit'in iddia ettiği gibi basit bir ihale anlaşmazlığı olamazdı. Başka bir şey olmalıydı bu düşmanlıklarının arkasında. Neydi?

"İlk fırsatta Lazca öğretmeni istiyorum." Yan gözle İnci'ye bakarak.

"Elbette," derken sorgulama gereği duymadı.

"Herkesin yanımda anlamadığım dilde konuşması beni çileden çıkarıyor."

Son söylediğime yorum getirmezken daha sonra "Yanında yatabilir miyim?" diye sorduğunda hiç tereddüt etmeden başımı salladım. Böylece İnci yanıma uzandı. Bir süre konuşmadan birbirimize baktık. "Korkuyorum İnci," derken sesim titremişti.

"Anneme takılma. Senin daha fazla üzülmemen için böyle söyledi. Ama en az senin kadar endişeli."

"Annene takılmadım, İnci. Yiğit'in sorumsuzca hareket ettiğini düşünüyorum. O adamların silahları vardı ve çok ciddiydiler."

İlk an ne diyeceğini bilememenin verdiği sessizlikle mücadele etti. Sonra konuyu farklı yöne kaydırmak amacıyla "İlk defa mı bir erkeğin belinde silah görüyorsun?" diye sordu.

"Ne cevap vermemi bekliyorsun İnci! İstanbul'un göbeğinde silahla kim gezer?"

"Yapma yenge! Güpegündüz adam öldürüyorlar sokak ortasında."

"Bu durumu haklı göstermeye mi çalışıyorsun?" derken aniden doğruldum.

"Elbette ki durumu haklı göstermeye çalışmıyorum. Sadece silahlara karşı olan bu tutumunu anlamaya çalışıyorum."

"Silahlara karşı elbette tepkili olacağım." Sinirlenmeye

başlıyordum. "Ne olmasını bekliyorsunuz ki! O silahlar insanları hayatlarından koparıyor. Etrafındaki sevenlerine ne demeli! Bir silahın patlaması kaç insanın hayatını değiştiriyor? Hiç aynanın bu tarafından baktınız mı?" Çok öfkelenmiştim. Bu kadar dar kafalı olabileceğine inanamıyordum. Yiğit bile durumun ciddiyetini kavramamış gibi davranmışken kız kardeşinden nasıl bir olgunluk beklemeliydim ki? O adamların silahlarını görmüştü. Buna rağmen hiçbir endişe veya panik göstermemişti. Bu kadar mı doğalarında vardı? Bu kadar mı korkusuzdular? Bu kadar mı sevdiklerinin kayıplarına tepkisizdiler?

İnci "Şu an üzgün ve öfkelisin. Ne söylesem beni yanlış anlayacak..." diyemeden aşağı kattan can figan bağırış yükseldi. İstem dışı irkildik. İnci ile aynı anda hareket etmiş, kendimizi odadan dışarı atmıştık. Bir solukta merdivenlerin başına geldiğimizde ise donup kaldık.

Hasan amcanın oğlu Oğuz'un yüzü gözü dağılmış bir durumda kapı pervazına dayanmış halde ayakta duruyordu, daha doğrusu çalışıyordu. Bağırışın nedeni Oğuz'du ama kaynağı annesiydi. Delikanlı ayakta zor duruyordu. On dokuz yaşındaki o güzel yüzlü çocuktan eser yoktu. Yengenin yüzü oğlunun dağılmış yüzünden dolayı öfkeli ve perişan bir haldeydi. amca görünürde yoktu.

"Neler oluyor?" İnci'ydi konuşan. Yüzü bembeyaz olmuştu. Sanki kendi canı yanıyormuş gibi yüzü acıyla gerilmişti.

Hatice yenge bastıramadığı çığlığıyla "Ne olacak... Baban ile ağabeyunun yaptuğini benum oğlum çekeyi," derken gözlerini suçlarcasına İnci'ye dikmişti.

Çocuk yılgın bir sesle bağırdı. "Sus anne! Sen bu işe karışma!"

"Ne demek karişma! Suratun çarşamba pazarine donmiş, ***cene***[62] karışma deyisin," diye yeniden bağırdı kadın. Tam bu

62 Yine

sırada çalışma odasının kapısı açıldı. Hasan amca, Yiğit, Mustafa ve kayınpederim çıktı. Dördü de son derece öfkeli görünüyorlardı. Ayrıca Oğuz'un bu durumu hiçbirini şaşırtmışa benzemiyordu.

Hasan amca "Ne diye bağırıp da ortalığı ayağa kaldırıyorsun! Oğuz! Ananı al, eve götür. Ben de şimdi geliyorum."

Delikanlı itaatkâr bir tavırla "Tamam baba," der demez hemen annesinin kolundan tutup dışarı çekiştirdi. İlk an dirense sonrasında direnmekten vazgeçip çıktı. Ama öfkeli bakışlarını oğlunu düştüğü durumun müsebbibiymişiz gibi hepimizin üzerinde gezdirmekten geri kalmadı.

Hasan amca "Geri çekilmek yok ağabey!" dediğinde Reşat baba zoraki tebessümle yanıt verdi. Gülüşünde eksiklik vardı, inanç gibi! Hasan amca öfkeli görünüyordu, kimseyle göz göze gelmeme adına başını önünde tutup dışarı çıktı. Öfkesi karısına mıydı yoksa oğlunun yaşadığı bu olaya mıydı anlaşılmıyordu.

Amcam gittikten sonra erkekler salona geçti. İnci'yle arkalarından gittik. Yiğit'in devamlı beni süzdüğünü hissediyor ama ona bakamıyordum. Hem öfkeliydim hem kırgın. Ona her baktığımda kalbim korkuyla sıkışıyordu. Onu kaybetmek! İçim yine titredi.

Reşat Bey'e döndüm. "Neler oluyor, babacığım," diye sordum. Yiğit'ten yine sağlıklı cevap alamayacağım için kayınpederimle konuşmayı tercih etmiştim.

Kısa bir sessizlik oldu. Gözleri, önünde kavuşturduğu ellerindeydi. Saniyeler sonra başını kaldırdığında direk yüzüme bakıp "Senin de çalışmasını yaptığın otelin ihalesini biz almıştık. Ama bunu içine sindiremeyen terbiyesizin biri sözüm ona tehditler ve şantajlarla bizi yıldırmayı düşünüyor. O yüzden sizin tanık olduğunuz ve Oğuz'un hırpalanması bundan dolayı."

Bu kadarını Yiğit'te anlatmıştı. Daha fazlası olmalıydı. Bu

olay bu kadar basit olamazdı. Herkesin yüzünü tek tek inceledim. Sakin görünüyorlardı. Nasıl endişelenmezlerdi? Ya başka şeyler daha olursa, daha ciddi şeyler! Bu basit bir ihale anlaşmazlığı olmadığı gibi bu basit erkek kavgasına hiç benzemiyordu. Çünkü adamların silahları vardı. Silah gezdiren insanlar tekin değildi, her şey beklenirdi.

"O işe ihtiyacımız mı var?" diye sordum öfkeyle.

Hitap şeklimden rahatsız olan Yiğit "Tamam Güneş!" diye çıkıştığında yerimde zıpladım. "Uzatma artık! Senin sinirlerin fazla bozulmuş, odaya çık, belki biraz sakinleşirsin."

Beni bir çocuk gibi azarlayıp sonra da cezalandırma adına odama gitmemi söylemesi gururuma dokunmuştu. Çenemi dikleştirip gözlerimi gözlerine sabitledim. Yiğit de aynı şekilde bakıyordu. Öfkeliydi. Ama benim gibi gururu incinmemişti.

Sebahat anne araya girme ihtiyacı hissetmiş olacak ki "Çocuklar... Hepimizin sinirleri gerildi. Yiğit, oğlum... Al Güneş'i kendin çıkar odanıza. Hadi. Uzatmayın," derken ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Sebahat annenin tüm çabasına rağmen ikimiz birbirimizin gözlerine öfkeyle bakmaya devam ediyorduk. Yiğit, ailesinin yanında ona karşı sesimi yükselttiğim için kızgındı. Bu defa öfkesinin hedefi bendim. Bugün ikinci defa onun öfkeli haline tanık oluyordum.

İnci, rahatsızca oturduğu koltukta kıpırdandı. Mustafa üzgün gözle bizi izliyordu. Reşat baba müdahale etmek için hamle yapmaya hazırlanıyordu.

Ben ise bu duruma daha fazla dayanamadım ve ona arkamı dönüp kapıya yöneldiğim de Safiye hala ile çarpıştık. "Hop! Yavaş ol kizum. Bu ne hararet!"

Özür diler tarzında bir şey mırıldanıp, hızla yanından uzaklaştım. Merdivenleri aynı hızla çıktım. Odama girip kapıyı arkamdan çarpıp kilitledim. Yiğit'in ardımdan gelişini bir şekilde geciktirmeye çalışıyordum. Onunla şimdi konuşama-

yacak kadar öfkeliydim. Şu anda onunla konuşursam birbirimizin kalbini kıracağımızdan emindim. Şu an Yiğit'in kendini anlatmaya çalışmasını kaldıracak sabra sahip değildim.

Tüm aile nasıl bu kadar soğukkanlı karşılayabiliyorlardı, anlam veremiyordum. O adamların gerçekten geri çekileceklerine nasıl bu kadar emin olabiliyorlardı. Ben olayın neresinde kalmıştım da algılamakta güçlük çekiyordum. Daha kötü bir şey olmasından korkuyordum. Olacakmış gibi bir his vardı içimde.

Yiğit arkamdan gelmemişti. Bu iyiydi. Ama yine de Oğuz'un yüzü gözümün önüne geldikçe korkum ve endişem artıyordu. Hatice Yenge tepkisine tamamen haklıydı. Bir anne çocuğunu yüzü dağılmış bir halde görmeyi asla istemezdi. Oğuz, üniversite öğrenimin tatili için geri dönmüştü. Ama tatili zehir olmuştu çocuğun.

Tekrar yatağa yattım. Saatler sonra üç köyün ezanını eş zamanlı olarak dinlerken uykuya teslim olmuştum.

Yiğit

"Güneş yengeme asıl problemin nereden kaynaklandığını söylemeyi düşünmüyor musunuz?" salondan çıkan Güneş'in arkasından baktıktan sonra bana dönmüştü İnci. "Sonuçta aileden biri..."

Halam neredeyse haykırırcasına "Olmaz!" derken İnci'nin sözünü yarım bırakmasına sebep olmuştu. Yaptığı hatayı yeni kavramış gibi özür dolu gözlerle İnci'ye bakıp daha alçak sesle devam etti. "Şimdi değil, daha sonra ben anlatacağim. Zamani celince, ama şimdi değil!" Halamız çok gururlu bir kadındı. Sanıyordu ki Güneş öğrendiğinde ona acıyacaktı. Yanılıyordu. Güneş öyle biri değildi. Ama biliyordum ki zamanı gelince kendisi anlatacaktı. Bizlere ise o zamana kadar beklemek kalıyordu.

"Halam haklı. Her şeyin zamanı var," dedim. İnci yorum yapmadı. İtirazsız kabullendi. Bu cümleyi Güneş'e kullansaydım nasıl bir karşılık alacağımı biliyordum.

Evde yemek saati geldiğinde Güneş'i yemeğe çağırma konusunda ufak bir muhalefet oluşmuştu. Annem yemeğe çağırmamız konusunda ısrarlıyken halam ile ben acıkırsa daha sonra yiyebileceğini söyleyerek vazgeçirmiştik.

İştahım yoktu. Ama yukarı çıkmak da istemiyordum. Henüz erkendi. Bu akşam için ne hayaller kurarken şimdi düştüğüm duruma içten içe öfke duyuyordum.

Masaya hiç oturmadan yeniden çalışma odasına geçtim. Oyalanma adına maillerime göz attım. Cevaplamam gerekenleri cevapladım. Yine de ne yaparsam yapayım Güneş'i hiç aklımdan çıkaramıyordum. Yukarı çıkmamak için kendime işler yaratmam boşuna çabaydı, üstelik Güneş inatla aşağı inmemişken.

Saat ilerlemiş herkes odalarına çekilmişti. Oyalanmamın artık bir sonuç getirmeyeceğini anladığımda Güneş'le yüzleşmek için çalışma odamın sığınağından çıktım. İnci, salonda televizyon izliyordu. Sessizce merdivenleri tırmandım. Odanın önüne gelince içeriyi dinledim. Hiç ses gelmiyordu. Uyumuş olmalıydı. Usulca kapının kolunu indirdim. Kapının açılmadığını anlamamla kaşlarım istem dışı çatıldı. Kilitlemiş miydi? Bu nasıl olurdu? Anlaşılan Güneş'in kızgınlığı geçmemişti. Onu nasıl yatıştıracağımı düşünürken yedek anahtarları almak için aşağıya geri döndüm.

Koridordaki şifonyerin içinde evin tüm yedek anahtarlarını bulunduğu yerden bizim odanın anahtarını aldım. Tekrar merdivenleri tırmanırken İnci'nin yatmaya hazırlandığını gördüm. Merdivenleri çıktığımı görmüş olmalıydı, yeniden aşağıda görmemi garipsemiş gibi bakıyordu.

"Güneş kapıyı kilitlemiş," derken vereceği tepkiyi görmemek için arkamı dönüp merdivenlere yöneldim.

"İşin zor," dedi arkamdan. Sesi, gülmesini bastırmak istercesine kısık çıkmıştı. İnci'ye malzeme olmuştum. Bunu hak ediyordum. Güneş'e yaptığım haksızlıktan dolayı bunu sonuna kadar hak ediyordum.

Kilide anahtarı soktuğumda hiçbir engelle karşılaşmadım. Anahtarı çıkarmıştı. Çapkın gülüşüm yüzüme yerleşti. Anahtar kilit yatağında özgürce döndü. Usulca açtım. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum; Silahlarına kuşanmış bir Amazon mu yoksa benim okşayışlarımı bekleyen bir peri mi?

Bir ödlek gibi başımı içeriye uzattım. Loş odada ilk dikkatimi çeken şey yatağımızdaki karaltıydı. Başucu lambasının soluk ışığı altında kıvrılmış uyuyordu. Huzurlu değildi. Avuçlarını sıkıp duruyor, bedeni seğirip duruyordu. Hafif uykusundan her an gözlerini açacak gibiydi. Uyanmak istiyor ama başaramıyordu. Bir kâbusun içindeydi. Bugün yaşadığı kâbusu şu an uykusunda yeniden yaşıyor olmalıydı.

İçim parçalandı.

Usulca yanına sokuldum. Keşke bu kadar beklemeseydim diye düşündüm pişmanlık içinde. Elleri, yüzü buz gibiydi. Dolaptan battaniyeyi alıp üzerine örtmeme rağmen daha rahatlayamamıştı. Kâbusu devam ediyor olmalıydı.

Biraz daha sokuldum. Kokusunu soludukça daha fazlasını istiyordum. Yüzüne, taze gül goncası yanağına hafif öpücükler kondurmaktan kendime engel olamadım. Çok güzel kokuyordu. Dudaklarım yanağından kopamıyordu. Kokusunu içime çektikçe daha fazlasını istiyordum. Hissetmiş gibi hafifçe kımıldanmaya başladı.

Güneş

Yiğit kanlar içinde kar kümesinin en tepesinde yatıyor, ben ise çaresizce ona ulaşmaya çalışıyordum. Ayaklarıma yosunlar sarmaşık misali sarılmıştı, kımıldayamıyordum. Yiğit,

sadece gözleriyle 'hoşça kal' diyordu. Benimle vedalaşıyordu. Kavuşamadan ayrılıyorduk. Azrı kız ve Emir Asan gibi, Kemençedeki erik ve servi gibi, Karadeniz efsanesindeki mavi deniz ve yeşil dağ gibi ayrılacak mıydık?

'Hayır! Hayır! Bırakma beni!' demek istiyor, ona sesimi duyurmak istiyordum. Ama başaramıyordum. Sesim buz kayalara çarpıp bana geri sem gibi dönüyordu.

"Şşşşşt. Sakin ol aşkım," diyen sesi duyduğumda kulaklarımın bir oyunu mu diye düşündüm. Mucize gibiydi sesi. Yaşadığım karabasandan çekip kurtaracak kurtarıcımın sesiydi. Önce algılamakta güçlük çektim doğal olarak. Neredeyim diye düşündüm. Sonunda O mahşer yerinde olmadığımı anlamam fazla uzun sürmedi. Yiğit'in sıcak eli yüzümde gezinirken zihnim anbean canlanıyordu. Tamamen kendime geldiğimde ise; ilk aklıma gelen soru 'İçeri nasıl girmişti, oldu.

"Sanırım kâbus görüyordun. Şimdi nasılsın?" diyen sıcak sesi gördüğüm rüya ile birleşince gözyaşlarım kendiliğinde süzülmeye başladı. Kaybetme korkusunun ardından yanı başımda sıcaklığıyla uyanmak bedenimde ve ruhumdaki taşları yerinden oynatmıştı. Yüzü yüzüme iyice yaklaşmış, soluğu, tatlı soluğu yüzüme çarpıyordu. "Ağla aşkım. Çok korktuğunu biliyorum. Ama hepsi geçti," dediğinde öfkem yeniden su yüzüne çıktı.

Öfkeyle gözyaşlarımı silerken yattığım yerden hışımla doğruldum. "Ne geçti? Elimin kesiği değil herhalde," dedim öfkeyle. Cevap vermeyince devam ettim. "Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsunuz anlamıyorum!" Hafifçe geri çekilmiş, şaşkınlıkla öfkemi izliyordu.

"Öyle mi görünüyorum? Nasıl endişelendiğimi, sana bir şey olacak diye nasıl korktuğumu anlamadın mı? Benim tek korkum sensin."

"Yani... Yani o adamların koca silahlarından korkmadın da bana bir şey olacağından mı korktun? Manyak! Adamla-

rın hedefindeki kişi ben değildim, sendin! Ben seni anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla.

Yüzü anlayışla yumuşadı. "Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Geçti gitti."

Hayretle geri çekildim. "Geçti? Nasıl bu kadar eminsin?"

"Eminim çünkü onların amacı gözdağı vermekti. Ötesi olamaz. Daha fazlasına cesaret edemezler."

"Kapıyı nasıl açtın?" diye sordum. Konunun aniden değişmesine hem şaşırmış hem sevinmişti. "Kilitlemiştim yanlış hatırlamıyorsam."

Çapkın gülüşü yüzüne yerleşti. "Doğru hatırlıyorsun, da... Unuttuğun bir şey var. Bu evde her kapının bir yedek anahtarı vardır. Tekrar kilitlerken bunu unutma," dedi muzipçe.

"Bunu dikkate alacağım," diye homurdandım. Hala somurturken Yiğit'i izliyordum. Bir kaç saat evvelki öfkesinden eser kalmamış gibi görünüyordu.

"Yanında yatmama izin var mı?" diye sorarken son derece kibardı. Küskün tavırla kendi tarafıma geçip ona yer açtım. Yüzü bana dönük halde yattı.

Bu adamı seviyordum. Hem de deliler gibi. Bütün öfkem, bütün hırçınlığım onu kaybetme korkusundandı. Birbirimize doyamadan, ailemizi büyütemeden, çocuklarımızın doğup büyüdüğünü göremeden, torunlarımızı dizlerimizde oturtup masallar anlatamadan yok mu olacaktık. Bu güzellikleri tatmadan bu dünyadan göçmek yoktu. Yiğit'le yaşlanacaktım. Onun varlığıyla vardım. Onun yokluğuyla yok olurdum. Ötesi yoktu. Gerisi yoktu.

Dakikalar sonra "Sen o adamlarla tartışırken çok korktum," diye itiraf ettim.

"Biliyorum," dedi üzgün gözlerle.

"Gerçekten o otel için miydi bunlar?"

"Otel içindi."

"Bırakalım onlara."

"Asla! Orası babamın yıllarca hayalini kurduğu proje, benden bunu isteme. Emekliliğimin nişanesi olacak. Bu projeyi iki çapulcunun tehdidiyle bırakacak değilim. Ama senin çekincelerin varsa yerine birini bulmaya çalışırım."

"Yiğit! Bunu nasıl söylersin! Benim çekincelerim var elbette. Ama seni, Reşat babayı yarı yolda bırakacağım anlamına gelmiyor. Benim endişem bu adamların ne kadar ileri gidebileceğini kestiremediğimden"

"Gidemezler. Artık bunu konuşmasak? Konuştukça birbirimizi kırmanın önüne geçemeyeceğiz."

Haklıydı. Şu an geç bir vakitti, yüzünden anlaşıldığına göre yorgundu. "Tamam."

İyice sokulup elleriyle yüzümü avuçladı. "Seni çok seviyorum, perim. İzin ver sana bugün olanları unutturayım."

İçimden buna da 'tamam, derken usulca başımı salladım. Çapkın gülüşü geri gelirken dudakları dudaklarımı bulmuştu.

Dışarıdan, balkon kapısı kapalı olmasına rağmen gece gezen hayvanların sesleri kulaklarıma kadar geliyordu. Evin yanındaki armut ağacına tünemiş gece kuşunun ötüşüne uzaktan bir yerden başka bir gece kuşunun yanıtının belli belirsiz sesi kulağıma geliyordu. Örtünün altında ellerimiz kenetliydi. Hafifçe kımıldanıp Yiğit'e biraz daha sokuldum.

Uyuyor mu, diye aklımdaki soruya "Acıktın mı?" sorusuyla yanıt verdi. Bu sırada göğsüne çekmişti.

"Biraz," derken yüzümü göğsüne sakladım.

"Sen burada kal, ben bir şeyler bulup getireyim. Ben de acıktım," derken başımdan öpmeyi ihmal etmedi.

Yiğit yataktan doğrulurken yeniden yastığıma döndüm. Sert sırt kasları gece karanlığında bile belli oluyordu.

Heyecandan karnım karıncalanırken "Seninle geleceğim," dedim. İtiraz etmediği gibi sırıtıp 'sen bilirsin, dercesine omuz silkti.

Şimdi her ikimiz de el ele tutuşmuş halde sessizce odadan çıkıp merdivenlere yönelmiştik. Yaramaz çocuklar gibiydik. Kıkırdamamın önüne geçemiyor, Yiğit de buna müdahale etme adına parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı söylüyordu. Sahanlığa geldiğimizde Hasan amcanın evinin ışığının fark ettim.

"Yiğit? Saat kaç?" diye sordum merakla.

"Biri geçiyor, neden?" sorumu yanıtlarken şaşkın gibiydi.

"Hasan amcanın ışığı yanıyor, acaba bir şey mi var?"

Umursamaz sesle "Sanmam. Televizyon izliyordur," dedi.

Yiğit gibi düşünmüyordum. "Belki de Oğuz'a bir şey olmuştur. Arasak mı?"

"İçin rahat edecekse arayalım. Ama daha sonra amcamın çenesinden sonra nasıl kurtulursun bilemem. Gerisine karışmam." Bir yandan konuşurken bir yandan da salona geçip ev telefonunu aldı. "Megafonunu da açıyorum ki kendin de duy." Tamam dercesine başımı salladım. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Alo!" Hasan amcanın sesindeki şüpheyi duyabiliyordum.

Yiğit "amca? Işığınızı yanık görünce merak ettik," dedi. "Yaramaz bir durum yok, değil mi? Ne yapıyorsun?"

Hasan amca bizim sorularımıza şaşırmadığı gibi ciddi bir sesle "Cenaze bekliyorum," diye homurdandı.

Tepki olarak istem dışı çığlık atarken "Ne?" diye çığlık atabildim.

Amcam şüpheyle "Kim var yanında?" diye sordu.

Yiğit, kayışı kopmuş gibi dakikalarca güldü. "Güneş," demeye zorlanıyordu. Hemen ardından da hiç üslubunu bozmadan devam etti. "Sabah mı kaldıracağız cenazeyi?" diye sordu.

"Mümkün olsa... Şimdi!" derken adam iç çekti.

Ne demekti bu şimdi? Hiçbir şey anlamamıştım. Sabredemedim. "Kim öldü amca?" sormamla Hasan amca yüksek sesle gülmeye başladı. Yiğit zaten gülmeyi hiç bırakmamıştı.

Nereden sonra biraz soluklandığında "Kimse ölmedi kızım. Yengen ağlamaktan başı ağrıyordu. Başına tülbendi bağlamış halde kanepede sızdı. Şimdi onun uyanmasını bekliyorum ki yatağına yatsın. Uyanırsa tabi," derin bir iç daha çekti.

Yiğit yeniden kıkırdadı. "Tamam amca. İyi geceler. Sabah görüşürüz," derken şaşkın yüzüme göz kırptı.

"Oldu. Sabah görüşürüz."

Yiğit telefonu kapatıp bana döndü. "Tatmin oldun mu? " diye sorarken yüzündeki gülümseme hiç kaybolmamıştı.

Dudaklarımı sarkıttım. "Çok hoşuna gitti galiba."

Yiğit teselli etmek için bana sarılıp "Alışacaksın aşkım. Bu ailenin gelgitlerine, acayip laflarına alışacaksın. Gün gelecek sen de onlar gibi olacaksın. Farkına bile varamayacaksın bunun."

"Diyorsun!" dedim alayla.

Son derece ciddi bir ifadeyle "Diyorum," derken duvara sıkıştırdı. Elleri hemen belime dolanmıştı. Yeşil gözleri hafif buğulanmaya başladığında niyetini anladım.

Hafifçe kıkırdadım. "Yanlış hatırlamıyorsam bana yemek hazırlayacaktın," dedim.

Alnını alnıma dayadı. Derin soluk alırken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Beni deli ediyorsun," dedi ve usulca dudağımdan öpüp mutfağa doğru çekiştirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Güneş

Sabah kahvaltısı için aşağı indik. Herkes sofrada muhabbetteydi. Akşamki olayın kimse bahsini yapmıyordu. Sanki öyle bir olay yaşanmamış gibiydi. Çayımızı Emine ablanın küçük kızı Fikriye getirirken bir yandan da söyleniyordu.

Saadet anne dikkatini yaptığı muhabbetten koparıp kıza döndü. "Ne oldu, kizum. Bir sorun mu var? " diye sorduğunda kız önce tereddüt etti.

Sonra çekinerek "Annem... Annem kargalar için söylenip duruyor..." derken göz ucuyla bana bakıyordu.

Sebahat Anne "Serenderdeki mısırları mı yediler?" diye sorarken öfkelenmişti bile.

"Yeseler iyiydi. Durmadan bağırıp duruyorlar. Annem bağırdı, taş attı. Ama yine ne gittiler ne de sustular."

Reşat Bey araya girdi. "Kargalardan ne istiyorsunuz! Bağırırlar, çağırırlar... Hayvanın işi bu! Rahat bırakın hayvanları!"

Saadet hanım telaşla kalkarken "Öyle deme bey!" diye itiraz etti. "Onların bağırması uğursuzluktur. Gideyim de Emine'ye yardım edeyim."

Bu olanlara bir anlam vermemiştim. Yiğit'e baktım, bir açıklama bekliyordum. "Kargaların bağırması bizde uğursuzluk sayılıyor," derken bir an için bakışları halasına kaydı. "Koca karı masalları..." dese de aniden konuyu değiştirme adına "Hadi bir an önce kahvaltımızı bitirelim de çıkalım," dedi.

"Ben doydum," derken masadan kalktım. "Odadan çantamı alayım." Sofaya geldiğimde aşağıdan, mutfaktan Sebahat anne ile Emine ablanın çığırtılarını duydum. Tavuk kışkışlar gibi bağırıyorlardı. Kargalar böyle mi uzaklaştırılıyordu? Merakıma yenildim ve mutfağa indim.

Emine ablanın kızları mutfakta biri fırına ekmek tepsisini sürerken diğeri baklava yufkası açıyordu. Erken başlamıştı akşam yemeği hazırlığı. Ev ekmeği her gün pişerdi. Yiğit çok seviyordu. Lezzetini tattıktan sonra benim de vazgeçilmezim olmuştu. Hele fırından çıkar çıkmaz Emine ablanın kendi elleriyle yaptığı köy tereyağını arsına koyduğumuzda tadından yenmiyordu.

Kızlar, benim mutfağa inmemi garipsediler ama olgunluklarından hiç tepki göstermediler. Onlara hafifçe gülümseyip sesin kaynağına, avluya çıktım. Serenderin üst katının balkon çıkıntıların tünemiş kargaları kovalamakla cebelleşen iki kadına şaşkınlıkla baktım.

Ellerindeki sırıklarla kargaları dürten kadınlar iki kanat çırpıp yeniden aynı yere konan kargalar arasındaki mücadele tam seyirlikti.

"Neden yapıyorsunuz bunu?" diye sordum kayınvalideme.

"Uğursuzluktur kizum karganın hane etrafında bağırması," diye açıkladı.

"Sebahat abla. Bir de gelin söylese," dedi çekinerek. Çekinmesi benim bunu yayıp yapmayacağına emin olamamasınaydı. Ama neyi yapacağımı bilmiyordum.

"Bilmem ki," dedi kararsızca. Sonra neden olmasın der gibi "Bir dene istersen," dedi.

"Neyi deneyeyim, annecim?"

Kargalar can figan bağrışlarına devam ediyorlardı. Ve bu bağrışları insanı huzursuz ediyordu.

"İlk önce 'hayırlı haber deyip ardından da sesin şen olsun, diyeceksin. Üç defa de emi. Üçüncüsünde susarlarsa hayırdır."

"Peki, susmazlarsa?" dedim merakla.

"Hele sen bir 'Sesin şen olsun, de hele," dedi aceleyle.

İki koca kadının umut dolu bekleyişlerine içimden eğlenirken "Hayırlı haber! Sesiniz şen olsun kargalar," dedim.

Üç defa tekrarlattılar. Kargalar her defasında benimle eğlenir gibi daha fazla bağırmaya başlamıştı.

Olmadı, der gibi onlara döndüğümde endişeden kırışmış alınlarını gördüm.

"Başına versin de!" dedi Sebahat anne neredeyse ağlamaklı sesle.

"Nasıl yani?" dedim. Anlamamıştım. Neyi başına verecekti ki?

"Bela çağırıyorlar kargalar. Başına versin de ki bizden uzak olsun," diye açıkladı Emine abla.

Şaşkınlık, korku ve biraz da eğlenerek kargalara "Başınıza versin," dedim. Birileri beni kargalarla konuşuyorken görse her halde gülmekten düşüp bayılırdı. Ama ben şu an gülmekten çok uzaktım. Bu iş eğlenceli gibi görünse de korku masalının ortasındaymışım gibi ürperiyordum.

Sonra ne hikmetse kargalar aynı anda kondukları serenderin balkonundan uçmaya başladılar. Başardım galiba diye kayınvalideme döndüğümde gözleri korkuyla büyümüştü.

"Çarşıya doğru uçtular," dedi Emine abla. Sesinde endişe vardı. Çarşı dediği yer ilçenin diğer ismiydi. Kimse Pazar demiyordu ilçeye, Çarşı diyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Sebahat anne, "Bir şey olmayacak. Hade, Yiğidum bekliyordur. Gidin nereye gidecekseniz," derken başından savmaya çalışıyordu.

"Güneş!" Yiğit yatak odamızın balkonundan sesleniyordu. Sesinde hafif kızgınlık mı vardı?

"Geliyorum." Eve geri dönerken son kez Sebahat anneye baktım. Durduğu yerden oğluna uyarı dolu bakışlar atıyordu. "Akşama görüşürüz!"

"Güle güle gidin yavrum. Dikkat edin!" derken sesi uyarı tonundaydı.

Tamam, diye başımı sallarken son derece şaşkındım. Neler olduğunu çözemediğim bir huzursuzluk yaşanıyordu.

İçime huzursuzluk çökmüştü. Böyle saçmalıklara inanamayacak kadar mantıklı olduğuma inandığım halde az önce yaşadıklarımdan sonra kendimden şüphe eder olmuştum. Hele dün yaşadığımız olaydan sonra huzursuzluğum hiç azalmamıştı.

Dünkü karmaşada arabamın geldiğini fark etmemiştim. Arabam evin önündeki park yerinde duruyordu. Arabasına giderken Yiğit hiç sormamıştı bana kendi arabamla gitmek isteyip istemediğimi. Dünkü olaydan sonra bir süre böyle bir şey olmayacak gibi gözüküyordu. Sormasını beklemiyordum.

Yiğit'in arabasına bindim. Çoktan kontağı çalıştırmıştı bile. Tam kapıyı kapatıyorken saatim kolumdan kurtulup arabanın içine düştü.

"Ah! Saatimin kordonu koptu!" derken üzüntüm sesime yansımıştı. Yerden alıp çantamın içine attım. Annemin hatırası, her daim yanımda taşıdığım bu saati çok seviyordum. Ve ona zarar gelmesi sanki anneme zarar geliyormuş hissi veriyordu.

Yiğit dalgın sesle "Pazar da saatçiye uğrar, baktırırız," dedi. Saatimin kopmasına o kadar yoğunlaşmıştım ki Yiğit'teki farklılığı hissedememiştim. Ama gerginliğim araba ilerle-

dikçe artıyordu. Sanki kargalar bizim için çığlık atıyorlardı. Sanki her an biri çıkacak ve yine tehdit edecek gibi geliyordu.

Saatçinin önünde aracı durdurdu. Araçtan indi ve gelip inmeme yardım etti. Beraber dükkâna yöneldik.

Yiğit dükkâna girip herkese selam verdi. Hasan amcanın saatçide otururken gördük. Geceki olay aklıma gelince yüzümün kızarıklığına engel olamadım. Ama Hasan amca, gece yaşananları hatırlatacak ne bir ima ne bir söz söylemeye kalkışmadı. Son derece sıradan bir gün yaşıyor gibiydi.

Hasan amca dışarıdan bakıldığında sıradan normal bir insan izlenimi veriyordu. Ama onunla diyaloga geçtiğinde kıvrak zekâsıyla yüz yüze geliyordun. Bu da şaşırman için yeterli bir sebepti.

Yiğit tezgâha yaklaştı. "Cevat ağabey, şu saate bir baksan..."

"Tabi ki oğlum," dese de kısa bir incelemenin ardından "Bırakın, akşam alırsınız," demek oldu.

Bekleyemezdim. Dayanamayarak "Rica etsem şimdi baksanız... Onsuz yapamıyorum..." dedim.

Adam anlayışla gülümsedi. "O zaman iki dakika oturun da bir bakayım. Ali, oğlum..." diye kuytuda tamir işiyle uğraşan delikanlıya seslendi. "Şahin amcanla ilgilen," derken tezgâhın önündeki adamı genç Ali'ye havale etti. Genç Ali bizden önceki müşteriyle ilgilenirken dükkân sahibi benim saate bakıyordu. Böylece biz de Hasan amcanın yanına oturduk. Bizden önceki müşteri işini bitirince çıktı. Hasan amcanın haricinde genç bir adam daha vardı. Uzun boylu ve koyu kumral adam Yiğit ve amcayla sohbet ediyorlardı. Adının Harun olduğunu, Yiğit'in arkadaşı Nadir'in nişanlısının kardeşi olduğunu sonradan öğrenecektim.

Biz, saatimin tamirinin tamamlanması için beklerken dükkâna bir adam geldi. Herkesle selamlaşıp dükkân sahibine döndü "Usta? Şu ezan okuyen saattan var midur?" diye sordu.

"Var," dedi Cevat Bey.

Genç Ali saati alıp adamın önüne koydu. Adam, açıklama yapma ihtiyacı duymuş olacak ki bize döndü. "Onumuz Remezan ya, sahure kalkarçen ezan duymak eyi olur deyi duşunduk," dedi.

Hasan amca "Bence da eyi olur," diye onayladı.

Adam tekrar satıcıya dönüp "Bu bizi uyandurur değil mi" diye sordu.

Dükkân sahibi "Emin ol uyandırır," dedi sabırsızca.

Bu defa "Ezan sonine kadar okuyi değil mi?" diye sordu.

Dükkân sahibi gülüşünü saklarken "Evet," dedi.

Aklına bir şey gelmiş gibi heyecanla "Ya, ezan bitup da uyanamaz isek ne olacak?" diye sordu.

Hasan amca satıcıdan önce davranıp "Ezan biter da uyanamazsan, salaya başlar," dediğinde dükkândakiler birer ikişer kıkırdamaya başladı. Adama karşı ayıp olmasın diye gülmemi zor zapt ediyordum. Bu adam nerede buluyordu bütün bu ilginç cevapları diye düşünüyordum. Karşımızdaki adamın şaşkınlığı kısa sürdü. Hiç bir ses çıkarmadığı gibi saatin paketlemesini beklemeden elinden kaptığı gibi alıp çıktı. Adam çok utanmıştı. Kahkahamızı tutmak için artık bir sebep kalmamıştı.

Buranın insanlarının ne kadar büyük problemi olursa olsun espri anlayışından hiçbir şey kaybetmiyorlardı. Dün yaşananları sanki biz yaşamamıştık. Üstüne bir de en çok canı yanan adam bizi güldürüyordu.

Saatimin tamiri bitene kadar sohbetimiz devam etti. Dakikalar sonra dükkândan çıktık. amcayı dükkânda bırakmıştık. Rize'ye gitmek için Yiğit acele ediyordu.

"Neden o kadar hızlı sürüyorsun?"

"Seni otele bıraktıktan sonra bir toplantıya yetişmem lazım. Öğle yemeğine yetişirim. Seni harika bir yere götüreceğim."

"Nereye?" merakla sordum.

"Sürpriz. Azıcık merak et," derken ben gözlerimi deviriyordum. Bu adamın sürprizleri hiç bitmeyecekti anlaşılan. Ama hiç şikâyetçi olacağımı düşünmüyordum. Yiğit beni bıraktıktan sonra toplantısına yetişmek için gazı kökledi. Hızlı araba kullanmasına içerlesem de elimden gelen bir şey yoktu.

İnşaat alanına geçip Birol beyi buldum. Taşıyıcı kolonlardan birine çömelmiş elindeki cihazla ölçüm yapıyordu.

"Kolay gelsin, Birol Bey."

Adam çömeldiği yerden doğrulup yanıma geldi. "Günaydın Güneş Hanım. Teşekkür ederim. Bana sadece, Birol derseniz memnun olurum."

"Senin bana sadece Güneş diye hitap edeceğin anlamına gelecekse kabul." Mahcup gülüşü yüzüne yerleşti. "İşe koyulalım mı?" diye sorduğumda gülüşü genişledi.

Birol havuzun korkuluklarını yapan işçilerle çalışırken ben ana salonda çalışıyordum. Bugün tavandaki ahşap süslemelerin yerleştirilmesi yapılıyordu.

Düğünden önce tanıştığımız yörenin en iyi ahşap ustalarından biri olan Mecit Bey'le yemek salonu ve etkinlik salonunda yapılacak çalışma için küçük bir toplantı yapmaya karar vermiştik. Mecit usta elinde parşömenlerle gelmişti.

"Nasılsınız Güneş Hanım?" diye sordu hafif Karadeniz aksanıyla. Mürekkep yalamış bir ustaydı, bu da duruşuna ve diline yansımıştı. Elleri, her işini kendi yaptığını haykırırcasına yıpranmıştı. Yer yer küçük yarıklar bile göze çarpıyordu. Çoğu Karadenizli gibi ince ama sert yapısı vardı. Parşömenleri masanın üzerine yayarken "Tarif ettiğiniz şekilde aynaları hazırladım. Malzemeler iki güne elimde olacak, hemen işe koyulacağım. Şu kapı için," yemek salonuyla etkinlik salonunu ayıran girişi gösterdi. "Eski konakların kapılarının üzerinde yeniden çalışacağım. Birkaç eksiğim var. Tamamlar tamamlamaz size de göstereceğim."

"Teşekkür ederim Mecit ustam. Ben aynalara takılmıştım. Yemek salonu için düz, fazla oyması olmayan bir çalışma istiyorum. Dut ağacından olsun."

"Etkinlik salonu için sanırım bunu düşündünüz," dedi parşömendeki çizimi göstererek.

"Aynen Ustam. Yatak odalarına da birer boy aynası düşünüyorum. Ceviz ağacı olsun. Oymalı olmalı onlar da."

"Elbette Güneş Hanım."

Ve böylece Macit Ustayla işe başladık. Onunla çalışmak harikaydı. Ondan çok şey öğreneceğim aşikârdı. Bilgisini paylaşmaya hiç çekinmiyordu.

Saatler sonra tavandaki büyük avizeyle uyumlu ahşap oymalara hayranlıkla bakıyordum.

İşe o kadar dalmıştım ki ilk an dışarıdaki sesleri algılayamadım. Birol'un öfkeli sesi bizim olduğumuz yere kadar geliyordu. Neler oluyor diye birkaç işçiyle dışarı çıktım.

"Patronlarınız nerede," diyordu dün yolumuzu kesen adam. Yiğit'in yakasına yapışıp arabaya sıkıştırdığı an gözümün önüne gelmişti. Korkuyla kalbim zıpladı. Bu adamların burada ne işleri vardı? Yiğit ve ailesi yanılmışlardı. Asla vazgeçmeyeceklerdi. Bugün dört kişiydiler.

Birol gergin ama öfkeyle "Bugün kimse gelmedi, gelmeyecek de. Şimdi gidin buradan," dedi adama.

Alay eder ses tonu sinirimi bozmuştu. Sonra adam beni gördü. "Sen Baltaların gelinisin değil mi? Dün Baltalarun pici ile görmüştüm."

Ben cevap vermeden Birol araya girdi. "Nasıl konuşuyorsunuz?"

Adam Birol'un araya girmesine sinirlendi. "Sana ne oluyor, Baltaların köpeği. Ben güzel hanıma sordum," dedi ağdalı sesle.

Sesi ve bakışları midemi bulandırmıştı. Adamın konuşma üslubu tüylerimi ayağa kaldırmıştı. Tam bu sırada diğer

işçiler tartışmanın olduğu yere doğru bire ikişer gelmeye başlamıştı.

Kalabalık olmaya başladığımızı anlayan adamlar aniden silahlarını bellerinden çıkardılar. Dünkü adam silahını Birol'un başına dayarken başıyla adamlarına işaret verdi. Ben daha iki adım geri gidemeden kollarımdan sıkıca kavramışlardı bile.

"Kimse yerinden kımıldamayı düşünmesin," Birol'un başına silah dayamış olan adam. Herkes olduğu yere çakılıp kalmıştı. Ben de dâhil! Kafam durmuştu, ne yapacağımı bilemiyordum. Başka bir adam yanıma gelip saçlarımdan kavradı. Ani acıdan istem dışı çığlık attım. Acımın dili çözülemeden bu defa arabaya sürüklüyordu beni. Bir an için Birol'la göz göze geldik. Adamın gözleri dehşet ve panikle açılmış ama kımıldamasına fırsat vermemek için kollarından tutulmuştu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Onu bırakın!" diye bağırdı. Adam ise buna karşılık kahkahalarla gülmeye başladı.

Ben de bu sayede girdiğim şoktan sıyrıldım. Adamların kollarından kurtulmak için delice çırpınmaya başladım. İki adam beni tutmakta zorluk yaşamaya başlayınca saçımdan asılan adam silahı başıma dayadı. Korkudan kanım dondu. Ne kadar ileri gidebileceklerini kestiremiyordum.

Elindeki silahı Birol'un başından çekmeden "Reşat Bey'e selam söyle," diyordu Birol'a "Gelinini sağ istiyorsa bu ihaleden vazgeçecek."

"Delirdiniz mi siz? Bırakın beni!"

Kolumdan çekiştirenlerden biri "Kapa çeneni!" derken daha şiddetli sarstı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Kalbim korkudan patlayacak gibiydi. "Bırakın beni! Birol, polisi haber ver!" son ses bağırdım. İşçiler yeni bir hamle yapmak istediler.

Birol'un kafasına silah dayamış adamın şiddet dolu sesini duydum. "Akıllı olun! Ben çok ciddiyim!" derken elindeki

silahı daha da bastırdı başına. Birol'un canı yanıyor olsa da belli etmiyordu. Bir fırsatını bulsam, bu durumdan kurtulsam bakışı vardı gözlerinde.

Bir şoktan çıkmadan başka bir şoka giriyordum. Adamlar beni kaçıracaktı! Adamların derdi sadece ihale değildi, bunun arkasında başka ama daha önemli bir gerekçe vardı. Yoksa böyle bir şeye girişmezlerdi. Ne olabilirdi? Nasıl öğrenecektim?

"Bırak beni!" diye bağırdım son ses çabamın faydasız olduğunu bilmeme rağmen.

Adamların iki tanesi beni hiç duymamış gibi külüstür bir panelvan arabanın içine savurdular. Diğer iki adam hemen yanıma yerleştiler. Saniyeler sonra ani manevra ile araba hareket etti. Adamlar halen ellerimi arkadan kavramış tutmakta ısrar ediyorlardı.

Can figan "Bırakın beni!" diye bağırdım sıkıştırıldığım metal duvardan. "Hemen! Lanet olsun size! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Eşkıya mısınız, bırakın beni."

Önde, şoförün yanında oturan adam "Şunun ağzını kapayın," diye bağırdı öfkeyle.

Bir tanesi cebinden lekeli pis bir mendil çıkarıp ağzıma tıkamaya başladı. İğrenç görüntüsü ve kokusundan dolayı tepki olarak öğürmeye başladım.

Neden öğürdüğümü merak eden adam arkaya bakınca "Ulan! Temiz bir şey bulamadun mi?" tiksinerek bağırdı.

"Başka bi şeyum yoğidi, Emice," otuzlarında görünen aptal adam. amca bu defa kendi cebinden çıkardığı daha temiz görünen mendili uzattı.

"Kusura bakmayasin," dedi mahcup sesle. "Hesabumuzde yokti seni kaçurmek. Duşunemeduk. O yuzden hazirluk yapamaduk. Buniyle idare et. Ve sakin bağireyim dema! Ne kadar usli olurisen senun içun o karar eyi olur. Canungun yanmasini istemezsin herhal?" Cevap vermesem de gözüm-

deki korkuyu görünce "Benda oyle duşunmişidum," dedikten sonra tekrar önüne döndü.

Araba son sürat, savrularak şehir merkezinden uzaklaşırken içimdeki korku anbean büyüyordu. Beni nereye götürdüklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Adamlar kendi aralarında Lazca konuştukları için hiçbirini anlayamıyordum. Buradan kurtulduğumda ilk işim Lazcayı öğrenmek diye kendime yemin verdim. Tabi ki kurtulursam!

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Yiğit'e haber vermişlerdi mutlaka. Anneannemler aklıma geldi. Şimdi onlar öğrenecek, hepsi kahrolacaktı. Gözüme hücum eden yaşları geri ittim, onların yanında zayıflığımı göstermeyecektim. Gururla başımı diktim. Yanımdaki üç adama baktım. Hiçbiri benimle ilgilenmiyorlardı, tüm odakları yol ve etraflarıydı.

Şimdi bilmediğim bir köye gelmiştik. Dışarıdan arabanın içi görünmediği için yanlarından geçtiğimiz insanlar sadece önde oturan adama selam veriyorlardı. Yanlarından geçtiğimiz insanların yüzlerinden anlaşıldığı üzere burada tanınıyordu.

Nasıl kurtulacağımı bilemiyorken köyün içinden ayrılıp daha yukarılara çıkıyorduk. Araç büyük ağaçlarla çevrili dolambaçlı yolları tırmandıkça tırmanıyordu. Yol bitmek bilmiyor, yeşil anbean değişiyordu. Çay bahçelerinin yerini göğe uzanan ağaçlar alırken beton yollar çamurlu yollarla değiştiriyordu yerini. Artık sarsılarak ilerliyorduk. Arabanın eski olması sarsıntıyı daha da artırıyordu.

Belki yarım saatlik bir yoldu ama bana bir asır gibi gelen zaman sonra eski tenha bir evin önünde durduk. amca ile ağzıma kirli mendil tıkayan adam beni ve üç adamı başıma dikip arabadan indiler.

Harabe bir eve girdiler. Beş dakika geçmeden geri döndüler. Etraflarını kolaçan edip arabanın kapısını açtılar ve beni arabadan indirdiler. Bu defa daha nazik davranıyorlardı.

Eve doğru götürürlerken "Biz ne dersek onu yapacaksın. Hiç sesini çıkarma, zaten seni burada kimse duyamaz," diyordu amca. Komşu evlerin arası neredeyse on dakikalık yol mesafesindeydi.

Burası neresiydi? Neredeyse hiç ağaç yoktu. Engebeli zeminde otlak uzanıyor, onlarca büyükbaş hayvan bu otlakta otluyorlardı. Beni götürdükleri ev bu otlağın kıyısındaydı. Evden çok barakaya benziyordu. Evin yarısı toprağa gömülmüştü. Mutfak eşyalarının yarısı evin dışındaydı sanki.

Daha eve girmeden ağır bir koku beni karşıladı. Hayvan dışkısı ve ağır yanmış yağ kokusu genzimi yaktı. Yeni bir öğürtü tetiklemesiyle ağzımı kapattım. Önümüzde yürüyen amca alaylı gülüşle bana döndü.

"Alışacaksın," dedi.

Neye alışmam gerekiyordu? Peki ya ne kadar zaman alışmak durumundaydım? Yoksa öldürecekler miydi? Öğürme dürtüsünün yerine korku dolu kalp çarpıntısı aldı.

Evin her yeri dökülüyordu. Bir köşede, sanki evin ortasında meydan ateşi yakılmış gibi görünen yerde yaşlı bir kadın dört ayaklı ahşap taburede oturuyordu. Ayakları o kadar alçaktı ki sanki yere oturmuş gibiydi. Eteklerinin izin verdiği yerden taburenin ayaklarını görmüştüm. Duvarın bir tarafında birkaç tabağın ve sıralandığı terek vardı. Tereğin altında tek başına yaşayan bir kadın için oldukça büyük bakır ve alüminyum tencereler yerleştirilmişti. İsten simsiyahtı tencereler. Odanın tek penceresinin altında derme çatma divan yerleştirilmişti. Üzerine serili örtü kirinden gerçek rengini ve desenleri anlayabilmek mümkün değildi. Üzerinde koyun postu atılmıştı yetmezmiş gibi. Sanki koyun postu da çamura bulanmış gibi alacalıydı.

En enteresanı ise tavandan sarkan zincirin ateşin üzerine uzatılmasıydı. Zincirin ucunda tereğin altındaki gibi bir tencere vardı. Tencerenin ne sapı ne de tutakları vardı. Demirin bükülmesiyle sonradan yapıldığı belli olan tutak yapılmıştı.

Yaşlı kadının ela gözlerinde bizi görmenin şaşkınlığı ve merakı vardı. Kolumu tutan adamı görünce yüzü değişti, hafifçe güldü.

Kadın şaşkın sesle *"Hay muya dulya giğuan?"*[63] diye sordu Lazca.

"Montaskani bozomota gamiyonu,"[64] dedi amca gülmesini bastırmak istercesine. Sırıtmayı da ihmal etmiyordu. Kolumu tutan adam kızardı.

Yaşlı kadın hayretle gözleri irileşti. *"Mipeşen? Viçinami?"*[65] dedi bu defa yaşlı kadın.

Ne konuştuklarını anlayamamak beni deli ediyordu. Ama beni buraya getirmelerine bir kılıf uydurduklarına emindim. Yaşlı kadının her soru cümlesinden sonra cevapları karşında şaşkınlığı anbean artıyordu.

"Bana yardım edin teyzeciğim," dedim yalvarırcasına. Kadının kaşları şüpheyle adamlarla benim aramda gidip geldi.

"Nenemiz Türkçe bilmez. Nefesini tüketme," dedi kolumu tutan adam alayla.

amca duruma son verme adına sertçe konuşmaya başladı. *"Upşa xavi bozomotan. Mordeyi şexirişe gamaviyonit. Am3ika odas cemkolat do dudis nosi moğas."*[66]

Lazca konuşan kadın bu defa hayretle "**Hoyi,**" dediğinde Yiğit'in babaannesini hatırladım. Babaanne de 'Öyle mi' anlamında 'hoyi' derdi. Kadına ne yalanlar anlatıyorlardı hakkımda?

Sonra beni başka bir duvara –tüm duvarlar ahşap- göremediğim ahşap kapıya sürüklediler. Hafif bir ayak darbesiyle kapı ardına kadar açıldı. Beni de yanlarında sürükleyerek içeri girdiler. Burasının ilk girdiğimiz odadan farkı yoktu!

---

63 Burada ne işin var?
64 Torunun kız kaçırdı.
65 Kimlerden? Tanıyor muyum?
66 Çok huysuzdur. Büyük şehirden kaçırdık. Odaya kilitleyelim de belki akıl getirir.

Üstünkörü kapatılmış yatağın üzeri kirli mi temiz mi olduğu anlaşılmayan çamaşırlarla yığın halindeydi. Nasıl bir evdi burası? Bu oda, hayvan dışkısı ve rutubet karşımı bir koku hâkimdi. Bez parçasından meydana gelen camın perdesi köşesine çakılmış çiviye iliştirilmişti. Cam açık olmadığı için koku tüm odaya sinmişti. Yeni bir öğürme dalgası midemden yükselmeye başladığında pis yatağa savurdular.

Karşımdaki amca parmağını bana sallayarak "Dışarıdaki benim nenem. Seni..." yanındaki yeğenini göstererek "Seni bizim yeğen için kaçırdığımızı sanıyor. Ona bir şey söyleyemezsin, Türkçe bilmiyor. O yüzden Reşat Efendi ile Yiğit Efendi şartlarımızı yerine getirene kadar buradasın. Sakın kaçmaya kalkışma! ...gerçi bunu yapamazsın," diye bitirdi alayla. Sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Buralara yabancı olduğumu biliyor, dışarı çıkarsam çabucak kaybolacağıma inanıyordu. Haksız sayılmazdı. En yakın yaşam alanı araçla bir saat mesafedeydi. Ki, ben bu yolu yürüyerek gecenin karanlığı olmadan varamayacaktım. Vahşi hayvanların karşıma çıkma olasılığı oldukça yüksekti. İmkânsız görünüyordu.

İmkânsız diye bir şey yoktur diye kendime hatırlattım. İlk fırsatta şansımı deneyecektim.

Diğer iki adam amcalarının peşi sıra beni pis yatağın üzerinde bırakıp çıktılar. Kapıyı arkadan kilitlediler.

Anahtarın kilit yatağında dönmesiyle yerimden fırlayıp pencereye gittim. Buradan çıkmalıyım diye düşünüyordum panikle. Pencereye gidince donup kaldım. Aşağısının uçurumdan farkı yoktu. Yüksekliğinden dolayı başım döndü, midem bulandı. Nasıl kurtulacaktım? Dizlerim artık beni taşıyamıyordu. Çaresizce yatağın kıyısına oturdum. Yatak çok pis görünüyordu. Sanki yıllardır hiç el değmemiş gibiydi. Ne kadar öyle oturduğumu hatırlamıyorum ama kapının kilidinin yeniden döndüğünü duyunca bakışlarım kapıya döndü.

Adamın yeğeni elindeki yiyecek ve suyu eski konsolun üzerine bıraktı.

Kapının eşinden içeri girmemeye dikkat ediyordu. "Benum adum, Yusuf. Bana olur da seslenmek zorinde kalursen deyi..." durdu. Utanarak devam etti. "Boyuk ana anlamasun... Tuvalet falan... Bana seslenesin deyi," diye salak saçma geveledi.

Hemen "Şimdi gidebilir miyim?" diye atıldım. Belki kaçmak için bir fırsat bulabilirdim. Adam anlamamış gibi yüzüme bakınca "Tuvalet," diye açıkladım salak adama.

Adam hiç şüphe duymadan omzunu silkip "Buyur," diye kenara çekildi ama odadan çıkarken kolumdan tutmayı ihmal etmeyince 'düşündüğüm kadar değil' dedim içimden sıkıntıyla. Sadece fikirsizdi.

Tekrar ilk girişe geldik. Yaşlı kadın hâlâ bıraktığımız yerde oturuyordu. Bizi görünce yüzü aydınlandı. Bizi, birbirimize çok yakıştırdığı gözlerinin pırıl-pırıl parlamasından belli oluyordu.

Yusuf ***"Xelaşe viyonam,"***[67] kadına dedi.

Kadın başını memnuniyetle salladı. Hiçbir şeyden haberi olmayan bu yaşlı kadın çok tatlıydı. Buruş-buruş yüzünde ela gözleri canlılığını yitirmemişti. Seksenin üzerinde olmalıydı.

Yusuf beni hafif iteleyince, onun yönlendirdiği yere yürümek zorunda kaldım. Dışarı çıktık. Etrafta bir tek insan görünmüyordu. Evin yan tarafından aşağı doğru yürüdük. Yüz metre kadar bayır aşağı indikten sonra küçük bir ırmak bizi karşıladı. Etrafını çevreleyen fazla yüksek olmayan ağaçlar güzel saklamıştı bu şirin ırmağı.

Bu güzelliğin neresinde tuvalet var diye bakındığımda "Tuvalet burasi," dedi kaba bir sesle. Biraz da mahcubiyet vardı sesinde. "Kaçmayi duşunma bile! Buredeyim," diye devam etti tehdit dolu sesle.

---

67 Tuvalete götürüyorum.

"Ben tuvalet görmüyorum," derken etrafıma bakınıyordum.

"Buresi şehir değil. Bul bi çali arkasi, ihtiyacuni cor. Su da yanungde bol bol akayi," derken küçük su akıntısını gösteriyordu. Arkasını dönüp birkaç adım yürüdü.

"Tuvalet ihtiyacımı bu şekilde görebileceğime emin misiniz?" dedim hayretle. Adam 'evet' diye başını sallarken benimle alay ediyordu. Şaşkınlığımı çabucak sıyırıp "Herhalde burada beklemeyi düşünmüyorsunuz?" diye sordum bu defa onun ses tonunu kullanarak. Yusuf ifadesiz yüzle birkaç adım daha yürüdü. Ama bu defa arkasını dönmedi.

Ne kadar ilkel şartlarda yaşıyorlar diye düşünmeden edemiyordum. En basit ihtiyaç için bu ne eziyetti böyle! Yağmur veya kar yağdığında ne yapıyorlardı? Sormak istediğim halde sustum. Soru sorarak onu muhatap almak istemiyordum. Bu şekilde kaçabileceğimi de sanmıyordum. Ben daha iki adım atmadan bu sırık beni dakikasında derdest ederdi. Zaten tuvalet ihtiyacım yoktu.

Dakikalar sonra "Tamam mı? Eve donelum mi?" diye sordu fikirsiz Yusuf.

Ama yine de kadınlık görevimi yerine getirme adına başını şişirecektim. "Bu ne ilkellik! İnsan hasta olur. Siz nasıl hasta olmuyorsunuz burada?" dedim iğrenerek.

"Biz alişuğiz bacim. Bureler senun celduğun yerlere benzemez," derken sabırsızca eliyle eve gidiş yolunu gösteriyordu.

"Ama ben ihtiyacımı gideremedim," dedim inatla. Ağaçların içini gösterip "Oraya gidebilir miyim?" diye sordum.

Hiç düşünmeden "Olmaz, hade içeri!"

Çaresizce boyun eğdim. Daha sonra tekrar teklif edecektim. Yokuş yukarı çıkmak, hele ki çamurdan dolayı tahrip olmuş yoldan çıkmak tam bir işkenceydi. İki defa kayıp ellerimin üzerine düşmüştüm. Öküz adam bir defa bile yardım etmemişti.

Düşe kalka eve girdiğimizde yaşlı kadın Yusuf'a ***"Kitis ma3indi uğun! Muya iyen e bere? Xolo nam belaşi doloxe ore? Ham mişi xorzan?"***[68] diye Lazca bir şey söyledi.

Adam afalladı ninesinin bombardımanı andıran soruları karşısında. Bir an dikkati dağıldı. Kolumu tutan eli gevşeyince elinden sıyrılıp kendimi dışarı atarken onu yere iteledim. Nenesi kolundan tutmuş olmalıydı ki ardımdan gelmesi gecikti.

Ben kaçarken ardımdan bir küfür savurdu. En yakın ağaç kümesine doğru koşmaya başladım. Lanet olsun, zemin meyilli ve çamurlu olduğu için koşmakta zorluk çekiyordum. Zor da olsa ırmaktan geçip kendimi ormanın içine attığımda derin bir soluk aldım. Ama yine de durmaya hiç niyetim yoktu. Dallar kollarımı yüzümü çiziyordu ama umursamadım. Adamın arkamdan bağırdığını duyuyor ama onu dikkate almamaya çalışarak koşmaya devam ediyordum.

"Kaltak! Seni yakaladuğum yerde vuracağim," diye bağırdı. Sesi çok yakından geliyordu.

Yeni bir hamleyle kendimi ileri attım. Telaştan önümü göremediğim için bir ağaç köküne takıldım ve düştüm. Dirseklerimin acısı ile gözüme yaş hücum etti. Tüm acıya rağmen doğrulup yine koşmaya devam ettim.

Bir süre düşünmeden sadece koştum. Artık karanlık ormana girmiştim. Ne yöne gideceğimi bilemez bir ruh haliyle etrafıma bakındım. Göğsüm, koşmaktan ve korkudan inip kalkıyordu. Artık adamın sesini duyamıyordum. Sadece kuş sesleri vardı. Sanki aniden gece olmuş gibiydi. Her yer alacakaranlık gibi önümü görmekte zorlanıyordum. İçimi bir ürperti sardı. Buradan kurtulamayacağım diye düşündüm korkuyla.

Bir çıtırtı duydum, kuru dalın basma eylemiyle gerçekleşmiş çatırdama sesiydi. Yakalanma korkusu yeniden kaçma dürtüsünü tetikledi. Önüme dikkat etmeden son bir gayretle

68 Parmağında yüzük var! Neler oluyor, oğlum? Yine hangi belanın içindesin? Bu kimin karısı?

hamle yaptığımda ayaklarım boşlukta asılı kaldı. Hemen saniyesinde kuru yaprakların serili olduğu zeminde aşağı doğru yuvarlanmaya başladım.

Ellerim çaresizce bir dal bulma umuduyla uzandı ama sadece boşluğu avuçladım. Bir ara -iri gövdeli ağaç olmalıydı- sırtımı vurdum ama beni durdurmaya yetmedi. Bu da yetmezmiş gibi başımda keskin bir acı duydum. Yüzüme doğru akan sıcak sıvıyı hissettiğimde artık yuvarlanmam son bulmuştu. Yüzümün bir yanı sıcakken zemine dayalı kısmı ıslak çamurdan dolayı buz gibi olmuştu. Doğrulmaya çalıştım. Parmağımı dahi kımıldatamazken bedenimi kaldırmak asla mümkün olmayacaktı. O adam tarafından bulunma korkusundan dolayı sesimi dahi çıkaramıyordum. Birinin beni bulma umuduyla kendimi çamura bıraktım.

Karanlığa gömülürken son hatırladığım ses karanlık ormanın yabani hayvanlarının vahşi nefeslerinin sesiydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yiğit

Annemin karga muhabbetinden sonra huzursuzluğum bir türlü geçmemişti. Aklımı işe veremiyordum. Toplantı bu yüzden verimsiz geçmişti. Bir süre sonra 'daha fazla zorlamanın anlamı yok, diyerek toplantıyı ileri bir tarihe erteleyerek sonlandırmıştım.

Güneş'i görmeliydim. Sebebini bilmiyordum ama Güneş'i görürsem huzursuzluğum sona erecekti. Biliyordum. Her zaman öyle olmamış mıydı? Güneş benim ilacımdı. Sanırım ilacımı alma vaktim gelmişti. Bunun başka bir açıklaması olamazdı, olmamalıydı da!

Otelin inşaatına az bir mesafe kalmıştı ki telefonum çaldı. Arayan Birol'du. Neden arıyordu ki? Telefonu açıp cevap vermeme fırsat vermeden "Yiğit Bey!" diyen şiddetli sesini duydum. "Güneş Hanım..." diyordu kesik kesik nefesliye. "...Kaçırdılar!" diye bitirdiğinde dünyam başıma yıkıldı. Bu şokla frenlere asıldım.

Kim? Neden? Neler oluyor? Sorular, cevabı olmayan sorular beynimde dönüp duruyor ama cevap bulamıyordum. Duyduğum şeyi algılamakta güçlük çekiyordum.

"Sen ne diyorsun?" diye sorduğumda saniyeler geçmemişti. Bu mümkün değildi.

"Bilal ve dört adamı şantiyeyi bastı. Kaba kuvvetle Güneş Hanım'ı arabaya koyup götürdüler. Elimden hiçbir şey gelmedi. Silahları vardı." Sesi telaşlı ve korku doluydu.

Beynim uyuşmuştu. Düşünce yetimi yitirmiştim. Harekete geçmem gerekiyordu. Toparlanmaya çalışırken "Nereye götürdüler?" diye sordum. Sorum çok saçmaydı. Cevabı duymadan " Polisi ara, eve haber ver," diye haykırdım.

Telefonu kapatıp hemen Mustafa'yı aradım. Toplantıdan sonra İstanbul seyahati için eve geçecekti. Olanları anlatıp otele gelmesini söylediğimde saniyeler geçmişti.

Tekrar arabayı çalıştırdım. Nereye götürdüklerini tahmin ediyordum. Yıllar evvel halamı götürdükleri o izbe yayla evine!

Deli gibi arabayı yokuş yukarı sürüyordum. Karşıdan gelen arabalar son anda fark edip yol veriyorlardı. Öyle kasılmıştı ki direksiyonu tutan ellerim, dönemeçleri dönerken araç zorlanıyordu. Yine bir dönemeci dönerken aniden bir başka araba çıktı. Yolun uçurum tarafında olduğum için kaçacak yerim yoktu.

Karşıdaki adam direksiyonu tümseğe kırarken ben uçuruma doğru savruldum. Aracın hâkimiyetimi kaybetmiş, tepe taklak yuvarlanıyordum. Birilerinin, çok uzaklardan birinin ardımdan bağırdığını belli belirsiz duyuyordum.

Uçurumun her metresinde kontrolsüzce dönüp duran aracın kulakları sağır eden sesleri bir felaketin kıyısında olduğumu söylüyordu. Başımın sol arkasını ters takla sırasında çarptım. Patlayan ön camın parçaları koluma batmıştı. Bütün bunlar yeterli gelmemiş gibi her dönüşte ağaç dalları aracın içine giriyor ve bedenime yeni darbeler indiriyordu. Sol dizimin altında acıma eşlik eden kemik kırığının sesi kulağıma geldi. Tüm kemiklerimin kırıldığına artık emindim. Soluk alırken göğsüm acıyla yanıyordu. Ağzıma kan tadı geliyordu.

Uçurumun sonunu bulamadan kendimi karanlığın içinde kaybettim.

Mustafa

Acil servisin önünde kaç tur attığımı bilmiyordum. Gergin bekleyişin sonu görünmeyecek gibiydi. Hiçbir açıklama yapmıyordu doktorlar.

Bu nasıl bir sınavdı böyle? Güneş kaçırılmış, ne polis ne jandarma yerini bulamıyordu. Kardeşim içeride canıyla cebelleşiyor, ailenin her biri bir tarafta perişan halde bekleşiyordu. Benim elimden ise sadece beklemek geliyordu.

İleri geri giderken saçlarımdan asıldım. Baş ağrım anbean artıyordu. Birileri bir açıklama yapmak zorundaydı. Neredeyse bir saat olmuştu kardeşimi içeri aldıkları.

Voltam için yeni tur döndüğüm an Birol ile göz göze geldim. Gözlerini kaçırdı rahatsızca. Arı kovanına dönmüş kafamdaki bilgileri yeniden toparlamak için yeniden sorgulama ihtiyacı hissediyordum.

Oturduğu banka yaklaştım. "Tam olarak neler olduğunu baştan anlatır mısın? Güneş'i nereye götürdüklerini söylemediler mi?"

Adam belki onuncu defadır aynı şeyi anlatmıştı. Bir o kadar da jandarma ve polise anlatmıştı. "Söylemediler, Mustafa Bey. Silahı bana doğrulttuğu için bir şey yapamadım. Güneş Hanım bağırmak istediği halde fırsat vermediler."

Tırnaklarım avuç içlerime batarken "Anlıyorum. Kaç kişiydiler?" diye sordum.

"Başlarıyla beraber dört kişiydiler. Zaten silahı başı olan adam doğrultmuştu. Diğer ikisi Güneş Hanımı arabaya sürüklediler."

"Plakayı vermiştin değil mi polislere?"

Adam başını sallarken kaşları daha da endişeyle çatılmış-

tı. Bana cevap verirken gözü acil kapı girişine takıldı... Telaşla gözlerini takip edip arkamı döndüm.

Doktorlar sonunda bizi aydınlatmaya karar vermişlerdi!

"Oğlum nasıl?" diye atılan yengem amcamın kollarında doktora doğru ilerlemeye çalışıyordu.

"Geçmiş olsun öncelikle." Hasta yakınlarının tümünün yanına gelmesini beklemek için kısa bir an durakladı. "Hastamızın şu an durumu stabil. Hastanemize geldiğinde iç kanama rızkıyla karşı karşıyaydı. Sol bacakta, kaval kemiğinde kırık tespit ettik. Ama bizim için asıl önemli olan göğüs kafesi boşluğundaki travmaydı. Solunum güçlüğü çekiyordu bize geldiğinde. Meslektaşım plevra boşluğundaki kanı boşalttı. Şu an sadece beklemek ve dua etmek düşüyor. Hastamızın ağrılarını dindirmek ve iyileşme sürecini hızlandırmak için uyutuyoruz. Duruma göre yoğun bakımda tutmaya devam edeceğiz."

"Oğlumu görmek istiyorum," dedi yengem.

"Bu şu an için mümkün değil, teyzeciğim."

Güneş

Uzun, günler geceler boyu kımıldamadan aynı şekilde yatıyor gibiydim. Sırtımdan belime doğru uzanan ağrı bunu anlatıyordu. Tüm bedenim taşlaşmıştı. Bedenimin imdat isteyen sesine kulak verme adına yan dönmek istedim ve eyleme geçirdim. Tüm bedenime iğnelerin batması bir yana kaburgalarımın soluğumu kesen acısıyla dudaklarımdan acı dolu inilti yükselmişti. Eylemim, vücudumun bir parçasıymış gibi hissettiren acının şiddetli darbesiyle son buldu.

Gözlerimi açmak istiyordum. Canım neden bu kadar acıyor, tüm bedenim neden sızlıyordu merak ediyordum. Neler oluyordu bana? Üzerimden buldozer geçmiş gibi ayak tırnağımdan saçımın teline kadar her yerim ağrı içindeydi.

"Ece... Uyanıyur," dedi yanı başımda erkek sesi, daha doğrusu yeni ergenliğe giren bir erkek sesi. Tanımadığım sesten dolayı panik dalgası bedenime yayılmaya başladı. Tekrar gözlerimi açmayı denedim ama canımın yanmasından dolayı daha da yummak zorunda kaldım, dayanılır gibi değildi. Neredeydim, neden bu kadar canım yanıyordu?

"Tamam, kizum. Ceçecek. Eyi olacaksin," dedi bu defa bir kadın. Neredeydim, kimdi bu insanlar? Daha önce pek duymadığım değişik bir aksanla konuşuyorlardı. Sanırım Karadeniz şivesiydi. Peki, benim burada ne işim vardı? Yeni bir çabayla tekrar gözlerimi açmaya denedim.

Gözlerimi aralamaya başladığımda ise endişeli yaşlı bir kadın ve yine onun gibi endişeli genç bir delikanlıyı beni izlerken buldum.

Korku ve endişeyle "Neredeyim, ne oldu bana?" diye sorarken doğrulmaya çalıştım. Kadın hemen uzanıp doğrulma çabama engel olmaya çalıştı. Tüm bedenim acılara gömülürken yeniden geri yatmak zorunda kaldım. "Ben niye buradayım?" diye sordum beni yatağa geri yatırmaya çalışan kadına. Bir yandan doğrulmak için yine uğraşa girmiştim.

"Neya olduğini sen soyleyeceksin kizum. Bureye yakin bi yerde uçurumden yuvarlanmışsın. Epeyi bi hasar cormişsin. Hiç yerungden sallanmayasin. Daha çoti canung yanar."

Yattığım yerden başımı kaldırıp kendime bakmak istedim. Bu eylemlim daha çok canımı yakmıştı. Hareketlerimi kısıtlayan sargılar da bu acılarıma destek veriyordu. Başımda, kollarımda ve bacaklarımda sargılar vardı.

Acıyla inlerken başım yastığa geri düştü. Bana neler olmuştu böyle, neden yaralıydım? Aklıma bir yığın senaryo geliyordu. Zeynep'le gezmeye geldik de, kaza mı geçirmiştim? Peki, Zeynep neredeydi? Anneannemlerin durumdan haberleri var mıydı? Peki, onlar neredeydi? Yoksa onlara da mı bir şey olmuştu? Ailem neredeydi?

"Benimle beraber olanlar nerede... Anneannemler?"

"Senden başka çimse yoğidi kizum. Eyi baktun mi Ali?" diye torununa döndü.

"Başka çimseyi cormedum, Ece," diye yanıtladı çocuk heyecanla.

"Ama benim yalnız olmam mümkün değil! Kaza yerinde mutlaka başkaları da olmalıydı. Belki kaybolmuşumdur." Ağlamamak için kendimi tutuyordum.

"Tamam, kizum. Sabah olsun, Ali bir daha bakar. Olmadı, çoye inup sorar."

Gözyaşlarımı geri iterken "Burası neresi?" diye sorsam da cevabından hoşlanmayacağımı hissediyordum.

"Buresi Kolovit Yaylasi. Herhal yuruyuşe çikan misafirlerdensin. Ama bunca zaman çimse seni sormadi ya," dedi şaşkınlıkla.

Bunca zaman mı? "Ben ne zamandır buradayım?" diye sorarken cevabını korkuyla bekledim.

Kadın "Dort cece oldi," derken tepkimi izliyordu.

"Beni nerede buldunuz?"

Ali hemen atıldı. "Bureye yakin irmak çenarinde. Biraz daha ceç kalsam domuz surisunun gazabine uğrardun." Gözlerim korku ile açılmıştı. "Yuvarlanduğun yer domuz yatağiydi," diye açıkladı. "Tam zamaninde buldum." Çocuk yaptığı şeyden gurur duyuyordu. Sanırım duyması da gerekiyordu. Domuz yatağında olmam başıma ne getireceğine dair bir fikrim yoktu.

"Senun adun ne, kizum?"

"Güneş."

"Güneş kizum, kocan da merak etmiştur. Adini bi de da sabah Ali jandarmaya haber versun."

Kocam mı? Kocam mı vardı benim? Hatırlamaya çalıştım. Yo, yo kocam yoktu. Neden böyle bir garip fikre kapılmıştı ki? "Kocam olduğunu nereden çıkardınız?" Kadın, son söylediğim şeyden sonra alnı endişeyle kırıştı.

"Hatırlamaz misun?" diye sorarken yüzünün endişesi sesine yansımıştı. Yeniden hatırlamaya çalıştım, başımın ağrısı buna engel oluyordu.

Başımı sallarken "Nereden vardınız bu kanıya?" diye soludum. Başımı sallamam acıya sebep vermişti, istemsizce gözlerimi yummuştum. Kadın elimi incitmemeye çalışır hassasiyetle kaldırıp yüzüme tuttu. Gözümü açtım. Sol elimdeki alyansı gördüm. Hemen yanındaki tek taş, loş ışığa rağmen güneş gibi parlıyordu.

Ben evli miydim? Kimdi benim kocam? Kocam ve yeni ailemle ilgili hiçbir anı yoktu hafızamda. Benim ailem anneannem, teyzem, kuzenlerim ve enişte mdi.

İçimi bir acı kavurdu. Fiziksel acıdan daha etkili, daha şiddetliydi. Hatırlayamamaktı bu acının müsebbibi. Niye hatırlamıyordum?

Kadın hemen "Kizum, kocangun adi yuzuğungun içinde yazayı belçi. Benum kiz ile damat, çendi yuzuklarinun içine yazdurmişidiler. Belki senun da yazayi," umutla.

Kalbim aynı umutla çarptı. "Rica etsem siz çıkarabilir misiniz?" dedim heyecanla. Kendim çıkaramazdım, sanırım kaburgam kırıktı ki kolumu bedenime bağlamışlardı.

Kadın parmağımdan yüzüğü çıkarırken "Ben okuma-yazma bilmem..."

Çocuk yine atladı. "Ben okurum Ece." Kadın yüzüğü parmağımdan çıkarıp çocuğa verdi. Çocuk "Yiğit," dese bile benim için bir anlamı olmadı. Adını öğrenmem hiçbir şey hissettirmemişti. Tamamen yabancıydı bu isim.

Yüzümden okumuştu kadın. "Tamam, kizum. Daha yeni uyandun. Hemen hatırlamazsin elbet... Şimdi biraz bir şeyler ye, kaç cundur boğazungden suden başka bi şey indüremedum. Uyu biraz. Sabah olince her bi şeyi hatırlarsin," telkin etmeye çalışır sesle.

"Emin misiniz?" dedim zor duyulur sesle.

Yaşlı kadınla Ali beni hafifçe doğrultup "Hade kizum, iç şu çorbayi. Çok cuçsuz kaldun. Sabaha hiç bi şeyun kalmaz."

Ağlama duygumu bastırmaya çalışıp kadının dudağıma uzattığı kaşıktan çorbayı içmeye başladım. Zorlama da olsa çorbayı içmek iyi gelmişti. Acıkmış olduğumu yeni anlıyordum. Çorbayı sonuna kadar içtim. Kendimi yatağa bırakırken uykuya yenildiğimde beş dakika geçmemişti.

Mustafa

Yiğit'i yoğun bakıma aldıklarının üzerinde altı gün geçmişti. Neredeyse bir hafta olacaktı bu felaketlerin yaşandığı. Ne Yiğit uyanmıştı ne de Güneş bulunabilmişti. Doktorlar her şey yolunda demesine rağmen Yiğit bizi bir ara korkutmuştu. Göğüs kafesindeki kanın boşaltılmasının ardından komplikasyon, pnömotoraks oluşmuştu. Acilen ameliyata alınmıştı.

Sadece soğuk camın arkasından görebiliyorduk kardeşimi. Bir yığın kablolar bedeninden başucundaki makinelere bağlanmıştı. Onu hayatta tutan bu makinelerdi. Onu orada yatarken görmeye dayanamıyorken oradan da uzaklaşamıyordum.

Oysa Yiğit burada olduğumu bilseydi beni yaşatmazdı. Güneş'i bumlamadığım için kendimi yeterince suçlu hissederken elimden bir şey gelmiyordu. Jandarma ve polislerle sürekli kontak halinde olsak da Güneş'ten bir haber yoktu. Tüm çevreye haber salmıştık bulabilmek için.

Bilal ve adamlarının kaçtıklarının haberi gelmişti. Bu demek oluyordu ki Güneş ellerinden kaçmıştı. Nereye gitmişti? Başına bir şey mi gelmişti? Yaylada vahşi hayvanlar cirit atardı. Birine denk gelmemesi için dualar ediyordum.

Muammer Bey'e haber vermek zorunda kalmıştık. Güneş ve Yiğit'in başına gelenleri anlattığımızda hiç zaman kaybetmeden gelmişlerdi. Güneş'in anneannesi torununun kaybol-

duğunu duyduğunda kısa bir fenalık geçirmişti. Dünden bu yana onlar da hastanede bizimle nöbet bekliyorlardı.

Her telefon sesinde tüm ailem bana merak ve umutla bakıyordu. Buna son vermek için sesini kısmak zorunda kalmıştım. Telefonumun titreşimini hissettiğimde aceleyle çıkardım. Ekranda jandarma komutanının numarasını gördüğümde bulundu demesi için dua ederken açtım.

"Mustafa Bey... Şimdi karakola bir ihbar geldi. Kolovit yaylasında eşkâlimize uygun biri bulunmuş. Genç bir delikanlı Güneş isminde yaralı birini bulduğunu ve babaannesinin evine götürdüğünü söyledi. Delikanlıyı karakolda alıkoyuyorlar. Biz ihbarı değerlendirmek için gidiyoruz. Gelmek isterseniz..."

"Hemen geliyoruz."

Telefonda konuştuğumu gören Muammer Bey ve amcam hemen bana doğru gelmeye başladılar.

Güneş

Mis gibi tereyağının kokusunu duyduğumda nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Bu kafa karışıklığı çok kısa sürdü, her şeyi hatırladım. Tabii ki hatırlayamadığımı hatırladım!

Gözümü açtım. Dağ evi gibi bir yerdeydik.

Küçük ama temiz bir odaydı. Küçük kuzine odanın bir köşesinde gümbürdeyerek yanıyordu. Üzerinde demlenmeye bırakılmış çay ve tereyağı kokusunun kaynağı tava duruyordu. Fırında aklımı başımdan alan kokusuyla ekmek pişmeye bırakılmıştı.

Yeniden çevremi incelemeye başladım. Tek ve küçücük pencere buhardan dışarıyı görmeyi engelliyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu, damla seslerinin tatlı tınısı çatıya vuruyordu. Ahşap kapı sıkıca kapatılmıştı.

Ben odadaki tek divanda yatıyordum.

İki kapılı ahşap dolabın üzerine cam kapaklı dolap yerleştirilmiş, içlerine de bakır sağanlar ve yarım düzineyi geçmeyen bardaklar sıralanmıştı. Bir köşede dört ayaklı, üzeri muşamba örtüyle kaplanmış basit bir masa ve üzerinde eski radyo duruyordu. Tavandan sarkan ampul zamana direnircesine eski zamandan bu güne kadar gelebilmişti.

Yaşlı kadın kahvaltı hazırlıyordu. Yattığım yere yakın noktaya sini ayağının üzerine yerleştirilmiş sini ve üzerinde üç çeşit yiyeceğin olduğu kahvaltı duruyordu. Basit ama temizdi bu ev. Basit ama sıcacık...

Benim uyandığımı fark eden kadın gülümsedi. "Artuk bi şeyler yemen lazim. Guç toplaman lazim gelur. Sonra seni emanet ettuğumde kocan iyi bakmadum deyi kizmasun."

Hatırlayamadığım kocam aklıma gelince istemsizce kalbim tekledi. Konuyu devam etmemesi adına "İtiraf etmeliyim ki çok açım," diye yanıtladım.

"Çok normal," derken gülümsedi.

Gülümsemesinin ardındaki imayı anlayamamıştım. Kadın küçük bir tepsiye sıcak çay ile sahanda yumurtayı, önümdeki siniye bıraktı. Doğrulmak için mücadele ederken o hemen yanıma gelip kalkmam için yardım etti.

Sızılarım daha katlanır olmuştu. İki gün önceki gibi her soluğumda canım yanmıyordu. İki gündür çok şiddetli yağmur yağmış Genç Ali Jandarmaya inememişti. Delikanlı ortalıkta görünmüyordu ama dışarıda yağmurun sesini duyduğuma göre bugün de gidememişti.

Üzerimde koyu yeşil ağırlıklı, çiçekli bluzun üzerine üşümemem için ayrıca elde örme yine koyu yeşil bir hırka vardı. Temiz giysiler gösterişten uzak sadece sıcak tutulmak içindi. Alttan pazen pijama giydirmişti. Ayaklarımda beyaz yeşil kombine edilmiş, yöre figürleri işlenmiş elde örülme çorap vardı. O kadar kalındı ki çorap, örtünün altından çıkardığım halde ısı değişimini hissetmemiştim.

"Oğlunuz nerede?" Bedenimdeki ve ruhumdaki acımı unutmak için kafamı dağıtmam gerekiyordu.

"Ali? O benum torunum. Oğlumun yadigâri. Oğlum ile celinumi seneler once kaybettum."

"Ali sizin torununuz mu? Ben onu oğlunuz sanıyordum. Çok üzgünüm. Sizi üzdüm..."

"Torunum da alişti," diye aceleyle yanıtladı. "Alıştuk artuk. Çok sene ceşti." Ocağın başına gidip ateşi canlandırmak için birkaç odun attı. "Torunum Ali jandarmaya endi. Haber verecek ailenge. İnşallah çabuk bulurler."

Demek artık ailem ile tanışacaktım. Hatırlayamadığım kocam umarım çabuk gelirdi.

Tek elimle, zorla da olsa ekmeği parçalayıp ağzıma aldım. Köy ekmeği çok lezzetliydi. Yumurtadan bir parça aldım. Çayımı yudumladım.

Sessizlik uzayınca "Siz hep burada mı kalıyorsunuz?" diye sordum.

"Kişin çoye ineruk. Biz yaylaciyiz. Hayvanlarumuz var. Ali'm da bana yardum edeyi. Ceçinup cideyiz işte! Zavallı oğlum... Ona başka bi hayat vermek isterdum ama elumden bu kadari celiyi."

"Okumuyor mu?" diye sordum merakla.

"Liseyi yeni biturdi. Burelerde yaşamak zor! Okumeyi çok isteduğini biliyim ama bi şeyum olmaduğini bilduği içun hiç ses çıkarmayi," üzgün bir o kadar çaresiz sesle.

Başka soru soramadım. Sessizlik içinde ters elimi kullanarak kahvaltımı bitirdim. Kadın lokmalarımı bölüp bölüp önüme koyması, çayımı hemen tazelemesi, yeni sağıp pişirdiği sütü içmem konusunda sayısız dil dökmesi beni hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti.

Yaşlı kadın bana kahvaltımı yaptırdıktan sonra yine gün boyu çalışıp durdu. Aşağı kattaki ağılda beş inek, bir dana ve on beş koyunun bakımını ve sağımını yaptıktan sonra onları

yine yağmura rağmen dışarı saldı. Akşam olunca kendiliğinden geri geleceğini söylemişti Esma nine.

Sağdığı sütlerle gün boyu uğraşıp durdu. Kaynattı, bir kısmını mayaladı. Kaymak çekti. İlk defa kaymak çekme makinesini yakından gördüm. Yığınla aparatı vardı ve işi bitince her birini tek tek yıkayıp kuruması için kenara almıştı.

Yöreye özgü peynirin yapılışını büyük şaşkınlıkla izledim. Peynir olduktan sonra defalarca kaynayan peynir suyuna daldırıp çıkararak yeniden yoğurmasını, ellerinin bu ısıya nasıl dayandığını merak ederek hayretle izledim.

Ve tabi bunları izlerken son iki gün yaptığım gibi ailemi daha doğrusu kocamı merak ettim. Anneannemi, teyzemi, kuzenlerimi hatırlıyordum. Ama yüzükte yazan Yiğit veya ailesinden kimseyi hatırlamıyordum. Gezmeye mi gelmiştik buralara? Nasıl tanışmıştık? Birbirimizi seviyor muyduk? Ona karşı neler hissediyordum? Aklımdaki soruların hiçbirine cevabım yoktu.

Akşam olmak üzereydi. Her ikimiz merakla Ali'yi bekliyorduk. Yolu göremiyordum ama fazla uzak olmamalıydı.

Araba sesi duyduğumu sandım bir an. Esma nine telaşla dışarı çıktı. Doğru duymuştum.

Bir zaman sonra konuşmalar duydum. Esma nine "Sonunde celebildunuz, oğul! Buyur jandarma bey oğlum!"

Kulağıma "Nerede, nasıl, sağlığı nasıl, ne zamandır burada?" diyen değişik sesler, değişik sorular geliyordu. Hiçbiri tanıdığım ses değildi.

"Baygın mı buldunuz?" diyen sesi tanımıştım. Bu Muammer eniştemin sesiydi. Gözlerime yaşlar hücum etti. Sonunda aileme kavuşuyordum. Ama kocam olacak sesi henüz tanımamıştım. Sesini de mi unutmuştum?

Eve ilk Muammer enişte girdi. İki adımda soluğu yanıma aldı. "Oh! Kızım! Bu ne hale gelmişsin?" yanaklarımdan kavrayıp canımın yanacağına korkarcasına öptü. Ne halde

olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Aileme kavuşmanın sarhoşluğun içindeydim.

"Doktor, bir de siz muayene edin." Bunu diyen yaşlı bir adamdı. Adam endişeden yorgun gibi duruyordu. Elinde çantası olan adam beni muayene ederken yaşlı kadından neler yaptığını soruyordu.

Kapının girişinde taş kesilmiş genç adama takıldı bakışlarım. Yüzü, ona yaşattığım şoktan bembeyazdı. Hiç kımıldamadan, hiç konuşmadan bana bakıyordu. Kahverengi gözleri şaşkınlık ve öfkeyle parlıyordu. O Yiğit miydi? Öncesini bilmiyordum ama süzülmüş gibi görünüyordu. Koyu kahverengi saçları dağınıktı, sanki günlerce taranmamış gibi. Yüzü bir haftalık tıraşsızdı. Yıkıktı. Perişandı. Darmadağındı. Bu adam Yiğit olmalıydı. Niye bana sarılmak için gelmiyordu? Neden iyi olup olmadığımı sormuyordu? Yoksa beni gördüğüne inanamıyor muydu? Gülümsemeye çalıştım. Bedeni tepki vermiyordu ama gözleri yaştan ıslanmıştı. İçim acıdı.

Zor duyulur bir sesle, biraz da tereddütle "Yiğit?" diye seslendim. Adamın yüzü sarıya çaldı. Yüzü, sanki kalbi parçalara ayrılmışçasına acıyla gerildi.

Herkes bana şaşkınlıkla bakıyordu. Tümü şok geçiriyordu sanırım. Yanlış bir şey söylediğimi anlamıştım, ama neyin yanlış olduğunu bulamıyordum.

Muammer enişte "Güneş! Hatırlayamıyor musun?" diye sorarken sesindeki endişeyi hissedebiliyordum.

"Ne... Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?" Enişte bir kapının eşiğinde duran adama baktı bir bana. Herkes şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "O Yiğit değil, kızım. O Mustafa. Yiğit'in kuzeni. Hatırlamıyor musun?" diye sorduğunda başımı olumsuzca salladım.

Mustafa öfke ve çaresizlikle yumruğunu tahta duvara vurduğunda oda gümbürdedi. Korkuyla zıpladım.

"Bunların hepsini intikamını alacağım," diye gürledi.

Yaşlı adam omzunu sıkıp "Tamam, oğlum," diye yatıştırmaya çalıştı. "Sakin ol. Öfke hiçbir şeyi halletmez," derken sesi zor duyuluyordu.

Acı ve öfke dolu solukları düzensizdi Mustafa'nın. "Görmüyor musun amca? Güneş bu halde, Yiğit..." cümlesinin sonunu getiremedi. Boğazına tıkanan yumrudan konuşma güçlüğü çekiyordu.

"Tamam, oğlum," dedi yeniden. "Her şeyi yoluna koyacağız. Önce Güneş'i bir hastaneye götürelim. Öncelik bu."

Mustafa başını ağır ağır sallarken derin soluklar alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Yaşlı adam bu defa bana dönerek yanıma geldi. "Kızım..." derken tereddüt ediyordu. "Sanırım beni de hatırlamıyorsun? Ben Reşat... Yiğit'in babası!" Elimi hafifçe okşadı.

Onu da hatırlamıyordum. Gözlerim korku ile iyice irileşmişti. Yiğit'e ne olmuştu? Yoksa ikimiz birlikte mi kaza geçirmiştik?

"Bir an önce çıkmalıyız. Hem karanlık basıyor hem de yağmur her an bastırabilir. Fırtına bekleniyor," dedi jandarma.

Doktor bana dönüp "Yürüyebilecek misiniz?" diye sorduğunda başımı salladım.

Ama Mustafa "Hayır! Onu ben taşırım," dedi ve benim itiraz etmeme fırsat vermeden yavaşça, canımı yakmama adına itina göstererek kucakladı. Evden yola kadar uzun bir mesafe olmasına rağmen Mustafa hiç zorlanmadan beni taşıdı.

Ambulansı görünce hayret dolu ses dudaklarımdan kurtuldu. Tam teşkilatlı gelmişlerdi. Sağlık görevlilerinin hazır tuttuğu sedyeye yavaşça yatırdı. Esma Nine ile torunu Ali de arabaya kadar gelmişlerdi.

Onlara teşekkür etmeliydim. "Esma nine... Her şey için çok teşekkür ederim." Kadın şefkatle gülümseyip saçlarımı okşadı. "Bana evinizi açtınız, beni tedavi ettiniz. Her şey i..."

"Sen eyi ol, bana yeter. Çendunge da karnundeçine da dikkat edesin."

İlk an algılamakta güçlük yaşadım Hiç kimse şoktan konuşamıyordu. 'Karnındakine!' Bebeğim mi olacaktı? Babasını dahi hatırlayamadığım bir adamdan bebeğim mi olacaktı? Nasıl bir kaderin cilvesiydi. Peki, ben neden hissedememiştim bu bebeği? Kaç aylıktı acaba? Görünürde karnımda bir şişkinlik olmadığına göre daha çok başları olmalıydı. İstem dışı elim karnıma giderken şaşkın yüzlere aynı şaşkınlıkla cevap verdim.

İlk şoku atlatan Muammer enişte mdi. "Son bir haftadır duyduğum en güzel haber!"

Ben halen daha konuşmakta sorun yaşıyordum, dilim tutulmuştu. Yüzünü dahi hatırlamadığım bir adamdan bebeğim olacaktı. İçimi yine o tanıdık acı kemirdi. Kocam. Onu seviyor muydum, ya da o beni seviyor muydu? Kafamın içinde milyonlarca soru içinde yayladan ayrıldık. Mustafa benim yanımdan bir an bile ayrılmıyordu. Doktor bizimle arkaya yerleşmişti. Doktorun her sorusunu sabırla yanıtlıyordum. Çünkü daha sonra ben sorularımı sıralayacaktım. Bebeğimin sağlığı için doktorun her sorusunu elimden geldiğince yanıtlamaya çalışıyordum.

Mustafa'ya bakarak "O nerede?" diye sordum doktorun biten sorularının ardından. Bakışlarını kaçırdı. Nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi.

"Hastane de," diye ağzının içinde homurdandığında soluğum kesildi. Demek ki onunla beraberdik. Nasıl bir kaza geçirmiştik? Anlaşılan onları bu kadar endişelendiren ilk an onu bulup beni bulamamalarıydı. Artık rahatlamaları gerekmiyor muydu? Ama Mustafa'nın yüz ifadesine göre henüz hiçbir şey yoluna girmemişti. Çok mu kötüydü? Öyle olmalıydı ki 'O' gelememişti.

Şimdi de hatırlayamadığım adam için içimi tarifsiz endişe sarmıştı. "Neden?" diye sordum kısık sesle.

"Kaza yaptı. Senin kaçırıldığını haber alınca... "

İlk an algılayamadım. "Birlikte değil miydik?" diye sordum şaşkınlıkla. Başını salladı. "Biz ayrı yerlerde mi kaza geçirdik?" Nereden sonra kaçırılmış olduğumu söylediğini hatırladım.

Heyecanla başka bir soru sormaya hazırlanırken "Güneş. Şimdi bunları konuşup da kendini yorma. Sonra konuşacağız," dedi yorgun sesle.

Aklım almıyordu, her şeyi öğrenmek istiyordum. "Anlat lütfen!" diye fısıldadım yalvarırcasına. Gücüm tükenmişti. Bize ne olmuştu böyle?

Mustafa acı çeker gibi yüzünü buruşturdu. "Seni kaçırdıklarını öğrenince çılgına döndü."

"Neden kaçırıldım?" diye sormadan önce kısa bir an duraladım. Hatırlamadığım şeyleri anlatması bende çok farklı hisler uyandırıyordu. Sanki başka birinin yaşanmışlıklarını anlatacak gibiydi.

Mustafa sorumu duymadı bile. "Bizi beklemeden seni kaçıranların peşine düşmek için yola çıktı. Arabayı çok hızlı kullanıyormuş. Karşıdan gelen arabayı son anda fark etmiş. Sonra..." cümlenin sonunu getiremedi. Ellerini çaresizliğinden dolayı ovalayıp duruyordu.

Flaş patlamışçasına bir anı, hafızama hücum etti. Ilık, güneşli bir günde bir erkeğin, aynı Mustafa gibi gerginlikle ovalayan bir erkeğin eli zihnime bodoslama daldı. Yüzü yoktu. Hangi anıya aitti bu görüntü? Yiğit miydi? Cevap yoktu. Her şeye rağmen yüzünü hatırlayamadığım bu adamın beni sevdiğini hissedebiliyordum.

"Beni kim, neden kaçırıyordu?" diye sordum şaşkınlıkla. Düşmanımız mı vardı? "Peki, o nasıl?" diye sordum hemen ardından.

"İlk gününden daha iyi" derken net cevap vermiyordu

Doktor, dinlenmem gerektiğini söyleyerek konuşmamızı

böldü. Aklımda yığınla soruya rağmen sustum. Sarsıla sarsıla ilerlerken üstüne, Jandarma komutanının söylediği gibi yağmur başlamıştı. Bir saate yakın süren yolculuktan sonra hastaneye vardık.

Beni hemen acile aldılar. Acile girerken anneannemi, teyzemi, kuzenlerimi uzaktan gördüm. Yaklaşmalarına izin vermemişlerdi. Onlar gibi endişeli üç kişiyi daha görmüş ama tanıyamamıştım. Bu hafıza kaybı da çok berbat bir şeydi.

İlk muayeneden sonra bir dizi tahlillerle beraber ultrason çekildi. Yanıma kimseyi salmıyorlardı. Saatler sonra doktor yanıma gelip sağlık durumumu anlatınca işin ciddiyetini kavrayabilmiştim.

En önemlisi, en endişe verici durum, geçici bir hafıza kaybı yaşamamdı. Doktorun söylediğine göre yaşadığım olaylar zinciri beynimde küçük taşları yerinden oynatmıştı. Hafıza kaybında ise ilk unutulan en son yaşanılanlar olurmuş. Bilgilerin saklandığı dosya yığınında ilk rüzgârla uçup gidecek olanların kâğıt destesinin en üstündekilerdir demişti doktor. Bana olan da buydu. Yiğit'i ve ailesini unutmam bundan sebepti.

Başımda hiçbir çatlak olmamasına rağmen ağır bir darbe yediğimi, vücudumun çeşitli yerlerinde yaralanmalar olduğunu söyledi doktorlar. Ve en önemlisi de Esma ninenin söylediği gibi bir bebekti.

Doktorum bu sabrımın ödülü olarak "Şimdi seni servise çıkaracağız. Vücudunun birazcık desteğe ihtiyacı var. Daha sonra eşini görebilirsin," dedi.

Yoğun ilgilerinden dolayı "Teşekkür ederim," derken utanmıştım.

"Siz asıl yayladaki kadına teşekkür edin, bize yapacak pek bir şey bırakmadı. Ben gidip sizin için endişelenen ailenizi bilgilendireyim."

Servise çıkardıklarında bütün ailem odadaydı. Hatırlayamadığım eşimin ailesi de oradaydı. Yatağımın üç tarafını

ailem ve hatırlayamadığım ailem kuşatmıştı. Hepsi ağlıyordu. Onları bu halde görünce istem dışı gözyaşlarım akmaya başladı.

Suzan Sultan yatağıma yatmamı sabredemeden beni kucakladı. Sarılırken sargılarımın olduğu kısımlara dokunmamaya çalışıyordu. Gözlerinin beyazı ağlamaktan kızarmıştı. Her daim yaşının gerektiğinin tersi bir duruş sergileyen anneannem şu an otuz yaş yaşlanmış gibi perişan ve yıkık görünüyordu. Dik duruşundan eser yoktu.

"Ben iyiyim anneanne. Daha iyi olacağım. Endişelenme artık," diye sakinleştirmeye çalıştım.

"Elimde değil kızım," derken sesi ağlamaktan boğuk çıkıyordu. "Yeni öğrendim. Düne kadar benden sakladılar. Perihan ile Muammer sebepsiz yere buraya geleceklerini söylediklerinde bir şeyler olduğunu anladım." Bir yandan boncuk boncuk gözyaşı dökerken hıçkırıyordu.

"Özür dilerim," dedim üzüntüyle.

"Sen niye özür diliyorsun," dedi başörtüsü boynunun altında bağlı kadın, ağlıyordu o da. Yiğit'in annesi miydi? "Senin bir suçun yok," diye devam etti hafif Karadeniz aksanıyla. Yanıma gelmeye çekiniyor gibi geride durmaya devam ediyordu.

Perihan teyzem "Annen doğru diyor Güneşciğim! Yiğit de sen de kurbandınız," dediğinde doğru tahmin ettiğimi anladım.

Yiğit'in annesine bu defa daha dikkatli baktım. Yiğit annesine benziyor muydu? Kızıl saçları başörtüsünün altından belli belirsiz görünüyordu. Yiğit de kızıl mıydı? Belki de sarışındı. Peki, Yiğit'in yanında neden değildi? Oğlunun yanında olması gerekmiyor muydu? Belki de endişelenecek durum ortadan kalkmıştı.

Bakışlarım hemen yanındaki iki perişan kıza kaydı. Kadına benziyorlardı, ama kumraldılar, kızları olmalıydı. Yani görümcelerim.

Onlara baktığımı gören kızlardan biri çekinerek yanıma geldi. Evli olmalıydı, parmağında alyansı vardı. Titreyen elleriyle ellerimi tutup "Yenge... Hiçbir şey hatırlamadığını söylediler. Gerçekten de hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Güzel yeşil gözleri keder ve üzüntüden feri sönmüştü. Boş boş kızın yüzüne bakarak başımı salladım. Cevabımın ardından yüzü daha da soldu.

Ne kadar çabalasam da hatırlayamıyordum. Umarım bu şey kısa sürerdi. Genç kız annesinin yanına geri dönerken 'Böyle devam ederse bu insanları daha çok üzeceğim, diye düşündüm. Yiğit'i görürsem her şeyi belki hatırlayabilirdim. Hatırlamalıydım. Başarmalıydım. Karnımın altında hayat bulan miniğimiz için bunu başarmalıydım.

Hemşire tekrar odaya girip herkesin odadan çıkmasını istediğinde "Hiç değilse Zeynep kalamaz mı?" diye sordum imdat dilenircesine. Tamamen yalnız kalmak beni ürkütüyordu.

Hafif tebessümle "Bir kişi kalabilir," dedi bu defa.

Teyzem hemen "Biz koridorda olacağız," dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneş

"Onları hatırlamıyorum!" dakikalar sonra Zeynep'e. "Kimdi onlar? O?"

Zeynep yatağımın ucuna oturup, ellerimi tuttu. Hemşire kontrollerini yapıp dışarı çıkmıştı. "Her ikisi de Yiğit enişte'nin kardeşleri. Sebahat teyze, Yiğit'in annesi..." Yüzüne baş boş bakmaya devam edince "Gerçekten bir şey hatırlamıyorsun!" derken inanmakta güçlük yaşıyor gibiydi. Başımı salladım.

"O nerede, hangi hastanede? " diye sorduğumda gülüşü geri geldi.

"Burada, bir alt katta! Yoğun bakım ünitesinde... "

Kısık sesle "O kadar mı kötü?" derken hatırlayamadığım adam için yüreğimin derinliklerinden bildik bir sızı yükseldi. Sebebini bilmiyordum ama onu görmek istiyordum. "Beni ona götürür müsün?" diye yalvardım.

Omuzlarımdan geri bastırırken "Elbette götürürüm. Biraz iyileş, gideceğiz," diye yatıştırmaya çalıştı.

"Şimdi!"

Gözleri hayretle irileşti. "Şimdi olmaz! Biraz kendini toparlamalısın. Hem, kendisi de o zamana kadar uyanmış olur."

"Ben iyiyim. Sadece bir an önce onu görmek istiyorum. Bana onu anlatır mısın, nasıl tanıştık, nasıl evlendik? Birbirimizi seviyor muyduk?" her sorumla hayrete düşen Zeynep, bir süre sonra gülmeye başladı. Gülüşü, sorumu komik bulduğundan ziyade sorumun saçmalığına olan inancındandı.

"Seviyor muydun? Güneş! On günlük tanışıklıktan sonra evlenmeye karar verdiğin bir muhteşem ötesi adam o!"

"Gerçekten mi?" diye sorarken düşünüyordum. Bu kadar kısa sürede evlenmeye karar vermişsek ya birbirimizi gerçekten seviyorduk ya da arkasında başka bir sebep olmalıydı. Hamileliğim? Anladığım kadarıyla bu haber herkes için sürprizdi. Ne zaman evlenmiştik? Baskı var mıydı bu evlilikte? "Ne zaman evlendik, yani ne kadardır evliyiz?" diye sordum içimin sıkıntısını bastırmaya çalışarak.

Güç verme adına Zeynep elimi sıktı. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki "Çok da uzun değil. Sadece bir buçuk ay."

O halde bu bebek biz evlendikten sonra olmuştu. "O kadar yakın mı?" diye sorarken rahatlamıştım.

"Evet. Ne bekliyordun ki? Görücü usulü veya kaçırılma mı? Yapma Güneş! Siz birbirinizi deliler gibi seviyorsunuz. Belki o senden daha fazla."

İnanmaz sesle "Gerçekten mi?" diye sorduğumda 'Evet' diye başını salladı. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Kalbim ferahlarken onu görme isteğim artık baskın gelmeye başlamıştı. "Şimdi..." diye başlayan cümleme parmağını kaldırarak kesti.

Zapt edemeyeceğini anladığında pes etmiş sesle "Birazcık daha bekle. En azından el ayak çekilene kadar bekle," dedi yalvarırcasına.

'Tamam, anlamında başımı salladım.

Israrım üzerine nasıl tanıştığımızı, nasıl evlendiğimizi anlattı. Kocamı hatırlayamadığım için anlatılanları bir masal gibi dinlemiştim. Ama yüreğimin bir yerlerinde tanıdık, adlandıramadığım bir his beni selamlıyordu. İnan, diyordu.

Zeynep'in anlatacakları bittiğinde derin bir sessizlik olmuştu. Ne düşünmem gerektiğini bilemediğim için susmuştum. Zeynep de benim sessizliğime sessiz kalmıştı. Yine de hatırlamıyor musun, demek istedi ama cesaret edemedi.

Anneannem ile teyzem nasıl olduğumu görmek için yeniden geldiler. Onlara otele geri dönmeleri konusunda epeyce dil döktükten sonra razı edebildik. Daha sonra gecenin ilerleyen vaktinde görümcelerim Serpil ile İnci geldiler. Hatırlayamamam, onları üzse de yine de hiç yorum yapmadan benim sağlığımla ilgilendiler.

Onlara Yiğit'in nasıl olduğunu sorduğumda birazcık ümitlenseler de Zeynep'in gizliden yaptığı açıklaması heveslerini kırmıştı.

Kızlar, Yiğit'in yoğun bakımdan çıktıktan sonra yatacağı odada olacaklarını, bir şey gerekirse orada bulabileceklerini söyleyip çıktılar. Aynı kattaydı Yiğit'in odası. Bu ikimize münhasır bir hazırlık olmalıydı.

Saat gece yarısına geliyordu. Sonunda Yiğit'i görme vakti gelmişti. Tam yataktan kalkıp çıkacakken Mustafa odaya girdiğinde ikimiz suçüstünde yakanmış gibi donduk kaldık.

İstifini bozmadan. "Yürüyüş mü yapacaksın?" diye sordu. Dosdoğru "Hayır. Yiğit'i göreceğim," dedim. Genç adamın gözleri ışıldamaya başladı. Suratımı asarak ayaklarımı yataktan sarkıtırken "Heveslenme. Henüz hatırlayamadım," diye homurdandım.

Mustafa hiç bozuntuya vermeden "Zamanımız bol," derken bir kaşı 'düzelecek, dercesine yukarı kalktı. Yeni bir flaş beynimde patladı. İstem dışı kasıldım. Tanıdık, bildik bir şeyler vardı bu yüz mimiğinde. Büyük bir haz duyarak dokunduğum keskin hatlı kaşların anısı fütursuzca zihnime daldı. Teninin sıcaklığını dahi hatırlamıştım. Nasıl koktuğunu bile! Peki, yüzü? Yüzünü neden hatırlayamıyordum?

Bendeki değişimi fark eden Mustafa "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Sancın mı var?"

Telaşla "İyiyim ben. Sadece bir anı canlandı sandım." Sesime yansımıştı hayal kırıklığım. Meraklı, bir o kadar umutlu yüzleri umursamaya çalışıp yataktan inmeye çalıştım.

"Yoksa?" diye sordu Mustafa.

Hayır, der gibi başımı salladım. "Onu görmek istiyorum. Sadece görmek. Görürsem belki hatırlarım. Onu hatırlayamamak karanlıkta kaybolmak gibi... Eksik gibi... Sağır ve âmâ gibi hissettiriyor. Lütfen onu göster ve beni iyileştir. Bana yardım et." Kararsızca yüzüme bakıyordu. "Yiğit'in kardeşleri yanına kimseyi almadıklarını söylediler. Doğru mu?"

Mustafa "Doğru. Kimseyi almıyorlar," dedi üzgün sesle. Yeniden göz kırpıp "Ama senin için bir istisna olabilir mi öğrenebilirim. Ben doktoru bulup konuşacağım, siz burada bekleyin," dedi ve hemen çıktı.

"Hadi, Zeynep! O izin alana kadar biz ancak ineriz," sabırsız sesle.

"Ama... Ama Güneş... Beklesek daha doğru olmaz mı?"

"Sen bekle o zaman, ben gidiyorum," dedim öfkeyle. Bekleyecek sabrım kalmamıştı. Her uzvum şiddetli bir şekilde sızlasa da ağrılara kulak asmamaya çalışarak yataktan indim. Hafif baş dönmesinin ardından bir an için sendelememe neden oldu. Zeynep hemen yanıma gelip dirseğimden tuttu.

"Ben sana dedim..." diye başlayan cümlesine öfkeli bakışlarım son verdi. "Çok inatçısın," diye homurdandı ardından kızgın sesle.

Kararlılığım karşısında boyun eğmek zorunda kaldı ve onun desteğiyle odadan çıktım.

Hemşire bizi görünce panikle yanımıza geldi. "Sizin ayağa kalkmamanız gerekiyor. Lütfen hemen şimdi yatağa dönün."

Kadını duymazlıktan gelip, yürümeye devam ettim. Zeynep şimdi belime sarılmış destek olurken, hemşireye çaresizce omuz silkiyordu.

Hemşire o zaman "Bekleyin size bir sandalye getireyim,"

dedikten saniyeler sonra tekerlekli sandalyeyle geri dönüp bu defa oturmama yardım etti. Böylece Zeynep'in istediği tekerlekli sandalyeyle asansöre bindik. Bir kat aşağı indik. Uzun koridoru geçip köşeyi döndük. Mustafa'yı yoğun bakım hemşiresiyle konuşurken bulduk.

Bizi gördüğünde gözlerini devirdi. "Niye şaşırmadım," derken tekrar hemşireye "Gördüğünüz gibi sabırsız ve hamile bir eş var. İzin verin, görsün," dedi.

Hemşire şaşkın surat ifadesiyle "Doktora danışmalıyım," derken telefona uzanıyordu.

Zeynep'e dönüp "Ne bekliyorsun," diye azarladım.

"Hamilelik seni agresif yapmış," diye homurdanırken sürmeye devam etti.

"Ben agresif değilim, sadece sabırsızım," diye aynı şekilde homurdandım.

"İzin ver, Zeynep... Ben süreyim," dedikten sonra şimdi arabamı Mustafa götürüyordu.

Fazla gitmeden hemşire arkamızdan koşturdu. "Doktor uzun sürmemesi şartıyla izin verdi. Güneş Hanımın dinlenmesi gerekiyormuş."

"Tamam, Hemşire Hanım," dedi Zeynep.

İkinci koridora döndüğümüzde iki kişiyi beklerken gördük. Yaylaya gelen Yiğit'in babası ve odamda gördüğüm annesiydi. Odaya açılan pencereden içeriye bakan Yiğit'in annesi ve babası perişan bir halde oğullarının uyanmasını sabırla bekliyorlardı. Gözleri bir an bile camın arkasındaki noktadan ayrılmıyordu.

Karı koca bizi fark ettiklerinde ikisi de şok içindeydiler. "Şey..." diye başladı Mustafa "Yiğit'i görecek."

Kadın hemen yanıma gelip boynuma sarılırken ağlamaya başladı. "Sen haklıydın kizum. Bu işten vazgeçselerdi bütün bunlar olmayacaktı."

Ne demek istiyordu anlamamıştım ama onu rahatlatmak

için bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum... "Üzülmeyin. Hepsi geçecek. Yiğit iyileşecek." Adını söylerken kalbim sevgiyle dolmuştu. Yüzünü bile hatırlayamadığım bir insana nasıl bu hisleri duyabiliyordum kendime şaşırıyordum. "Bir gelişme var mı?" diye sorduğumda her ikisi de başlarını olumsuzca salladı. Dokunsan parçalara bölünecek kadar perişan görünüyordu annesi. "Onu görebilir miyim?" diye sordum.

Kadın hemen "Tabi kizum. Gel yardım edeyim," derken Mustafa'nın yerine geçti.

Sanki onu görürsem oğlu uyanacak sanıyordu. Ne garip! Ben de öyle düşünüyordum; Varlığımı hissettiğinde uyanacaktı. Uyanmalıydı. Zeynep'in söylediği kadar beni seviyorduysa uyanmalıydı. Beni yeniden inandırmalıydı Zeynep'in ağız sulandıran o muhteşem aşkına.

Mustafa ve Yiğit'in annesinin yardımıyla doğrulup cama yaklaştım.

Aman Allah'ım!

Vaziyet karşısında ellerim destek arama gayretiyle cama dayandı.

Gördüğüm manzara kâbuslarımdan bile daha kötüydü. Ağzında, burnunda, kollarında, göğsünde bir yığın kablolar yanı başında duran makinelere uzanıyordu. Yüzünü tam göremiyordum. Ağzını kapatan maske yüzünü görmemi engelliyordu. Sol ayağı sargılar içinde ayakucundaki kancaya asılıydı. Ayrıca baldırında demir çubuklar vardı. Aynı şekilde her iki kolu sargı içindeydi. Yüzünün görünen kısmındaki çizikler basit duruyordu sargılı olan kafasına göre. Gözleri huzurlu bir uykudaymış gibi kapalıydı. Ama huzurlu değildi. Bunu anlamam için kör olmam gerekirdi.

Görüyordum; kabul etmek istemesem de acı içindeydi. Hissediyordum; tüm bedenim onun çektiği acılara bulanmıştı.

Düşeceğimi hissediyor gibi Yiğit'in annesi belimden kavramıştı. Çünkü müthiş bir şekilde bedenim titriyordu.

Bu hale gelmek için çok mu uğraştın, diye düşündüm içim parçalanarak. "Yanına gitmek istiyorum," dedim. Kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıkıyordu. Dudaklarım uyuşmuştu, kontrol yetimi yitirmiştim.

"Bizim girmemize izin vermiyorlar," dedi yaşlı adam.

Onun söylediklerini beynim kabul etmiyordu. "İçeri girmek istiyorum," dedim tekrar.

Doktorun telaşla yanımıza geldiğini görmedim bile. Sadece odağım Yiğit'ti. Yüzüne baktıkça tüm anılarımın beni kucaklamasını zevk ve acı karışımı duyguyla hafızama kabul ediyordum. Göz pınarlarım hatırlamanın verdiği tepkiyle yaşlar süzülüyordu.

Allah'ım! Biz bunları yaşayacak ne yapmıştık, kimin ahini almıştık, diye düşünürken hemen ardından cevabı gelmişti, acabalarla dolu cevabı. Acaba Tarık'a yaptığımda haksız mıydım? Allah böyle mi cezalandırıyordu beni, bizi?

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Onun yaşadığı acının yanında benimki bir hiçti. Yanına gidip ellerinin sıcaklığını hissetmek istiyordum. Buna, benim de bebeğimizin de ihtiyacı vardı. Bebeğim!

Dakikalar sonra ısrarıma boyun eğmek zorunda kalan doktorun sayesinde beni Yiğit'in yanına almak için hazırlıyorlardı. Tüm bedenim bu defa heyecan ve beklentiyle titriyordu. Steril giysileri giyindirdikten sonra hemşire ve Mustafa'nın yardımıyla elektronik kapıyı geçip yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. Yaklaştıkça ona bağlanan aletler gözümde daha da büyüyordu. Bir tabure getirdiklerini fark etmedim ama beni oraya oturttuklarında rahatladım. Çünkü ayakta duramayacaktım.

Canını yakmamaya dikkat ederek sol elini tuttum. Sıcacıktı. Göğsüne bağlı kablolardan dolayı üzerine örtülmesi gereken örtü beline kadar örtülüydü. Üşümüyor mu diye düşünsem de sıcak eli bu düşüncemi yok ediyordu. Üşümek

şöyle dursun yanıyordu bile! Çıplak göğsü huzurlu bir uykunun kucağındaymış gibi usulca inip kalkıyordu. Şu aletler ve bedeninin çoğu yerine sarılmış sargıları olmasaydı gerçekten uyuduğunu sanabilirdim.

Konuşsam, burada olduğumu söylesem beni duyar mıydı? Hisseder miydi beni? Elimi hissediyor muydu? Konuşmak istiyordum ama boğazımın altına dayanmış yumru beni düşündürüyordu. Sesimden de şüpheliydim.

Doktor ne düşündüğümü hissetmiş gibi "Onunla konuşmak ikinize de iyi gelecektir. Belki senin sesini duyunca..." bakışımda ne görmüştü bilmiyorum, devamını getirmemişti.

Gerçekten mi? Beni duyabilir miydi? Böyle bir mucize gerçekleşir miydi? Kalbim umutla coştu. Konuşacaktım.

Kararlılıkla "Beni yalnız bırakın, lütfen!" dedim gözlerimi Yiğit'in kapalı gözlerinden ayırmadan.

Doktor ve Mustafa'nın odadan çıkmasını beklemeden "Aşkım!" diye başladım. "Bak, ben geldim. Perin geldi. Aç gözlerini bir tanem. Sana ihtiyacımız var, varlığına ihtiyacımız var. Oğlun da ben de senin bir an önce uyanmanı istiyoruz." Hiç hareket yoktu. Sadece Yiğit'e bağlı cihazların rutin sesi duyuluyordu. Makineler belli bir ritim, belli bir senkronize tutturmuştu Yiğit'in bedenine göre.

Ben bu adamı nasıl hafızamdan silebilmiştim, diye hayıflanırken "Yiğit," diye yeniden konuşmaya başladım. Doktor da öyle dememiş miydi, İkimize de iyi gelecekti. Gelmeliydi. Geliyordu sanırım. Bedenim çözülmeye başlamıştı. Okşarcasına elinin yüzeyini okşarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Gözümdeki yaşın her bir damlası yeni anıların anahtarıydı.

"Aç gözlerini, Yiğit! Geldim, bak! Gözlerin böyle kapalıyken nefesim kesiliyor, yok oluyorum... Aç gözlerini ki yeniden doğayım. Aç gözlerini ki yeniden soluk alayım." Okşadığım güzel, güçlü ellerinden öperken bu defa yanağımı sürdüm, derin derin nefes alıp kokusunu içime çektim. "Hay-

di, yine tut elimden. Haydi, yine dokun kalbime. Kalbimi yeniden yaz kalbine, bekliyorum. Seni çok seviyorum."

Artık kaçırılmam, o adamların elinden kaçmam ve uçurumdan yuvarlandığım ana kadar ki her anı net bir şekilde hafızamdaydı. Kaçarken nasıl korktuğumu da hatırlıyordum.

Kafamdaki karabasan misali anılarla boğuşurken elimin içindeki sıcak el belli belirsiz kımıldadı. Bir an hafızamın bir oyunu diye düşündüm. Bir umut ellerinden yüzüne kaydı bakışlarım. Sanki göz kapakları oynamış gibi gelmişti. Hayal ürünüm, diye düşündüm dakikalar sonra. Çünkü inanmak istediğim, beklediğim bir tepkiydi.

Elektronik kapı açıldı. Doktorlar ve hemşireler bir anda içeri doluşmuştu. Ne olduğunu algılayamıyordum. Dışarıdaki camda endişeli yüzleri gördüm. Bir şey oluyordu ve ben ne olduğunu anlayamıyordum. Tekrar gözleri kapalı hayatımın anlamı adama baktım. Doktorlar telaşlı, bir o kadar seri bir şekilde hastaları üzerinde bir dizi işleme başlamışlardı. Neler oluyordu?

Yoksa? Hayır! Buna dayanamazdım, daha yeni bulmuşken onu tekrar kaybedemezdim. Tüm bu karmaşa yaşanırken yetmezmiş gibi hemşirenin biri beni dışarı sürüklüyordu.

"Neler oluyor?" bağırdım.

"Lütfen hanımefendi, işimizi zorlaştırmayın. Dışarıda bekleyin, doktorlar size gerekli açıklamaları yapacaktır."

Beni bir köpek yavrusu gibi Mustafa ile Zeynep'e teslim ederken, kafamdaki tek düşüncem onu kaybediyor olduğumdu.

Bu yeis düşüncelerin ardından kasıklarımda şiddetli bir sancı hissettiğimde istem dışı çığlığım dudaklarımdan kurtuldu. Mustafa beni tutmuyor olsaydı yere yığılacağıma emindim. Kasıklarımdaki sancı gittikçe artıyordu. İstem dışı "Karnım," diye soludum. Başka bir hemşirenin bana doğru geldiğini gördüm. Gördüğüm bir şey daha vardı. Reşat baba ile Sebahat annenin ikilemde kalması; Bir yandan oğullarının akıbeti bir yandan da gelinlerinin acı çığlıkları...

Yine de tüm acılarıma rağmen gözüm büyük camdaydı.

Doktorlar Yiğit'in başından ayrılmamış olsalar da ilk girdikleri gibi telaşlı değildiler. İçerideki doktorlardan biri dışarı çıkıp yarattığımız karmaşayı anlamak için yanımıza gelmişti. Hemşire ona durumu anlatıyor olmalıydı, duymuyordum. Gözüm, kalbim, tüm odağım Yiğit'ti.

"Güneş?" bilinçsizce sese döndüm. Zeynep dehşete düşmüşçesine bana bakarken "Güneş, kendine gel lütfen. Bebeğin?" diyordu.

İlk an anlamadım.

Ah! Karnım ağrımıştı değil mi? Yiğit'in acısının yanında benimki neydi ki. Benim gibi düşünmüyordu doktor ve bana endişeyle bakan sevenlerim. Ne kadar gitmek istemiyorum desem de müdahale odasına götürülmemi söylüyordu doktor.

Ne zaman bacaklarımın arasından sıcak bir şeylerin aktığını hissettiğimde biraz kendime gelir gibi oldum. İlk aklımdan geçen bebeğim ve Yiğit'i kaybettiğimdi. Sedyeyi getirip beni yatırmaları çok hızlı olmuştu.

Süngerin üzerinde geziyor hissi ayaklarımdan bedenime akmaya başladığında bayılacağımı anladım. "Bebeğini kaybediyor galiba," dedi sislerin arasında bir ses.

Kim demişti onu?

Hayır! Onu kaybedemezdim. Onu 'da' kaybedemezdim. Karanlığa gömülürken son düşüncem bebeğimin ve Yiğit'in kaybının acısına nasıl dayanacağımdı.

Gökyüzü griye çalmıştı. Bulutlar güneşi yok etmişti. Deniz, deli dalgalarıyla kıyıyı rüzgârın yardımıyla dövüp parçalıyordu. Dalgalar ayaklarımıza her ulaştığında bizi de içine çekmek için çabalıyordu. Yetmezmiş gibi ayakta durmayı imkânsızlaştıran rüzgâr bizi hırpalıyordu. Ama her şeye rağmen direniyorduk.

Yiğit, oğlumuz ve ben kıyıda bekliyorduk. Geminin yaklaşmasını büyük bir umut ve mutlulukla izliyorduk. Rüzgâ-

ra ve deli dalgalara rağmen gemi yanaşmayı başarmıştı. Her üçümüz güle oynaya sürme iskeleyi çıkmaya hazırlanırken ayağım bir şeye takıldı. Ayağıma takılanın ne olduğuna bakarken sürme iskele tekrar yukarı çekilmişti.

Nerden sonra kıyıda yalnız olduğumu fark ettim. Yiğit ile oğlumuzun nerde olduğunu ararken ikisinin de gemiden bana el salladıklarını gördüm. Kalbime sancılar girdi. Beni neden bırakıyorsunuz, diye bağırmak istiyor ama sesim çıkmıyordu. Gittikçe uzaklaşıp bir nokta olana kadar çırpınıp durdum ayağımdaki bağla. Arkalarından 'Hayır! Hayır! Beni burada yalnız bırakmayın!' diye bağırıyordum. Sesimin şiddeti gökyüzündeki bulutları dağıtmaya, güneşin hafif ışıltısı ve ısısı tenime dokunmaya başlamıştı. Ayağımdaki düğüme tekrar baktım...

Zeynep'in tatlı sesini duyuyordum. Çok uzaklardaydı ilk an. Ama ben ayağımdaki düğümü göremeden Zeynep'in sesini yeniden duydum, bu defa daha yakından. Zeynep'e 'düğüm, demek istiyordum. 'Yiğit'e ve oğlumuza ulaşmamı engelleyen düğümden kurtulmalıyım, demek istiyordum. Ama dilim bağlanmış gibiydi ayağım gibi.

Birinin omuzlarımdan tutup hafifçe sarsması ile gözlerimi açtığımda endişeli bir çift kahverengi göz ile burun buruna geldim.

Zeynep endişeyle "Güneş!" diye sesleniyordu. "Uyan artık! Kâbus görüyorsun canım."

İlk aklıma gelen bebeğimdi. "Bebeğim?" derken istemsizce elim karnıma gitmişti.

Yüzü yumuşadı. "O iyi. Yiğit'te... Sayende," diye devam etti mutlulukla.

Gerçekten iyi miydi? Her ikisi de mi? Zeynep başını sallarken büyük bir rahatlama hissettim. İyiydiler. Bu güzel haberleri sindirmeye çalışırken "Neler oldu?" diye sordum, bir yandan da doğrulmaya çalışıyordum.

Odamdaydım yeniden. Sabah olmuş, gün aymış, güneş odayı aydınlatıp ısıtmıştı bile! Günün aydığını ise Zeynep'in mutlulukla akıttığı gözyaşlarıydı. "Yiğit seni duydu, Güneş! Aramıza dönmeye karar verdi. Bunda senin rolün çok büyük..." derken sesi ağlamaktan boğuk çıkıyordu.

Gözyaşlarım bu defa mutluluktan akıyordu. Yiğit gitmeyecekti. Oğlumuz gitmeyecekti. Bu güzel haberleri sindirirken mutluluğum geri gelmişti.

Arkasını dönerek "Uyandığını sizinkilere haber vereyim," diyen Zeynep'in sesiyle yeniden toparlandım.

Sorularım bitmemişti. "Dur, bekle! Anlat her şeyi."

Zeynep durdu, döndü. Tatlı bir şekilde gülümseyip ellerime uzandı. "Sen onunla konuşurken doktorlar monitörden onu takip ediyorlarmış."

Heyecanla "Elinin kımıldadığını fark etmiştim," diye atıldım.

"Ne! Sen fark ettin mi?" diye sorduğunda şaşkın yüzüne karşı başımı salladım.

Kaşları öfkeyle çatılırken "Bir de yetmezmiş gibi hiç yoktan bebeğini kaybediyordun," dedi azarlarcasına.

"Ben... Doktorlar aniden içeri girince... Onu kaybediyorum sandım." Kelimeler ağzımdan zorla çıkıyordu. Söylemesi dahi canımı yakıyordu.

Umutla "Artık onu hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Zeynep yeniden.

"Evet. Yüzünü gördüğüm an... Her bir anıyı, tek tek hatırladım. Unutmak istediklerimi dahi hatırladım," derken korkuyla derin bir soluk aldım. "Kendi acım hiç olmuştu onu gördüğüm an. Her şeyi, bir perdenin açılıp güneşin odayı aydınlatması gibi hafızamı aydınlattı. Yiğit'i kafamın içinden nasıl yok saymışım anlamadım."

Zeynep bilmiş bilmiş güldü. "Doktorun dediğine göre, yaşadığın kötü olayı yaşamamış gibi yok sayıyormuş beyin.

O kötü olayla bağlantılı ne varsa siliyormuş hafızadan. Sana olan da bu!"

"Onlar yakalandı mı?" diye sordum. Kimden bahsettiğimi anladı, olumsuz şekilde başını salladı.

"Nasıl olur?"

"Kaçmışlar galiba." Devam etmemek için arkasını dönüp dışarı yöneldi. Başka bir şey konuşmak istemiyor gibi aceleyle çıktı.

Kısa bir süre sonra içeriye Sebahat Hanım ile Reşat Bey girdi. Her ikisinin de yüzü gülüyordu. "Sonunda uyanabildin kizum. Şimdi nasılsın? Sancın falan var mı?" endişe ve merakla sordu Sebahat Anne.

"Teşekkür ederim. Çok iyiyim. Yiğit nasıl? "

Omuzları rahatlamamın etkisiyle inerken "Henüz biz yanına gidemedik ama yoğun bakımdan çıktı. Şükürler olsun. Sayende," dedi minnetle.

Utanmıştım. Reşat Bey "Sebahat doğru söylüyor. Senin sayende aramıza geri döndü." Adam bunları söylerken İnci ile Serpil odaya girdiler. Odaya en son Zeynep gelmişti.

İnci mutlulukla cıvıldayarak "Baba, anne, ağabeyim kendine geldi. Doktor onu görebileceğimizi söyledi," odaya girerken.

"Ben de görmek istiyorum," diye atıldım.

Zeynep hemen atılarak "Senin henüz ayağa kalmaman gerekiyor. Bebeğin için!" diye ekledi.

Kimseden izin çıkmadığı için içim burkuldu. Yiğit'i görmek istiyordum. Onun varlığına, gücüne ihtiyacım vardı. Yenilgiyi kabul edip yattığım yerde sindim. Birazcık daha beklemem gerekiyorsa bekleyecektim.

İlk fırsatta yanına götüreceklerinin sözünü vererek çıkan mutlu anne-baba kızlarını önlerine katarak odadan çıktılar.

Zeynep ile yalnız kalmıştık. Sabahın erken bir saati olmasına rağmen doktor odamıza geldi. "Günaydın. Bugün nasılsınız, Güneş Hanım?"

"Gayet iyi hissediyorum. Herkes Yiğit'in yanına gitti. Ben de Yiğit'i görebilir miyim?" Çocuk gibi mızıldandığımı biliyordum, ama elimden başka bir şey gelmiyordu. Bir umut, diye gözümü genç doktorun yüzünden ayırmıyordum.

Doktor gülerek "Elbette," dese de parmağını uyarcasına bana doğru sallarken "Ama kendine ve bebeğine dikkat etmek şartıyla. Bir şey daha... Tekerlekli sandalye ile götürülmen şartıyla."

Sevinç çığlığı atmamak için kendimle mücadele ederken "Tabii ki," dedim coşkuyla. En şirin gülümsememi yüzüme yerleştirirken "Hiç yerimden kalkmayacağıma söz veriyorum," dedim. Çocuk gibi heyecanlanmıştım.

"Hemşire Hanım, Güneş hanımı hazırlar mısınız?"

Hemşire "Tabii ki, Doktor Bey," derken çoktan bana dönmüştü.

Doktor çıktıktan sonra hemşire ve Zeynep'in yardımıyla hazırladılar. Yiğit'in sevdiği gibi saçlarımı tarayıp omzumdan sarkıttım. Zeynep'in rujunu dudaklarıma sürdüm. Aynaya baktığımda yüzüme biraz renk geldiğini gördüm. Görüntümden tatmin olmuş bir şekilde Zeynep'e baktım. Onaylarcasına gülümsediğinde rahat bir soluk bıraktım.

Zeynep ile beraber Yiğit'in yattığı kata gitmek için asansöre bindik. Yiğit'i servise çıkarmışlardı. Haliyle odanın önü kalabalıktı. Beni gören her aile bireyi mutlulukla gülümsüyordu.

Evet. Ben bu ailenin bir ferdiydim. Bunu bana bakan bildik gözlerden okuyabiliyordum. Ve bu beni mutlu ediyordu. Hâlen daha Yiğit'i ve ailesini hafızamdan silebildiğime inanmakta güçlük yaşıyordum. Oysa hepsi beni çepeçevre sevgi ve mutlulukla kuşatmıştı.

Sebahat anne ile Reşat baba bekleyenler arasında değildi, Yiğit'in yanında olmalıydı. Mustafa, Serpil, İnci, amcalar ve Safiye hala koridordaydılar. Safiye hala bir köşede oturmuş, ağlıyordu.

Gözleri uzun bir süredir ağladığını anlatırcasına kıpkırmızı olmuştu. Safiye hala, çocukluğundan beri ona bakan, bir anne gibi koruyup kollayan bu kadın şimdi oğlu için gözyaşı döküyordu. Kurtulduğu için, en önemlisi hayata yeniden tutunduğu için mutluluk yaşı döküyordu; Mutluluk ve şükür gözyaşları.

Artık hayatımızda acı yaşlar olmayacaktı. Buna izin vermeyecektim. Zeynep'ten beni Safiye halanın yanına götürmesini istedim. Yiğit iki dakika daha bekleyebilirdi sanırım.

Yanına yaklaştığımı fark edince, yaşlarını gizlice silip bana döndü. Yüzündeki acı onu daha da yaşlı göstermişti. Ellerimiz birbirini buldu. Kuvvetle birbirimizin ellerini sıktık. Birbirimizden destek almak istiyorduk. Buna ihtiyacımız vardı ikimizin de.

"O kadar çok dua ettum çi... Çok şuçur, dualarum kabul oldi. Seni, Yiğidumi bize bağışladı."

"Hepsi geçti, halacığım."

"Biliyrum, kizum. Kusurume bakmayasin kizum, yanune celmeyi çok istedum. Ama... Ama gelmeye yuzum yoğidi," özür dolu sesle.

Ellerini daha kuvvetli sıktım. "Halacım!" diye itiraz etmeye yeltendim ama o yine sözümü kesti.

"Yok! Boşine nefesuni tuçetma. Sana anlatmam lazim olan şeyler var. İşte o zaman ne demek isteduğumi, neden yuzum olmaduğini anlayacaksin."

"Seni dinlemeye her zaman hazırım, Halacığım," desem de yanıtlamak yerine sadece başını salladı.

"Hade cit, oni gor. Sana ihtiyaci var." Sonra uzanıp yanaklarımdan öptü ve usulca ellerimi geri bıraktı.

Zeynep beni odaya götürmek için harekete geçmişti ki Mustafa "İzin ver ben götüreyim," diye araya girdi. Arabayı Zeynep'in elinden aldı. Beni odaya götürdü. Yatağın çevresinde Yiğit'in annesi ile babası ve anneannem vardı. Anneannem beni gördüğüne çok şaşırmıştı.

Hafif bir çığlıkla "Senin ayağa kalkmana nasıl izin verdiler?" dedi hayretle.

Anneannemin tepkisi Yiğit'in dikkatinin kapıya çekmesini sağlamıştı. Başını bizden yana çevirmesiyle bakışlarımız birbirini buldu. Sanki dünya durmuştu. Odadaki herkes silinmiş sadece ikimiz vardık. Nereden sonra Yiğit'in bakışları gözlerimden tekerlekli sandalyeye kaydı. Alnı endişe ile kırıştı. Konuşmakta güçlük çektiği belli oluyordu.

Annesi hemen araya girip "Güneş çok iyi, oğlum! Sadece..." diye durakladı. Gözleri heyecanla parlarken oğlunun eline uzanmıştı.

Ne söyleyeceğini tahmin ettiğim için hemen araya girmek istedim. "İzin verirseniz anneciğim, bunu ben söylemek istiyorum." Kayınvalidem ilk an bocaladı.

Reşat Bey, Sebahat annenin duraksamasına müdahale etmek için "Hanımlar... Gençleri yalnız bırakalım mı?" Başta kayınvalidem olmak üzere hepsinin yüzü anlayışla yumuşadı.

Minnetle adama baktım.

Onlar odadan çıkarken O gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Mustafa beni yatağa yaklaştırırken "Yaramazlık yapmak yok," dedi muzip sesle. Bizim cevabımızı beklemeden odadan çıktı.

Sonunda yalnızdık. Serum kablolarının izin verdiği ölçüde yavaşça uzanıp ellerini tuttum. Gözlerim yaştan buğulanmıştı. Yatağın içinden hortumlar başucundaki makinelere uzanıyordu.

"Beni affet," dedi boğuk sesle. Uzun bir maraton koşmuşçasına nefes nefese kalmıştı.

"Şşşt. Konuşma sen. Yormamalısın kendini."

İkazımı umursamayıp "Seni seviyorum," dedi bu defa. Kelimeleri zor duyuluyordu. İçimden bir şeylerin aktığını hissettim. Ruhum dudaklarından çıkan her kelimesinde eriyip yeniden beden buluyordu. Daha güçlü, daha dişli, daha canlı

bir ruh yeniden şekilleniyordu. Yiğit'in ve benim ruhumun bileşkesiyle meydana gelen yeni bir ruhtu.

Dudaklarım ellerine uzanırken "Ben de seni seviyorum, hem de çok seviyorum," dedim. Teninin kokusunu içime çekerken istem dışı gözlerini yumdu.

"Perim," dedi yeniden.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yeşil gözleri akmaya çabalayan yaşlarından dolayı daha açılmıştı rengi. "Söyle hayatım," dedim. Onu yeniden konuşurken görmek içimdeki duygu mekanizmasını harekete geçirmişti. İstem dışı yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu.

Yüzü gerildi. "Beni affet. Seni yalnız bırakmamam gerekiyordu," dedi özür dolu sesle.

"Senin hiç suçun yok ki affedeyim, aşkım. Bütün bunları konuşmanın şimdi sırası değil. Sana daha güzel bir haberim var." Soru soran bakışları derinleşti. Sabırsız solukları göğüs kafesini olması gerekenden daha hızlı indirip kaldırıyordu.

Daha fazla zorlamama adına yeniden dudaklarımı elinin üzerine bıraktım. Ama gözlerim gözlerinden bir an bile ayrılmıyordu. "Bebeğimiz olacak."

Bir an için soluksuz kaldığını sandım. Sonra ona asla yakışmayacak gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "Ödülüm bu mu?" dedi öfke ve acı dolu bir sesle. "Sana yaşattığım acıların karşılığı, bu bebek mi?"

"Yiğit!"

"Hak etmediğim bir ödül bu," dedi dakikalar sonra boğuk sesle.

"Yiğit," dedim yeniden. "Böyle söyleme lütfen."

"Hak etmiyorum, Güneş. Bir bebek, ikimizin kanından canından olan bu bebek bana ödül olmamalıydı," dedi yine inatla.

"Acı yok, aşkım. Aşkımızın, sevgimizin, mutluluğumuzun meyvesi! İkimiz de seni çok seviyoruz."

"Ben bu mutluluğu hak edecek bir şey yapmadım," dedi yine.

"Yaptın. Bizden vazgeçmeyerek. Tekrar aramıza dönerek..."

Canı yanıyor gibi güldü. "Çok güzel moral veriyorsun."

"Şşşt. Kendini yorma. Daha sonra uzun uzun konuşuruz. Dinlenmen gerekiyor."

Elimi sıkıca tuttu. Gözlerini kapatmıştı. "Elimi bırakma. Biraz daha kal." Sesi yalvarır gibiydi.

"Asla! Bırakmaya hiç niyetim yok."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş

Tembellik yapılmayacak kadar güzel bir hava tüm köye hâkimdi bugün. Güneş, sabahın ilk saatlerinden itibaren odamı ve ruhumu aydınlatmıştı. Yiğit'in gelişini müjdeliyordu sanki.

Karnımın hemen altında hayat bulan miniğimi hatırlayarak yavaşça yattığım yataktan doğruldum. Hiç aklımdan çıkmıyordu ki.

Aşırı korumacı bir babamız vardı. Hastaneden taburcu olurken yanında istememişti yorulurum diye. Onu evde karşılayacaktım. Benim gelmemin gereksiz olduğunu, yorulmamam gerektiğini söyleyip vazgeçirmişti. İki aydır maaile hastane yolunda mekik dokumuştuk. Yiğit komadan çıktıktan iki gün sonra taburcu olmuştum. Doktor, bol bol dinlenmem, ani hareketlerden sakınmam gerektiğini sıkıca tembih etmişti taburcu etmeden önce. İşte bu sebepten Yiğit'i evde bekliyordum.

Kazayı öğrenen babam kendi durumunu hiçe sayarak manevi desteğini gösterme adına gelmişti. Görmeden inanmayacağını, ancak kendi gözüyle gördükten sonra iyi olduğumuza kanaat getireceğini söylemişti. Babamı hatırlayınca

yüzüme geniş bir gülümseme yerleşti. Her ikimizin yüzünde yıllar sonra birbirimizi bulmanın huzuru vardı.

Babam tamamen iyileştiğime inandıktan sonra daha geçtiğimiz hafta dönmüştü.

Anneannem ile Zeynep haricinde herkes İstanbul'a geri dönmüştü. Tüm karmaşa sona ermiş, ortama yeniden huzur gelmişti. Yiğit eve girdiğinde huzurumuzun eksik taşı da tamamlanmış olacaktı.

Aşağıdan sesler geliyordu. Daha saat yedi bile olmamışken ev çoktan uyanmıştı. Demek ki tek sabırsız ben değildim, diye düşündüm. Yiğit'i Reşat baba, Zeki ve Mustafa getireceklerdi. Evin erkekleri, biz kadınları hastaneye istememişlerdi. İki gündür ki, Yiğit'in hastaneden çıkacağı gün belli olduğundan bu yana evde bir koşuşturmadır gidiyordu. Bir bayram havası eve hâkim olmuştu. Sarmalar sarılıyor, tatlılar yapılıyor, çeşit çeşit Yiğit'in sevdiği yemekler yapılıyordu. Sebahat anne kendi eliyle baklava yapmıştı. Yiğit çok seviyormuş.

Reşat baba, Yiğit ile benim için günler önce adaklık koç almıştı. Kazalardan belalardan arınmamız için bu gerekliymiş. Bizim için bir canlının hayatına son vermelerini doğru bulmuyordum, ama bazen elden bir şey gelmiyordu.

Kendime düşen hazırlığa başlamak için duşa girdim. Duştan çıkar çıkmaz Mustafa'yı aradım. Çıkış için son işlemler yapılıyor, dedi.

Büyük heyecanla hazırlanıp aşağı indim. Herkes gibi onu tekrar evde görmek için sabırsızlanıyordum.

Bugün kahvaltıda bana Suzan Sultan ve Zeynep eşlik ediyordu. Diğerleri çok önceden yapmış, hazırlık için koşuşturup duruyorlardı. Kahvaltıdan sonra evin avlusuna çıkıp hep birlikte beklemeye başladık. Vakit yaklaştıkça sabırsızlığımız artıyordu.

İnci evden tazı gibi koşarak çardağın altına tek nefeste geldi. "Geliyorlar! Aşağıda arabaları gördüm," diye bir soluk-

ta şakıdı. Haklı sevincine ortak olma adına hepimizin yüzüne canlılık gelmişti.

Doğal olarak evdeki heyecan amcaların evine kadar taşınca bütün aile avluya dökülmüştük. Dakikalar sonra arabalar avluya girdi. Ben dâhil herkes ayağa kalkmış heyecanla arabadan inmelerini bekliyorduk. Bu sırada Seyfettin amca ağıl kısmından koçu getirmişti.

Yiğit araçtan indi. Göz göze geldik. Sonra bakışları hafif çıkık göbeğime kaydı. Buruk bir gülümseyiş yüzünden geldi geçti. Kalbim aklından geçenleri bilmemden dolayı kasıldı. Ayrı geçirdiğimiz her ana 'Ah, ediyorduk. Ne kadar zayıfladığını bir defa daha anladım. Çoğu yaraları kapanmış, hafif pembelik kalmıştı. Zamanla onlar da kaybolacaktı elbette.

Ailesiyle kucaklaşırken yüzü mutlukla aydınlanmış, güzel gamzelerini gözümüze sokmak istercesine ortaya çıkarmıştı. İlk kucaklayan annesiydi. Sonra tüm aile sırayla geçmiş olsun dilekleri ile ona sarıldılar. Kendimi zor tutuyordum onun boynuna atılmamak için.

En sonunda yanıma geldi. Beni kendine çekerken kısık sesle "Sonunda," diyordu. Birbirimize sarılışımızı kısa tutma gayretiyle yanaklarımdan hafifçe öptü.

Yaşar amca, Yiğit'e seslendi. *"Hade yeğen!*[69] Adak beklemesin."

Benden uzaklaşıp amcalarıyla babasının yanına gitti.

Yiğit için hazır tutulan koçu Yiğit'in önünde yatırıp gözünü bir mendille bağladılar. Hasan amca elindeki keskin bıçakla koçun başına geçince Serpil yanıma gelip önüme geçti.

"Sen bakma istersen."

"İyi olur, dayanamayacağım o görüntüye." Hayvanın can çekişme sesini duymamak için kulaklarımı tıkadım. Gözlerim Yiğit'in gözlerine, yüzüne odaklıydı. Her ne kadar kurbanına bakıyor olsa da arada bakışları, özlem dolu bakışları bana ka-

69 Hadi yeğen!

yıyordu. Her bakışı yüreğimden karnımın altına doğru arzu ateşini yayıyordu.

Kurban kesilince Reşat Bey hayvanın kanından alıp önce Yiğit'in alnına sonra benim alnıma sürdü. "Allah sizleri her türlü belalardan korusun."

Yiğit elindeki bastondan destek alarak yavaşça yeniden yanıma geldi. "Benden neden uzak duruyorsun?" dedi usulca bu defa. Utanmıştım.

Safiye hala beni utançtan kurtarma adına "Kızımı rahat bırak. Her şeyin vakti var, horoz bile vaktinde öter," dediğinde daha zor durumda kaldım

Yüzüme ateş bastığını hissettim. Göz ucuyla Yiğit'e baktığımda gizliden gizliye güldüğünü gördüm. Yalnız kalınca ifadesini alacaktım.

Sebahat anne oğlunun ayakta fazla kaldığına kanaat getirince "Hadi oğlum," diye araya girdi anaç tavuk gibi "Geç içeri, dinlen."

"Yeterince yattım, anne. Bırak da herkesle hasret gidereyim," dedi yılgın bir sesle. Annesinin kanatları onu boğmuş gibiydi. Gülme dürtümü bastırıp yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim.

Annesini kırmama adına Yiğit salona girdi, peşinden hepimiz. Yiğit oturdu, yer bulan herkes oturdu. Aslında çok komik bir görüntüydü. Herkes Yiğit'in hareketlerine göre hareket ediyordu. Dünyayla uydusu ay gibi.

Yiğit yanında yer açıp beni çağırdı. "Gelir misin, lütfen!" Yüzümün yine kızardığını hissediyordum. Ama isteğini ikiletmedim. Yanına oturduğumda huzura ermiş gibi Yiğit derin bir soluk alıp uzunca bıraktı. Elimi avucunun içine alıp hafifçe gülümsedi. Konuşmadan önce ailesine dikkatlice baktı. "Biliyorsunuz, yakında ailemize bir balta daha katılacak," dediğinde tümünün yüzleri neşeyle aydınlandı. Her ne kadar soy isimleri Bal olsa da buralarda herkes bu aileye Balta

diyordu. "Çocuğumuzun İstanbul'da doğup büyümesini istiyorum."

Şaşkınlıkla Yiğit'in yüzüne baktım. Bu nasıl bir karardı? Bana danışmadan, fikrimi almadan bu kararı alamazdı. Ben gitmek istemiyordum. Hele şimdi asla! Çocuğumuzun burada büyümesini istiyordum.

Herkesin merakla bana baktığını, benden bir cevap beklediklerini biliyordum. "Bir karar alınırken fikrimi almanı beklerdim, Yiğit," diye başladığımda Yiğit kendini savunma güdüsüyle atıldı. "Ama ben... Sana katılmıyorum Yiğit," dediğimde ise şaşkınlıkla kaşları yukarı kalktı. Yeşil gözleri araştırırcasına gözlerime kilitlenmişti. "Bir çocuğun yetişebileceği en iyi ortam kalabalık aile ortamıdır. O yüzden, ben bu kararını onaylamıyorum."

Herkesin yüzünde şaşkınlık, hayret, mutluluk ve sevinç karışımı bir ifade vardı. Sebahat Anne şaşkınlığını çabuk atmış görünüyordu, şimdi mutlulukla gülümsüyordu.

Yiğit'in şaşkınlığı daha enteresandı. Hiç düşünmeden şu kelimeler ağzından döküldü. "Ben senin... Bu olanlardan sonra gitmek isteyebileceğini düşünmüştüm," dedi.

"Demek ki yanlış düşünmüşsün. Ayrıca bitirmemiz gereken bir işimiz var," derken Reşat babaya baktım. Yaşlı adamın gözleri gurur ve mutlulukla parlıyordu.

Zeynep ani bir çığlık atıp "İddiayı ben kazandım," dedi sevinçle. Bu defa bütün gözler Zeynep'e yönelmişti. "Mustafa ile iddiaya girmiştik. O kaybetti!" Kendinden emin bir şekilde gülüyordu. Ne yani, bütün bunları Zeynep biliyor muydu? Görüldüğü üzere son ana kadar yine bana bir şey söylememişti.

Bakışlarımı görünce "Bana öyle bakma, benden söz aldılar," diye savunmaya geçti.

Oturma salonu herkesin aynı anda konuşmanın verdiği uğultu hâkim olunca Zeynep'e döndüm. Yanı başımda oturu-

yordu. "Her seferinde sana güvenmemem için sebepler çıkarıyorsun, Zeynep. Buna benzer bir şey daha önce de oldu. Bu üçüncü..." Öfkeyle homurdandım.

Zeynep'in cevap vermesine fırsat vermeyen Reşat Bey dizlerinin üzerine ellerini vurup hem konuyu değiştirmek hem de Sebahat anneye takılmak için "Evet. Bu konuda burada kapandığına göre, artık yemek yiyebiliriz. Evlatlarımın anası? Oğlun ile kızın bir yere gitmiyorlar, o yüzden o güzel yemeklerini bir an önce tatsak diyorum."

Kadın mutluluk gözyaşlarını silip bana doğru hamle yaptı. Gelip yanaklarımdan öptü. "Beni hep şaşırtıyorsun, kızım. İnşallah, senin evlatların da senin güzel yüzünü güldürür," dedi boğuk sesle.

"Ben kimseyi şaşırtmak için söylemedim. Doğru olan bu... Burayı çok sevdim... Hem burada yapacak çok işim var. Onları gerçekleştirmeden bir yere gitmeye niyetim yok."

Sebahat anne masaya yönelirken Yiğit merakla yüzüme baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Herkes Sebahat annenin hazırladığı enfes yemekleri tatmak için ağır ağır yemek masasına gidiyordu. Masaya oturan her aile bireyi onlara katılmamız için masaya çağırıyordu.

"Bunları sonra konuşuruz. Şimdi herkes bizi bekliyor. Gel, sana yardım edeyim."

Kolundan tutup kalkmasına yardım ederken kulağıma doğru "O anları sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye fısıldadı. Ensemdeki tüyler zevkle ürperdi. Ama sessiz kalmayı tercih ettim. Bu defa hain hain güldü. "Seninle ilgili çok değişik planlarım var," dediğinde bu defa istem dışı kızardım.

"Böyle devam edersen ben o masaya oturmam," diye tehdit ettim.

"Tamam. Ben de oturmam. Hadi odamıza çıkalım," dedi haylaz çocuk gibi.

"Yiğit!" dedim sessiz çığlıkla. Gecikmemizden dolayı

masadaki bakışlar birer ikişer çoğalmaya başlamıştı. "Herkes bize bakıyor."

"Sen sadece bana bak. Hep böyle bak. Sen bana baktıkça ben denizi unuturum."

İnanamaz sesle "Yiğit!" derken gözlerim irileşmişti. Bu adam bu güzel sözleri nereden buluyordu. Tüm bakışlar üzerimize doğrulmamış olmasa hiç tereddütsüz Yiğit'in isteğini yerine getirirdim. Ki buna ihtiyacım vardı. Ama şimdi değildi. "Rica ederim beni daha fazla zorlama," diye yalvardım.

Masaya doğru yürürken benden destek alma gayesiyle kolunu belime doladı. Kendi bedenine yasladı. Kalbim zevkle zıpladı.

"Bu geceye şimdiden kendini hazırlasan iyi olacak," dedi kulağıma fısıldayarak. Beklentiyle kızardım. Yiğit keyifle kıkırdadı.

Planlarımı anlatmak ve Yiğit'in vaatleri daha sonraya kalabilirdi. Birlikte yemeğe oturduk.

Neşe ve muhabbet içinde yemeklerimizi yiyorduk. Haftalar önce yaşanan felaketler masada kesinlikle dile getirilmiyordu. Günlük konulardan bahsediliyordu. Hatta bunlardan biri de –Yiğit gitmek istediğini üstüne basarak söylediği- Yiğit'in arkadaşı Nadir'in düğünüydü. Sır küpü Nadir ve Yiğit kadar atışma ustası Şahsenem'in bu hafta sonu düğünleri vardı.

Seyfettin amca içeri girip Reşat Bey'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam önce kaşlarını çattı, sonra da gülmeye başladı. Hepimizin bakışı ikiliye çevrilmişti.

Kim olduğuna dair bir fikrimizin olmadığı birini "Gelsin bakalım," diye kabul etti keyifle. Seyfettin amca dışarı çıkıp dakikalar sonra genç bir adamla geri döndü. Adamı hatırlamıştım. Bu bizim dini nikâhımızı kıyan genç hocaydı. Adam son derece sıkıntılı görünüyordu. "Gel bakalım, Âdem Efendi. Kaynanan seviyormuş, buyurmaz mısın?" deyince adam pancar gibi kızardı.

"Afiyet olsun. Benim bir maruzatım vardı..." Hoca sıkıntıyla bizlere baktı. "Reşat Bey, mümkünse yalnız konuşsak?" dedi pişmanlık dolu bir tutumla.

"Peki. Hadi, gel odama," dese de Reşat baba odadan çıkana kadar gülmeyi ihmal etmiyordu. Konu her ne ise Reşat babayı çok eğlendirmişti.

İkisi de odadan çıkar çıkmaz Sebahat anne "Seyfettin? Neler oluyor?" diye sordu merakla.

Seyfettin Efendi en az Reşat baba kadar durumdan eğleniyor görünüyordu. "Bizim hoca kız kaçırmış, Sebahat abla," dediğinde hepimiz aynı anda "Ne?" dedik.

Köyün hocasının kız kaçırması pek olağan bir durum değildi. Masadakilerin yüzüne bakılırsa herkes benim gibi düşünüyordu.

İnci hemen "Peki... Niye bize geldi ki?" Evet. Hepimizin merak ettiği esas soru buydu.

Seyfettin amca "Kız daha on beş yaşındaymış," derken gözlerini bizden kaçırdı.

Hayretimiz ve merakımız daha bir nüksetmişti. O kadar küçük bir kızı hangi akla hizmet ederek kaçırmıştı ki? Hem de imam!

Yiğit ciddi bir sesle "Nereli bu kız? Bizim köyden değil galiba."

"Değil. Kendi köyündenmiş. Çok istemişler ama vermeyince kaçırmış. Şimdi de kızı bizim evde alıkoymak istiyormuş. Kızın ailesi kızı geri istiyormuş. İşte sorun da burada başlıyor, kız gitmek istemiyor."

"Kanunen yasak ki... Yaşı küçük olduğu için onu hemen tutuklarlar," dedi Yiğit.

Daha fazla dayanamadım. "Bu kız neden bu kadar erkenden evlenme gayesiyle kaçmayı düşünür ki?"

İnci hemen "Yengeciğim, başka seçeneği olmadığı için desek."

"Nasıl yani?" dedim.

Seyfettin amca yanıtladı. "Kızı okutmamışlar. Evinden dışarı salmıyorlarmış. Üstüne... Bir de evlendireceklermiş. Kızın söylediği bu! O da çözümü kaçırmakta buldu. Böyle bir şey olmasaydı Âdem Hoca onu bekleyecekti."

"Şimdi ne olacak, babam ne karar verecek?" diye sordu bu defa Serpil.

Kimse bunun yanıtını verebilecek fikre sahip değil gibiydi. Ya da ben öyle sanıyordum. Masadakilerin tümü –anneannem, Zeynep hariç- bunun cevabını biliyor gibi görünüyordu.

Kayınpederim ve imam kısa süre sonra salona geri döndüler. Reşat babanın yüzü ifadesizdi ama köyümüzün hocası şimdi daha sakin gibiydi.

"Sen şimdi Seyfettin ile git. Kızı bize getirsin. Sen jandarmaya gidip teslim olacaksın, gerisini biz hallederiz."

"Sağ olun Reşat Bey."

Seyfettin amca ile hoca çıkmışlardı.

Yiğit "Ne yapmayı düşünüyorsun, baba?" diye sordu.

Yiğit'i yanıtlama yerine Zeki'ye döndü. "Sen bizim avukatı ara, olanları anlat. Ne yapılması gerektiğini o bilir."

"Tamam, enişte." Zeki hemen avukatı aramak için odadan çıkarken Reşat baba bize açıklamaya başlamıştı.

"Bir kaç gün nezarette misafir ederler. Biz bu sırada kızın ailesini ikna ederiz. Ki ikna olmayacağını sanmıyorum," derken eliyle para işareti yapıyordu Paranın açamayacağı hiçbir kapı yoktu.

Dakikalar sonra Zeki telefon trafiğini sonlandırıp bize katıldı.

Yemekten sonra Yiğit, sancılarının artığını söyleyerek odaya çıkmak istediğini söyledi. Mustafa ve Zeki'nin yardımı ile odaya çıkarırlarken eşlik ediyordum. Sebahat anne ile kızlar dakikalar sonra ardımızdan geldiler.

"Hep burada olmayacaksın değil mi oğlum? Gelen giden olacak, buraya çıkaracak değiliz ya insanları."

Şaşkınlıkla kadına bakabildim. Oğlunun istirahati daha önemli değil miydi? Tam ben bir şey diyecektim ki, Yiğit benden önce atıldı. "Bırak biraz dinleneyim anne. Biraz kendimi iyi hissedersem inerim. Gelen insanlar eminim ki beni anlayacaklardır." Sesindeki sabırsızlığını gizleyememişti.

Odadan çıkarken "Tamam, oğlum sen nasıl istersen..." derken kaçamak bakışları bana ve kızlara dokunmuştu. Oğlunun azarına bozulmuştu.

Dakikaların sonunda odamızda yalnız kalabilmiştik. İnci ve Serpil yeni azarın hedefi olacağını hissetmiş gibi fazla oyalanmadan çıkmıştı. İlaçlarını verirken sitemle "Biraz ağır bir konuşma değil miydi? Hele ki bizim yanımızda, onunla daha dikkatli konuşsan. Üzüldü anne," diye azarladım. Kadının oğlu için ne kadar endişeli zamanlar geçirdiğine defalarca şahit olmuştum.

"Düşünmeden konuştuğumun farkındayım, ama... Senin itiraz edeceğini düşünmüştüm."

Hayretle yüzüne baktım. Kazayla oyuncağını kırmış oğlan çocuğu gibi bakıyordu. "Ben, senin biraz dinlendikten sonra aşağı inebileceğini söyleyecektim. Tepkimi yanlış yorumlamışsın. Yorgun olduğun iyice anlaşıldı. Birazcık uyumayı dene istersen," diye tavsiye ettiğimde yüzünü buruşturdu.

Ama ilaçları yerine yerleştirirken iyice yatağa gömülüp gözlerini yummuştu. Uyuduğunu düşündüm ve koltuğa oturup onu seyretmeye başladım. İki aydır hayatımız çok hareketliydi. Neler yaşamıştık! Her ikimiz ölümden dönmüştük. Bugün bile o malum hafıza kaybına bir anlam veremiyordum. Böylesine âşık olduğum, sevdiğim bir insanı unutabilmek imkânsız gibiydi.

Yattığı yerden huzursuzca kımıldandı. Kolundaki bandaj henüz çıkmamıştı; Bandajın rahatsızlık verdiği kadar ağrısı da vardı. Doktor, ağrılarının uzun bir süre devam edeceğini

söylemişti. Ayağındaki alçı geçtiğimiz hafta çıkarılmış hemen fizik tedaviye başlanmıştı. Artık fizik tedavinin kalanı evde devam edecekti. Bir fizyoterapist günler önce eve yerleşmişti.

Benim yara berelerim geçmişti. Ama alnımda ufak bir iz kalmıştı. Kaburgalarımdaki ağrılarım artık ilk zamanlardaki kadar güçlü değildi. Yine de ani hareketler yapamıyordum. Ayrıca bebeğim için sakıncalı bir durumdu. Düşük riskinin ortadan kalktığını söyleseler dahi tedbiri elden bırakmıyordum. Gerçi Suzan Sultan ve Zeynep hemen her an etrafımda pervane gibi dönerek buna olanak vermiyorlardı.

Yiğit'in ailesi bu konuda ellerinden gelenin fazlasını yapıyorlardı. Çabuk iyileşmem ve bebeğim için beslenmeme özen gösterme adına en tazelerini ve en iştah açıcılarını önüme koyuyorlardı. Eğer biraz daha böyle devam edersem yakında tombalak olup çıkacaktım.

"Uzaktan seyredeceğine yanıma gelsene!" Elimde olmadan irkildim. Uyuduğunu sanıyordum. "Hadi ama!" derken sırıtıyordu.

Koltuktan kalkıp yanına gittim. "Uyuduğunu sanıyordum."

Çapkınca "Sen bu kadar yakınımdayken benim uyumam biraz zor," derken sesi beklentiyle boğuk çıkıyordu.

"O zaman çıkayım, rahat uyu," derken yüzüm olması gerekenden daha ciddiydi.

Gözleri hayal kırıklığının izlerini taşıyordu. "Çıkmanı istemiyorum. Yanıma gel. Seni özledim."

"Yaraların daha tam iyileşmedi," derken kahverengi saçlarını alnından kurtardım.

"Siktir et yaraları! Seni özledim diyorum. Bunun senin için hiç anlamı yok mu?"

"Elbette var. Ama canımız yanarken zevk almayı nasıl düşünebiliriz. Şimdilik sadece yanında yatayım, sadece bununla yetinelim."

"Pöh! Yetinmek! Haftalar oldu seni hissetmediğim," diye çocuk gibi sızlandı.

Elimde olmadan kıkırdadım. "Anlaşılan o ki işim zor. Kendimi baştan hazırlayayım en iyisi," dediğimde Yiğit şüpheyle yüzüme baktı. Gamzelerinin hemen yanına öpücük kondururken devam ettim. "Ben iki çocuk yetiştirmeye hazırlanmalıyım; Biri karnımın altındaki miniğimiz, ikincisi de..."

"Sakın bana 'Sen' deme!" diye homurdandı.

"Söz dinlemiyorsun ama!" diye itiraz ettim.

"O halde sadece yanımda yat," bir süre sonra pes etmiş sesle. "Sıcaklığını hissedeyim. Buna da itirazın olmayacak değil mi?" diye sorarken bir kaşı beklenti ve merakla kalkmıştı.

"İstediğin bu olsun."

Usulca yanına yatarken canını yakmamaya çalışıyordum. Başımı başının yanına bırakırken iyice sokuldum. Bedeninin sıcaklığı, aşına olduğum kokusu genzime dolduğunda belimdeki titreşim harekete geçti. Derin soluk alıp kendimi yatıştırmaya çalıştım.

Oysa bu kadar çabam Yiğit için yeterli gelmemişti. Kolunun acısını hiçe sayarak belime sarıldı, kendine çekti.

"Böyle daha iyi," derken sesi boğuk çıkıyordu. "Bir itirafta bulunabilir miyim?" başım boynunun altında olmasına rağmen salladım. "Sende kaybolmak için bir an önce iyileşmek için dua ediyorum."

"Yiğit!" diye boynuna doğru haykırırken içimden duasına katıldım.

Akşamüzerine doğru Seyfettin amca, *kaçma kız* Nurcan'ı getirdi. Âdem Hoca uzun boylu ve yapılıyken Nurcan Kız kısa ve zayıftı. Safiye halanın dediği gibi bir o kadar da yerin altında boyu vardı. Fettan cinsinden! Zeki ve kurnaz olduğu gözlerinden okunuyordu. Hiç çekinme ibaresi göstermeden salonun ortasına kurulmuştu. Sebahat Anne 'başımıza iş aldık, derken İnci'nin odasında yerini hazırlamalarını istemişti.

İnci'ye de defalarca tembih üstüne tembihler vermiş, gözünü dört açmasını istemişti.

Doğal olarak İnci bu eşlikçilikten hiç hoşnut değildi. Hele ki Safiye hala ile Sebahat annenin uyarılarından sonra iyice hoşnutsuzluğu artmıştı. Ergen çobanlığı yapacak kadar düştüğüne inanamadığı söyleyip duruyordu. Mutfaktaki kızlar ise İnci'nin düştüğü duruma ve söylenmesine kıkırdayıp duruyorlardı.

Tabi ben bunları Yiğit için mutfağa meyve almaya indiğimde şahit olmuştum. Yiğit, gecikme nedenini sorduğunda aşağıdaki tiyatro sahnesini Yiğit için sahneledim.

"Tiyatro yeteneğin olduğunu bilmiyordum," diyordu kahkahalarının arasında Yiğit.

"Vardı ama yakın zamana kadar bunu gösterecek bir platform olmadı hiç."

"Taklit de yapabiliyor musun?" diye sordu.

"Yok! O kadar da değil."

Uzun bir aradan sonra ilk defa birbirimize sarılmış olarak, birbirimizin kollarında uyumuştuk. Saatler sonra akşam ezanını duyduğumuzda uyanabilmiştik. Dinlenmiştik. Akşam yemeği vaktinde Yiğit yine Zeki ve Mustafa'nın yardımıyla aşağıya indirildi.

Büyük masanın etrafı yeniden eski neşesine kavuşmuştu. Yeniden bir arada olmamızdan dolayı herkes çok mutluydu. Haliyle bu mutluluk masaya yansımıştı.

Yemekten henüz kalkmıştık ki bu defa misafirler akın etti. Konak bu defa yaşadığımız trajedinin sonuçlarını kendi gözleriyle görme arzusunda olan insanların yoğun ilgisiyle dolup taşmıştı.

Bir felaket yaşadığımızı bu evin dışında kimse bilmiyordu. Gizlemeye karar vermişlerdi aile büyükleri. Hatice yengenin buna da söyleyecek bir sözü vardı elbette. 'Bu aile sever alengirli işleri, demişti.

Evin dışındaki insanlara göre başımıza gelen sadece basit bir trafik kazası; Hasarın büyük kısmı Yiğit'in payına düşen bir trafik kazasıydı. Kaza sırasında araçtan fırlamıştım. Beni geç bulmaları bu yüzdendi. Herkes koşulsuz inanmıştı. Kazayı yapan Yiğit olduğu için haliyle sorulara Yiğit muhatap oluyordu.

Pek çoğu 'nazar, diyordu. 'Böyle yakışıklı, böyle güzel iki âdemoğlu araya geldiği yetmiyor gibi üstüne bir de sevdalı olunca kıskanan haliyle çok olur, demişti yakın komşu teyzenin biri. Yiğit'in anlattığı Karadeniz'in efsanesi aklıma gelmişti. Kötü niyetli bulutlar! Ama bizim başımıza gelenler kıskanç bulutlar yüzünden değildi, aileye düşman birinden dolayı yaşanmıştı. Bunu, karşımızda saf yüreğiyle yorumlayan kadına izah edemezdim.

Meraklı komşuların içinden biri, yıllar evvelki elim hadisenin kahramanı, Yiğit'ten habersiz Yiğit'e kaçan Selime gelmişti. Elinden tuttuğu küçük bir kız çocuğuyla gelip karşımıza yerleşmişti. Kızıydı, demişti Safiye hala. Çekimserdi, bir o kadar endişeli görünüyordu. Hele ki Yiğit'i o halde görünce iyice yüzü sararıp solmuştu. Bu kadın Yiğit'e karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu. Bunu kaçamak bakışlarından okuyabiliyordum.

Yiğit'in yanında oturduğum için haliyle daha çok canı yanıyor gibiydi. Ona gösterdiği üzüntünün binde birini bile bana göstermemişti! Doğru dürüst yüzüme bile bakmamıştı!

Endişelenmem gerektiğine emin değildim.

Ev ahalisi Selime gidene kadar diken üstündeydi bir şey söyler de ortalığı karıştırırsa diye. Bu biraz da anneannemlerin durumdan haberlerinin olmamasından kaynaklı gibiydi. Selime'den haberim olduğunu İnci'den öğrenmiş olmalıydılar.

Selime'nin kızı, yaşından daha küçük görünüyordu. Küçük kızın henüz üç yaşında olduğunu tahmin ederken dört yaşını bitirmekte olduğunu söylemişti Fatma yenge. Yuvarlak küçücük yüzünde gece kadar kara gözleri karaelmas gibi par-

lıyordu. Annesine inat sevecenlikte sınır tanımıyordu. Lüle lüle saçları hiçbir tokaya müdahale ettirilmemiş, omuzlarına dökülmesine izin verilmişti. Eve geldiklerinden gidene kadar küçücük parmakları kaşık kadar ağzından hiç ayrılmamıştı. Eli ağzının kenarına yapışık doğmuştu sanki. Annesinin kucağından tembihlenmiş gibi bir an bile inmemişti.

"Selime seni unutamamış," dedim yatağa yaklaşırken.

Daha fazla ayakta kalmaması gerektiğinin uyarılarına kayıtsız kalamamıştı Yiğit. Tüm gece ayakta kalmasından dolayı yorgun görünüyordu haliyle. Annesinin, halasının, hatta anneannemin uyarısı sonunda bir işe yaramıştı. Bu erkekler hasta olunca çocuktan farkları olmuyordu.

Dedesinden hatıra olduğunu söylediği ahşap bastonu bir an bile yanından ayırmıyordu. Düz zeminde bu bastonu kullanıyor olsa da merdiven çıkmak meseleydi onun için. İşte bu anda Mustafa ile Zeki imdadına yetişiyordu. Yine kuzenlerinin yardımıyla yatağına yatırılmıştı.

Görünen o ki nekahet dönemi zor geçecekti. Ağrıları -elbette onun durumunda olan biri için çok normaldi- devam ediyordu. Oturup kalkarken zorlanıyordu. Ağrı kesicilerini saatinden önce, daha aşağıdayken içmek zorunda kalmıştı.

Şimdi yatağın içinde söylediğim şeye şaşırmış surat ifadesiyle yüzüme bakıyordu. "Bunun için beni suçlamayacaksın her halde?" diye homurdandı.

"Elbette seni suçlamayacağım. Sadece bildiğimi bilmeni istiyorum."

"Yani?" diye şüpheyle sordu.

"Gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

"Elbette. Senin düşüncelerin benim için çok değerli."

"İyi o halde... O kadını senin etrafında istemiyorum. Onda bana itici gelen, adını koyamadığım bir şey var. Beni itiyor o kadın."

"Bunun adına kıskançlık diyorlar," dedi alayla.

"Yo! Kıskanmıyorum. Kıskanmam için bir sebep yok ortada. Ama o kadında bir başkalık var. Ayrıca şunu söylemeliyim ki; O kadın beni kıskanıyor!"

"Farkındayım," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Gerçekten mi?" diye sorduğumda paylaşılamamanın verdiği zevkle gülümsüyordu. "Yiğit! Ben çok ciddiyim," dedim öfkeyle.

Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışırken yeniden "Farkındayım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bunun için bir planın var mı?"

"Yok!" diye kestirip atarken yaslandığı yastıklara daha da gömüldü.

"Yiğit!" dedim isyanla. "O kadını çevremizde istemiyorum," dedim üzerine basa basa.

Gözlerini yumarken "Bunun için elimden bir şey gelmez diyorum ben de," dedi düz bir sesle. Tekrar yeşil gözlerini açtı ve gözlerime baktı. "O kadının bizim çevremizde olması senin ya da benim için bir şey ifade etmesi gerekmiyor. Sen benim mavi denizimsin, ben de senin yeşil dağların. Bunu hiçbir güç değiştiremez. Rahat ol ve birbirimizin varlığının keyfini çıkaralım. Çok uzun bir zaman boyunca hep bu anı hayal ettim. Mazisinde kaldığım biri için bu gecemizi heba etmeye değmez."

Dil cambazı kocam yine beni kandırmayı başarıyordu. Gözlerimden anlaşılıyor olmalıydı ki yumuşak sesiyle devam etti. "Perim! O hastane yatağında yatarken tek dileğim neydi biliyor musun?" Boğazımdaki tanıdık yumru cevap vermemi engelledi. "Gözlerimi kapamış senli hayaller kurarken, gözlerimi açtığımda yanımda olmandı. Gözlerimi açtım ve şimdi yanımdasın! İzin ver yine hissedeyim seni," dediğinde gözpınarlarım çoktan yaşlara teslim olmuştu.

Kendimi yanına yatağa bırakırken o, ağrılarının izin verdiği ölçüde kollarını çoktan açmıştı. Kolları uzanıp beni sardı

ve sert bedenine çekti. Kokusunu içime çekerken sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordum.

"Şişşt! Ağlaman için söylemedim. Güneşim! Perim! Azuram!"

Pes etmiş sesle "İtiraf ediyorum... Elimde değil, kıskanıyorum seni! Kimsenin benim gözümle sana bakmasına dayanamıyorum," dediğimde aylar önce Yiğit'in bana bu cümleyi kullandığını anımsadım. Şimdi onu daha iyi anlıyordum.

"Bu duyguyu çok iyi biliyorum, aşkım. Ama inan bana gözüm senden başkasını göremeyecek kadar 'senle' kamaşmış durumda."

"Yiğit! Seni seviyorum. Çok seviyorum!"

"Ben de seni, Alysam!"

Güneş

Yiğit'le ilk randevumuza çıkarken olduğu gibi yine bize Mustafa eşlik ediyordu. Yiğit ve ben yine Mustafa'nın kullandığı araçla bu defa Rize'ye gidiyorduk.

Bu defaki randevumuz Nadir ile Şahsenem'in düğünüydü.

Yağmur bulutları denizin üzerinde toplanmaya başlamış, Yiğit'in deyimiyle Karadeniz'in kıskanç ve fesat bulutları gökyüzünü karartmıştı. Sabaha sürmez bir fırtına patlatacaktı.

Şık siyah smokinler içindeki Yiğit son derece yakışıklıydı. Bu geceki damadı gölgede bırakacak gibi görünüyordu. Ama yüzünde henüz iyileşmemiş pembe yara izleri yakışıklılığına biraz gölge düşürüyordu.

Düğün, Rize'nin büyük otellerinden birinde olacaktı. Yiğit'in dediğine göre arkadaşının eseriymiş. Ne harika diye düşündüm. Adam evleneceği mekânı kendi elleriyle yapmıştı. Demek ki sadece Yiğit değildi fevkalade olan erkek, Nadir de bu kategoriye girmişti.

Düğün salonu hınca hınç doluydu. Biz yerlerimize henüz oturmuşken gelinle damadın salona girişleri gerçekleşti. Yanıp sönen ışıkların altında el ele tutuşmuş çift, ağır adımlarla piste doğru yürüdüler.

İlk dans müziği çalmaya başladığında Yiğit'in arkadaşı Nadir ve periye benzeyen Şahsenem, müziğin ahengine uyarak dansa başladılar.

İlk dansın ardından nikâh kıyımı için masalarına geçtiklerinde garip bir durum olduğunu fark ettim. Gelin Şahsenem de bir tuhaflık vardı. Gergindi. Belki düğün gerginliğiydi, bilemiyordum. Nikâhın evetlerine sıra geldiğinde iyice emin oldum. Evet. Gelin Şahsenem de tuhaflık vardı. İsteği dışında evleniyor gibi, sanki dokunsan parçalara ayrılacak gibiydi. Ayakları yere basmıyordu sanki. Neyi olabilirdi?

Damat Nadir öyle değildi. Mutlu görünüyordu. Hatta çok mutlu ve heyecanlıydı. Gelin Şahsenem'e doğru her dakika aşkla yaklaşıp bir şeyler söylüyor Gelin Şahsenem sadece başını sallamakla yetiniyordu.

Yeniden dans müziği başladığında gelinle damat yeniden piste çıktılar. Bu defa tüm sevenleri onlara eşlik etti. Ah! Yiğit'in ayağı böyle olmasaydı biz de şimdi onlara eşlik ediyor olacaktık.

"Yiğit!"

Hemen yanı başımızda güçlü sesiyle bizi selamlayan sese döndük. Yöre sanatçısı müzisyenler yöre ezgileri çalıp söylerken konuklara eğlenceli ve unutulmaz tatlar bırakıyorlardı. Elbette ki bu tattan payımıza düşeni alıyorduk. Karadeniz ezgileri artık bana da aynı lezzeti veriyordu. Karadeniz'in ruhunu ve doğasını yansıtan melodiler enstrümanı her ne olursa olsun aynı lezzeti veriyordu.

Bu damat Nadir'di. Hemen yanında kaçmasını engeller gibi elini sıkıca tuttuğu eşi duruyordu. Belki de tutmuyor olsaydı kaçacaktı. Bedeni burada ruhu başka âlemdeydi. Duru bir güzelliği vardı gelinin. Gelinliğini çok güzel taşıyordu.

Damat Nadir hayretle "Geçmiş olsun! Ne oldu sana?" diye sorarken sandalyesine dayalı bastonu gösteriyordu.

Yiğit'in mahcup gülüşü yüzüne yerleşti. Detaya girmenin yeri olmadığını düşünmüş olmalı ki "Ufak bir kaza, kardeşim. Tebrik ederim," derken elini uzatmıştı.

"Teşekkür ederim. Eşim Şahsenem'i tanıştırmama izin verir misin?" derken karısını biraz daha kendine çekti. Gelin Şahsenem kızardı.

"Biz tanışıyoruz, Nadir. O benim 'lobiya xoşkam, olur," dediğinde Nadir de ben de şaşkınlıkla Yiğit'e döndük. Gelin Şahsenem bu defa pancar gibi kızardı. "Yani 'fasulye sırığı, demek oluyor. Şahsenem ile çok defa atışmalarda yarışmışızdır," diye devam etti.

"Öyle mi!" diyen Nadir daha da şaşırmıştı. Bilginin bu kısmını ben biliyordum. Daha önce Yiğit birkaç defa dile getirmişti.

Yiğit bu defa geline elini uzattı. "Tebrik ederim, Şahsenem."

"Teşekkür ederim Yiğit Ağabey," derken sesi utancından zor duyuluyordu.

"Sizleri eşim Güneş ile tanıştırmak istiyorum," dediğinde yeni evli çiftin dikkati bana kaydı.

"Biz de sizleri tebrik ederiz. Düğüne gelmeyi çok istedik ama elde olmayan nedenden dolayı gelemedim," dedi Nadir özür dolu sesle.

"Yurt dışında olduğunu duydum, Ali-Avni söyledi." Sonra Gelin Şahsenem'e dönerek "Ben seni beklemiştim Şahsenem," dedi Yiğit. "Atışmalarım öksüz kaldı."

Gelin Şahsenem yeniden kızarırken bakışlarını kaçırıyordu. "Babamla Mukaddes gelmişlerdi," diye yanıtladı mahcup sesle.

"Ziya amcayı gördüm. Sanırım Pembe halanın gazabına uğradın. Olsun. Biz geldik."

Gelin Şahsenem yeniden kızardı. "İyi yaptınız," derken sesi daha da zor duyuluyordu.

Damat Nadir ve Gelin Şahsenem yeniden görüşme dileğinde bulunarak masamızdan ayrıldılar.

"Neden öyle söyleyip kızı zor durumda bıraktın."

"Kim? Ben mi?" dese de sonra sustu. Kısa bir an düşündü. "Aslında haklısın, ileri gittim. Benim tanıdığım Şahsenem bu sorularıma böyle kızarıp bozararak cevap vermezdi. Sanırım gelin olması onu durdurdu." Genişçe gülerken "Bu iyi oldu," dedi muzaffer bir edayla. "Aslında onunla konuşurken hep dikkatli olma ihtiyacı duyardım. Nereden vuracağını bilemiyor insanı."

"Hazır cevap yani," dedim gülerek.

Yiğit'in ağrıları artınca haliyle fazla kalamadık. Düğünün yarısında Şahsenem ve Nadir'le vedalaşıp ayrıldık. Eminim ki Şahsenem'e yarın biri bizi soracak olsa kesinlikle hatırlamayacaktı. Kafası dumanlı gibiydi. Gerçi, kimi sorsan hatırlamayacaktı. Gözleri boş boş manasızca bakıyordu. Bir sorunu vardı ve umarım kısa zamanda çözüme kavuşurdu.

Gerçi ben de düğün gecemde kimlerle tanışmıştım kesinlikle hatırlayamıyordum. O kadar yüz vardı ki, hepsi birbirine benzeyen yüzler...

Geri dönmek için yola çıkmıştık. Yiğit, Şahsenem'in aşk evliliği yaptığını sanmadığını söylüyordu. Şahsenem öyle bir kız değil diyordu

"Şahsenem'i görücü usulüyle mi evlendirdiler?" diye sordum.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Yiğit. "Benim tanıdığım Şahsenem'e kimse istemediği bir şeyi yaptıramaz."

Eve yaklaşıyorduk. Yağmur hafiften başlamıştı. Mustafa'nın düğün ve gelinlerle ilgili bitmek bilmeyen eleştirilerine başlamıştı. Evliliğe ve bir kadınla ömür tüketilmesine karşı olduğunu söylüyordu. Mustafa'nın her cümlesinin sonunda Yiğit gözlerini devirip duruyordu.

"Elimi sallasam ellisi," diyordu ısrarla.

"Büyük konuşmamanı tavsiye ederim, Mustafa. Zira öyle biri karşına çıkacak ki bütün o büyük sözlerini yutmak zorunda kalacaksın."

Yiğit araya girerek "En güzel örnek Şahsenem," dedi.

"Nasıl yani?" dedik her ikimiz de.

"Bilmiyor musunuz?" diye sorarken Yiğit daha şaşkındı.

"Ben nasıl bilebilirim, Yiğit?" dedim şaşkınlıkla.

"Annemler anlatmıştır diye düşündüm. Siz kadınlar hemen her şeyin konusunu aranızda istişare edersiniz," derken keyifli gülüşü yüzüne yayılmıştı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse... Evet. Konuşuruz. Ama Şahsenem konusunu atladık, bir tanem," dedim alayla.

"O halde ben anlatayım."

"Evde oturmak sana yaramadı, Cuma," diye homurdandı Mustafa. "Kariler gibi her konunun içindesin."

"Mustafa!" diye çemkirdim. "Kariler, ne demek? Çok ayıp!"

"Ne demem gerekiyor? Kadın denmiyor mu size? Başka bir isim mi buldu Türk Dil Kurumu?"

"Türk Dil Kurumunu bilmem ama ben sana bir isim buldum; Embesil! Bir daha hanımlara 'kari' dersen annenin yerine ben biber süreceğim diline!"

"Ahahaha... Cuma! Karını... Pardon! Güneş Hanımı tanıdıktan sonra iyice emin oldum. ...Evlenmeyeceğim! Yularımı kimsenin eline vermeyeceğim."

"Yani 'ben bir beygirim, demek istiyorsun," derken bu defa ben gülüyordum.

Mustafa pes edercesine homurdandı.

Zafer kazanmanın mutluluğuyla Yiğit'e döndüm. "Gelelim asıl konuya... Şahsenem konusuna... Yutmak zorunda olduğu sözü neydi?" diye sorarken Gelin Şahsenem'in bu geceki durumuyla ilgili fikir yürütebilirim diye düşünüyordum.

Mustafa'nın pes etmiş ifadesine genişçe sırıtırken "Evlenmeyi hiç düşünmezdi. Hatta bizim Mustafa'dan biraz farklı olarak evliliğe karşıydı," dedi.

"Nasıl karşıydı?" diye Mustafa'yla aynı anda sorduk.

Başını 'ne yazık ki' dercesine salladı. "Okumak istiyordu. Bir yere kadar okudu da. Ama istediği okul olmadığı gibi haliyle istediği işte çalışamadı. Ziya amca... Babası başka bir şehirde çalışmasını istemiyordu. Dizinin dibinde ayrılmasına izin vermemişti."

"O yüzden mi evlendi? Aile baskısından?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sanmıyorum," dedi Yiğit. "Nadir onu seviyordu. Bu bilgiyi tesadüfen öğrendim yakın zamanda. İkna etmiştir sevdiğine," dedi emin bir sesle.

"Pek sanmıyorum," dedim emin bir sesle. "Gelin bu gece çok garipti. Nasıl desem... Leyla gibi... Gözleri bomboş bakıyordu."

"Ben öyle bir şey hissetmedim," dedi Yiğit. "Nasıl birbirlerine defalarca aşkla bakarken gördüm. Senin gördüğün düğün stresi olmalı. Kendinden pay biç. Ne kadar gergin ve heyecanlıydın."

"Orası öyle," dedim dalgınca. Haklı olabilirdi. Gelin Şahsenem'in de Yiğit'in hastaneden çıktığı gün şahit olduğum kız kaçırma gerekçesi gibi bir gerekçesi olduğuna inanmıştım. Bir yere kadar düşündüklerim örtüşüyordu. Ama Yiğit'in arkadaşı Nadir'in âşık olmasını hesaba katmamıştım. Ah bu Karadeniz erkekleri! Aşk denince önlerinde hiçbir engel tanımıyorlardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Güneş

"İnci! Bekle beni, ben de seninle geleceğim."

"Emin misin yengeciğim?"

"Elbette. Hiç oradaki alım evine gitmemiştim, hem benim için yürüyüş olur." Bu köyde üç tane alım evi vardı. Biri özel, diğer ikisi devlet alım eviydi. Bugün devlet alım evine çay satılacaktı.

"Yanına ceket al, yol yürüyünce terlersen üzerine alırsın."

Değişken hava şartlarını benden iyi bilen İnci'yi dinlemek faydalı olacaktı. "Tamam. Ben üstümü değiştirene kadar annelere haber ver. Sonra ikimizi aramasınlar."

Odama çıkıp üzerime rahat bir şeyler giyindim. Karnım hafiften belirginleşmeye başlamıştı bile! Beş aylık gebeliğin tek belirgin özelliği aşırı uyku ve yemek yeme dürtümün artmasıydı. Yakında tostoparlak olacaktım.

Gün öğlene geliyordu. Üçüncü sürgünün sonuydu. Çay sezonu sona eriyordu. Haliyle soğuklar düşmeye başlamıştı.

Yiğit önemli bir iş bağlamak için İstanbul'a gitmişti. Reşat baba İzmir'de inşaatta bir kaza olmuş, haliyle gitmek zorunda kalmıştı. İşleri uzamazsa üç gün sonra geleceklerdi.

Aşağıdan İnci'nin sesini duydum. Fazla oyalanmışım gibi sabırsızca sesleniyordu.

Merdivenlerden inerken Safiye hala odasından çıkıyordu. "Nereye boyle?"

"İnci ile alım evine doğru yürümeyi planladık. Hava güzel, otele de gitmedim. Biliyorsun halacım, Yiğit yalnız gitmemi istemiyor. "

"Eyi olur. Benda sizunle celurdum ama birazdan doktor annem içun celecek. Yaninde olmam cerek."

Avluya çıkmıştık. İnci'yi sabırsızca beni beklerken bulduk. "Hadi ama..." derken avlunun çıkışına yönelmişti bile. "Görüşürüz hala," diye halasına el salladı.

Arkamızdan "Dikkat edun!" diye seslendi.

"Tamam," dedik ikimiz aynı anda.

Alım eviyle evimizin arasında on dakikalık yürüme mesafesi vardı. Dolambaçlı patika yol, çay bahçelerinin arasından uzanıyordu. Yokuş aşağı yavaş hareketlerle iniyorduk. İnci yine durmadan konuşuyordu. Geçtiğimiz evlerin kime ait olduğu, bizimle akrabalık derecelerini anlatıyordu. Herkes burada birbirleriyle bir şekilde akrabalık bağıyla bağlıydı. Kimse kimseye yabancı değildi.

"Sana bir sır versem koruyabilir misin, yengecim?"

İnci'nin bu sorusu adımlarımı sekteye uğratmıştı. "Nasıl bir sır?" Gözlerini kaçırıyordu. "Erkeklerle alakalı mı?" diye sordum konuşmasının devamını getirmesi için.

Başını salladı. "Kimsenin bilmesini istemiyorum. Yani... Henüz çok erken!"

"Anlıyorum, İnci. Okuldan mı?" diye sorduğumda yine gözlerini kaçırdı. Söylemek istediği çok şey var ama onu durduran önemli bir sırrı var gibi duraklıyordu.

"Değil. Arkadaş ortamında tanıştık. Buralı değil, İstanbul'dan. Ama İzmir'de tanıştık," diye ekledi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu bu defa.

"Senin adına sevindim. Umarım senin adına güzel gelişmeler olur. İyi tanıyor musun? Her erkeğe güvenilmez."

"Onu tanıyordum zaten. Uzaktan," diye ekledi tereddütle.

"Ailen tanıyor mu?"

"Hem tanıyor, hem tanımıyor."

"Adı ne peki?" diye sorarken Yiğit'in ağzından bilgi sızdırabilir miyim diye düşünüyordum. En azından Yiğit mutlaka tanıyor olmalı diye düşünüyordum.

"Şimdilik bunu da söylemeyeyim," dedi yine tereddütle.

İnci bir şeyler saklıyordu. Ama ne sakladığını anlayamamıştım. Bu erkek arkadaş konusu umarım ileride ailenin başını ağrıtmazdı. İnci'nin şu anki tavrına bakılacak olursa ihtimal dâhilinde görülüyordu.

"Peki. Sen bilirsin, İnci. Ama sana bir yengeden ziyade arkadaş olarak tavsiye edebileceğim tek bir şey var; Hemen çabucak erkeklere güvenme!"

"O öyle biri değil!" diye savunmaya geçti.

"Öyle biri olup olmadığını ben bilemem," dediğimde yine gözlerini kaçırdı. "Ama çok iyi gözlemlemelisin. Her erkek gerçek karakteriyle ilgili küçük de olsa bir sinyal verir. Bunları algılamak senin becerin olmalı. Umarım her şey gönlünce olur."

"Teşekkür ederim, yenge."

Daha başka bir şey söylemek istemiyor gibi yine rehberliğine geri dönmüştü. Sessizce boyun eğdim. Bana yeniden açılacağı güne kadar bekleyecektim.

Yürüdüğümüz patika yolun aşağısında iki kişinin konuşmalarını duyduk. İnci durmasaydı hiç dikkatimi çekmeyecekti. Her kimler ise bağırarak konuşuyorlardı. Burada insanlar hep birbirlerine bu şekilde konuştuklarını ilk günlerde fark etmiştim. İlk günler yadırgasam da artık alışmıştım.

"Neler oluyor?" dedi İnci kendi kendine. Bahçenin kenarına gidip neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Tam bu sırada adam söylene söylene yola çıkıyordu.

"Hayrola İbrahim amca, ne oldu?" İlk günlerde öğrendiğim bir şey daha vardı; burada herkes amca, yenge, hala, dayıydı.

Adam İnci'nin sorusunu "Ne olacak!" diye başlayan cümlesiyle yanıtladı. "O kadar soyledum, çok yema dokunecek deyi. Ama beni dinlemez çi! Şimdi da tansiyoni çikti, aşağide tepiniyi. Eve cideyim da ilacini alayim, dedum. İlacini içmeyi unutmuş benum kandara. Benum bu kari ile işum iş!"

İnci hemen atıldı. "Ben yanına giderim İbrahim amca, sen de acele et," dediğinde adam çaresizce başını salladı ama yine de söylene-söylene yanımızdan ayrıldı.

İnci ile aşağı indiğimizde kadın belimize ulaşamayan çay dallarının içerisine kendini bırakmış halde bulduk. Gözleri kapalı, hızlı ve kesik nefesler alıyordu. Kadının yüzü bembeyazdı. Başındaki tülbent omuzlarına düşmüştü. İnci, nereden bulduğunu anlayamadığım su ile yüzünü yıkarken ben, yapraklı dal parçasıyla serinlik yapmaya çalışıyordum.

"Ayşe yenge, şimdi nasılsın?" diye sordu İnci.

Kadın gözünü açmadan "Biraz daha eyiyim. Sağ olasin," dedi zor duyulur sesle.

Biraz kendini iyi hissetmiş olmalıydı ki dakikalar sonra doğrulmaya çalıştı. İşte bu sırada beni gördü. Utançla gözlerini yüzümden kaçırdı.

"Rahatsuzluk verdum," dedi zor duyulur sesle.

"Ne rahatsızlığı Ayşe yengecim. Şimdi nasılsın?" diye sordum. Sadece başını sallamakla yetindi. Her ne kadar 'iyiyim, dese de yüzünün kızarıklığı bunun tersini söylüyordu. İlacını içmeden tamamen düzelemeyecekti.

Kocası beş dakikaya kadar geldi. İlacını içirdikten sonra karısının yanına oturdu. Karısına öfkeyle bakmaktan geri kalmıyordu.

İçinin soğumadığını anlatmak istercesine "Bir bohça daha

biçerduk, senin sorumsuzluğun yuzinden boşe zaman kaybettuk" diye homurdandı.

"Adama bak hele! Ben canum ile cebelleşiyurum, bu fazla boğçanın derdinde..."

"Ben sana tuzli tuzli o kadar yema, tansiyonung çikacak dedum mi demedum mi?" diye cevap verdi kızgınlıkla. "O boğazungi bi tutamayisin çi..." diye devam etti.

Kadın öfke ve inatla adamdan geri kalmıyordu. "Oh! Eyi yaptum! Yedum! Sen da benum yeduğum lokmalari sayup durma."

"Ayşe yenge," diye İnci karı kocanın kavgasına son verme adına araya girdi. "Şimdi kavganın sırası değil, daha çok tansiyonun çıkacak. Ne yedin de bu kadar tansiyonun çıktı?" diye sorduğunda adam ondan önce atılıp "Bi tencere kavurma yedi," dedi.

İkimiz aynı anda "Ne!" derken 'nasıl yiyebilmiş o kadar eti, diye düşünüyorduk.

Adam anlatmaya devam ederken karısı ona utandırdığını düşünmüş gibi öfkeyle bakıyordu. Karısının öfke oklarına umursamadan devam ediyordu. "Az evvel celduk, çaya başladuk. Biraz sonra 'İbo, karşı çoy uzerume celiyi, demeye başladı."

Kadın hemen atıldı. "İtila, dedi bana," dedi inanamıyor gibi.

"Evet. Oyle dedum. Aha hepten yanume celdi, deyince ben da 'tut o zaman, dedum. Zaten hemen peşinden da ayilup bayilmeye başladi. Sonra da siz celdunuz," diye bitirdi adam.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ne ilginç, ne komik insanlardı. Göz ucuyla İnci'ye bakınca kendini tutmayıp gülmeye başladığını gördüm.

"Ah be İbrahim amca, çok âlemsin." Başını güneşe doğru kaldırdı. "Haliyle güneş de çok kuvvetli bu saatte. Bütün bunların olması gayet normal... Yengenin üzerine fazla gitmesen iyi olacak. Senin iyiliğin için!" dedi imayla.

Adam kısa bir an düşünür gibi yaptı. Kırık bir tebessümle "Doğru dersin. Bizum bizden başka dayanağumuz olmaduğine core birbirumuzi idare etmemuz lazım idi," dedi mahcup sesle.

Ayşe yenge oturduğu yerden kalktı. "Daha eyiyim şimdi. Sağ olasinuz." Sonra kocasına dönerek "Yuru adam, siranun başine... Kalduğumuz yerden devam edelum." Karı-koca bize teşekkür edip tekrar bahçeye girdiler.

Kıkırdamalarla alım evine geldiğimizde Seyfettin amcayı çay satarken bulduk. İşçiler, kocaman bohçaları sanki üç-beş kiloymuş gibi rahatça kaldırıp önce kantara sonra deforme olmamaları, işlem görene kadar bekletilmek üzere serilmeye götürülüyordu. İnci'nin söylediğine göre bohçaların ağırlığının yetmiş kilogramdan aşağı olmadığını söylüyordu.

Burada herkes, daha doğrusu para gücü olan herkes Gürcü işçilere çay toplatıp taşıttırıyorlardı. Hemen hemen her bahçede mesafenin bir önemi olmaksızın teleferikler kurulmuş olsa da... 'Bizler için büyük bir nimet, diyorlardı. Gerçekten büyük kolaylık, büyük bir nimetti. İnsanlar artık mümkün olduğu kadar sırtları ile yük taşımıyorlardı.

Araziler hep dağınıktı. Doğal olarak Yiğit'in ailesinin arazilerinin birçoğu dağınık yerlerdeydi. Bunun asıl sebebi, sonradan alınmış araziler olmasındandı. Köyde biri arazi satmak istese ilk önce bu aileye teklif ediliyormuş. Zaten teklif edilmese dışarıdan birine arazi satılmasına müsaade edilmezmiş. Misafir ağırlamayı çok sevmelerine rağmen yabancıların köye yerleşmesini pek uygun görmüyorlardı. Dışarıdan gelen gelin ve damatlar hariç!

İnci, çocukluk arkadaşı Yasemin ile konuşmak için arkadaşına yanaştı. "Yengeciğim? Yasemin'le evine gidelim diyordum. İster misin? Eğer yoruldum diyorsan... Seyfettin amca arabayla bıraksın seni eve."

"Hayır. Yorgun değilim. Gelirim."

Dakikalar sonra üçümüz beraber İnci'nin az önce yaşadığımız trajikomik olayı arkadaşına aktarırken hafif bir yokuş tırmanıp Yasemin'in evine vardık. Konuk olduğumuz ev, eski olmasına rağmen temiz ve ferahtı. Avlusuna vardığımız da ilk yaptığım şey manzarasına bakmak oldu. Bizim ev karşı tepede kalmıştı. Muhteşem görünüyordu. Tıpkı geçit vermeyen kaya üzerindeki kartal yuvası gibiydi.

Yasemin'in annesi bizi avluda karşıladı.

Samimi ve güler yüzüyle "Hoş celdunuz. Ne eyi yaptunuz da celdunuz," diyerek karşıladı.

Kadın Pazar aksanıyla konuşuyordu. Artık ilçe ilçe şiveyi ayırt etmeye başlamıştım. Evdekiler, köyden köye değiştiğini bile fark edeceksin, diyorlardı. Kulaklarım artık kelimeleri ayırt edebiliyor, haliyle garip gelmiyordu şiveleri. Hatta bazen ben bile konuştuğum kelimenin sonuna bilinçsizce "Da" eki ekleyebiliyordum. Evde gülüyorlardı ama bu benim hoşuma bile gidiyordu.

Bu sıcacık karşılamadan hoşnut "Teşekkür ederiz," dedik aynı anda. Çok sıcakkanlı insanlardı.

Çay toplarken giydiği kıyafetleri değiştirmek için Yasemin eve girerken "Ben şimdi geliyorum," diye izin istedi.

Annesi, Yasemin gibi zayıf bir kadındı. Bütün gün bahçede çalışmasından dolayı haliyle cildi paralanmış, teni tüm gün güneşin altında olduğunu haykırırcasına kapkara olmuştu. Elleri ise çay toplamaktan, ot yolmaktan, inek bakmaktan nasır tutmuştu.

Karnıma bakarak "Hayirli olsun," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim nazikçe.

"Cinsiyetleri belli mi? " dedi kadın merakla.

"Cinsiyetini bilmiyoruz. Öğrenmek istemedik."

Şaşkınlıkla "Haaa, oyle mi?" derken kaşları ilgiyle kaldırmıştı. "Neya çi?" diye sordu bu defa.

"Sürpriz olsun istedik."

Bu yaptığımıza bir anlam veremediği yüzünden okunuyordu ama yine de 'başını, anladım dercesine sallamayı ihmal etmemişti.

Yasemin, temiz kıyafetleri giyinmiş ve yeni demlendiği belli olan çayla geri döndü. Çaylarımızı ikram ederken annesine "Babam seni çağırıyor," dedi.

"Ne isteyi cene?! " söylenerek eve girdi.

"Ne isteyecek, yemek," dedi annesinin arkasından.

Hafif rüzgâr esince ince ceketimi sırtıma attım. Terlemiştim. "Çok sevindim geldiğiniz için, o kadar da sıkılmıştım ki. Çaylar da bir bitmedi. Bitse de gezsek." İçimden güldüm. Her cümlenin içine serpiştirilmiş 'de, da'yı duyarsam benim sonumun bunlar gibi olmaması elbette kaçınılmazdı.

İnci hevesle "Bence (de!) Yasemin. Okulum başlamadan birazcık dolaşabilsek. Ayder yaylasına çıkalım mı?" diye öneri attı ortaya.

Yasemin "Ne iyi olurdu!" heyecanla atıldı. "Araba ayarlarız. Babamlar ayarlar."

Kızlar Ayder programını konuşurken komşu evlerden kadınlar ve kızlar birer ikişer gelmeye başlamıştı. Böylece muhabbet daha doyumsuz olmaya başladı. Komşu kadınlar kendileriyle ilgili anılarını anlatırken çok eğleniyorduk.

Görünen oydu ki ne kadar yorgun olsalar dahi iki kahkaha bütün yorgunluklarını alıp götürüyordu. Kadının biri bitiriyor diğeri başlıyordu. Haliyle kahkahaların arkası kesilmiyordu. O kadar çok gülmüştüm ki karnıma kramplar girmeye başlamıştı. Ben anlayayım diye hiç Lazca konuşmuyorlardı.

Birden Yiğit'in bana 'sen uyum sağlayamasan onlar sana uyarlar' sözü aklıma geldi. Ne kadar haklıydı.

"Dun sabah o kadar neya bağiriyirdun ağirde?" diye sordu yaşlı kadının biri komşusuna.

"Neya olacak? O kadar uğraştum dunçi yağmurde, en

taze yemleri ***oçambezeniden.***[70] bureye arkamda taşidum. Ceturup onine koydum. O ne yapti dersinuz?"

Hepsi aynı anda merakla "Ne yaptı?" diye sordular.

Kadın karşısındakileri meraklandırmanın hevesiyle hararetle devam etti. "Ne yapacak? Altine serduğum ***çaçalari*** [71] yemeye başladı," deyince herkes gülmeye başladı. Kadın devam ediyordu. ***"Ham puci hepten pucon!"*** [72] Dedi. Cümlesi bitirince hepsi koptu. Haliyle, Lazca cümleyi İnci bana çevirmeyi ihmal etmemişti.

Eve dönerken Seyfettin amcayı çağırmıştık. İnci, o yokuşu çıkmamı istememişti. İkindi ezanı okumadan evdeydik. Babaannenin yanına girdik. Babaannenin bir başka ismi daha vardı. Oda baba evinin köyünü belirtircesine 'Tavlatuyi Nana' diyorlardı. Tavlat Lazca isimdi. Yeni adı Tütüncüler köyüydü. Tavlatuyi Nana, Tavlatlı Nine anlamına geliyordu.

Kadın bizi görünce yüzü gülmeye başladı. "Ne iye yaptunuz," dedi. "Bu odada hapis kaldum."

Safiye hala ile Fatma yenge, biz gelince işimiz var diye çıkmışlardı.

İnci "Seninle muhabbet etmeye geldik, babaanne!" derken yatağının kıyısına oturdu. Beni yanına çağırmak için elini uzatan yaşlı kadının ricasını kırmama adına diğer tarafına oturdum.

Kemikli zayıf elleri elimi sıkıca tutmuştu. Ağzı kurumuş gibi dilini ağzının içinde döndürdü. Konuşmaya başlamadan önce yüzüme bakıp hafifçe tebessüm etti.

Konuşmasına, yeni bilgilerin habercisi cümlesine "Çok çektum bu boş dunyada," diye başladı. "Artık bu dunyada bi

70 Köy dışındaki tarla adı

71 Sonbaharda toprağa düşen yaprak... Hayvanların altına serilmek üzere toplanır ki daha sonra geri dönüşüm için bahçeye, bostanlar ve çay bahçelerine serilerek kullanılmak üzere doğal gübre haline getirilir.

72 Bu inek hepten inek! Not;"Rahmetle andığım Fati babaannemin hatıralarındandır."

işum kalmadi. Torunumun torunini corsam daha başka bi şey istemem," beklenti dolu bir sesle devam etti.

İnci hemen "Daha dur babaanne, benim torunlarımı göreceksin."

Kadın tatlı tatlı kıkırdadı. Hoşuna gitse de "Utanmaza bak! Yaşinden başinden utanmayi da benum yanumde nasil konuşuk edeyi!" diye azarlamaktan geri kalmadı.

"Aman babaanne... Boş versene! Onlar eskidendi. Sizin zamanınızdaydı."

Yaşlı kadın İnci'nin söylediklerini kayla almadığını gösterircesine bana döndü. İnci gözlerini devirdi.

"Sen nasilsin kizum, zahmetun var mi?"

"Çok iyiyim, babaanne. Asıl sen nasılsın? Bugün doktor gelecekti, ne oldu?"

"Corduğun cibi kizum." Durdu. Sonra gülerek "İçcuveyinden hallice işte. İncim, kizum? Bi yencenge seslensan."

İnci itirazsız dışarı çıkınca kadın beni daha yakınına çekti. Merakım şaşkınlığımın önüne geçememişti. İyice yaklaştım. Babaanne bana bir sır verecekti. Bu her ne ise İnci'nin yanında dile dökmek istememişti.

"Kizum... Yakinde... Çok yakinde bu dunyadan coçup cideceğim." İtiraz etme adına hamle yapmak istediğimde elini kaldırıp beni durdurdu. "Safiye..." diye devam ederken solukları artmıştı. Sözlerini bitirmek için acele ediyordu. "Safiyem çok aciler çekti. Oni yalanuz birakmayun. Hele çi sen! Yiğidumi çok seveyi, torunum ona ilaç olmişidi. Şimdi sen da Yiğidume ilaç olduğun içun Safiyem seni bi başka seveyi. Ben anlatamayacağum ama bi cun çendisi sana anlatacak. Onun bu cune kadar evlenmemesinun bahanesi olarak hep beni costerdi. Ama mesele başka... Bu dunyadan coçmeden evvel sana emanet edeyirum. Sana ağir celmesun bu emanetum!"

"Asla babaanne! Halamız başımız üstünde yeri var. Bunu söylemen bile gereksiz."

"Biliyurum kizum. Ama anneyim işte. Ana olince beni daha eyi anlayacaksin. Butun evlatlarım yuvalarini kurdi. Bi Safiyem boyle boyni bukuk kaldi." Kadın aniden sustu. Ben fark edememiştim ama yaşlı kadın Fatma Yence ile İnci'nin içeri girdiğini fark etmişti.

Yenge endişeyle "Anne, bir şey mi istemiştin?" diye sordu.

"Laci saati gikitxatu.[73] İlacımın saati gelmedi mi?"

"Yok, anne! Akşam alacaksin," diye cevap verse de merakla hem bana hem babaanneye bakmaktan geri kalmıyordu. Zeki kadın, kayınvalidesinin İnci'yi dışarı göndermesinin arkasında başka bir şey olduğunu anlamıştı.

Yiğit gelmişti. Ne çok özlediğimi görünce daha iyi anlamıştım. Saatlerce birbirimizden özlemimizi çıkarmaya çalışmış, birbirimizin yokluğunda neler yaptığımızı anlatmıştık.

Yiğit'in dönüşünde bir sürprizi vardı. Yayladaki Genç Ali'yi okuması için ilk adımlara başlamıştı. Üniversite sınavına hazırlanması için burs verecekti. Elbette üniversite hayatı boyunca ellerini çekmeyeceklerdi. Yiğit "Ona ne yapsam karşılığını ödeyemem. Bana seni verdi," demişti. Yüzü gibi yüreği güzel adam beni yine şaşırtmamıştı.

İnşaat rutinliğe bağlanmıştı. Çoğu işler bitmişti. Küçük pürüzler giderilmeye çalışılıyordu.

Fatma yenge çocuklarının kendisinden uzakta olmasından daha ziyade aramamalarından dolayı şikâyet edip duruyordu. Haklıydı. Kızlar düğünümüzden sonra İstanbul'a geri dönmüşlerdi. Biri kafeteryada diğeri mağazada çalışıyor aynı zamanda okuyorlardı.

Yiğit'le İstanbul'a giden Mustafa, İstanbul'dan Antep'e geçmişti. Yeni bir proje peşinde koşuyordu. Kamu binası yapılacaktı Gaziantep ilçesinde.

Yağmurlu ve soğuk bir gündü. Öğlene kadar güllük gülistanlık olan gökyüzü aniden bulut toplamaya, ardından yağmura başlamıştı.

73 İlacın saatini soracaktım.

Fatma yenge, Sebahat anne, Safiye hala ve İnci ile konağın mutfağında Emine ablanın közde pişirdiği mısırları yerken büyük kuzinenin karşısında muhabbet ediyorduk. Çok yakında İnci de gidecekti. Ev iyice tenhalaşacaktı.

Avlu kapısı hışımla açıldı. Hepimiz merakla kapıya döndük. Mutfağa dalan Hatice yengeye merak ve şaşkınlıkla baktık. Elinde kocaman bir el feneriyle yanıma oturdu.

"Bakmayun oyle! Sizden istemeyeceğim," derken iyice sokuldu. Hepsi bıyık altı gülerken 'bunun altından yine ne çıkacak, diye kadına bakıyordum. "Al şu iğneyi!" derken elinde kocaman çuvaldız kadar iri iğneyi uzattı. ***"Boğun, kudelinanın***[74] diçenlerini temizleyeyim dedum. Dedum ama ellerume hep diçen batti. Sana zahmet, sevabunge şunlari bi çikar."

"Nasıl çıkaracağım? Canını yakmak istemem."

"Yok, yok yakmazsin. Hem sana feneri tutacağim..." dediğinde hayretle yüzüne baktım. "Daha iye cormen içun," diye açıklamaya devam etti.

Daha iyi görmem için mi? Burası yeterince aydınlıktı zaten. Mutfaktakiler bıyık altı gülmeye devam ediyordu. Yine de uzattığı parmağı alıp gördüğüm dikenleri çıkarmaya çalıştım. Çalıştım, çünkü ilk defa böyle bir göreve nail oluyordum. Gördüğüm tüm dikenleri çıkarmayı başarmıştım. Sadece başparmağının ilk boğumundaki dikeni uğraştıkça içe gömülüyordu. Canını yakmaktan çekiniyordum. Her an tetikte bekliyordum bir ciyaklama.

Fenerin ışığıyla ameliyat masasının ışıkları altındaki gibi operasyon yapıyordum. Her şeye rağmen "Bunu çıkaramıyorum, yengeciğim. Çok derine girmiş," dedim.

"Çikarursin, çikarursin," dedi ısrarla.

İnci, yengenin arkasından bana 'çıktı de, diye işaret ediyordu. Tereddüt ediyordum. Kararsızlığımı gören Safiye hala "Hatice... Elun ile bi yokla bakalum, çikmiş mi?" diye sordu.

74 Bugün, küçük çukur

Kadın parmağı ile batan yeri yokladı. "Evet. Çikmiş. Sağ ol kizum," der demez kadın yine aynı telaşla kalkıp mutfaktan çıkmaya yeltendi.

Sebahat anne ardından "Hatice? Nereye gidiyorsun? Gel sende mısır ye," diye seslendi.

"Yok yenge. Yaşar gelur şimdi. Yemeğim yok."

"Gel hadi! Akşam hep beraber yeruz."

Kadın bir an düşündü, kıyafetini gösterip "O zaman uzerumi değiştureyim. Toz toprak içindeyim." Kadın geldiği gibi aynı hızla çıktı.

İnci de ardından dakikalardır tutmaya çalıştığı kahkahasını patlattı. "Bizde bu yenge olduğu sürece gülmek için malzeme aramamıza gerek kalmayacak. İnanamıyorum ya! El feneri ve yorgan iğnesiyle diken çıkarmamızı istiyor. Bu kadın bir âlem..."

Sultan hala "Sus kizum. Duyacak şimdi," derken en az İnci kadar içten gülüyordu.

Nedense Safiye halayı çok ender böyle içten gülerken görüyordum. Tavlatuyi Nananın söyledikleri aklıma geldi.

Yiğit'ten çok azını dinlediğim geçmişin hikâyesi halamızın yüreğinde nasıl yaralar açmıştı. Bunları benimle paylaşacak mıydı? Hastanede söz vermişti bir gün anlatacağına. O gün ne zaman gelecekti merak ediyordum. Kaçırılmamın arkasında onun geçmişinin sırrının saklı olduğunu birkaç kişiden duymuştum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yiğit

Mustafa'nın telefonuyla gömüldüğüm dosyalardan sıyrıldım. Bir haftadır şehir dışındaydı. Yeni bir iş, Gaziantep ilçesinde kamu binası ihalesi için gitmişti. İki gün önce dönmesi gereken seyahatten türlü bahaneler üreterek dönüşünü ertelemişti. Kafamda şüpheler vardı. Ters giden bir şeyler olduğuna inanmaya başlamıştım her sorduğumda inkâr etse de.

"**Nay doskudi, Cuma!**" diye sorarken cevabını beklemedim. "Artık başka bir iş olduğunu düşünmeye başlayacağım. Başın belada mı?" diye sordum. Evdekilere belli etmesem de endişelenmeye başlamıştım.

"Yok be Cuma! Geliyorum. Gelince anlatacağım."

"Yolda mısın? Ne zaman çıktın?

"Dün çıktım. Birazdan oradayız."

"Oradayız? Kiminle geliyorsun?" diye sordum şüpheyle.

"Gelince anlatacağım, Cuma. **Hus var maxapayinen!**" [75]

"Mustafa! Endişe etmem gerekmediğine emin misin?" diye sorarken oturduğum yerden kalkmıştım.

Yağmurlu ve soğuk bir gündü. Herkes evdeydi. Güneş

75 Şimdi konuşamıyorum!

ve diğerleri mutfakta Emine Ablanın közde pişirdiği mısırları afiyetle yerken sohbetlerinin arasındaki kahkahaları kulaklarıma kadar geliyordu. Tam tembellik edilecek bir gündü. Öğlenden bu yana hiç dinmemecesine yağmur yağıyordu. Eylül ayı olmasına rağmen yağmurdan dolayı soğumuştu hava.

Güneş'in büyük uğraşlar verdiği otel restorasyon işi bu defa yağmurdan dolayı mola almıştı. Böyle giderse bu yağmur birkaç gün sürecekti.

"Mustafa? Bu kız kim?" diye soran Safiye halanın soru dolu çığlığı büyük evde ve avluda şiddetli yağmura rağmen yankılandı.

Yağmurdan sakınma amaçlı çardağın altına sığınan Mustafa'nın arkasına saklanan kız, korku ve endişe dolu gözlerle bize bakıyordu.

Bizler ise Mustafa'nın arabası gördüğümüzden itibaren çardağın altında yerimizi almıştık. Güneş, soğuktan korunmak için koluma girerken bedenini bedenime sokmuştu. Herkes gibi o da yeni gelen kıza merakla bakıyordu. Annem, Fatma yengem, Safiye halam, Hatice yengem ve Hasan amcam gibi...

İlk sıyrılan Güneş'ti bu şaşkınlıktan. Kolumdan sıyrılıp kıza doğru yürüdü.

Bizim sorgulayıcı yaklaşımımıza inat "Hoş geldin. Ben Güneş," dedi en sıcak, en samimi sesiyle.

Kız korkuyla daha da saklandı Mustafa'nın arkasına. Az önce Güneş'in bana sokuluşu gibi son derece doğaldı Mustafa için. İlginçtir, kız da Mustafa'nın elini sıkıca tutmuştu.

"Sana sözünü ettiğim İstanbullu gelin Güneş," derken sesindeki ciddiyet dikkatimden kaçmadı.

Dakikalar sonra "Ben Dilan," derken kaçamak bakışları bize dokundu.

"Hoş geldin Dilan. Yorgun olmalısın. Hadi gel, içeri girelim," diye Güneş Dilan'a elini uzatmıştı. Dilan önce Musta-

fa'ya baktı. Mustafa başını belli belirsiz salladı. Dilan itaatkâr bir şekilde Güneş'in yanında yürümeye başladı.

Saatler sonra çalışma odamda Mustafa ile durumu aydınlığa kavuşturmaya çalışıyorduk.

Dilan, Antepli bir kızdı. Ailesinden istemediği bir adamla evlenmemek için evden kaçarken tesadüf eseri Mustafa'nın aracına sığınmıştı. Şehir dışına çıkana kadar Mustafa kızı fark edememişti.

Kız ona neden arabaya sığındığının gerekçelerini anlattığında Mustafa kızı geri götürememişti. Üç gün gecikmesinin sebebi de çözüm bulma umuduyla yollarda oyalanmasıydı. Tek yolun kızı buraya getirmek olduğu anladığında bu defa kızı kaçırdı diye arkalarından emniyetten arama çıkarmışlardı.

Rize'ye dün gelmişler, bir otelde saklanıp yıldırım nikâhı kıydırmak için başvuru yapmıştı. Kızı ancak bu şekilde ailesinden kurtaracağına inanan Mustafa resmi nikâhı kıyıp gelmişti eve.

"Ailesine haber verecek misiniz?"

"Henüz erken sanırım. Dilan'a söylediğimde gözleri korkuyla büyüdü. Babasından daha çok ağabeylerinden ölesiye korkuyor. Daha sonra, dedi. Kararına saygı duymaktan başka bir şey elimden gelmiyor."

"Öyle tabii."

İncelemeye başladım. Havaî kuzenim üç günde olgunlaşmış gibiydi. Evliliğin sorumluluğu bir bahanenin arkasında olsa bile ağırlığından dolayı omuzlarına çökmüştü. İnanması güçtü ama gerçekti. Evlenmeye, evlenme niyetiyle yaklaşan kızlara her zaman nefret duyan kuzenim artık evli(!) bir adamdı.

"Düğün yapacağız değil mi?" diye sordum. Alayım sesime yansımıştı.

Keyifsizce homurdandı. "Bizimkileri durduramayacağım. Sanırım olacak," derken oturduğu koltukta huzursuzca kımıldandı.

"Bir şey olmadı değil mi?" diye sordum şüpheyle.

"Bir şey? Beraber olup olmadığımızı mı soruyorsun! Cuma! Ne kadar uğraşsan da beni utandıramazsın. Birlikte olmadık. Ama bir düğün düşünen ailemin hayallerini öteleyemem."

"Tabanca dokanareyi?"[76] derken gülmemek için dudaklarımı kemiriyordum.

"Uzatma istersen!" diye homurdandı.

Ah! Hoşuna gitmiyordu bu konular. Oysa onun koruyucu tavrı benim hoşuma gitmişti.

"Âşık olmadığını görebiliyorum, Cuma. Ama evlendikten sonra bunun değişmeyeceğini kimse garanti edemez."

"Biz evlendik, Cuma!"

"Ne demek istediğimi çok iyi anladın," dediğimde susmak zorunda kaldı. Bu defa "Düğünden sonra ne kadar zaman ondan uzak durmayı başaracaksın?" diye bastırdım. "Yenileceğine inanıyorum."

Elini yüzüne kapatırken "Biliyorum," dedi boğuk sesle. "Çekici bir kadın! Akıllı ve en önemlisi bana körü körüne inanıyor. İlk defa bir kadın bana art niyetsiz kendini teslim etti."

"Seni sen yapan da bu! Şimdiye kadarki kadınlardan göremediğini bunda gördün. Onu koruma adı altında onunla evlenmeyi seçtin. Bu, hiçbir erkeğin harcı değildir. Bir kumar oynadığının farkındasın."

Başını 'evet, dercesine salladı. "Buraya getirirken çok endişelendi. Korktu."

"Korkmakta haklı elbette! Bir yanlıştan kaçmak için başka bir yanlış yapmak istememiştir."

"Aynen! Umarım korktuğu başına gelmez."

"Seninle evlendiğine göre bu çok uzak bir olasılık, Cuma. Sen şimdi amcam ile babamın önüne koyacağın gerekçeleri

76 Tabanca kullanacak mısın? (Bekâret ilânı)

kafanda sıralamaya başla. Benim tanıdığım amcam yaş tahtaya basmamak için çok irdeleyecektir."

"Biliyorum," dedi yorgun sesle.

Güneş

Dilan'ı korkutmama adına onu salona götürdüm. İnci bizimle geliyordu. Koltuğa oturması için yer gösterdiğimde tereddütle oturdu. Endişesinden dolayı iyice büzüşmüştü oturduğu yerde.

Orta boyluydu ama zayıflığından dolayı uzun boylu görünüyordu. Ellerini kucağında huzursuzca ovuşturup dururken parmağındaki altın alyansın eğreti durduğunu düşünüyordum. Alelacele alındığı her halinden belliydi.

"Seni İnci ile tanıştırabilir miyim?" dediğimde çekingen gözleri İnci'nin gözleriyle buluştu.

"Görümcen sayılırım. Yandan görümcen," dediğinde kıkırdadı. "Asıl görümceciklerin burada değiller. Ama şimdi güzel gelişmeden dolayı koşa koşa geleceklerine eminim," derken yaptığını olgunlukla karşıladığını anlatmaya çalışıyordu. Yeniden kıkırdadığında Dilan Kız esmer tenine rağmen kızarıklığı bariz bir şekilde ortaya çıktı.

Çok güzel siyah gözleri küçücük yüzünde elmas gibi parlıyordu. Düz saçları basit bir şekilde arkadan bağlanmıştı. Zayıf kemikli yüzünde elmacık kemikleri yüzüne ayrı bir güzellik katmıştı. Uzun kara kirpikleri şekilli kaşlarının altında ok misali uzanıyordu. Kavisli kaşları hiçbir müdahale olmamasına rağmen kalemle çizilmiş gibi muntazamdı. Esmer pürüzsüz teni kadife gibi parlıyordu. Açık kumral Mustafa'yla birbirlerine çok yakışacaklarına inanıyordum. Bekârlık yemini etmiş Mustafa...

Tedirgin kızı daha fazla tedirgin etmeme adına ayağa kalkan İnci "Yorgun ve aç olmalısınız," dedi. Salondan çıkarken

konuşmaya devam ediyordu, elbette samimi tavrını eksiltmeden. "Yemeği hazırlamalarını söyleyelim."

Kızdan hiçbir yanıt gelmediği gibi başını daha öne eğmişti. Uzanıp koluna dokundum. Tereddütle başını kaldırıp gözlerime baktı. Allah'ım! Tutulmuş kuş gibiydi! Yaşı küçüktü, on sekizden büyük olsa da şu anki duruşu daha küçük gösteriyordu. Savunmasız görünüyordu. Mustafa ile Yiğit salona girdiğinde kızın yüzü anında değişti. Kurtarıcısı gelmiş gibi rahatlamıştı.

"İnci mutfağa indi. Aç olmalısınız."

Mustafa kendini müstakbel eşinin yanına bırakırken yorgun sesle mırıldandı. "Sağ ol Güneş."

Minnetine hafifçe tebessüm ederek yanıtladım. "Anneler nerede?" diye sordum. Hepsini en son avluda bırakmıştık.

Mustafa "Bizim eve geçtiler. Muhasebe yapıyorlar," dedi alayla. Dilan Kız bu açıklamamanın ardından endişeyle Mustafa'ya baktı. Mustafa rahatlatma adına eline hafifçe dokunurken "Senlik bir durum yok," dedi. Mustafa bunu söylerken Dilan'ın ne kadar inandığı sorgulanmalıydı.

İnci merdivenleri koşarak çıkarken "Yemek hazır!" diye seslendi.

Mustafa yerinden kalktı ve Dilan'ın elinden tuttu. "Bize eşlik etmek isteyen var mı?" diye sordu.

"Tokuz ama size yoldaşlık edebiliriz," dedi Yiğit. "Nasıl bu aşamaya geldiğinizi içeren hikâyenizi dinlemek için sabırsızlanıyoruz."

Bir hafta içinde düğün kurulmuştu. Bu bir haftanın nasıl geçtiğini anlamadık bile. Tüm hazırlıkları bu yedi gün içine sıkıştırmıştık.

Yaşar amca gelinini hemen kabullense de Fatma yenge, o ılımlı kadın Dilan kıza şüpheyle yaklaşmıştı. Haklı olarak oğlu için endişeliydi. Antepli kızın ailesi töre uğruna oğluna zarar verebilir, diye düşünüyordu.

Bununla ilgili haberleri her zaman duyuyorduk.

Ekim ayının ilk haftasında Mustafa ile Dilan'a muhteşem bir düğün organize edildi. En az benim düğünüm kadar kalabalıktı. Tek fark, onların düğünü hava şartlarından dolayı salonunda olmuştu. Dilan'ın ailesine önemli kişileri sokarak durumdan haberdar etmişler düğüne gelmek istemedikleri gibi Dilan'ı reddettiklerinin haberini göndermişlerdi.

Dilan böyle olacağını biliyordu. Üzülmüyorum dese de içten içe üzüldüğünü biliyordum. Fatma yenge, Sebahat anne gibi annelik yapmaya yanaşmıyordu. Bu durum Dilan'ı daha da üzüyordu. Ama kayınvalidem hemen ona da kucak açmıştı. Yiğit'ten duyduğuma göre kayınvalidem kız çocuklarına karşı aşırı hassastı. Onları çok sevdiği gibi eziyet görmelerine de tahammül edemiyordu.

Kızlar İstanbul'dan hemen gelmişler, hiç tereddütsüz yengelerini sevgiyle kucaklamışlardı. Hatice yengenin Dilan için yorumu hazırdı. "Buldi zengin uşağı, birakur mi? Duğunden sonra takiler ile da kaçar bu!" diyordu. Fatma yenge doğal olarak daha da delleniyordu.

Dilan'ın her yaklaşım teşebbüsünü bir şekilde bertaraf ediyordu. Safiye hala bile yengeyi dizginleyemiyordu.

Ki bizler Dilan'ın masum olduğuna inanıyorduk. Ailesinin okumasına engel olması bir yere kadar katlanılırdı, bu zamanda bu yaptırımı çok ahmakçaydı. Yetmezmiş gibi istemediği halde evlendirmesine yakıştıracak sıfat bulamıyordum.

Karadeniz usulleri ile düğünü yaptık. Dilan, en az benim kadar şaşkındı yapılan ritüeller karşısında.

Düğünden süre sonra balayına gittiler.

Rutinliğimiz yine sekteye uğradı.

Yiğit ve Reşat baba Azerbaycan'a gittiler. Nadir, Azerbaycan'da kaçırılmıştı! Neredeyse iki ülke arasında krize sebep olacak bu olaya müdahale etme adına Reşat babanın politik çevresiyle çözüme ulaştıracaklarına inanıyordu Yiğit.

Sabah aldığımız yeni haberle Yiğit'in düşündüğünün doğru olduğunu anlamıştım.

Politik yakın çevresi sayesinde kısa sürede kriz aşılmıştı. Anlaşılan oydu ki Reşat baba mükemmel bir politikacı olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Nadir kurtulmuş ve sağ salim ailesine kavuşmuştu. Yiğit ve babası Azerbaycan'dan İstanbul'a dönmüşlerdi. Kahramanım yarın gelecekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güneş

Dışarıda deli gibi yağmur yağıyordu. Evdekiler, bu yağmurun ardından kar gelecek, diyordu. Haklılardı, kar yağacak kadar soğumuştu hava.

Yeni rutine geçmiştik. Sabah otele gidiyor, işin durumuna göre çalışıyor sonra Yiğit veya Reşat babayla eve dönüyordum. O olaydan sonra tek başıma bırakmıyorlardı. Ayrıca bir koruma sürekli bir adım ardımda geziyordu.

Gerçi o adamlar yakalanmış ve hak ettiği cezaları almışlardı. Yine de tedbiri elden bırakmıyorlardı.

Bir hafta sonra Yiğit'le İzmir'e gidecektik. Buradaki işlerini toparladıktan sonra bu defa İstanbul'a geçecektik. Gebeliğimin son haftalarını anneannemlerle geçirecek, doğumumu İstanbul da yapacaktım.

Hareketlerim ağırlaşmıştı. Merdiven çıkarken nefes nefese kalıyor, yatakta dönerken zorlanıyordum. Yiğit fırsatını bulduğu her an benimle dalga geçiyordu 'Benim toparlağım, diye.

Görünüş olarak fazla bir değişiklik yoktu. Karnımın üzerinde bir top oturtmuş gibiydim. Fazla kilo almamıştım. Standartların altında kilo alışım vardı.

Tüm aile akşam yemeğinin ardında salonda oturmuş televizyon izliyorduk. Fikriye kuzinede kestane közlemişti. Mis kokusu kendisinden önce gelmişti kestanenin.

İnci İzmir'e dönmüştü. Erkek arkadaşı ile ilgili sorularımı hep bir şekilde geçiştiriyordu. Bu, daha da şüphelenmeme neden oluyordu.

Serpil ve eşi, Mustafaların düğününden sonra İnci'yi de yanlarına alarak hemen dönmüşlerdi.

Serpil'den güzel haberler vardı, sonunda hamile kalmıştı. Şimdi üç aylık hamileydi. Serpil'in hamileliği ağır geçiyormuş. Neredeyse tüm gün yatıyormuş.

Havaların soğumasıyla mahalle değil, köy neredeyse hayalet köye dönmüştü. Boş zamanlarımı, evin etrafında Fatma yengenin eşliğinde gezinti yaparak geçiriyordum.

Karadeniz de kadınların isimleri tek başına anılmaz. Hepsinin olduğu gibi benim de bir lakabım var.

Hatice yengenin sayesinde İstanbuluyi nusa(!) İstanbullu gelin anlamına gelen lakaba sahip oldum. Özellikle dışarıdan gelen gelinlere isim takmak daha revaçtaydı. Gerçi bu lakap hoşuma gitmedi değil.

Fatma yenge ile gezintilerim sayesinde bir proje kafamda peyda olmuştu. Yiğit ile paylaşmıştım bu projeyi. Olumlu yaklaşsa da köylüyü buna ikna etmekte zorlanacağımı söylemişti.

Proje şöyleydi. Buradaki eski evleri kendi sahiplerinin işletmesiyle pansiyon haline getirmekti. Reşat baba, buradaki insanların artık dünyaya açılmalarını, dışarıdaki insanların bu güzellikleri birebir yaşayarak görmelerinin vaktinin geldiğini söyleyerek bana destek olmuştu.

Eski evleri olanları kapsıyordu bu proje. Aslına uygun tadilatını biz yapacaktık.

Tekliflerimizi sunduğumda Yiğit'in dediği gibi ilk başta pek sıcak bakmadılar. Ama şimdi ufaktan ufaktan geri dönüşler başlamıştı.

Bu akşam evde Safiye hala, Reşat baba ve Sebahat anne vardı. Seyfettin amca telaşla içeri girince hepimiz merakla adama baktık. Heyecandan ve korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Reşat baba gözlüğünün üzerinden telaşla giren adama bakıp "Ne o Seyfi, cazılar mı kovaladı. Ne bu hal?" diye sordu alayla.

Hayalet görmüş gibi "O... O geldi." Seyfettin amca gelen kişinin adını telaffuz etmeye korkuyor gibi kekeliyordu. Kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hiç birimizin yoktu. Sebahat anne ve Safiye hala telaşla ayağa kalktılar kötü bir şey sezmiş gibi.

Seyfettin amcanın arkasında hareketlenme oldu. Davet edilmemesine rağmen içeri bir adam girdi.

İlk aklımdan geçen 'ne kadar yakışıklı bir adam, demek oldu. Daha doğrusu zamanında çok yakışıklı olmalıydı. Şu an karşımızdaki adam Yeşilçam filmlerinden çıkma orta yaşlı aktörlere benziyordu.

"İyi akşamlar..." Sert, kendinden emin sesi odanın içinde yankılandı. Safiye halanın garip çığlığı dikkatimi davetsiz misafirden halaya çevirmeme neden oldu. Tüm salon halaya bakıyordu. Kadın bayılacak gibi ayakta sallanıyordu.

Yiğit hemen yanına gidip oturması için destek olurken Reşat baba sert hareketlerle adamın karşısına dikildi. "Ne istiyorsun?" dedi Reşat baba.

Sebahat anne de henüz bir tepki yoktu.

"Safiye ile konuşmaya geldim," derken gözleri onun yüzüne odaklıydı. Bu adamın Safiye halayla ne gibi ilişiği olabilirdi ki?

"Onunla konuşacak neyin olabilir ki, eski defterleri karıştırmanın hiçbir anlamı yok. Biz her şeyi unuttuk. Öyle bir şeyi aile olarak yaşamadık sayıyoruz. Senin de öyle yapmanı tavsiye ederim," dedi yeniden sert bir sesle.

"Tek isteğim Safiye ile konuşmak," dedi yine. Ve yine gözleri halanın üzerinden hiç ayırmamıştı. Safiye halanın yüzü şimdi kireç gibiydi. "Safiye, lütfen..." derken bir adım öne doğru adım attı. Yine de Reşat baba adamın önünde olduğu için onu aşıp halanın yanına gelemiyordu.

"Senunile konuşecek hiçbir şeyum yok. ***İgzali***"[77] derken sesi zor duyuluyordu.

Adam yerinde kımıldamadığı gibi "Ben bunca yolu beni kapınızdan kovasınız diye gelmedim. Safiye Bal! Ya hemen şimdi benimle konuşacaksın ya da olacakları göze alacaksın," diye öfkeyle bağırdı.

Safiye hala yılgın bir sesle " Ne deyi bunca sene sonra her şeyi deşersin." Kendini koltuğa bıraktı. Kolları ile bedenini sararken ileri geri sallanıyordu. Safiye halayı hiç böyle bitik halde görmemiştim. O kadar küçülmüştü ki koltukta kaybolmuş gibiydi.

Bunca zaman zarfında hiç konuşmayan Yiğit en sonunda konuştuğunda şaşkınlığa uğradım. "Halacığım? Bence konuşmanda fayda var gibi görünüyor, en azından anlatacaklarını dinlemeni tavsiye edeceğim. Olayları onun açısından da dinlemelisin."

Şaşkınlıkla yeğenine baktı. Kulaklarına inanamıyor gibiydi yeğeninin söylediklerine.

Yiğit dışarı çıkarken hepimizi peşinden sürüklüyordu. Reşat baba dâhil hiç itiraz etmemişti oğlunun isteğine.

Dışarı çıkmamızla kapıyı kapatan Yiğit'e heyecanla döndüm. "Bana neler olduğunu biri söyleyecek mi? Kim bu adam?" Dördü hiç konuşmadan bana bakıyor ama biri de lütfedip bir açıklamada bulunmuyordu. Bedenleri burada ruhları salonda gibiydi.

Yiğit "Hadi, gel. Odamıza çıkalım," dedi.

Ne yani, burada bir pandomima sergileniyordu ama biz

77 Git buradan!

hiçbir şey olmamış gibi odamıza mı gidecektik? Ben kalmak istiyordum.

Aklımdan geçeni anlamış gibi bu defa çekiştirmeye başladı Yiğit. Meraktan çatlamama rağmen çaresizce odamıza çıkarken Reşat baba ile Sebahat anneyi kapının ardında bırakmıştık. Seyfettin amca kendini gereksiz hissedip mutfağa inmişti.

Odamıza girer girmez "Neler oluyor? Kim o adam?" diye ardı adıma soruları sıraladım.

"Tamam. Anlatacağım. Ama önce şuraya bir otur, sakinleş!" Gösterdiği koltuğa otururken sabırsızca yüzüne bakıyordum. "Mesele yıllar evveline dayanıyor."

"Mesele?" dedim şüpheyle.

"Evet, mesele. Halam ile Ali enişte... Aşağıdaki adam..." şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Evet. O adam halamın eski nişanlısı," diye açıkladı.

Her yeni açıklama, yer yeni bilgi beni hayretler içinde bırakıyordu. Merakla Yiğit'in yüzüne baktım daha fazlasını anlatması için.

"Ali Yavuz. Bu aile komşu köyden... Aynı zaman da babaannemin baba evi olur. Neyse... Halam ile birbirlerini severek nişanlandılar. Buraya kadar her şey normaldi. Ama Bilal pisliği, amcasının oğlunun nişanlısına göz koymuştu. Halamı her gördüğü yerde sıkıştırıyor 'Seni Ali'ye yar etmeyeceğim, deyip duruyordu. Halam ilk başlarda kimseye söyleyememiş. Annem ondaki durgunluğu fark ettiğinde sıkıştırmış ve gerçekleri bir şekilde öğrenmiş. Ama ne babama ne de dedeme bir şey söyleyememişler. Kadın halleriyle çözüm bulmaya çalışırken Bilal pisliğine 'herkese söyleyeceğiz, diye tehdit etmiş annem ama adam o kadar karaktersizdi ki umursamamış bile. Ali enişte min diğer kuzeni ile Bilal bir konuda anlaşmazlığa düşmüşler. Belki de tezgâh kurmuşlardı. Meselenin ne olduğunu kimse bilemedi. Onları ayırayım diye araya giren Ali enişte min eline geçen silah üçünün arasında patladı. Diğer

kuzen kalbinden vurulmuştu. Bilal kasti vurdu diye Ali enişte-mi jandarmaya şikâyet etti. Yıllarca hapis yattı. İki ay önce çıktığını duymuştum. Ama buralara geleceğine ihtimal ver-memiştim."

Böyle bir şey gerçekten olmuş muydu? Yiğit'in babaanne-si kızının çok acılar çektiğini söylerken bunları mı demek is-temişti? "Ne yani şimdi? O adam bu adam mı?" diye sordum inanmaz sesle. Yiğit sadece başını sallamakla yetindi. "İnan-mıyorum. Ama Safiye hala bu kadar çökmüşken o adama hiç-bir şey olmamış gibi... Bu nasıl olur?"

"Ali eniştem için bir yorumum yok ama halam o olaydan sonra bir kaza geçirdi. Ağaçtan düştü. Ağaçtan düşmesi de başka bir hadiseydi. Bilal pisliği eniştemi hapse gönderdikten sonra halamın karşısına defalarca çıkıp 'seni alacağım, demiş. Yine bir gün, ıhlamur budamaya gittiği gün bu elim olay oldu. Bilal alçağı halamı takip etmiş ve yanına gitmiş. Nasıl olduysa ağaçtan düştü halam. Orada neler yaşandı tam bilmiyoruz, halam hiç anlatmadı. Ama o kazadan sonra kendini bıraktı tamamen. İlk zamanlar tedaviyi bile kabul etmek istemedi."

"Çok trajik bir olay! Safiye hala kim bilir ne acılar yaşadı."

"Tümüne şahitlik ettim," dedi dalgın sesle. O günler geri gittiğini acı dolu yüzünden okuyabiliyordum.

Bir süre hiç konuşmadan sessizliği dinledi. Sonra aniden ayağa kalkıp "Ben inip bakayım," dedi.

"Seninle geliyorum." Gel demese bile gelme de demedi. Yiğit'in peşi sıra aşağı indiğimde salonun kapısının aralık ol-duğunu gördük. İçeriden mırıltı halinde konuşma sesleri ge-liyordu. İçeri girdik.

Safiye halayı aynı koltukta, aynı bitik halde ve aynı sol-gun yüzle bulduk. Adam ise Reşat babaya dönmüş konuşu-yordu. İçeri girdiğimizi görünce sustu. Biz burada yokken her ne olduysa adamın üzgün olduğu her halinden belliydi.

Kendimizi karşılarındaki koltuklara bırakırken "Evet,

Ali Bey? Artık bize de neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Reşat baba.

Adam nereden başlayacağına karar veremiyor gibiydi. Konuşmaya başladığı zaman Safiye haladan bakışlarını hiç ayırmıyordu. "O malum olay olduğu zaman sonuçların buraya kadar uzayacağını hiç düşünemedim," diye başladı. "Sanırım kimse düşünememiş. Bilal'in bu kadar kin güdeceğini, bu zamana kadar öfkesinin böyle yaralara açacağını düşünemedim. Hele ki yeğenlerimi de buna alet etmesi affedilir değil. Bilal'i defalarca uyardım. Görünen o ki, hiç takmamışlar." Bu defa bana döndü. "Gelin Hanım... Ailem adına, yeğenlerim adına özür dilerim," dedi özür dolu sesle.

Ne diyordu bu adam? Ne için özür diliyordu ki? Yoksa? Beni kaçıranların bu adamla bir bağlantısı mı vardı? Kafamdaki sorular cevabını bulur bulmaz hiddetle yerimden kalktım. Yiğit elimden tutup beni oturmam için zorluyordu. Beni bu adamın ailesi kaçırmıştı. Ve ben hariç herkes biliyordu. Öfke anbean bütün benliğimi sarıyordu.

Kayınpederim, kayınvalidem, hatta Safiye hala bile başını önüne eğmiş bana bakmıyorlardı. Bakamıyorlardı! Suçluluk hissi başlarını önlerine eğmelerine neden olmuştu. Tekrar Yiğit'e döndüm. Onun da utançtan başını önde görmeyi bekliyordum. Ama yanılmıştım. O hiç kendini suçlu gibi görmüyor, hatta oturmam ve sakin olmam için çekiştirip duruyordu.

Elimi sertçe çekip onun elinden kurtardım. Kendimi salondan dışarı atmak istiyordum. Şimdi sırası değildi. Daha başka neler gizlenmişti öğrenmeliydim. Öğrenmem gereken ne varsa şimdi öğrenecektim. Tekrar yerime otururken Ali Bey'in gözlerine dikip devam etmesi için bekledim.

"Evet, Ali Bey, devam edin. Sizi dinliyoruz," dedim kayınpederimin cümlesini tekrarlayarak.

Adam karışık yüz ifadesiyle bana baktı. Nedense devam ederken tekrar Safiye halaya dönmüştü, muhatabı Safiye halaydı. Gözleri uzun bir zaman halanın üzerinde kaldı. Gözle-

rindeki özlemi, hasreti ve acıyı gördüğümde kalbim istemsizce sızladı.

Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki acıyı gizleyememişti. "Böyle olsun hiç istemedim," diye başladı. "Evet, onu ben öldürdüm, ama bir kazaydı. İstemeden olan, hiç kimsenin asla istemeyeceği bir kaza... Bunu yıllarca hem vicdanen hem de bedenen hapis yatarak çektim. Buralara geldiğimden kimsenin haberi yok. Anamı dahi görmedim!" derken Safiye halaya gösterdiği değeri ifade etmeye çalışıyordu. "Sizlerle konuştuktan sonrada hemen İstanbul'a geri döneceğim. Ama giderken Safiye'yi yanımda götürmek istiyorum."

Odadaki herkesin itiraz için diklendiklerini görünce hiç ara vermeden devam etti. "Hepimiz yeterince acı çekmedik mi?" diye sordu. "Ben kendi adıma söylemeliyim ki ben artık mutlu olmak istiyorum."

"Bir şeyi unutmuyor musun? Ailen... Onlar halamı yıllarca kin nedeni olarak gördüler. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyecekler. Size, bize huzur vermeyecekler. Ve bunu, karımı kaçırarak yakın zamanda gösterdiler," dedi Yiğit. Sesindeki öfke, hatıralarının zihninde tazeliğini koruduğunun kanıtıydı. O günlere geri dönmüştü. İstemsizce ürperdim.

"Unutmadım. Onun gayesi bu zaten! Pes etmemizi istiyor. Ama geri çekilmeye hiç niyetim yok! Artık bu meselenin bir an önce hallolması gerekiyor. amcamla tekrar konuşacağım." Sustu. Tüm yüzlere tek tek bakarken Safiye hala da son buldu bakışları. Bizden çok onun cevabı önemliydi Ali Bey için.

Hepimiz haliyle halaya bakıyorduk. Kendisinden bir şey söylenmesi gerektiğini biliyor, vereceği yanıtı henüz kendisi bilemediği için ellerini ovalayıp duruyordu. Doğal olarak odadaki gergin bekleyiş uzadıkça uzuyordu.

En sonunda Safiye hala konuşmaya başladı. "Boşine celmişsin," diye başladığında Ali Bey'in yüzü düştü. "Kusure bakmayasin, bunca olanlari, bunca yaşaduklerumuzi bir kalemde silecek kadar çiğ sut içmedum. Şimdi cit! Seni dinle-

dum. Şuni kafana eyi sok, benum senun ile celmek cibi bir niyetum yok!" dediğinde ise adamın yüzündeki tüm kan çekilmişti.

"Safiye?" adam kırgın bir sesle.

"Safiye. Hemen kestirip atma. İyice düşün tart," dedi uzun süre sessizliğini koruyan Reşat baba.

Safiye hala ağabeyine bakmadı bile. "Ben bir karar verdum. Beni biliyisunuz, kararumden beni çimse donduremez," dedikten sonra oturduğu yerden kalkıp kapıya yöneldi. Bir an gözleri gözlerime dokundu. Son derece üzgündü. Üzgün ve pişman! Babaannenin söyledikleri geldi yine aklıma.

Şimdi anlamıştım ki başıma gelen her şeyin sorumlusu, kabahatlisi olarak kendini görüyordu. Kendini bana karşı suçlu hissediyor, bu yüzden Ali Bey'in isteğini reddediyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Safiye hala, yaşadıklarımın müsebbibi olarak kendini görmemeliydi. Bunun böyle olmadığını anlatmalıydım.

Safiye halayı asla suçlayamazdım. Bunca zaman acı çektiği yetmezmiş gibi çekmeye devam ediyordu. Bu ona büyük haksızlıktı.

Yiğit'in halen elimi tuttuğunun farkında değildim, ta ki halanın ardından gitmek istediğimde beni engelleyen eli fark ettiğimde. Yiğit'e döndüm. "Bekle," diye fısıldadı. Bekledim.

Kendimi Yiğit'in yanına bırakırken karşımda omuz omuzları çökmüş adama bakışlarımı diktim. On yaş yaşlanmış gibiydi.

Dışarıdaki yağmur içerideki sessiz fırtınayı desteklemek ister gibi daha da şiddetlenmişti. Şimdi hiç kimseden çıt çıkmıyordu.

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," dedi dakikalar süren sessizlikten sonra. "Safiye'nin ret edeceğini hiç hesaba katmamıştım. Çok farklı düşünmüştüm," dedi kırık bir sesle. Oturduğu koltuktan kalktı ve sessiz adımlarla odadan çıktı.

Bu defa Reşat baba çıkmak için ayağa kalktı. Çıkmadan önce oğluyla uzun uzun bakıştılar. Yiğit'in kaşları kafasından geçirdiklerinden dolayı çatılmıştı. "Bul buna bir çözüm, oğlum. Halanı yatıştırmalısın," dedikten sonra o da odadan çıktı. Üçümüz kalmıştık.

Sebahat anne -böyle olmamalıydı- der gibi bakarken gözlerinden sessiz yaşlar akıtıyordu.

Yiğit'e dönerek "Ne olacak şimdi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, halam çok üzgün."

"Ben, yanına gitsem... Bu yaşadıklarımdan kendini sorumlu tutmaması gerektiğini bilmeli. Belki o zaman Ali Bey'i anlar ve bağışlar."

"Şimdi değil," dedi Yiğit. "Etraflıca düşünmesine izin vermeliyiz." Ayağa kalkarken "Hadi gel odamıza çıkalım," derken elimden çekiştiriyordu. Sebahat anneyi salonda düşünceleriyle baş başa bırakıp çıktık.

Merdivenleri çıkarken aklımı kurcalayan tek soru vardı; Benden neden gizlemişlerdi?

Odaya girer girmez Yiğit hemen kapıyı kapattı. Yatağın üzerine oturdum, yanıma gelip oturdu. Elimi tutup gözlerimin içine baktı. Bekliyordum, sormadan konuyu onun açmasını bekliyordum.

"Bunun için senden özür dilerim," derken elleri ellerimi buldu. "Sana söylemek istedim ama halam izin vermedi. Kendisinin anlatacağını söylemişti. Onun isteğini kıramadım."

"Halaya kırgın veya kızgın değilim, Yiğit. Aslında babaanne bana bir şeyler anlatmaya çalışmıştı. Ama o zaman bir anlam verememiştim. Sabırla o günü beklemeye karar vermiştim."

"Çok sabırlıymışsın," derken hayran hayran yüzüme bakıyordu.

"Övünmek gibi olmasın, öyleyimdir."

"Halamın sana anlatmadığına gerçekten kızmadın mı?" diye sordu inanamıyor gibi. Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Hayır, diye başımı salladım. Uzanıp bana sarıldı. "Seni hak etmek için ne yaptım acaba? Senin kadar asıl, yüreği geniş birine daha rastlamadım. Seni seviyorum aşkım."

"Ne yaptığını ben bilemem tabi..." derken muzipçe güldüm. "Ama beni mutlu etmek için her fırsatı değerlendirdiğin için ben de seni seviyorum," dedim.

Çapkınca bir kaşı yukarı kalktı. "Kendini beğenmiş sevgilim." Gözleri parlıyordu. Yüzüme doğru eğilirken gözlerindeki gülümseme arzuya dönüşmüştü.

Bir şey, bir ses beni uyandırdı. Başucumdaki saate bakınca gece yarısını çoktan geçtiğini, neredeyse sabah olmak üzere olduğunu fark ettim. Beni neyin uyandırdığını anlamak için kulak kabarttım. Bir sesin beni uyandırdığına inansam da şu an hiç ses yoktu.

Yiğit'in kolu ve bacağı ahtapot gibi dolanmıştı. Nefesini, uykulu nefesini sırtımda hissediyordum. Yiğit'in nefesinin sesinden başka ses yoktu.

Tam dalmak üzereyken ses tekrar duyuldu. İnlemeyle ağlama karışımı garip bir sesti. Safiye halanın odasından geliyordu.

Usulca yataktan çıkmak için hareket ettiğim an Yiğit hemen uyandı. "Nereye aşkım? " diye sordu ilk an uykulu sesle. "Sancın mı var?" bu defa sesi panik havasındaydı.

"Hayır, hayır. Tuvalete gideceğim, malum..." dedim. Rahatlamış şekilde güldü. Başı tekrar yastığa düştü. Ve uykusuna kaldığı yerden devam etti. Oyalanma adına banyoya geçtim. Kısa bir süre sonra Yiğit'i gözetlemek için başımı odaya doğru uzattım. Uyuyordu.

Sabahlığımı elime aldım ve usulca kapıyı araladım. Kulakları rahatsız eden gıcırdamayı duyduğumda istemsizce yatağa baktım. Yiğit'in uyanması içten bile değildi. Bu sesi

gündüz niye duymuyordum ki! Kapıya kızıp istemsizce kaşlarımı çattım. Usulca dışarı çıkıp kapıyı hafif aralık bırakacak şekilde kapatıp halanın odasına önüne geldim.

Kapının önüne gelince bir an tereddüt ettim. İçeri girmemin doğru olup olmadığına karar veremiyordum. Vazgeçip kapıdan ayrılmaya karar verirken içeriden başka bir hıçkırık sesi daha geldi. Son tereddüdüm bu sesle uçup gitti.

Hafifçe kapıyı tıklattım. Bir an için ses kesildi. Duymadı mı diye düşünürken yavaşça kapı aralandı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş, elindeki mendille burnunu silerken beni görmenin verdiği şaşkınlıkla "Aaaa! Kizum, ne oldu? " diye sordu.

Tereddütle "İçeri girmeme müsaade var mı?" diye sordum, sesimin diğerleri tarafından duyulmamasına dikkat ediyordum.

Şaşkınlığını hala üzerinden atamamıştı. "Tâbi kizum. Hasta falan değilsin değil mi?" diye sorarken şaşkınlığı endişeye dönüşmüştü.

"Hayır, halacığım. Ben iyiyim. İzin verirsen seninle konuşmak istiyorum. Belki uygun bir zaman değil ama?" Gülümsemeye çalıştım.

Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Kızarmış gözlerinde hâlâ acının izleri okunabiliyordu. Kaybetmenin acısı. Hiç kavuşamamanın acısı ve sürekli haksızlığa uğramanın acısı...

Konuşmadan önce derin bir soluk alıp bıraktı. "Haklisin kizum, haklisin. Ama ben anlatabilecek miyim ondan emin değilim."

"Anlatabilirsin halacım," diye bastırdım. "Seni anlayabileceğimi biliyorum, daha doğrusu umuyorum. Bunu gözlerinden okudum. Şu an bir ikilem yaşıyorsun. Ve bu ikilemde beni kırmamakla kendi mutluluğun arasında kalmışsın. Hatırlıyor musun? Beni istemeye geldiğiniz gün... Reşat baba istenme merasiminde, babamdan mı yoksa anneannemden

mi istenme seçimini bana bırakmıştı. İkilemden kaldığımı görmüştün."

O günü hatırladığını belli eden acı bir gülümseme geçti yüzünden. Başını aşağı yukarı sallarken beni yatağın kenarına oturmam için çekiştiriyordu. "Hatırlayirum kizum, hepsini hatırlayirum. Hatta hatırlamak istemeduklerumi bile hatırlayirum. Ama evvela senden sakladuğumuz içun bizi, beni bağişla. Yiğidum çok anlatmak isteduği halde ben mani oldum. Çendum anlatacağim, dedum. Ama o cesareti hiç bulamadum. Utanduğumi duşun, bencil olduğumi duşun. Nasil istersen oyle duşun!" İtiraz etmek için hareketlendiğim an elini kaldırıp durdurdu. "Artuk yoruldum. O neya celdi, benden ne isteyi, bilmeyirum."

"Ne istediği belli değil mi halacığım. O seni geri istiyor."

"Bu halum ile mi? Çokmiş, yarum adam olmişim. Neylesun bu vakitten sonra beni." Soluklanmak için durdu. "Ağaçtan duştum biliyi misin?" diye devam etti. "Belumden sayamayacağum kadar ameliyat oldum. O kadar aciler yaşadum çi... Ama onlari unuttum biliyi misin? Bi tek o adami sevdum deyi yaşaduğum acileri unutmadum," derken bu farkındalığına hayret ediyordu. "Ben bu dunyaya sadece yeğenlerume anneluk edeyim deyi celdum. Cerisi boş! Yiğidum olmayaydı boyle çabuk ustesinden celemezdum herhal. Biliyi misin, ceceleri ağlamalarume yoldaşluk etmek için benum ile ağlardi. Ben daha fazla ağlamayayim deyi okulde oğrenduği, çitaplarinde okuduğu hiçayeleri bana anlaturdi." Sustu.

Yiğit'in o çocuk çırpınışı gözümde canlanmıştı. Nasıl güzel bir kalbi vardı benim efsane anlatıcımın. Tevekkeli değildi efsaneleri bilmesi. Ah Yiğit! Şimdi Yiğit'teki gerçeği daha net görebiliyordum. Şimdi anlıyordum ki, yaşadığım çalkantıdan biraz olsun uzaklaştırma adına anlatıyordu o efsaneleri.

Bir gün Safiye haladan, Yiğit'in çocuk hallerini anlatmasını isteyecektim. Ama şimdi değil. Şimdi ondan başka şeyler isteyecektim. "Bence, Ali Bey senin dış görünüşünün için de-

ğil iç güzelliğini bildiği için geldi. Olması gerektiği gibi! Az önce söylediğin gibi halacım, yeterince acı çektin. Hatta çektiniz! Artık ikiniz için bir şeylerin değişme vakti gelmedi mi? Ali Bey'in bu isteğini geri çevirme."

Uzanıp elimi iki elinin arasına aldı, hafifçe sıktı. Bir annenin kızına baktığı gibi içten ve sevgi dolu bakıyordu. "Artuk farz oldi sana ceçmişumi anlatmak. Yiğidum oğlum olduği cibi sen da kizumsın. " Samimiyetinden dolayı gözlerim doldu.

"Ben de seni kendime annem kadar yakın hissediyorum. Anne sıcaklığının nasıl olduğunu bana gösterdin. Bunun için sana çok teşekkür ederim."

Gözleri dolmuştu. Uzanıp yanaklarımdan öptüğünde boynuna sarıldım. Geri çekildim ve "Evet, dinlemeye hazırım," dedim yatağa iyice yerleşirken.

Başını sallarken karnımı okşadı. Yüzüme sevgiyle bakıp konuşmaya başladı. "On sekiz yaşumde tazecuk, su cibi kizidum. Ağabeyumun israrine rağmen çimseye verilmeyen bi fursati, universite gibi bir fursati ceri teptum. Sebebi ise malum... Ali! Çocukluğumuzden beri birbirumuzi tanirduk, uzaktan akrabayduk. Anamun baba eviydi. Ağabeyumun duğuninde başumdeçi yazmayi herçesun içinde çıkardi. Burelerde bi kizun başini açarisen oniyle nişanli sayilursin," dediğin şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Peki, kız razı değilse?" diye sordum.

"Razi olmaz olur mu? Başinun açileceğini kize araciler haber verur. Kiz isteyise cevşek bağlar. Yok, istemeyise ya çendi açar oyle cezer ya da daha ***kevi*** [78] bağlar." Geçmişe yolculuk ettiği dalgın gözlerinden okunuyordu. Kırık bir gülümseyiş yüzüne oturdu. "Resmen sozli sayilmiştuk," diye devam etti kısa geçmiş zaman hayalinin ardından. "Ağabeyumlerum oni bi temiz doğdiler," dediğinde hayretle gözlerim irileşti. "Oyle cani yanacak cibi değil, costermeluk!" dedi telaşla. "Ali'nun amcasinun oğli o mendebur Bilal, meğer cizliden beni seveyi-

78 Kuvvetli-Sıkı

miş. Ali ile sozli olmama rağmen beni babamdan istetti. Tabi Ali buni duyince delirdi." Yine sustu. Asıl can alıcı yere geldiğini anlatmak ister gibi tereddüt yaşıyordu. "Kavga etmişler," derken sesi ızdırap yüklüydü. "Çok boyuk bir kavga... Soni olum ile biten bir kavga..." Yine sustu. Yüzü öyle bir hale gelmişti ki, içim parçalandı. "Ali'ye tabanca çekti. Emicelerinun oğlu Yavuz bunlari ayireyim deyi araya cirmek istemiş. Uçinun arasinde tabanca patladi. Vurulen Yavuz idi. Bilal çopeği da suçi Ali'nun ustine atti. Su cibi delikanli toprağa Âlim ile ***mapuse***[79] cirdi. Butun sulalesi hep beni ve ailemuzi suçladilar. Bizumçiler ne iş adliler ise bunlar hep bizumçilerun karşilerine çiktiler. Nefes aldurmeyidiler. En son senun olayun... Bu bardağı taşuren son olayidi. Ağabeyum, Ali'nun amcasi, yani seni kaçıruren Bilal'un babasine cidup 'bir daha karşimuze çıkarsanuz celup senun başunge kurşuni sikacağim, dedi." Ürperdim. Gerçekten böyle bir şey yapar mıydı? Yüzümdeki korkuyu görünce hafifçe güldü. "Esasinde o karincayi bile incitemez. Ama bu defa canı çok yanmiş idi. Bir yandan celini diğer yanda oğli... Kolay şeyler, hazmedilur şeyler değil idi."

Aynı anda ikimiz derin bir soluk aldık.

"Alim mapuse cirdi. Ziya Bey, yani Ali'nun amcasi, Bilal'un babasi... Beni ***Tololo***'ye[80] istedi. Rahmetli babam hasta bir adam idi. Çok da eyiydi...

O kadar iyeyi idi çi onlara 'yok da deyemedi tamam da deyemedi. Ağabeylerum beni İstanbul'a conderdi, onlardan kaçurdiler. Yiğidum ile beraber kaluyurduk. İlk mektep ile orta mektebi orede bana yoldaşluk ederçen biturdi. Esas olaylar, biz İstanbul'e cittuğumuz senenun ilk yazinde oldi."

Bir an sustu. Anlatacağı her ne ise içi öfkeyle taşmış gibi gözleri çakmak çakmak olmuştu. Ellerini sinirden ovalayıp duruyordu. Anlattığı ve anlatacağı şeylere aklım havsalam almıyordu. Böyle bir şey gerçekten var mıydı? Safiye hala anlatırken yeniden yaşıyor gibi anlatıyorsa vardı demek ki.

79 Hapse

80 Lazca da; İşe yaramayan, beceriksiz anlamında kullanılan hakaret.

"Beni Yiğidumun yaninde içen kaçurmeye kalktiler." Hayretten soluğum tıkanmıştı. "Kaçurdiler da. Seni cöturdukleri o yayla evine. Ağabeylerum yerumi oğrendiler, evi basup beni kurtardiler. Cerisin ceri İstanbul'e donduk. İki sene sonrasiydi. Babamun elum haberini almişidum. Apar topar cenazeye celduk. Hayvanun yemi kalmamiş idi. Bahçede çi otler yağmurden sebep islağidi. Babamun toprağa cirduğunun yedinci cuni ihlamur ağacini budarmaya cittum bizum evun aşağisinde çi tarlaya. Çok eyi ağaca çikardum evvelden." Yine sessizlik oldu.

"Haliyle, çoye celduğumi biliyidiler. Bilal çopeği meğer çoye celduğum ilk cunden beri beni cene takip edermiş. Ağacun yarisine kadar budarmişidum. Deyyus ağaca çikmaya kalkti. Bağirdum. Çimse sesumi duymadi. Duşun çi ağaçta nereye kaçabilursin. Ben da ondan kaçayim deyi ağacun en tepesine doğru çikmaya başladum. Belçi o kadar yukariye celmez deyi duşundum. Ama o kani bozuk celdi. Korktum. Hem da çok korktum. Ağaçlarun tepelerinde hiçbir dala tutmadan cezebilen ben, korkuden hangi dala tuttuğumi goremedum. Dal, hem ince idi hem da kurumeye yuz tutmiş idi. Bir anda arka usti duşmeye başladım. Dallara vura vura induğum yetmemiş cibi yerde da taşa belumi vurdum." Anlattıkça benim yaşadığım şok zirve yapıyordu.

"Adam kaçti elbet. Ameliyatlar tedaviler falan filan derçen... Ancak bu kadar duzelebildum," diye bitirdi kırık sesle.

Nasıl insanlardı bunlar? İnsan denmezdi böylelerine. Hayvan demek de hayvanlara hakaret sayardım. Bu mahlûklara verecek isim bulamıyordum. Hayır'ı cevap olarak algılamıyorlardı. Bunu beni kaçırırken görmüştüm.

Dakikalar sonra, şoku atlatmaya başladıktan sonra "Ali Beye karşı hiçbir şey hissetmiyor musun, halacım?" diye sorduğumda hafifçe gülümsedi.

"Dişariden belçi eli cibi duriyim ama içum... Oni sev-

mekten hiç vazceçmedum. Ama olmaz. O daha eyilerini hak edeyi. Benum cibi sakat bi kariyi ne yapsun?"

"Ben olsam öyle düşünmezdim, halacım. Yaşlandıkça birbirlerine dayanacak insan ararlar çevrelerinde. Bence Ali Bey de aynı şeyi düşünüyordur. Kaybolmuş yılları yeniden bulabilirsiniz. Onu yeniden inşa edebilirsiniz. Buna ikinizin ihtiyacı var."

"Artuk hiçbir şeye cesaretum kalmadi. Senelerce annemi bahane edup herçesi ceri çevirdum."

Yavaş yavaş çözüldüğünü hissedebiliyordum. Yine de konuyu şimdilik burada kapatmanın doğru olacağını düşünüyordum. Saatime bakıp "Ah! Halacığım bayağı zaman geçmiş. Şimdi Yiğit uyanır da yanında göremezse oda oda beni arar. Yarın tekrar konuşalım mı?" diye sordum. Hassas bir konuydu ve izninin alınması gereken bir durumdu.

Gözlerini yumarak onayladığında rahatladım. "Güzel! O halde sana iyi geceler." Safiye halanın boynuna sarıldım. Beni sıkıca kucakladı.

"Sana da kizum, sana da."

Geldiğim gibi yine sessizce odadan çıkıp kendi odama süzüldüm. Kapıyı kapatıp da arkamı dönünce alaycı bir gülümseme ile yatakta oturan Yiğit'le burun buruna geldim.

"Sabredemedin değil mi?"

Yavuz hırsız ev sahibini bastırır hesabıyla kızmış gibi yaparken "Hiçte değil," dedim sert sesle. Ardından da aynı sert hareketlerle yorganı açıp içine girdim.

"Yavaş ol, perim. Kiracın rahatsız olacak. Eminim zamansız zamansız kalkmalarına pek anlam veremiyordur."

Güldüm. "Manyaksın sen! Hem ben sabırsızlıktan değil halanın sesini duyduğum için kalkmıştım."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" dedim şaşkınlıkla. "Ama uyuyordun!"

"Bağışıklık kazandım desem. Yıllardır halamın bu halini yaşıyorum," dedi acı bir sesle.

Bir sır verir gibi kulağına fısıldadım. "Sanırım, artık bu ağlama krizlerini aşacak."

"Ne yaptın? Gizli peri tozundan mı döktün yoksa."

"Hımmm? Yakalandım mı yoksa? Oysa sessiz hareket ettiğimi düşünmüştüm."

"Bu defa yakaladım," dedi zafer kazanmış gibi. Hemen ardın da hayal kırıklığına uğramış gibi suratını büzüştürüp "Ama bana dökerken anlayamadım," dedi.

Neşeyle kıkırdarken "Etkisi geçmeye başlarsa haber ver, tekrarlayayım."

"Oluuur! Mesela şu anda geçmeye başladı."

"Sahtekâr!" dedim koluna bir şaplak atarken.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Güneş

Babamı çok özlememe rağmen Safiye halayı yalnız bırakmama adına İzmir programını iptal etmiştim. Yorulmamam gerektiğini söylerken İstanbul'a geleceğini sözünü vermişti babam. O haliyle de beni düşünüyor derken dakikalarca gözyaşı dökmüştüm. Sanırım hamilelik, hormonlarımı fazlasıyla alt üst etmişti.

İstanbul'a geleli bir hafta olmuştu. Safiye hala için artık yeni bir şeyler yapmanın vakti geldiğine inanıyordum. Bunun için Yiğit ve kuzenlerinden yardım istemiştim. Hep birlikte halamıza kumpas kurduk ve Ali Bey ile buluşma yeri ayarladık.

Bu sabah Safiye halaya dışarı çıkmayı teklif ettim. Hiç şüphe duymadan davetimi kabul etti. Beraber kafeteryaya girdiğimizde Ali Bey'i bir masada tek başına otururken bulduk. Tabi bu bizim planımızın bir parçasıydı. Haliyle Safiye hala çok şaşırmıştı. Ama Ali Bey'in masasına davetini geri çevirmemişti. İlk dakikalar diyalog haliyle mesafeliydi. Ama küçük çabam bunun üstesinden gelmesini sağlamıştı.

Yarım saatten fazla yanlarında oturduktan sonra Yiğit'e bir çağrı attım. Hemen geri döndü.

"Efendim aşkım," derken şaşırmış gibi yapıyordum. Safiye hala merakla beni izliyordu.

"Nasıl durumlar?" diye sorarken sesi eğlenceli geliyordu.

"Öyle mi!" dedim heyecanla. "Hemen mi gelmem gerekiyor?" diye sorarken yan gözle halaya bakıyordum. Safiye halanın kaşları bu defa şüpheyle çatılmıştı.

"Oyunculuk yeteneğine bir defa daha şapka çıkarıyorum, perim. Yolun karşısındayım, bekliyorum," dedi bu defa kahkahalarla gülerken.

"Tamam. Orada buluşuruz," dedim ve telefonu kapattım. "Halacım... Arayan Yiğit'ti. Doktorumuz aramış. Yurtdışı programı çıkmış aniden. On günden önce dönemeyeceği için randevumuzu öne çekmek zorunda kalmış," diye açıklama yaparken halamızın kaşı inanmıyorum der gibi yukarı kalkmıştı. Ama yine de bozuntuya vermeden "Cidun evladum. Ben başumun çeresine bakarum," dedi.

Ali Bey "Siz merak etmeyin Güneş kızım. Halanı ben eve bırakırım," dedi.

Safiye hala şüpheyle kaşlarını çattı. "Harika!" derken halanın itirazına fırsat vermeden çantamı alıp çıktım.

"Halam ne tepki gösterdi?" diye sordu Yiğit arabaya binmeme yardım ederken.

"Akşama bizi bir sorgu bekliyor diyebilirim. Hem de öyle böyle değil!"

"Yapma ya!" derken endişelenmenin aksine memnundu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum trafiğe karışan Yiğit'e.

"Yeni bir restoran açılmış. Denemeye ne dersin?"

"Harika derim!"

Yirmi dakika sonra lüks bir restoranın otoparkına arabayı park etmiş, restorana giriyorduk. Yiğit cam kenarına rezervasyon yaptırmıştı. Garsonun eşliğiyle masamıza otururken kuytu bir köşede tanıdık bir yüz gördüm. Başımdan aşağıya kaynar su dökülürken Yiğit bendeki değişimi anında fark etti

ve baktığım noktaya başını çevirdi. Anında yüzü değişti ve oturduğu sandalyeden hışımla kalkıp oraya yöneldi.

Haliyle, her iki tarafın pişman olacağı olayların önüne geçememe endişesi yüklüydüm. Yiğit'in peşinde gittim. Garson ve diğer masadakiler bize şaşkınlıkla bakarken Yiğit'in hedefindekiler durumdan bihaber sohbet ediyorlardı.

Tarık ve İnci! İki arkadaş, iki dost veya asla bir araya gelinemeyecek iki insan gibi değil; Sevgili gibi! El ele, göz göze! Hatta yüzleri birbirine bir soluk yakınlığında!

İnci İzmir'de olması gerekmiyor muydu? Yiğit'in haklı tepkisini hak ediyorlardı. Ama Yiğit bunu hak etmiyordu. İşte bu yüzden Yiğit'e engel olmalıydım.

Durması ve bana bakması için "Yiğit!" diye defalarca seslediğim halde ne durdu ne döndü.

İnci, girdiği duygu yoğunluğundan ilk sıyrılandı. Karmaşanın kaynağına bakmak için başını çevirdiğinde ağabeyini ve onu hedefine gitmeye engel olan yengesini gördü. Gözlerini korku ve panik kaplarken istemsizce ayağa kalkmıştı.

"Abi!" derken Tarık sonunda dönüp bakmayı akıl edebilmişti.

"Senin bu herifle ne işin var!" diye bağırdığında tüm restoran inlemişti.

"Açıklamama izin verir misin?" diye atıldı Tarık samimiyetsiz bir tavırla.

Yiğit masaya çoktan varmış ve Tarık'ın yüzüne yumruğunu geçirirken "Sana sormadım, adi!" diye haykırdı.

Tarık geriye savrulurken Yiğit, İnci'nin kolundan tutup çıkışa yönelmeye başladı. Ben de Yiğit ve İnci'nin peşinden giderken öfkeyle Tarık'a baktım. Tarık'ın ağzından burnundan kanlar fışkırıyordu. Beter ol, diye aklımdan geçirdim restorandan çıkarken.

"Abi! Beni bir dinle! Ne olur abi!"

"Eve kadar sabret İnci!" diye tısladı sıkılı dişlerinin ara-

sından. İnci sustu. Tüm şaşkın bakışların arasında arabaya bindik. Yiğit hiç konuşmuyordu. Yiğit'in konuşmaması beni endişelendirirken İnci'yi korkutuyordu.

Demek bana adını söyleyemediği kişi Tarık'tı. Haklıydı belki. Ama yanlış insana âşık olmuştu. Hem de her yönden! Yengesinin eski nişanlısı, ağabeyinin bir numaralı düşmeni. En olmadık insanların başında gelen biri. Çok yanlıştı İnci'nin bu eylemi.

Büyük bir gerginlikle eve vardık. Yiğit aracı park etme gereği duymadan el frenini çekip arabadan indi. Aynı sertlikle arka kapıyı açıp İnci'nin kolundan tuttuğu gibi dışarı çekti. İnci, hiç karşı çıkmadan ağabeyinin yanında kurbanlık koyun misali eve doğru yürümeye başladı.

"Yiğit!" diye ardından seslendiğim halde duymadı.

Kış bastırmadan köyden gelen Fikriye çoktan kapıyı açmıştı bile. Şaşkınlık, bir o kadar endişe vardı yüzünde.

"Erken..." diye başladığı gülmesi boğazına tıkanmıştı.

Yiğit "Çekil kenara!" diye bağırdı Fikriye'ye.

Korkuyla kenara çekilirken ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle bana bakıyordu. Fikriye'nin ne kadarını bildiğinden emin değildim. Ama bir şeyler bildiğinden emindim. Cevap olarak endişeyle dudaklarımı sıkmıştım.

Yiğit, İnci'yi solunun ortasına doğru savururken "Konuş şimdi!" diye haykırdı.

İnci'nin gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. "Abi, bildiğin gibi değil," diyordu.

"Ne, bildiğim gibi değil? Birbirinizin içine düşmüş vaziyetteydiniz. Buna farklı bir anlam yüklemem için bana mantıklı bir açıklama yapmak zorundasın. Konuş!"

"Abi... Ben... Be-ben Tarık'ı seviyorum," dediğinde Yiğit üzerine doğru yürüdü. İnci iki elini başına götürürken düştüğü yerde iyice sinmişti.

Kardeşini dövecek miydi? "Yiğit!" diye önüne geçmeye

çalıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun?" derken kaldırdığı kolunu tuttum.

"Sen karışma Güneş!" diye yüksek sesle bağırdı.

Tekrar kardeşine dönerek "Sen ne midesizmişsin!" dedi iğrenerek.

"Abi..." diye başlayan cümlesi, Yiğit'in arkasını dönüp çıkmasıyla yarım kaldı. Yiğit çok öfkeliydi ve öfkesinin ona zarar vereceğini anladığı an kendini dışarı atmıştı.

İnci bu defa bana döndü. "Bildiğin gibi değil, Yenge," dedi yalvarırcasına.

"Bir şey düşünemiyorum, İnci. Ne bilmem gerektiğini sen söyle."

"Ben Tarık'ı seviyorum," dedi bu defa bana.

"Emin misin?" diye sordum. Başını salladı. "Bizim ne yapmamızı istiyorsun?" diye sorduğumda sessiz kalmayı tercih etti. Ama gözlerinde gördüğüm sessiz acı içinde fokurduyordu.

Sakin adımlarla gittim ve yanına çöktüm. "Neden Tarık?" diye sordum.

"Bunun nedeni yok. Onu seviyorum."

"Hayranlıkla sevgiyi karıştırıyor olmayasın. Ona hayran olduğunu biliyorum."

Gözlerini kaçırdı. "İlk başta öyleydi. Ama onunla tanışıp konuşmaya başladıktan sonra hayranlığım sevgiye dönüştü. O benim kim olduğumu bilmiyordu tanıştığımızda," diye savunmaya geçti.

"Acaba!" dedim alayla. Tarık asla yaş tahtaya basmazdı.

"Biz onunla İzmir'de tanıştık. Çekimi vardı. Hatta ilk adımı ben attım ve tanışma niyetiyle kızlarla çekim yerine gittim. Kim olduğumu hiç söylemedim. Öğrendiğinde ise bunun doğru olmadığını söyleyip ayrılmayı teklif etti. Ben kabul etmedim. Birbirimizi çok seviyoruz. Ağabeyimin beni anlayacağına inanıyordum. Çünkü o da seni çok sevdi."

"İnci. Hayatım... Ağabeyinle Tarık'ı aynı kefeye koyarak büyük hata yaparsın. Tarık güvenilmez bir adam. Bunu ben düğün arifeme kadar öğrenemedim. Ta ki Tülay'ın gözümü açmasıyla tüm gerçekleri görene kadar... Tarık kimseyi sevmez. O sadece egolarıyla yaşayan bir adamdır. Sen onu pohpohladığın sürece seni sever gibi görünür. Bir zorluk karşısında ilk terk edecek adamların başındadır."

"Senin anlattıklarının hepsinden haberim var. Tarık bana anlattı. Sen onu hep yanlış anlamışsın. Etrafındaki insanlar ona kumpas kurmuş."

"Sana böyle mi anlattı?" dediğimde başını salladı. "Bunu bir de Zeynep'ten dinlemeye ne dersin?"

Yine savunmak için atağa geçti. "Bir şey değişmeyecek. Çünkü..." Durdu. Tereddüt edişi söylemeye çekindiği şeyden dolayıydı. 'Ne, der gibi başımı salladığımda "Biz evlendik," dedi.

Bu gerçek olamazdı. Bir kâbusun içinde gibiydim. Eski nişanlım, ülkenin en yakışıklı ve karizmatik aktörü, en şerefsiz ve en düzenbazı eşimin kız kardeşini baştan çıkarıp aileye girmişti. Bu gerçek olamazdı.

Duyduğum andan itibaren, saatlerdir odamda bunu düşünüyordum. Yiğit gitmişti. Nereye gittiğini bilmiyordum. Aramaya cesaretim yoktu. Ararsam sanki bu bilgi ağzımdan kaçacak sanıyordum.

Gerginliğimi bebeğim hissetmiş gibi saatlerdir kımıldamıyordu. Taş gibi olmuştu karnım. Sanki bu belayı bu aileye ben bulaştırmışım gibi kendimi suçluyordum. Bu bilgi önünde sonunda ortaya dökülecekti.

Kapı hafiften vurulduğunda yattığım yataktan doğruldum. Gelen Safiye halaydı. Tüm olanlardan yeni haberi olmuş gibi şaşkın ve öfkeliydi.

"Duyduklerum doğru mi?" diye odaya girdi. Başımı salladım. "Vuuu!!! ***Nâkû ocğoren!"*** [81] diye Lazca söylendi.

81 Ne kadar ayıp!!!

"Ne yapacağız, halacığım? Ben ne yapacağım," derken hıçkırığımı yutmaya çalıştım.

"Ne demek 'sen' ne yapacaksin! Senun bunda ne kabahatun var! İnci duşunsun bu pisluği nasil paklayacağim deyi."

"Halacığım! Asıl haberden haberin yok sanırım."

Başını sağa sola sallayıp "Yok," derken duyacağı yeni haberin kendisini sarsacağını düşünmüş gibi kendini yatağın üzerine bıraktı.

"Evlenmişler."

"Ne!" dese de inanmak istemiyor gibi yüzüme bakıyordu.

"Bütün bunlar için çok üzgünüm," dedim yeniden.

"Bi dur, bi dur! Evlendiler da ne demek şimdi?"

"Kanun önünde evliler demek oluyor halacığım. Yiğit bunu bilmiyor, kimse bilmiyor."

"Vuuu! Vuuu! Vuuu!" derken dizlerini dövüyordu. "Dema oyle! Dema oyle! Doğru değildur!" yatağın üzerinde hop oturup hop kalkıyordu. "Adamlarun başini belaya sokti!" dediğinde istemsizce çığlık attım.

"Ne diyorsun halacığım?"

Beni duymamış gibi devam etti. "Bize bu karayi çalmaya ne hakkun var idi İnci? Vuuu!"

"Demek duydun rezilliği," diyen Yiğit odaya girmişti. Her ikimiz aynı anda zıpladık onun ani odaya dalışından.

"Duydum oğul, duydum. Babangun yureğine inecek."

"Buna fırsat vermeyeceğim," dedi kesin bir dille.

"Ne yapacaksın?" diye sorarken gözlerine bakamıyordum.

Ceketini yatağın üzerine attı. Gömlek kollarını katlarken cama doğru yürüdü. "İnci'yi Avrupa'ya göndereceğim. O adiyi unutana kadar da buraya gelmesini engelleyeceğim."

Safiye hala da ben de ilk an bir şey diyemedik. Sadece birbirimize bakabildik. Yiğit bizdeki sessizliği algılamayacak kadar planlarıyla meşguldü.

"Bu imkânsız." sesim zor duyuluyordu.

"Niye imkânsızmış," derken şaşkınlıkla bana döndü.

"İkomoces,[82] oğul!" dedi Safiye hala Lazca.

Hışımla bu defa halaya döndü. "Ne diyorsun?" derken tüm saçları dikelmişti. Bir süre bakıştılar. Sonra bakışları beni buldu. Kırgınlık, acı, pişmanlık...

Gözlerimi kaçırma ihtiyacı hissettim. Yaşlar hücum ederken arkamı döndüm. Neyin pişmanlığıydı? Elbette Tarık'ın hışmına uğramanın müsebbibi ben olduğuma göre bendim pişmanlığı.

Safiye hala kızgınlıkla *"Mu ikum? Himus mo no3e hişo?"* [83] Diye söylendi Lazca. Ne söylediğini anlamamıştım. Umurumda da değildi. "Şimdi cit o bacine..." Safiye halanın konuşması Mustafa'nın kız kardeşi Nurşen'in kapıyı vurmasıyla sonlandı.

"Yiğit abi... Aşağıda bir misafir var."

"Kimmiş," derken gergin adımlarla kapıya yöneldi.

"Tarık," derken kim olduğunu çok iyi biliyor gibiydi.

"Ne yüzle bu eve gelebiliyor," dedi ve fırtına misali odadan çıktı.

Olacakları artık tasavvuf edemiyordum. Yatağa çökerken artık hıçkırıklarıma engel olamıyordum. Safiye hala, Yiğit'in ardından mı gideyim burada mı kalayım arasında kalmıştı.

"Şimdi yikilmanun zamani değil, kizum. Dik dur! Hade aşağa!"

"Tüm bunların kaynağı benim halacım. Bunu Yiğit'in gözlerinde gördüm."

"Ben inçar etmeyim. Elbet cordum. Şimdi çok sinirli, doğru duşunemeyi. Ama bu kadar çabuk pes etmeyeceksin herhal! Hade! Birbirlerine bi çotiluk etmeden inelum."

Safiye halanın telkiniyle toparlanmaya çalışıp onun pe-

82 Evlendiler

83 Ne yapıyorsun? Ona öyle niye bakıyorsun?

şinden aşağı indim. Yiğit salonun ortasında Tarık ile karşılıklı dikiliyorlardı.

İki erkek... Sonunda bir tarafının zarar göreceği bir kavganın arifesindeydiler. İnci, Tarık'ın hemen çaprazında çaresizce çırpınıyordu. Mustafa kollarından tutmuş, iki erkeğin arasına girmesini engelliyordu. Dilan, görümceleri Nurşen ve Nergis'le korku dolu gözlerle olacakları beklemeye başlamışlardı.

Birbirinden ölesiye nefret eden bu iki adamın ne yazık ki anlamsız diyemeyeceğim kavgasına engel olamıyordum. Biri kocam diğeri ise küçük görümcem İnci'nin yeni evlendiği eşi, aynı zamanda benim eski nişanlımdı.

İlk hamle kimden geldi, ilk kim darbe aldı bilmiyorum. Bildiğim bir gerçek vardı; her yumruk darbeleri geri dönülemez kırgınlıkları da yanında getiriyordu.

Bir zaman bu yumruklaşmayı uyuşmuş halde izledim. Bu yumruklaşmaya daha fazla dayanamayan İnci Mustafa'nın kollarında yere yığılırken bu defa ilginçtir ki Tarık'ın yumrukları sekteye uğradı. Endişeyle İnci'ye baktığında gerçeği görme şansım oldu.

Bu aşağılık adam gerçekten İnci için endişelenmiş miydi? Bu inanılır gibi değildi! Üstelik "İnci!" diyen çığlığı yüreğinin derinliklerinden parçalanırcasına çıkarken!

Ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. Benim gibi gerçeği görüp şaşıranlar oldu haliyle. Mustafa, İnci'yi kanepeye taşırken Tarık yanına gitmek için hamle yapmıştı.

Yiğit önüne geçerken "Uzak dur kardeşimden," diye bağırdı.

Tarık inatla "Ben onu seviyorum," dedi, gözü İnci'nin üstündeydi.

"Tüm bunları Güneş'ten intikam için yaptığını biliyorum. Kardeşimi sana yem etmeyeceğim."

Çok şaşırmıştı. Gerçekten çok şaşırmıştı. Sonra anlayışla yumuşadı. "İlk başta niyetim buydu. Kabul ediyorum; Güneş

bir zamanlar benim için saplantıydı. Ama İnci'yi tanıdıktan sonra her şey anlamını yitirdi. İnan bana!"

"İnanmıyorum! Defol buradan."

"Asla! Karımı almadan gitmeyeceğim," dedi inatla. Tarık'ı hiç bu kadar kararlı görmemiştim.

"Ona karım deme!" derken Yiğit son hamleyi vurmak için kolunu kaldırdı. Tarık kendini savunmak için hiçbir şey yapmadı, bekledi yumruğun gelmesini. Gözü dönmüşçesine peş peşe yumrukları indirirken Tarık'ın yüzü kanlar içinde kalmıştı.

Mantık duygumu yitirdiğimi bilsem de ne yaptığımın gayet farkındaydım. Öne, ikisinin arasına geçip "Yeter!" diye haykırdım. "Birbirinizden ne istiyorsunuz?" diye yeniden haykırdım iki şaşkın adama.

"Asıl gayen nedir bilmiyorum Tarık. Ama tüm bunları bir intikam için yaptınsa yazık sana!" Sonra aynı hışımla Yiğit'e döndüm. "Sen Yiğit? Nedir derdin? Kız kardeşin bir karar verdi. Hiç istemesem de buna saygı duymaya çalışıyorum. Senin kız kardeşin diye sessiz kalmayı tercih ettim. Senin için! Ya sen Tarık?" diye yeniden Tarık'a döndüm. "Bir intikam için başladığın bu oyunda yenildin, Tarık. Oyunu kaybettin! Can düşmanım dediğin adamın en değerlisine gönlünü düşürdün. Bunu o gözlerinde görebiliyorum. Evvelinde defalarca beni sevdiğini söylesen de bu bakışları sende hiçbir zaman göremedim. Kabul et Tarık, yenildin!"

Tarık bu defa gözlerini kaçırıyordu.

Ama Yiğit kaçırmıyordu o güzel yeşil gözlerini. O güzel gözleri hiç güzel bakmıyordu. Öfkeden kapkara olmuştu. Bir solukta yanıma geldi ve tokadı yanağımda patladı.

Bunu bekliyordum. Ama canımın bu kadar yanacağını beklemiyordum. Fiziki değildi acım, ruhum acımıştı.

Saatler sonra Safiye halanın kucağında kimseye gösteremediğim yaşlarımı akıtıyordum. Nazik elleri saçlarımı okşarken hiç durmadan konuşuyor, beni teselli etmeye çalışıyordu.

Akşam olmuş, gecenin kör vakti olmuştu. Ama Yiğit ortalıkta yoktu. Beni Safiye halaya doğru itelerken öfkeyle odadan çıkmıştı.

Yiğit'in yüzünü önüne eğecek şekilde davranmıştım. Farkındaydım her şeyin. Ama benim gayem, öfkeden gözleri dönmüş haldeki iki erkeği kendilerine getirme gayretiydi. Yanlış yoldu belki, ama amacıma ulaştığıma inanıyorum.

Yiğit ortamı terk etse de Tarık, İnci'sini avutmak için başucundaydı. Mustafa, Yiğit'in peşinden gitmişti. Hasan amca, akşam şirketten döndüğünde tüm olanları haliyle öğrenmişti.

Tarık her şeye rağmen evi terk etmemişti. Şimdi salonda Hasan amcanın sorularına cevap veriyordu.

Nasıl olacaktı? Yiğit'in ailesi Tarık'ı kabul edecek miydi? Eğer kabul ederse Yiğit'in tepkisi ne olacaktı. Bu kabul edilir bir durum değildi.

"Yeter da yeter! Çok ağladun. Karnundeçi sebiye cunahtur. Yiğidum seni uzmekten çok uzaktur kizum."

"Asla affetmeyecek," derken yeni bir hıçkırık dalgası dudaklarımdan kurtulmuştu.

"Cozunde yaş kalmadı evladum!"

Gözyaşlarımın akmaması için bir şey yapmasam da "Mustafa'yı arasan... Belki nerede olduklarını öğrenebiliriz," diye rica ettim.

Safiye hala bir an düşündü. Sonra telefonunu eline aldı. "Mustafa... Evladum. Nerdesinuz? Yiğidum senunile mi?" Karşı tarafın kısa cevabından sonra başını salladı. "Ha. Ha. Celiyisinuz! Eyi. Eyi," neşeli sesle. Telefonu kapatıp kenara koyarken "Yiğidum eyidur. Celiyiler!"

Yiğit

Kalbim ağrıyor, canım yanıyordu. Gönlüm, gönlümü emanet ettiğime kırıktı. Tarık denen kanı bozuğu savunma-

sı hazmedilir şey değildi. Belki kendince haklıydı. Ama tüm kuzenlerimin önünde, çalışanların önünde bana ikinci defa sesini yükseltiyordu. Öncekinde de haklıydı. Ama bunu hazmedemiyordum.

Cam kırıkları gibiydi kelimeleri. Dolmuştu bir kere ağzıma, sussam acıtıyor, konuşsan kanatıyordu... Bu çıkmazdan kurtulmak için nasıl yol bulacağımı biçare yüreğim bilmiyordu. Sevdiğim kadın ellerimin arasından kayıp gidiyordu. Geri almaya gücüm yoktu. Savaşmaya gücüm yoktu. Yok olmak, o adiyi yok etmek istiyordum. Böylece kimsenin canı yanmayacaktı.

Sonra ne olacaktı. Güneş bensiz, ben Güneş'siz yapabilecek miydik? Ne onun yokluğuna dayanabilirdim ne de onu üzmeye. Buna hakkım yoktu, biliyordum. Ama elimden de bir şey gelmiyordu. İnci'ye çok kırılmıştım. Kardeşim böyle bir hatayı nasıl yapabilmişti hâlâ aklım havsalam almıyordu.

Saatlerdir bir gölge gibi takip eden Mustafa, eve dönmemiz gerektiğini söylediğinde itirazsız kabul ettim. Serin hava biraz toparlanmama yardımcı olmuştu. Biraz daha mantıklı düşünebiliyordum artık. Zihnim aydınlandıkça Güneş'i merak eder olmuştum.

Onu o hamile haliyle hırpaladığım için kendimi asla affetmeyecektim. Tüm suç o Tarık denen asalak yüzündendi. Tüm suç saf kız kardeşimdeydi. O adama güvenip evlendiğine inanmak istemiyordum. 'Serpil ablamın yaptığını yapmaktan çok uzağım, derken bunu anlatmak istememişti değil mi? Çok mu değer vermiştim? Çok mu serbest bırakmıştım. Babam bana vermişti iplerini. Bir genç kızın, kız kardeşimin hayatına yetememiştim. Güneş'le o kadar mı yoğrulmuştum da etrafımda olup bitenden haberim olamamıştı?

"Bütün kabahati kendinde aradığına her şeyin üstüne bahse girerim, Cuma," dedi Mustafa. Eve gelmiştik. Odamızın ışığı yanmıyordu. Aşağıda olmalı diye düşünüyordum.

"Kendimle hesaplaşıyorum. Nerede hata yaptığımı bul-

maya çalışıyorum. Bu kızın gözü nasıl bu kadar kör olabildi diye düşünüp duruyorum."

"Bulamazsın!" dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Kadınları anlamın formülünü henüz kimse bulamadı. Emin ol, ben de bulamadım."

"Dilan," diyebildim şaşkınlıkla.

Kahkahası aracın içinde yankılandı. "Dilan benim ev ödevim. Çözdüğüm an ilk sana vereceğim kopyayı."

"Delisin sen. Benim ödevim bana yetiyor."

"Diyorsun ki üstüne bir de kompozisyon çıkıyor."

Onun neşesine ister istemez katılırken "Aynen öyle, Cuma."

"Hadi girelim de kompozisyonuna kaldığın yerden devam edesin. Güneş de halam da meraktan öldüler."

Eve girdiğimizde yanıldığımı bir defa daha anladım. Halamız salonda olmasına rağmen Güneş ortalarda yoktu. Tarık denen asalak bile salonda İnci'nin yanında yerini almışken Güneş'im ortalarda yoktu. Aslında altta yatan bir şey böyle olmasına seviniyordu. Güneşimle bu adinin aynı ortamda olma düşüncesi bile doğru düşünme yetimi yitirmeme sebepti.

"Sen hâlâ ne yapıyorsun?" diye üzerine yürüdüğüm anda Mustafa beni engelledi. Tarık asalağında bir nebze olsun korku veya endişe görememiştim. Tam aksi, bir savaşçı gibi diklenmişti. Benim bu saldırışım karşısında İnci'nin solgun yüzü daha da beyazlamıştı. Kanepede felçli gibi oturuyordu. Yine her na bayılacak gibiydi.

amcam araya girdi. "Sakin ol, oğlum. Aklıselim insanlarsınız, böyle kavgayla bir yere varamazsınız. Oturup konuşacağız."

"***O lakot'u***[84] bu evde istemiyorum! Ben bu adamla aynı ortamda dahi nefes almam!"

84 Doğu Karadeniz bölgesi kıyı şeridi boyunca yaşam alanına sahip olan, toprak mahsullerinin baş belası Danaburnu'nun Lazca karşılığıdır. İşe yaramayan, zararlı anlamında kullanılır.

"Yiğidum! Evladum. Emicengi bi dinle hele," Safiye hala yalvarmaya başladı.

Sustum.

Sessizliğimi olumlu algılayan amcam koluma girip koltuklara doğru çekiştirdi. "Bu gece bu sorunu halledecek ve bir daha açılmamak üzere kapatacağız. ***Bozomotaşkuni vati kayibi patere.***" [85]Tarık asalağı amcamın Lazca konuşmasını anlamadığı için ister istemez kaşları çatılmıştı. Yüzünü çarşamba pazarına çevirdiğim için her yüz mimiği canının yanmasına neden oluyordu. Keyiflendim bir an için.

amcam, Mustafa ve halamla beraber çalışma odasına giderken yanlarında sürüklüyorlardı.

"Her şey olmuş bitmiş," diye başladı amcam. Yüzümü ekşittim. "Babana ve annene bunun en usturuplu haliyle önlerine koymamız gerekiyor. Ağabeyimi bilmem ama yengem canını alır," diye eklemeyi ihmal etmedi. "Bunun bir de Güneş kısmı var," devam etti gözlerini kaçırırken. "Kız yukarıda kendini parçaladı sorumlusu kendisiymiş gibi. Bu işte ne senin ne de Güneş'in bir kabahati var. Kabahatin büyüğü İnci'nin! Her şeyi bilmesine rağmen buna fırsat verdi. Evdeki bizim haytaların da kabahatleri büyük... Biri de çıkıp böyle bir şey var demedi."

"Babamlardan bir şey saklamayacağız," dedim kesin dille. "İnci en kısa sürede bu adiden boşanacak! Bunun başka bir yolu yok."

"Bak oğlum..." amcam kontrolü ele alma adına sesini yükseltmişti. "Her ne yapacaksak tatlılıkla yapacağız. Kardeşini kaybetmek istemezsin değil mi?" diye sordu iyice yaklaşıp kısık sesle. Yüzüm istemsizce ekşidi. "Ben de öyle düşündüm. Tüm olanları unutup İnci için sineye çekeceğiz. Daha doğrusu sineye çekmiş gibi davranacağız." Artık yüzüm nasıl bir şekil aldıysa aceleyle devam etti. "Kesinlikle ailemize yüz metreden fazla yaklaşmaması ve aileden kimseyle görüşme-

85 Kızımızı kaybetmeyeceğiz herhalde

mesi şartıyla evliliklerine onay şartı koyacağız." amcamın bir çeşit yıldırma politikasıydı.

Onaylarcasına başımı salladım.

"Bizimkilere ne diyeceğiz?"

"Tarık deyyusunun İnci'nin senin kardeşin olduğunu bilmeden sevdiğini, İnci'nin her şeyi bilmesine rağmen sessiz kaldığını söyleyeceğiz."

"Yalan sayilmez," dedi halam araya girerek. "İnci, ***minon uşkurtu.***"[86]

"İşte! Ben de bunu hazmedemiyorum. Bu pisliğin kim olduğunu bilmesine rağmen tüm bunları yaşamamıza izin verdi. Asla affetmeyeceğim onu!"

Halam otoriter bir tavırla söze girdi. "Evladumuzi sokakta bulmaduk. Hata yapsa da aile olarak onun yaninde olmak, ona yol costermek bizum vazifemuzdur." Haklıydı belki. Ama bu görevi bir süreliğine, içimin soğuması geçene kadar onlara devredecektim. İçimden gelmiyordu.

Sert sesle "İyi," diye homurdandım. "Vazifenizde muvaffak olmanızı dilerim. Şimdi karımın yanına gitmek istiyorum."

Yaşar amcam atıldı. "Git oğul, git. Perişan oldu biçere."

Çıkmak için döndüğümde halam telaşla atıldı. "Yiğidum! ***Amutxa gi3vare... Vixaparat-i?***"[87]

"Evet, halam," dedim şüpheyle.

"Siz konuşun. Ben çıkıyorum," dedi amcam.

Yaşar amcam çıktıktan sonra oturmam için koltuğu gösterdi. Oturdum. Tam karşıma otururken "Oğul," diye başladı. "Güneş kizume kirilma. Seni çok seveyi."

"Biliyorum," diye başlayan cümlemi elini kaldırarak kesti.

"Benum bir zamanlar yapmam cerekeni bucun o yapti. Cesaretine hayran kaldum. Bilal ile Ali'nun arasine cirecek

86 İnci, kim olduğunu biliyordu.
87 Bir şey söyleyeceğim. Konuşalım mı?

cesaretum olsaydi Ali hapise cirmeyeceğidi belçi. Başka bi olurini buluriduk. Ama korktum ben. Cahilidum. Sevduğum adam beni yanliş anlayacak deyi sustum. Bilal'un yalanlarine inanacak deyi korkmişidum. Sustum da bunlar oldi. Ama Güneş kizum ikunuzun arasine cirerek hem seni hem bacini korumeye çalişti. Ne yaparisen yap İnci o adamdan vazceçmeyecek. Güneş buni cordi. Güneş bi şey daha cordi. Daha once görmeduği bi şeyi... O herif, bizum kizi cerçekten seveyi."

"Bilmiyorum... Ama İnci'yi asla affetmeyeceğim."

"Güneş çok ağladi. Kahroldi yavrum."

Sessiz kalmayı tercih ettim. Üzüldüğünü biliyordum. Üzdüğümü biliyordum. Ama o an için elimden başka bir şey gelmemişti. Ona onun bir suçu olmadığını söylemeliydim. Yaptığım hayvanlığın bir özrü yoktu.

Dakikalar sonra yatak odamızın kapısında Güneş'le yüzleşmek için cesaret toplamaya çalışıyordum. Onu kırdığımın farkındaydım, bir hayvan gibi davrandığımın da. O an için öfkeme yenilmiş olsam bile Güneş'i kırmamın bahanesi yoktu.

Kapıyı açıp odaya girdiğimde karanlık odada camın önündeki koltukta iki büklüm otururken buldum. Işığı yaktım. Sabah kendi ellerimle düğmelerini iliklediğim bluzu hâlâ üzerindeydi. Kapıyı açmamla döndü. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. İçim parçalandı.

Yeni yaşlar gözlerine hücum etmek üzereyken "Özür dilerim," dedim. Koltuktan kalktı. "Eşeklik ettim, biliyorum."

Alışkanlık haline getirdiği hareketle göbeğini kapatma adına bluzunu çekiştiriyordu. Bunu genelde huzursuz olduğunda yapıyordu. "Ben özür dilerim," dedi boğuk sesle.

İtiraz etmek için hamle yaptım, elini kaldırıp beni durdurdu. "Bütün bunlar benim yüzümden oldu. Hastalıklı bir adamı sizin hayatınıza bulaştırdığım için oldu. Seninle evlenmeseydim bütün bunlar olmayacaktı. İnci böylesi bir zarar görmeyecekti."

"Güneş..." diye araya girmek istedim.

Konuşmama izin vermiyordu. "Ben boşanmaya hazırım," dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Bu kadar mı kolay pes edecekti? Kulaklarımın doğru işitip işitmediğine emin olmak için daha dikkatli baktım gözlerine. "İnci'yi o adamdan kurtarın. Bunun için ben senden vazgeçmeye hazırım," diye devam etti.

"Güneş! Çıldırdın mı?" cevap vermedi. Ama güzel mavi gözleri yaşadığı acıyı saklayamıyordu. "Ben senden asla vazgeçmem! Bunu kafana sok! İnci'ye gelirsek..." iki adımda yanına gittim. Mavi gözlerinden akan yaşı parmaklarımla silmek için uzandım. Gözleri, yaşadığı acıyla buz kristallerine dönmüştü. "Seni bırakmam! Bırakamam... Güneş! Bu yaşadığımız şeyler kabul et ki hazmedilir şeyler değil. Ama sen bu olayların hiçbir yerinde değilsin. Koyamam! Kimse koyamaz. Bugün sana yaptığım affedilir değil. Affetme de zaten. Çünkü ben kendimi asla affetmeyeceğim." Saatler önce sertçe dokunduğum yanağa bu defa parmak uçlarımla dokunuyordum. Belki görünürde bir işaret yoktu ama içten içe kanadığını biliyordum.

Güneş sessiz yaşlar döküyordu şimdi. Yanaklarından süzülen her damla kalbime kan damlatıyordu. Kalbim göğüs kafesimde perimi üzmemin çaresizliğiyle çırpınırken avutmak için bir kelam diyemiyordum. Sadece kendime çekip sıkıca sarılmak, başını göğsüme çekip içime almak istercesine bastırmaktan başka bir eylem gerçekleştiremiyordum.

Bedeni soğuktan olmadığı aşikâr; Titriyordu. Korku ve endişe onu bu hale getirmişti. Belirsizlik endişelendirmiş, üstüne benden yana gördüğü muamele onu korkuya itmişti.

"Her şey geçecek," diye dakikalar sonra kulağına doğru fısıldadım. "Benim yaptığım hatayı sen yapma Güneş. Beni kendinden mahrum etme."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Öyle bir niyetim asla olmadı, Yiğit. İkinizi durdurmam gerektiğine inandım o an. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum. Buna rağmen eyle-

mi gerçekleştirdim. Senin sabrını zorladığımı, hatta aştığımı fark ediyordum."

"Evet. Aştın. Ve karşılığında hiç istemediğim bir şeyi irademdışında yaptım."

"Biliyorum. Ama hak ettim bunu."

"Yaptığımı asla tasvip etmiyorum. Kaba kuvvet kullanmak, hele bir kadın üzerinde bu eylemi gerçekleştirmek benim kitabımda yazmıyordu."

"Seni buna ben ittim," dedi mahcup sesle.

"Yine de sana yaptığım şeyin bir bahanesi olamaz. Beni affedebilecek misin?" zarif başını hafifçe salladı.

Güzel başını göğsüme yasladım ve saçlarından gelen o yasemin kokusunu içime çektim. "Seni seviyorum, perim. Bunu hiçbir güç değiştiremeyecek! Ne kardeşim, ne de o adi adam."

"Bu mümkün değil," dedi yüzü boynuma gömülüyken. "O senin kardeşin."

"Yaşar amcam bazı yaptırımlar koydu önlerine. Mutlaka birinden biri bu saçma evlilikten vazgeçecek."

Geri çekilip yüzüme baktı. "Bu söylediğine sen inanıyor musun? İnci ona tapıyor! Tarık ise..."

Az önce kaba davrandığım için özür dilememe rağmen yine "Adını söylemeni men ediyorum," dedim sert sesle. Onun o güzel ağzına nefretle de olsa adını söylemek beni deli ediyordu.

Adını söylememesi için uyarmama rağmen "Tarık ise başka birini hedef seçmediği sürece ona bağlı kalacak," dedi inatla.

Sabrımı mı deniyordu? Derin bir soluk alıp kendimden uzaklaştırırken yeniden omuzlarından tuttum. "Ne İnci ne de o adam artık bizim konumuz olmayacak. Kapatalım bu konuyu," dedim sert sesle.

Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Ben kapatmak istemiyorum, Yiğit. Bu konu aramızda tamamen konuşulmadan

kapanmayacak. Aklından ne geçtiğini bilmek istiyorum. Bana kızgın olduğunu biliyorum. Yo! İnkâr etmeye hiç lüzum yok! Bunu gözlerinden okuyabiliyorum."

"Sana kızgın değilim. Sadece kırgındım. Onunla arama girmiştin. Onun daha fazla dayak yemesine dayanamıyor gibiydin. Buna tahammül edemedim. Ona değer verdiğin izlenimi oluştu bende."

"Benim çabam, daha fazla birbirinize zarar vermeyin diyeydi. Kardeşin orada perişan haldeydi. Biri ağabeyi diğeri yere göğe koyamadığı sevdiği adam. O nasıl sevdiği adam için endişelendiyse ben de senin için endişelendim. Daha sonra pişmanlık yaşama diye araya girmeye çalıştım. Belki sana göre yanlıştı. Daha büyük hataların, daha büyük pişmanlıkların önüne geçmeye çalıştım."

"Onun yüzünü parçaladığım için asla pişmanlık duymayacağım. Yine olsa yine yaparım. Ki içim soğumadı hâlâ."

Konuyu bu defa farklı açıdan konuşmak için "Annen ile baban? Onlar öğrendiğinde neler olacak?" diye sordu.

Biraz olsun rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. Ne kadar başarılı olduğum elbette ki sorgulanmalıydı. "amcam... Bu görevi o aldı. İnci'nin her şeyi bildiğini, o karaktersizin ise tüm bunlardan haberi olmadığını söyleyecek."

"Yani aileye girecek," dedi çaresizce.

"Dolaylı olsa da evet... Ama bize ve aile bireylerine yüz metreden fazla yaklaşmama şartı koyarak. Adam bir şekilde pes edecek."

Gözleri kederle gölgelense de umutla "İnşallah!" dedi.

"Güneş! Güneşim. Biliyorum ki bu bizim aşkımızın başka bir sınavı. Aşkların, âşıkların karşısına savaşmaları için mutlaka bir sebep çıkması gerekiyor. Bizim sebebimiz bu; GÜVEN! Birbirimize karşı güvenimizi yitirmemize izin vermeyelim. Onlara bu mutluluğu tattırmayalım. Bizi ayırmaya çalışacak kimselere karşı aşkımızla yanıt verelim"

"Ben savaşmaya hazırım, Yiğit. Yeter ki benden vazgeçme."

"Asla! Ama ayakta durmama yardım et. Sen bana ışık olmazsan yolumu bulamam. Işığım ol."

"Seve seve, Yiğit. Sen benim kaynağım ol ki ben sana ışık saçayım." Bebeğimize zarar vermemeye çalışarak sıkıca sarıldım. Tatlı dudaklarını ağzıma hapsettiğimde tuzlu tadını aldım. İçim, onu üzdüğüm için yeniden kahroldu. Ben hayvanın tekiydim.

Güneş

Haftalar sonra, bu elim olayın ardından her şey normale dönüyor gibiydi. Zor ve sancılı bir dönem geçiriyorduk. Tatlıya bağlanmış mıydı; Tabi ki hayır! Ama yaptırımlar işe yarıyor gibiydi. İnci'nin aileden uzaklaştırılması İnci'yi çok kırmıştı. Aileden birinin dahi İnci'yle konuşmasına izin verilmiyordu. Aile bireyleri buna koşulsuz uymuşlardı.

Sebahat anne ile Reşat baba çok öfkelenmişlerdi. Sebahat anne günlerce gözyaşı dökmüştü kızının ihanetine. Safiye halanın telkinleri sayesinde kısa sürede atlatmıştı ya da öyle görünüyordu.

Tüm hatanın kendisinde olduğunu söylemişti Yiğit. Kardeşine göz kulak olamadığını defalarca söyleyip durmuştu. Anne babası ise hatalarının kendilerinde olduğunu söyleyerek Yiğit'in üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışmışlardı.

Tüm bu yaşananlar karşısında ben de kusurlu olduğuma inanıyordum. Tarık'ı ciddiye almadığım için tüm bunları yaşamak zorunda kalmıştık. İşin özü; herkes kendine pay biçiyordu kendini suçlamak için bu vahim olaydan.

Başka bir rezillik kapıya dayanmıştı. Haliyle Tarık'ın evlendiği haberi magazin basınında hemen yerini almıştı. Benimle bağlantılı olması magazin çevresinin şiddetle fokurdamasına neden olmuştu. Gelişmeleri en az bizim merak ettiğimiz kadar magazin camiası da merak ediyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Güneş

Doğumuma az bir zaman kaldı. Tüm bu gerginlikten uzaklaşma adına sık sık anneannemlere kaçıyorduk. Akşam yemeğinden sonra, yatmaya yakın geri dönüyorduk. Tüm bu yaşananları kısa da olsa unutma adınaydı.

Eve geldiğimizde fazla ortalıkta dolanmadan odamıza çekiliyorduk. Gün içinde ise genelde sessizlik içinde yapılan kahvaltının ardından tüm aile bireyleri işe gitmek için dağılıyordu. Sebahat anne, gün içinde kızım kızım diye evin içinde sürekli benimle ilgileniyordu. Onun bu bana olan eğilimi endişelendiriyordu. İnci'yi yok sayıp beni onun yerine koymaya çalıştığını görebiliyordum. Bunu Yiğit'le konuştuğumda 'atlatabilmesi için anneme zaman ver, demek olmuştu.

Elbette verecektim ona bu anlayışı. Hak ediyordu. Kızı tarafından ihanete uğramıştı. Tüm öğrettiği değerleri bir kalemde silmiş, ailenin verdiği değeri elinin tersiyle itmişti.

Sebahat anneyi ve Safiye halayı peşime takarak çarşı geziyordum bebeğimiz için. Kabul ediyorum; Bir çeşit kaçış yöntemiydi. Ama elimden, elimizden başkası gelmiyordu.

Güzel gelişmeler de oluyordu. Safiye halamız ile Ali Bey

arasındaki buzlar eriyor gibiydi. Safiye hala daha ılımlı davranıyordu. Bu kadar olumsuzluklar içinde bu güzel bir gelişmeydi. Safiye halamızın mutluluğu için attığımız adımlar İnci'nin haberiyle darmadağın olmuştu. Haliyle aralarının yeniden eskisi gibi olabilmesi için zamana ihtiyaçları vardı.

Ve Mustafa ve Dilan... Bebekleri olacaktı. Biraz gecikmeli bir haberdi ama ailenin beklediği haber sonunda gelmişti. Neden geciktiği ise Dilan'ın endişeleri yüzünden Mustafa'yı kendine yaklaştırmamasından dolayıydı. Haklıydı kız. Ardında öfkeli aşiret ordusu ve bir ailesi vardı. Ama güzel haber gelmişti sonunda. Asya bebeğimiz yalnız kalmayacaktı. Tıpkı Yiğit gibi, tıpkı benim gibi kuzeniyle, kuzenleriyle kardeşi gibi sevecek yaşayacaktı. Bu bizim kaderimizde vardı.

Aile olmak çok güzeldi. Hele büyük ve köklü aile olmak başka bir güzellikti. Bu güzellikleri tattıran Yiğit'e minnet borçluydum.

Yiğit

Nasıl bir sınavdan geçiyorduk Allah'ım! Görüyordum; Güneş tüm olanlardan kendini sorumlu tutuyordu. Her ne kadar bunun üzerinde konuşsak da kendini hiç affetmeyecekti. İnci kendini o lakottan koparana kadar. Asla eskisi gibi olmayacaktı, biliyordum. Ne Güneş ile arası iyi olacaktı, ne benimle ne de anne babamızla. Bir hata yapmıştı ve hayatı boyunca hep bu lekeyle yaşamaya mahkûm olacaktı. Kendi tercihiydi. Ona elimizden geldiğince yol göstermeye çalışmıştık. Defalarca boşanmasını, ailemize geri dönmesini söylemiştik. Ama İnci, bir hata yaptığının bilincinde olsa da tükürdüğünü yalamama adına kabul etmemişti tüm önerilerimizi.

Anneme çok üzülüyordum. Annem onu affetmemişti ve asla affetmeyecekti. Bunu annemin kırgın, kızgın ve yılgın gözlerinde görebiliyordum. Güneş'e daha çok bağımlı hale

gelmişti. Neredeyse ona sormadan lavaboya bile gitmeyecekti. Aslında bu davranışıyla İnci öldü, sen İnci'nin yerine geçtin demenin ifade şekliydi.

Annem bunları hak etmemişti. Güneş bunları hak etmemişti. Ailem bunları hak etmemişti. Ama elden bir şey gelmediği için sadece sessizce boyun eğiyorduk. Eğmeyip de ne yapacaktık. Öldürecek miydik? Yo! Bunu çok büyük hata yapmış olan kardeşim de olsa canına kıyamazdım. Bunu anneme yapamazdım.

Her ne kadar öfkeli olsa da evladına kıydıramazdı. Bunu hangi ebeveyn yapardı ki? O adi Allah'ından bulacak biz de karşıdan izleyecektik. En büyük tecelli Allah'tandı.

Güneş

Yine bir akşamüzeri anneannemlere gitmiştik. İlk defa Muzaffer eniştem başta olmak üzere herkes kalmamız yönünde büyük baskı yapmışlardı.

Dile vuramadıkları, onları kıvrım kıvrım kıvrandıran bir mesele olduğunu gecenin ilerleyen vaktinde, yatmaya hazırlanırken öğrendik. Yiğit'i eniştem çalışma odasına davet ettiğinde bir meselenin olduğuna artık emindim.

Tarık'la alakalı olmaması için dualar ediyordum. Artık başka bir yerden daha karşımıza çıkmasına dayanamazdım.

Zeynep benimle odama kadar eşlik etti. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi çekingen sesle.

"Neymiş," diye sorarken odaya girmek için kapıyı aralamıştım.

"Zeki bana evlenme teklif etti," dediğinde rahatladım. Şaşkınlık ve sevinç karışımı bir duyguyla kuzenimi kucakladım.

"Biliyordum desem," dedim göz kırparak.

Şaşırdı. "Gerçekten mi? Duygularımdan emin olana ka-

dar kimseye belli etmediğimi düşünüyordum. Öyleyse herkes anlamıştır," dedi panikle.

"Zeynep!" diye uyardım. "Ben herkes değilim. Senin vücut dilini en iyi okuyanlardan biriyim. O yüzden rahat ol, benden başka tahmin eden olmadı."

"Eminsin yani?" diye sordu tekrar. Başımı salladım. "Babam, Yiğit enişteye Zeki'yi danışacak."

"Ne? Gerçekten mi?" Bu defa Zeynep başını sallıyordu. "Her şeyi bilmek istiyorum. Bunu da kapının eşiğinde konuşmaya hiç niyetim yoktu"

Odama özlemle göz gezdirdim. Ne anılar biriktirmiştim bu odada, bu evde... Acısıyla tatlısıyla... Şimdi bu odaya sevdiğim adamın bebeği karnımdayken yeniden geliyordum. Sevdiğim adam birazdan gelecek, ilk defa tüm hayatımın geçtiği bu odada beraber uyuyacaktık. Karışık duygular içindeydim. Hangi duygum ilk sırayı almıştı kestiremiyordum. Ama önce Zeynep'in duygularını öğrenmek istiyordum.

Arkamı döndüm. Zeynep ellerini göğsünde bağlamış, kapıya dayalı halde beni izlerken buldum. "Özledin mi odanı?"

"Çok! Ne anılarım oldu bu odada," derken sesim eskileri anmanın özlemiyle boğuk çıkmıştı.

"Bilmez miyim? En çok da anneannemden teyzemi dinledikten sonra buraya girer, çıkmazdın saatlerce. Ayin yaptığına inandım uzun bir zaman."

"Ayin mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet. Yabancı filmlerde vardı ya... Çocukluk işte..." derken kıkırdadı. "O kadar üzgün olurdun ki sormaya korkardım."

"Hayal gücüne hayran kaldım."

"Benimle dalga geçme!"

Kahkahamı geri yutamazken "Dalga geçmiyorum," dedim.

Yarım saate yakın Zeynep'le dertleştik. Zeki'nin mükem-

melliğini, yakışıklılığını anlata anlata bitiremiyordu. Onu sevdiğini parlayan gözlerinden, hayat fışkıran teninden anlayabiliyordum.

Yiğit geldiğinde Zeynep'in ilk an yüzü kızardı. Oysa Yiğit konuyu biliyor gibi davranmıyordu.

Yiğit, Zeki'yi övme adına hiçbir şey söylememişti. Söylemesine gerek yoktu zaten. Sıcakkanlı, samimi ve aile hayatının içinden gelen biriydi. Bunun önemini evlendikten sonra çok iyi kavramıştım. Zeki'nin yakışıklığını ise söylemeye gerek yoktu. Dalgalı sarı-kızıl saçlarını uzatsa İskoç savaşçılarına benzeyecekti. Geniş ve güçlü omuzlarıyla kalıplı bir erkekti. Fazla uzun sayılmasa da Zeynep'ten uzundu.

Zeynep 'iyi geceler diledikten sonra çıktı.

Yiğit'le sonunda odamızda, yatağımda yalnız kalabilmiştik Birbirimize sarılmış, tenimiz tenimize kavuşmuş yatarken huzuru bulmuştuk. Her zaman öyle değil miydi? Odamız, yatağımız bizim gün içinde yaşadığımız mücadelemizin istirâhâtgâhıydı.

Kucağımıza alacağımız günü tüm ailemiz gibi biz de heyecanla bekliyorduk. Şimdilik sadece ikimizin arasında hissettiğimiz huzurun kaymağını yemekle yetinmeliydi miniğimiz. Emindim, kollarımıza aldığımızda sevgiden boğacaktık minik kızımızı.

Ailemiz ilk an hüsrana uğramış olsa da artık kabullenmişlerdi kızımızı. Sebahat Anneden mutlusu yoktu kızımızın olacağına. Yiğit'in dediği gibi...

Ben bu hayali hep kurmuştum. Sevdiğim adama sıkıca, hayat kaynağım gibi sarılıp mutluluktan mest olmuş halde bu yatakta yatmayı hayal etmiştim. Belki Yiğit değildi bu hayaldeki kahraman. Ama Tarık da olmamıştı. Şimdi geçmişi düşünüyordum da Tarık ile nişanlıyken bile hayallerimde Tarık'ın yüzü yoktu.

Hayallerimde, baba eksikliğinin açlığıyla bir adam hayal etmiştim.

Bir adam... Beni deli gibi seven... Benim onu koşulsuzca sevdiğim...

Beni hiç bırakmayacak olan...

Bir adam var; Baba şefkatiyle kucaklarken sevgili gibi tutkulu, aşkına sınır tanımayacak bir adam...

Yiğit gibi...

Bu adam Karadeniz'in dağlarını, ormanlarını hatırlatan gözleriyle çekicilikte ve yakışıklılıkta sınır tanımayacak.

Ve bu adam benim.

Ve ben bu adamın kadını olacağım.

Her zaman onun kadını olacağım.

Mavi deniz ve yeşil dağ gibi kucak kucağa, koyun koyuna olacağız. Hayatımızda bulutlar da olacak elbet, her mevsim geçişinde bulutların olduğu gibi...

Aşkımız defalarca sınanacak Emir Asan ve Azrı Kız gibi...

Ama servi ile erik gibi bir araya geldiğimiz için şarkımız hiç susmayacak.

Ödülü ise; Çocuklarımız olacak; bizim göz rengimizi alan kız ve oğlan...

Biliyorum.

Çoğalıp büyüyecek ailemiz sevgiyle, aşkla...

Biliyorum ki sonsuz mutluluğumuzun sırrı birbirimize duyduğumuz Sevgi ve Güven de saklı kalacak.

"Her aşk sınanır. Gerçek aşk kazanır!"

SON